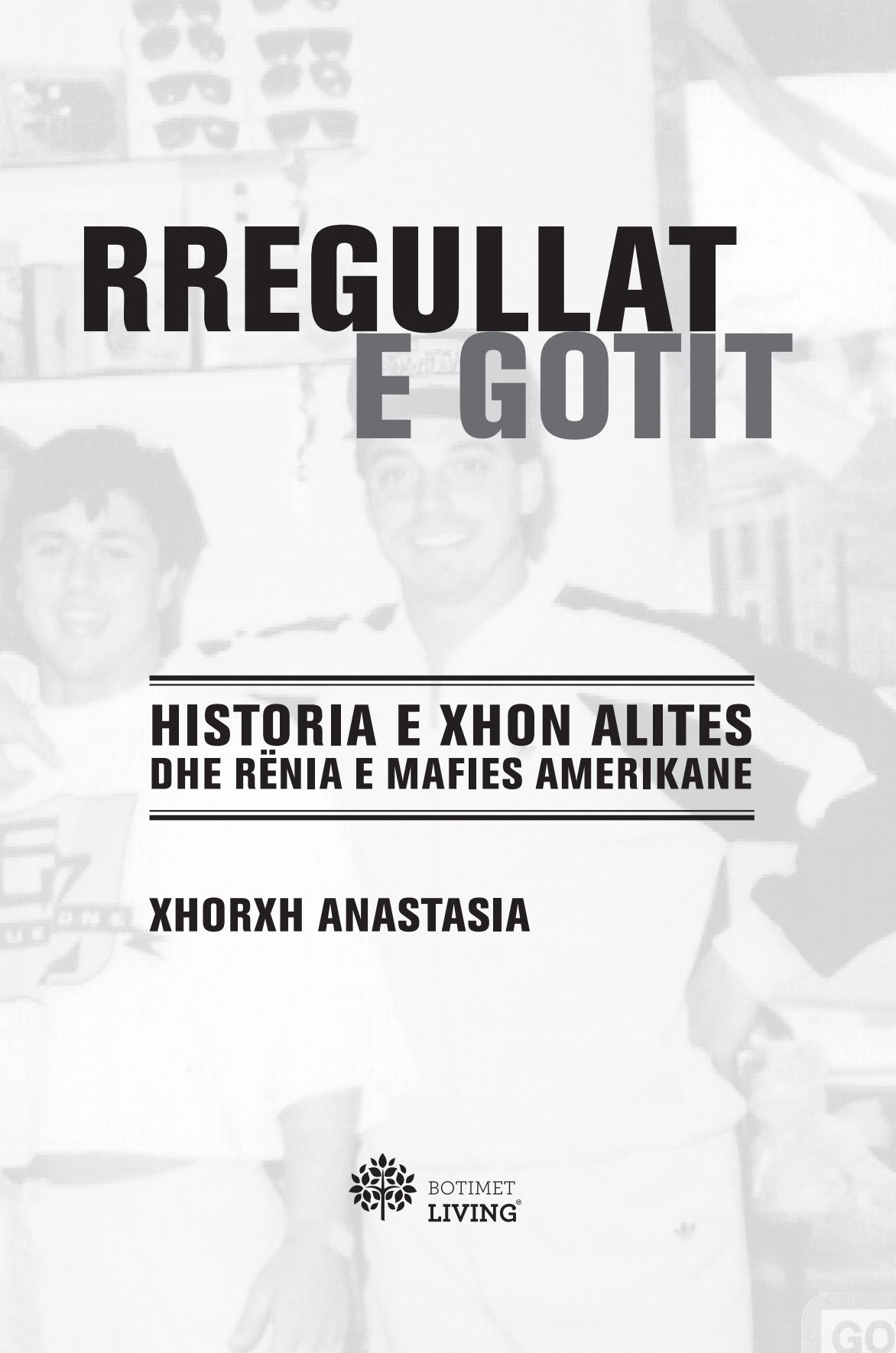
RREGULLAT E GOTIT

BOTIMET LIVING®

BEACH CLUB



RREGULLAT E GOTIT

HISTORIA E XHON ALITES
DHE RËNIA E MAFIES AMERIKANE

XHORXH ANASTASIA

BOTIMET LIVING®

"Rregullat e Gotit" është një përshkrim gazetaresk i historisë së Xhon Alites në familjen kriminale Gambino dhe rolit të tij në gjyqet federale të Xhunior Gotit dhe Çarls Karnelias. Skenat dhe dialogët janë rindërtuar duke u bazuar në dëshmi të cituara gjatë gjyqeve, shkresa gjyqësore, intervista, dokumente të FBI-së dhe organeve të tjera zbatuese të ligjit, si dhe në histori të botuara në shtyp.

Titulli i origjinalit:
GOTTI'S RULES

Titulli i botimit në gjuhën shqipe:
Rregullat e Gotit

Copyright 2015 Botimet Living
Tiranë, 2015
Shtypur në Shqipëri
ISBN: 978-9928-4236-3-4

Botuese: Ridvana Dulaku

Përktheu: Blendi Lami
Redaktore: Etleva Cepele
Layout: Dritan Lleshi

Të gjitha të drejtat e këtij libri janë të rezervuara.
Ndalohet kopjimi apo riprodhimi i pjesshëm apo i plotë me çdo lloj mjeti e forme.

LIVING
ALBANIA

Kompleksi "Don Bosko"
Kulla 7, kati II,
Tiranë, Shqipëri
Tel: +35544800008
Fax: +35544800001
email: info@living.al

Living online:
www.living.al
facebook/Living
instagram/Living_Albania
youtube/TringDigital
twitter.com/TringDigital

PËR ANXHELINËN, XHULIETËN, NIKOLASIN DHE XHORXHIN

PROLOG

Xhon Alite ishte vrasës, trafikant droge dhe gangster.

Gjatë aktivitetit të tij kriminal, për plot njëzet e pesë vjet, ai u tregua shumë i dhunshëm me njerëzit: disa i goditi me thikë, disa i qëlloi me armë, shumë të tjerë i rrahu me tuba hekuri, shkopinj gome e bejsbolli. Nuk është krenar për të kaluarën e tij, por të paktën nuk e fsheh. Fundja, i tillë ishte.

Por tani ka ndryshuar.

Të paktën ky është pozicioni i tij sot, në vitin 2014, teksa përpiqet të fillojë një jetë të re. Ky ish-gangster me nam, tani pesëdhjetë e pesë vjeç, ka vendosur të bëjë një jetë normale, ndërsa tenton të zbulojë se si doli nga binarët dhe se si mund të ndërtojë një të ardhme krejt ndryshe sot.

- Ndonjëherë as vetë nuk e kuptoj se si ndodhi, - thotë ai.

Shumë njerëz ia bëjnë këtë pyetje vetes.

Përgjigjja është e thjeshtë. Ai e bëri atë punë për të fituar para, për të jetuar mirë dhe për të forcuar pozitën e tij në familjen mafioze Gambino. Shumicën e krimeve, sipas tij, i kreu me urdhër të Xhon A. Gotit (Xhon Anxhelo Goti - i njohur si Xhuniori) dhe ndonjëherë me urdhër të Xhon Xh. Gotit (Xhon Xhozef Goti), babait të Xhuniorit. Alite rrëfeu pjesë të kësaj historie përpara dy jurive të gjykatës federale në Nju Jork. Njëri gjyq përfundoi me dënimin e një kriminel të rrezikshëm. Në gjyqin tjetër juria nuk arriti të merrte vendim unanim.

Historia e Alites është një pasqyrim i vërtetë dhe mizor i krimit të organizuar. Teksa sjellim ndër mend gjithë këtë histori, kuptojmë se përvojat e tij, të detajuara gjatë seancave paragjyqësore të marrjes në pyetje nga FBI-ja, gjatë deponimit nga banka e dëshmitarit dhe gjatë intervistave për këtë libër, janë pjesë të tablosë së përgjakshme plot kurthe, pabesi, tradhti e dhunë, e cila përshkruan rënien e mafies amerikane. Kjo organizatë, dikur e fuqishme, e pacenueshme dhe e rrezikshme, ka humbur pushtetin e saj në botën kriminale amerikane, duke rënë pre e akuzave të shumta federale dhe duke pësuar një dobësim të sistemit të "vlerave" që e mbajti në këmbë për dekada me radhë.

Në vitin 2009, Alite dëshmoi në gjyqet e gangsterit Çarls Karnelia, dhe bosit të mafies, Xhunior Goti. Karnelia u akuzua për mashtrim, shantazh dhe vrasje, dhe u dënua me burgim të përjetshëm, të cilin është duke e vuajtur edhe sot e kësaj dite. Goti shpëtoi paq pasi juria e pati të pamundur të merrte një vendim përfundimtar për tri akuza. Ashtu si Alite, tani Xhuniori është i lirë dhe jep versionin e vet mbi këtë histori. Ai mohon shumicën e deklarimeve të bëra nga Alite, përfshirë akuzat se është marrë me tregtinë e drogës, ka vrarë ose ka urdhëruar disa vrasje.

Xhuniori ka mohuar gjithashtu bashkëpunimin me autoritetet. Një dokument i FBI-së, që do të detajohet më poshtë në këtë libër, e hedh poshtë këtë pretendim. Në këtë dokument pesëfaqësh, i njohur me përcaktimin numerik "302", përshkruhet takimi i 18 janarit 2005, kur Xhunior Goti dhe dy avokatët e tij u takuan me prokurorë federalë dhe agjentë të FBI-së në prokurorinë e Manhatanit.

Xheri Kapisi, koka e gazetarëve investigativë në Amerikë, dha i pari lajmin për përpjekjen e Xhuniorit për të bashkëpunuar. Dokumenti "302", që nuk është publikuar kurrë më parë, e konfirmon raportin e Kapisit, që bazohej në burime të sigurta. Takimi u përshkrua si një "seancë me propozime specifike", një negociatë gjatë së cilës një i akuzuar pranon të rrëfehet përpara autoriteteve me qëllim që të shfajësohet ose të arrijë një marrëveshje bashkëpunimi. Asgjë që thuhet gjatë këtyre

seancave, nuk mund të përdoret kundër të akuzuarit ose çdokujt tjetër nëse nuk arrihet një marrëveshje.

Me sa duket, Xhuniori dhe avokatët e tij nuk ranë në ujdi me autoritetet, por kjo gjë nuk i pengoi ata që të vazhdonin përpjekjen e tyre. Siç pasqyrohet në këtë dokument, pavarësisht mosarritjes së marrëveshjes, Xhunior Goti dha informata për vrasje, policë e politikanë të korruptuar, influencën e familjes së tij mafioze në prokurorinë e Kuinsit dhe matrapazllëqet e tij, përfshirë një plan që kishte me një bashkëpunëtor, për të shndërruar një vendgrumbullim mbeturinash në një qendër paraburgimi në Bronks, të cilën do t'ia shiste bashkisë për njëzet milionë dollarë.

Xhunior Goti dhe avokatët e tij mund t'i shtrembërojnë faktet si të dëshirojnë. Dokumenti në fjalë është i pakontestueshëm. Gjatë shkrimit të këtij libri nuk u tentua asnjëherë të intervistohej ndonjë nga kampi i Gotit. Përshkrimi i historisë së Alites në një narrativë të tipit "ai tha, ata thanë" do të ishte i padobishëm.

Gotët mohojnë çdo deklarim të Alites. Nga ana tjetër, Alite mohon shumë pak gjëra. Versioni i tij i ngjarjeve që kanë lënë gjurmë në jetën e tij – një version që autoritetet federale e miratuan kur ai u betua para trupit gjykues – është një histori me vrasje, para e tradhti. Kjo është jeta e një njeriu që bënte pjesë në botën e krimit, një jetë që e tundoi drejt pasurisë, që e bëri tmerrësisht të dhunshëm dhe që e përballi me situata nga të cilat shpesh shpëtoi për fije të perit.

Mund të jetë gjithashtu një histori shpengimi, por kjo nuk mund të shpjegohet në këtë pikë.

Sfondi i kësaj historie është familja Goti dhe mafia amerikane; e shprehur më saktë, familja Goti dhe rënia e mafies amerikane. Asnjë individ nuk ka qenë aq i lidhur me botën kriminale, tashmë në grahmat e fundit, sesa Xhon Goti.

Goti ishte një bos mafioz, të cilit i pëlqente të ishte në qendër të vëmendjes; ishte një gangster i famshëm, i cili sfidoi traditën e padrinove të kohëve të ndritura të mafies. Padrinot synonin të shtonin pasurinë,

jo të dilnin në faqet e para të gazetave. Gotit ia mori mendja se mund t'i bënte të dyja dhe për shumë kohë ia doli mbanë. Ai dhe i biri ishin mishërimi i narcizmit mafioz. Xhuniori (në këtë histori ai referohet me emrin Xhunior, edhe pse ai me të atin kishin emra të dytë të ndryshëm) ishte një gangster kokëkrisur, agresiv, egocentrik dhe arrogant, i brezit të dytë. Donte të ishte sa më i privilegjuar dhe i pushtetshëm. E adhuronte të qenët gangster, por kurrë nuk mësoi se si funksiononte vërtet mafia.

Mendjemëdhenj dhe arrogantë, rrugaçë me kostume të shtrenjta, Gotët vepruan sipas rregullave të tyre. Bazuar në këto rregulla, ata mund të bënin gjithçka që dëshironin.

Kjo ishte pjesë e hipokrizisë së familjes mafioze Goti. Imazhi i projektuar prej tyre nuk përshtatej me realitetin. Sipas Alites, edhe nofka "Doni elegant"[1] nuk i shkonte aspak atij. Po të mos kishte pasur dikë që të ishte ekspert në zgjedhjen e rrobave dhe ta mësonte se si të vishej, ky ish-gangster do të vishte tesha me kuadrate, vija dhe ngjyra të ndezura dhe jo rroba të modës së fundit dhe elegante, prej nga mori edhe nofkën "Doni elegant".

Natyrisht që mediet ndihmuan në krijimin e këtij imazhi. Xhon Goti ishte në kopertinën e revistës "Time"; kishte një artikull me germa të mëdha në faqen 6 të gazetës "New York Post"; ndonjë klip i shkurtër, ndonjë batutë e tij jepej në fillim të edicionit të lajmeve. Xhon Goti ishte imazhi i mafies amerikane në fund të shekullit XX.

I biri ndoqi gjurmët e të atit në zgjerimin e "perandorisë".

Mund të thuhet se *Cosa Nostra* kishte vendosur të shkëputej nga bota e krimit përpara se të shfaqeshin Gotët. Në fakt, italo-amerikanët e gjeneratës së dytë dhe të tretë nuk arritën kurrë të ishin gangsterë të vërtetë. Më të mirët dhe më të mençurit e atij komuniteti sot janë mjekë, juristë apo mësues. Në fund mbetet llumi. E kështu gangsterët përfundojnë më të këqijtë e komunitetit.

---

[1] Goti u bë i njohur si "Doni elegant" ("The Dapper Don"") për rrobat e tij të shtrenjta dhe daljet e shpeshta në televizion. (Të gjitha shënimet janë të përkthyesit.)

Kësaj kategorie të fundit i përkisnin Gotët.

Me shtimin e masave më të sofistikuara për zbatimin e ligjit, mbikëqyrjen elektronike me teknologji të avancuar dhe ligjin RICO[2], po bëhej çdo ditë e më e qartë se mafia amerikane po e humbte betejën me shtetin. Më pas i humbi vlera omerta-s, kodit të heshtjes që dikur mbronte burrat e nderit. Mos harroni asnjëherë se mafia ka qenë gjithmonë një fasadë. Mario Puzo, Frencis Ford Kopola dhe Martin Skorsese kanë krijuar histori rreth veprimtarisë mafioze, dhe publiku ka krijuar një perceptim duke u bazuar në këto vepra artistike të mrekullueshme.

Nëse ka ekzistuar ndonjëherë fisnikëria dhe nderi (unë personalisht nuk e besoj këtë gjë), këto tradita janë zhdukur dy apo tre breza më parë. Mafia amerikane mori sistemin e vlerave të komunitetit italo-amerikan dhe e bastardoi atë duke e përdorur për përfitimet e veta. Konceptet e nderit, besnikërisë dhe respektit, koncepte që vazhdojnë të karakterizojnë pjesën më të madhe të familjeve italo-amerikane, ashtu si makaronat dhe qoftet për darkën e së dielës, u deformuan në një kod sjelljeje që u jepte pushtet dhe status gangsterëve dhe mafiozëve.

Xhon Goti e luajti mirë këtë lojë. Xhunior Goti e shfrytëzoi atë, por asnjëherë nuk diti të luante si duhej. Në mënyrë krejt ironike, Alite, me prindër shqiptarë, e kuptoi këtë lojë më mirë sesa Xhuniori. Mësonte më shumë me kalimin e moshës. Në fillim u tundua dhe u magjeps nga mafia, e tërhoqi pushteti dhe karizma e familjes Goti, por më pas u abuzua prej saj. Në fund, u shkëput fare. Mos vallë ai bashkëpunoi me drejtësinë për të shpëtuar lëkurën? T'i lëmë kësi pyetjesh. Kjo është pjesë e historisë së tij.

Por në këtë libër do të zbuloni më shumë se kaq; janë përpjekjet e përditshme për të mbijetuar ndërsa rritej rrugëve të Udhevënit, në Kuins, mundësia për t'u bërë lojtar bejsbolli në kolegj, tundimi për

[2] Ligj kundër veprimtarisë së organizatave kriminale.

t'u marrë me tregtinë e drogës, para dhe dhunë si anëtar i zakonshëm i bandës e më pas në epiqendër të saj. Dhe më në fund, jeta e tij në arrati në disa shtete përpara se të vendosej në Brazil, një përvojë trevjeçare fillimisht interesante dhe më pas pikëlluese. Si fillim, ai shijoi plazhet fantastike dhe vajzat e bukura të Kopakabanës. Pastaj vuajti mes minjve në qelitë e lagështa dhe të qelbura të dy prej burgjeve më famëkeq të Brazilit. Alite kaloi dy vjet në atë ferr. Më në fund u ekstradua në SHBA, ku do të përballej me akuza për vrasje dhe mashtrim.

Pak kohë pas kthimit, në mars 2007, ai negocioi një marrëveshje dhe pranoi të bashkëpunonte. Dy vjet më vonë u ul në bankën e dëshmitarit.

- Besoja në diçka që nuk ekzistonte, - thotë ai teksa shpjegon vendimin e tij për të kallëzuar veprimtarinë kriminale të bandës. Këtë shpjegim ua paraqiti dy jurive federale. Po këtë shpjegim jep edhe gjatë seancave javore me një terapist.

Rregullat që referohen në mënyrë të përsëritur në këtë libër, kanë dalë në pah nga analiza personale e Alites gjatë veprimtarisë së tij kriminale në familjen mafioze Gambino. Këto qenë kodet e parashtruara nga Xhon Goti, që duhej të zbatoheshin nga Alite dhe kushdo tjetër në organizatë. Nuk ishin rregulla të shkruara. As nuk qenë gdhendur në pllaka guri. Qenë si urdhëresa të pandryshueshme. Atë që i shkelte, e priste vdekja. Për çudi, përjashtim bënin Gotët.

Kam kaluar pjesën më të madhe të jetës sime profesionale duke u marrë me gazetari. Kam mësuar të strukturoj një histori në bazë të përgjigjeve të katër pyetjeve kryesore që fillojnë me "Kush?", "Çfarë?", "Ku?" dhe "Kur?". Sidoqoftë, kam menduar gjithmonë se pyetja më e rëndësishme, ajo që e ushqen më shumë historinë, është një e pestë që fillon me "Pse?". Pse Alite veproi kështu? Pyetja vlen si për veprimtarinë e tij kriminale, ashtu edhe për vendimin e tij për të bashkëpunuar.

Ky libër mund të ofrojë një përgjigje. Ose, ashtu si në dëshminë e Alites, mund të rezultojë si juria e pavendosur që nuk i dha drejtim çështjes.

Por sigurisht që do të zhbëjë mitin e familjes Goti. Nder, besnikëri, fisnikëri? Nëse doni gjëra të tilla, më mirë lexoni "Kumbarin". Ndërkohë që po shkruhej ky libër, flitej përsëri për një film që do të financohej nga Xhuniori dhe motra e tij Viktoria, e cila, me sa duket, ka mësuar ta manipulojë medien.

"Nën hijen e tim eti" është titulli i propozuar.

Xhon Alite jetoi nën hijen e të dy Gotëve. Historia e tij është absolutisht e ndryshme nga trillimet e Xhuniorit dhe Viktorias.

Xhorxh Anastasia

Qershor 2014

KAPITULLI 1

Në fillim mbështolli tehun e thikës me shirit ngjitës, vuri mbi të një leckë të vajosur, pastaj e mbështolli sërish me shirit ngjitës dhe në fund e futi armën me kujdes në rektum. Nuk ishte momenti për të menduar se ç'marrëzi po bënte. Kjo ishte luftë për mbijetesë. Dhe në momente të vështira, Xhon Alite ishte i gatshëm të bënte gjithçka për të mbijetuar.

Mendja i thoshte se, po të gjendej përpara vdekjes, nuk do ta linte këtë botë pa luftuar. Kishte kërkuar një rrugëdalje nga kjo situatë dhe thika i jepte shpresë. Prej rreth gjashtë muajsh e kishin mbyllur në burgun "Ari Franko", një nga burgjet më të tmerrshme të Brazilit. Deri tani kishte arritur ta përballonte atë ambient të skëterrshëm. Madje kishte bërë edhe emër aty. Statusi dhe paraja bënin punë edhe brenda mureve të burgut, dhe ndonjëherë, më shumë sesa jashtë.

Por tani e kishte punën pisk. Drejtori i korruptuar i burgut e kishte kapur keq me të, pasi e konsideronte ngatërrestar. Alite dhe disa nga të burgosurit e tjerë kishin organizuar një bojkot. Ata nuk do të blinin mallrat kontrabandë që bashkëpunëtorët e drejtorit i sillnin në burg çdo ditë. Duke e tensionuar edhe më tej situatën, ata kishin hapur fjalë se, nëse ndonjë i burgosur do të guxonte të blinte ndonjë gjë, do t'ia bënin turinjtë përshesh.

Kjo ishte vetëm përplasja e radhës që ndodhte në burg, por këtë herë drejtori po humbte shumë para; ndoshta dy apo tre mijë dollarë

amerikanë në javë. Prandaj kishte vendosur që Alite, mafiozi i krekosur nga Nju Jorku, duhej të ndëshkohej.

Pas pak orësh, tre apo katër gardianë të shoqëruar nga të burgosur që bënin si cuba kur drejtori kishte ndonjë hesap për të larë, do të vinin te qelia e tij. Një gardian tjetër, në kampin e Alites, mik i tij dhe i liderëve të "Komandës së Kuqe"[3], e kishte informuar për planin e thurur kundër tij. Ia merrte mendja se ç'do të ngjante, por në këtë rast ai me miqtë e tij të "Komandës së Kuqe", një organizatë kriminale që kishte pushtet si në rrugë ashtu edhe në burg, i kishin duart të lidhura. Kështu që thika mbetej mundësia e vetme.

Gardianët dhe të burgosurit, njerëz të besuar të drejtorit, do ta fusnin në një qeli tjetër disa kate nëntokë për t'i dhënë një mësim të mirë. Kështu ndodhte gjithmonë me të burgosurit që krijonin probleme për autoritet e burgut. Më e pakta, mendonte Alite, do ta rrihnin mizorisht. Ekzistonte mundësia që edhe ta vrisnin.

Kishte menduar se reputacioni i tij si një i burgosur amerikan – për më tepër një mafioz me emër – do t'i krijonte njëfarë mbrojtjeje, por i kishte bërë llogaritë gabim. Po ta vrisnin në këtë vrimë minjsh, shpjegimi zyrtar do t'i shfajësonte autoritetet. Një sherr me thika mes të burgosurve? Një konflikt për kontrabandë droge? Një aksident? Kishte dhjetëra mënyra për të "shpjeguar" vdekjen e tij. E kush do ta mësonte të vërtetën? E kush do ta vriste mendjen?

Në Shtetet e Bashkuara, agjentët federalë vazhdonin ndjekjen e Xhunior Gotit dhe të gjithë personave që punonin për të. Nëse Alite, dikur bashkëpunëtor i ngushtë i Gotit në botën e krimit dhe biznesit, nuk do të ishte arratisur, tani do të gjendej i mbyllur në një burg amerikan. Në vend të burgut amerikan, siç kishte bërë gjithë jetën, kishte zgjedhur të luftonte sipas mënyrës së tij. Pasi mori arratinë, përfundoi në Brazil dhe tani në këtë qeli.

"Ari Franko" njihej si një burg i skëterrshëm. Disa vjet më vonë, në

[3] Komanda e Kuqe (Comando Vermelho) është një organizatë kriminale braziliane që merret kryesisht me trafik armësh dhe droge.

2011-ën, një hetim special i Organizatës së Kombeve të Bashkuara në lidhje me problemet në sistemin e burgjeve të Brazilit, rekomandoi se burgu në fjalë duhej të mbyllej dhe një mijë e pesëqind personat që vuanin dënimin aty, duhej të transferoheshin në burgje të tjera. Kur të dhënat e raportit të OKB-së u bënë publike - flitej për një sistem të korruptuar, qeli me parazitë, raste të shumta torturash dhe abuzimesh, dhunë e pamotivuar si dhe vrasje të të burgosurve - ministri i Drejtësisë së qeverisë së Brazilit, Hoze Eduardo Kardozo, u shpreh në këtë mënyrë: "Nëse do të më duhej të vuaja dënimin në një prej burgjeve tona, më mirë të vdisja".

Kur u publikua ky raport, Alite ishte larguar prej kohësh nga ky burg, por nuk kishte nevojë që një panel i OKB-së t'i tregonte gjendjen e atjeshme. Ai i kishte përjetuar vetë tmerret që ndodhnin në atë burg. Ndërsa priste që të vinin gardianët, e dinte fare mirë se kjo mund të ishte dita e fundit e jetës së tij.

Ishte pothuajse e pamundur të përshkruhej gjendja që po përjetonte.

Ai ishte një gangster amerikan i arrestuar pas një urdhri të lëshuar nga Interpoli. Përpara se ta kapnin në Brazil, ai kishte udhëtuar në shumë vende; nga Shtetet e Bashkuara kishte shkuar në Europë, pastaj në Afrikë, e më në fund kishte përfunduar në Amerikën Latine. Gjatë gjithë këtij itinerari kishte shkuar tri herë në Kubë. Teksa çonte nëpër mend gjithë këtë aventurë, ndërkohë që mundohej të ambientohej me objektin e huaj të futur në prapanicë, Alite mendoi se do të kish qenë më mirë sikur të kishte qëndruar në Havanë. Kuba nuk ishte pjesë e rrjetit të Interpolit dhe kishte shumë pak mundësi për ekstradim.

Paratë i mjaftonin dhe kishte shumë miq kubanë. Prandaj mendonte se në Kubë do të kalonte një jetë të qetë e të sigurt.

Por në fund, kishte vendosur të jetonte në Brazil. Nuk është një zgjedhje e keqe kur mendon për jetën në atë vend. Banonte në Kopakabana, në Rio, kishte krijuar miqësi, kishte filluar punë si trajner boksi në një palestër dhe kishte një të dashur, e cila përfaqësonte gjithçka që dëshiron një burrë kur fantazon për femrat e bukura, seksi dhe pasionante të këtij vendi.

Por ai qëndroi më gjatë nga ç'duhej në Brazil. E dinte edhe vetë këtë. E kuptoi disa ditë përpara arrestimit. Xhon Alite kishte jetuar, kishte punuar dhe kishte kryer krime në shumë vende, ndaj ishte gjithmonë në dijeni për botën që e rrethonte. Qoftë kur ndodhej në një qoshe rruge në Kuins të Nju Jorkut, aty ku u rrit, qoftë kur udhëtonte me tren nga Amsterdami në Paris, e nuhaste menjëherë kur gjërat nuk shkonin sipas planit. Dhe në shumicën e rasteve, do të bënte ndonjë marifet për ta shmangur problemin ose do të përballonte situatën e krijuar.

Ulur në qelinë e burgut, ai mendonte për të kaluarën. Çfarë mund të kishte bërë? Çfarë duhej të kishte bërë? E dinte mirë se duhej të ishte shpërngulur më shpejt. Dhe në fakt e pati planifikuar largimin nga Brazili. Do të shkonte në Venezuelë, Argjentinë ose Kolumbi. Kjo do të ishte zgjidhja e duhur. Por papritmas, në një qoshe rruge jo shumë larg nga apartamenti i tij, u rrethua nga forca të shumta policore. Trupa të ndërhyrjes së shpejtë të policisë ushtarake braziliane u shfaqën gjithandej; dilnin nga rrugicat e hidheshin nga makinat. Një helikopter vërtitej sipër kokës së tij.

Lajmi për kapjen e tij u transmetua në të gjitha televizionet. Një nga krerët e rrezikshëm të mafies amerikane, i kërkuar për vrasje, vjedhje dhe mashtrim, ishte arrestuar në një rrugicë të Kopakabanës. "Mbreti i krimit të Nju Jorkut arrestohet në Rio," ishte titulli kryesor i gazetave ditën e nesërme. Referimi si "mbret" ishte paksa i ekzagjeruar, Alite e dinte këtë, por ky "titull" e ndihmoi kur e rrasën në qelitë e errëta të burgut famëkeq "Ari Franko". Të gjithë të burgosurit dinin shumë gjëra për Xhon Aliten, ndaj shumë prej tyre donin të zinin miqësi me të. Ata kishin dëgjuar dhe lexuar histori të ndryshme për Aliten, bashkëpunëtor kryesor i Xhunior Gotit dhe anëtar i hierarkisë së lartë të familjes mafioze Gambino, i cili ishte arrestuar dhe pritej të ekstradohej në Tampa të Floridës, ku do të përballej me shumë akuza për vrasje dhe me shumë gjasa e priste dënimi me vdekje.

Ai ishte një gangster i famshëm amerikan, një gringo me shumë

para dhe lidhje. Ishte dikush që ia vlente ta njihje. Kjo gjë e ndihmoi që ta përballonte më lehtë jetën e dhunshme të burgut.

Ai planifikoi të paguante dorëzaninë për të dalë nga burgu brazilian, të kundërshtonte me çdo kusht ekstradimin dhe më pas të arratisej nga ky vend nëse gjërat nuk shkonin sipas planit. Lirimi me kusht dukej thuajse i pamundur, kështu që po kurdiste një arratisje. Jeta në burg ishte e papërshtatshme, por jo e papërballueshme. Ashtu si në çdo burg të botës, paraja i bënte gjërat më të lehta. Dhe për fat të mirë, ai kishte shumë para.

Ishin para të fituara nga tregtia e drogës dhe vëniet e gjobave. Një pjesë të tyre ia kishin sjellë familjarët. Sipas porosive të tij, të afërmit kishin shitur pronat që ai zotëronte në Nju Xhersi dhe ua kishin dërguar paratë bashkëpunëtorëve të tij në Brazil.

Gjashtë muaj pas arrestimit me urdhër të Interpolit, Alite vazhdonte të kundërshtonte ekstradimin, teksa gjendej në burgun "Ari Franko". E dinte mirë se, nëse do të përfundonte në Tampa, kishte shumë pak mundësi për të dalë i larë. Atje kishte një juridiksion konservator me gjykatës dhe juri që merrnin vendime të ashpra dhe nuk i honepsin gangsterët njujorkezë. Nëse kthehej, do të kishte vetëm dy mundësi: burgim i përjetshëm ose dënim me vdekje me injeksion. Për këtë arsye, ai këmbëngulte që të qëndronte në Brazil. Ndërkohë, do të shtrydhte trutë se si të shfrytëzonte sistemin gjyqësor brazilian dhe do të vendoste për hapin e mëtejshëm. Arratisja ishte një alternativë, por kjo nuk mund të ndodhte në "Ari Franko". Duhej të mendonte diçka sa më shpejt, që ta zhvendosnin në një burg me nivel më të ulët sigurie dhe këto gjëra realizohen vetëm me para.

Gjatë kohës që ishte në burg kishte menduar gjerë e gjatë dhe ndoshta atëherë i kishte lindur ideja për të luajtur kartën më të fortë. Do të bënte ç'të mundte për të mbijetuar. Do të bënte ç'të mundte për veten dhe familjen e tij. Kishte katër fëmijë nga dy marrëdhënie të ndryshme. Kishte një të dashur; në fakt, më shumë se një. Kishte nënën, babanë, vëllanë, motrat, mbesat, nipërit, xhaxhallarët dhe

hallat. Veçanërisht fëmijët, ata kishin nevojë për përkujdesjen e tij.

Nuk shqetësohej më për mafien si "familja" e madhe. Kishte arritur në këtë përfundim prej shumë kohësh, por kurrë më parë nuk e kishte pranuar haptazi. Ndërsa rrinte ulur në burg duke kaluar nëpër mendje vendet ku kishte qenë, çfarë kishte bërë dhe nëse do të ishte në gjendje të vazhdonte aty ku e kishte lënë, filloi të mendonte të paimagjinueshmen. Mos po kërkonte të justifikonte veten për vendimin që mund të merrte? Ndoshta. Me shumë gjasa, kështu do të shpreheshin shumë njerëz pas ngjarjes që mund të pasonte, por Xhon Alites nuk i interesonte më asgjë e këtillë.

- Njerëzit që më njohin, e dinë se pse veprova në atë mënyrë, - thotë ai disa vjet më vonë, ndërsa gjerb kafenë në një restorant në pjesën jugore të Nju Xhersit, jo shumë larg nga Filadelfia. – Të tjerët, ata që nuk më njohin, të shohin punën e tyre. Nuk kanë pse të fusin hundët.

Këta njerëz të tjerë nuk kishin parë ato që kishte parë Xhon Alite dhe as nuk kishin përjetuar ato që kishte kaluar ai. Më në fund, Alite vendosi të dëshmonte në favor të Departamentit të Drejtësisë kundër Xhunior Gotit dhe një tjetër ish-bashkëpunëtori.

Xhon Alite u dënua me dhjetë vjet burg dhe tani po përpiqet ta vërë jetën në vijë.

Kjo ishte karta e fortë me të cilën luajti. Tani duhet të jetojë me pasojat e atij vendimi. Por nuk e ka problem. Paratë kanë shteruar, por, në disa qarqe, gëzon statusin e dikurshëm. Në Nju Jork e kudo qarkullon pa teklif, si më parë. Vazhdon të jetë truplidhur dhe në formë të mirë fizike, megjithëse mosha bën të vetën. Dhe, siç pohon vetë, është më i mençur. Ish-gangsteri – me flokë të errët, sy kafe të mprehtë, 175 cm i gjatë, me trupin plot tatuazhe, ecën me kokën lart dhe shikon çdokënd në kokërr të syrit. Ai nuk fshihet; as që i shkon në mend të bëjë diçka të tillë. Është kthyer në lagjen e tij dhe ka festuar me shokët e vjetër në klubet e natës më të frekuentuara në Kuins dhe Manhatan. Ka njerëz që e shohin vëngër, por të tjerë e pranojnë krahëhapur Xhonin e vërtetë.

Teksa futej në rrethin e ngushtë të organizatës së Gotëve, Uilli Boi Xhonsoni, një prej gangsterëve më të njohur në atë kohë, i kishte dhënë një këshillë:

- Hap sytë dhe mbyll gojën.

Xhonsoni, ashtu si Alite, më pas u kthye kundër Gotëve. Nuk kaloi shumë kohë dhe Xhonsoni u gjet i vrarë. Xhon Alite është gjallë dhe gëzon shëndet të plotë.

Anxhelo Ruxhero, një anëtar i kupolës së familjes mafioze dhe një nga shokët më të ngushtë të Xhon Gotit, e kishte paralajmëruar kohë më parë. Ruxhero ndodhej në shtratin e vdekjes; e konsideronin *persona non grata* në familje.

– Xhon Goti nuk e vret mendjen për njeri tjetër veç vetes, - i kishte thënë Ruxhero. – Shkëputu sa më parë prej tij dhe të birit!

Alite gjendej mijëra kilometra larg Nju Jorkut, ndërsa sillte ndër mend këto biseda dhe ngjarje të tjera të jetës së tij që e kishin shpënë drejt burgut brazilian. Ndërkohë që zyrtarisht nuk mund të pranohej asnjëherë si anëtar me të drejta të plota në familjen kriminale Gambino, për shkak të prejardhjes shqiptare, e dinte fare mirë se në terren ishte një gangster më pragmatist dhe më i zoti se Xhunior Goti dhe shumica e pjesëtarëve të tjerë të organizatës. E dinte gjithashtu se familja Goti shqetësohej më shumë për formën sesa për përmbajtjen; babai ishte bërë personazh mediatik dhe nuk tregohej aspak realist; i biri ishte një ngatërrestar që nëse nuk do t'i përkiste kësaj familjeje, do t'ia bënin kurrizin më të butë se barkun ose do ta kishin hequr qafe kohë më parë; dhe e bija, Viktoria, një princeshë e llastuar e mafies, e cila çdo gjë e bënte për të rënë në sy.

Gotët ishin bërë personazhe telenovelash përpara se Viktoria të bëhej pjesë e serive televizive me ngjarje të vërteta nga jeta e familjes së saj. Përpara këtyre serive, Alite kishte qenë pjesë e historisë së vërtetë. E dinte se një ditë edhe ai mund të kishte fatin e Xhonsonit dhe Ruxheros; ishte thjesht një vegël e Gotëve, ndaj mund ta eliminonin në momentin kur nuk do t'u hynte më në punë. Kështu, vendimi për të

bashkëpunuar me drejtësinë, kur mendonte se ç'e priste, nuk ishte dhe aq i vështirë për t'u marrë. Kishte të bënte drejtpërdrejt me mbijetesën. Nëse bënte marrëveshje me autoritetet federale, ai do të shkelte rregullat e botës së krimit, por Gotët, atë e bir, vëllezër dhe xhaxhallarë, i kishin shpërfillur këto rregulla prej kohësh.

Mafia nuk merret me drogë? Xhon Goti fitoi miliona dollarë nga tregtia e heroinës dhe iu kundërvu bashkëpunëtorëve të tij në këtë biznes jo sepse ishte kundër trafikut të drogës, por sepse rrjeti i tyre u zbulua nga FBI-ja. Alite e di mirë këtë sepse me urdhër të Gotit, ai u mor me zgjerimin e tregut dhe sepse i tregoi më vonë Ruxhero, një prej drejtuesve të këtij rrjeti.

Xhon Goti ishte një burrë i nderit? Sikur të pyesnim Pol Kastejanon për këtë? Ish-bosi i familjes mafioze Gambino u vra prej mikut të tij, Xhon Gotit, në një natë të ftohtë dhjetori.

Mbyllur në qelinë e burgut brazilian, Alite filloi të kuptonte se Gotët ishin ca njerëz anormalë, ca mafiozë ekscentrikë, që morën drejtimin e një prej organizatave kriminale më të fuqishme në Amerikë dhe e rrënuan atë. Nepotizmi, lakmia dhe tradhtia zëvendësuan nderin dhe besnikërinë që ditën kur Xhon Goti u vu në krye të organizatës. Xhunior Goti ndoqi gjurmët e të atit. Manipulues si i ati, por çuditërisht krejt i paaftë për të kuptuar jetën e rrugës, ky burracak, në më shumë se një rast, ndonëse bashkë me Aliten, ngaqë nuk e përballonte dot presionin e rrugës, zhdukej nga sytë këmbët.

- U pëlqen të thonë se ai ishte shoku im më i ngushtë, - u referohet Alite reportazheve mediatike në lidhje me marrëdhënien e tij me Xhuniorin. – Nuk është e vërtetë. Nuk e kisha shok. Unë thjesht e ruaja atë.

Sipas këndvështrimit të Alites, Xhunior Goti ishte shumë i pabesë dhe s'e kishte për gjë t'u ngulte thikën apo edhe t'u fuste plumbin personave të pafajshëm e më pas, kur të bëhej e madhe, t'ia hidhte fajin dikujt tjetër. Kur vinte puna për të përfituar, nuk ishte aspak ndryshe nga djemtë e tjerë të pasur e të përkëdhelur të baballarëve të famshëm.

Gjëra të tilla kishte menduar Alite gjatë arratisë për më shumë se një vit. Ishte koha kur dëgjoi se Xhuniori po përpiqej të negocionte me prokurorinë për të zhvilluar një "seancë me propozime specifike", në të cilën do t'u jepte prokurorëve informacione në këmbim të paprekshmërisë së tij. Këto mendime e përndiqnin gjatë orëve të qeta në qeli.

Hapat e rëndë të gardianëve u dëgjuan teksa po binte muzgu. Fillimisht i kërkuan të zhvishej lakuriq. E kishte parashikuar këtë gjë. Ishte pjesë e punës së tyre. Pastaj e nxorën nga qelia dhe e shoqëruan përgjatë korridorit. Hapën një portë dhe filluan të zbrisnin ca shkallë. Me shumë mundim përpiqej të ecte normalisht. Nuk donte që, nga e ecura, ta kuptonin se ishte i armatosur.

Ishin katër gardianë me pushkë dhe dy të burgosur, njerëz të besuar të drejtorit, që mbanin në duar shkopinj gome. Njërin prej tyre e njohu. Ishte një i dënuar me burgim të përjetshëm. Quhej Bomba dhe ishte një trupmadh që dendej me drogë. Drejtori e përdorte në kësi rastesh. Ai bënte ç't'i thoshin. Në këtë rast, Alite ishte i sigurt se do të torturohej nga Bomba. Të paktën ky ishte plani i drejtorit.

Fundja, kjo ishte më se e kuptueshme. Gardianët nuk donin t'i hapnin telashe vetes. Duke përdorur Bombën, do ta kishin të lehtë të mohonin gjithçka. Gazetat akoma shkruanin për një biznesmen kinez, i cili qe arrestuar në aeroport me tridhjetë mijë dollarë të fshehur në rroba. E kishin paditur për pastrim parash. Biznesmeni donte të nisej për në SHBA, ku e prisnin e shoqja me të bijën. Për fatin e tij të keq përfundoi në "Ari Franko". E vranë pas katër ditësh. Në raportin e autopsisë thuhej se e kishin rrahur dhe torturuar brutalisht. Alite mendonte se biznesmeni kinez kishte refuzuar të paguante gardianët. Shtatë prej tyre qenë akuzuar. Ky rast ishte shndërruar në incident ndërkombëtar.

Këtë herë nuk donin të ndodhte një incident tjetër i këtyre përmasave.

Prandaj kishin marrë Bombën me shokun e tij. Të besuarit e drejtorit ishin thjesht të burgosur, që në këtë rast gëzonin një status gjysmë

zyrtar. Por mbeteshin të burgosur dhe një sherr mes të burgosurve nuk ishte një ngjarje e pazakontë në një ambient të tillë.

Katër gardianët dhe dy kriminelët e futën Aliten në një birucë pa tualet, pa lavaman, pa energji elektrike. Kjo dhomëz gjendej poshtë shkallëve, në një pjesë të burgut ku rrallëherë shkelte njeri. Ndoshta vetëm në raste të tilla. Ata hapën derën dhe e shtynë Aliten brenda. Dera u mbyll me forcë. Alite qëndronte mes territ të asaj biruce. I vetëm. Priste. Çfarë do t'i ndodhte vallë?

U desh pak kohë derisa sytë t'i ambientoheshin me errësirën. I dukej sikur e kishin futur në një çark. Tre metra gjerësi, tre metra gjatësi. Vinte era jashtëqitje, urinë e gjak – ajo çka kishte mbetur, mendonte ai, nga viktima e fundit.

Duke e lënë vetëm, donin t'i fusnin frikën në palcë. Por çuditërisht Alite ishte i qetë. Eci përqark birucës për të krijuar një ide për hapësirën. Mezi shikonte, por sytë po i mësoheshin. Në një qoshe, u ul galiç dhe nxori thikën.

- Kur e mbështollëm thikën, lamë një copë spango që dilte nga shiriti ngjitës, - tregon ai duke shpjeguar se si e kishin ndihmuar disa të burgosur brazilianë, anëtarë të Komandës së Kuqe. - Ishte si një tampon. Tërhoqa spangon dhe doli thika.

Kishte një dorezë të vogël, ndërsa tehu, rreth pesëmbëdhjetë centimetra i gjatë, ishte mprehur si brisk në gur.

Alite e çmbështolli me kujdes. Rreckën e ndotur dhe shiritin ngjitës i hodhi në një cep ku nuk dukeshin. Kushedi sa do të rrëshqiste nëse i shkelte. Pastaj filloi të ushtrohej në përdorimin e thikës, duke goditur në mënyrë imagjinare. Bëri edhe disa pompa.

Po i ziente gjaku kur dëgjoi se dikush po hapte derën.

- Gati je, gringo? – tha Bomba, i pari që hyri brenda.

Alite kërceu vrik duke i mbyllur derën të burgosurit tjetër që po bëhej gati të hynte pas Bombës. Iu vërsul Bombës, sytë e të cilit nuk qenë mësuar me errësirën. Në fillim i çau tejpërtej dorën që mbante shkopin e gomës, i cili ra në dysheme.

I zënë në befasi, Bomba klithi nga frika dhe tërbimi. Alite nuk i dha kohë ta merrte veten. E preu dhe e çau gjithandej. Ndonëse u duk sikur zgjati shumë, sulmi mbaroi në pak minuta. Bomba rënkonte shtrirë në dysheme, kur Alite hapi derën e birucës. I burgosuri tjetër u tmerrua teksa Alite, me trupin lakuriq të larë në gjak, iu hodh përsipër. Thirri për të kërkuar ndihmë, por gardianët ishin larguar. Ata nuk donin të mbanin përgjegjësi për rrahjen e Alites. Këtë punë ua kishin lënë dy të burgosurve trupmëdhenj, të cilët nuk i kishin zhgënjyer kurrë. Ndodheshin aq larg sa nuk mund të dëgjonin se çfarë po ndodhte aty. Alite i nguli thikën këtij të dytit në stomak. Nuk arriti ta çante tejpërtej. Ai gjeti forca për t'ia mbathur.

Pastaj ra një heshtje varri.

Alite po kthehej i vetëm drejt qelive të katit të sipërm. Të burgosurit e tjerë e vështronin të habitur. Shumë prej tyre u gëzuan. Njëri prej tyre i zgjati dorën.

- Hej, gringo, - tha ai. - Ma kalo mua thikën!

Fillimisht Alite nuk e kuptoi. I kishte dalë nga mendja se në dorë mbante akoma thikën. Pastaj u kthjellua. I dha thikën të burgosurit dhe vazhdoi të ecte drejt qelisë së tij. Gardianët po e kërkonin, siç mund të kuptohet, por nuk mund ta gjenin.

- Për të mbijetuar duhet të bësh gjënë e duhur, - thotë Xhon Alite vite më vonë, ulur në një restorant në jug të Xhersit. – Nëse nuk i përjeton vetë këto gjëra, nuk mund ta kuptosh se ç'do të thotë mbijetesë.

Ishte e pamundur të kuptoje nëse Alite e kishte fjalën për incidentin në burg apo për jetën e tij si mafioz i konvertuar në dëshmitar në krah të drejtësisë.

Ndoshta e kishte fjalën për të dyja rastet.

KAPITULLI 2

Xhon Goti ishte bërë si i tërbuar. I biri dhe disa prej pjesëtarëve të bandës së tij kishin bërë sherr jashtë "Arenës", një klub shumë i frekuentuar në Kuins. Nuk e shqetësonte dhe aq shumë fakti se ata ishin sjellë si hajvanë. Kjo ishte një gjë e zakonshme. Problemi ishte se "Arena" ishte në pronësi të një anëtari të hierarkisë së lartë të familjes mafioze gjenoveze. Ajo lloj sjelljeje në atë vend konsiderohej si mungesë respekti.

Por Xhuniori dhe cubat e tij nuk mendonin aq gjatë. Ishin përplasur dy grupe të rinjsh: shtyrje, grushte, shqelma, shpulla, ulërima. Zënka të tilla ndodhin shpesh. Këtë herë, dikush nga kampi i Gotëve kishte nxjerrë një pistoletë dhe kishte qëlluar dikë në kofshë. Sapo qe dëgjuar krisma, të gjithë ia kishin mbathur nga sytë këmbët.

Doli që i plagosuri ishte nipi i Çiro Perones, kapoja i familjes mafioze gjenoveze.

- Tamam punë leshkosh! – bërtiste Goti. – Kur ke ndër mend të vrasësh dikë, qëlloje dreqin siç duhet. Kush e bëri?

Goti po i drejtohej Xhon Alites, njërit prej anëtareve më të rinj të bandës së Xhuniorit. Alite tha se nuk kishte parë gjë. Xhunior Goti rrinte ulur pranë të atit, pa guxuar të hapte gojë. Disa anëtarë të organizatës së Gotëve, si shoku i tij i ngushtë dhe kumbari i Xhuniorit, Anxhelo Ruxhero, dhe Uilli Boi Xhonsoni, qëndronin në anë të dhomës, duke pritur se ç'do të ndodhte.

- Të gjithë në atë dhomë e dinin se ishte ai ndyrësira, djali i tij, ai që kishte qëlluar, - thotë Alite ndërsa tregon historinë që përcaktoi marrëdhëniet e tij me Gotët. – Gjatë sherrit kisha dalë përpara Xhuniorit për ta mbrojtur. U futa mes Xhuniorit dhe atij djaloshit. Nga pas, Xhuniori nxori pistoletën, e kaloi dorën përqark trupit tim dhe qëlloi djaloshin. E shtënë kalamajsh. Babai i tij kishte të drejtë. Tamam punë leshkosh! Por nuk i tregova se qëlloi Xhuniori. E mbajta unë barrën. Le të më ndëshkonin. Nuk nxora asnjë fjalë nga goja.

Kur Goti u shfry mirë e mirë, thirri Ruxheron dhe Xhonsonin në cep të dhomës dhe bisedoi me ta duke pëshpëritur. Më pas, ata e shoqëruan Aliten në klubin "Berxhin", ku rrinin të fortët e familjes.

- Anxhelo më tha se ata kishin marrë urdhër të më rrihnin, - tregon Alite që në atë kohë akoma nuk e kishte marrë veten nga një zënkë dhe kishte qenë shtruar në spital për thuajse një muaj. – Më thanë të largohesha dhe të mos dukesha në klub për nja dy javë. Do t'i thoshin Xhonit se më kishin dhënë një dajak të mirë dhe unë gjendesha sërish i shtruar në spital. Anxhelo e dinte se çfarë kishte ndodhur në të vërtetë. Ai tha: "Fajin e ka ai dreq Xhuniori, por ç'të bëjmë? Na ka zënë rrota bishtin."

- Me situata të tilla duhej të përballesha thuajse çdo ditë. Babai ishte tiran, ndërsa i biri burracak. Unë gjendesha mes tyre. Këto gjëra njerëzit nuk i dinë. Të tillë ishin Gotët.

Xhon Goti e drejtonte organizatën kriminale Gambino me grusht të hekurt. Ekzistonte një grup rregullash të rrepta dhe shpesh të çuditshme që Alite i mësoi që në fillim të përfshirjes së tij në bandën e Gotit. Rregulli kryesor ishte: Gotët bënin ç't'u tekej; ata realizonin çfarë të dëshironin, kurdo që të dëshironin, dhe mund t'i bënin keq kujt të dëshironin. Me sa duket rregullat i kishin për të tjerët, jo për vete.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: sa herë të jetë e nevojshme, "ushtarët" duhet të marrin përsipër krimet për të cilat mund të akuzohen Goti ose familja e tij.

Nuk ishte hera e parë që Xhuniori e kishte lënë në baltë Aliten. Por kjo ishte hera e parë që disa anëtarë të vjetër të organizatës shprehën privatisht opinionet e tyre. Kishte më pak se një vit që Alite punonte për familjen Goti dhe vazhdonte të vepronte me kujdes. Supozohej që kjo ishte një organizatë e ngritur mbi konceptet e nderit dhe besnikërisë. Sapo kishin filluar t'i lindnin disa dyshime.

Gotët ishin nga ata njerëz që ndryshe flisnin e ndryshe vepronin. Plaku ishte karizmatik dhe ishte në krye të një grupi njerëzish besnikë e të mençur, tipa që Alite i admironte. Ndërsa i biri ishte krejt ndryshe nga i ati.

Alite u përfshi në bandën e Xhuniorit andej nga viti 1983. Ishin takuar edhe më parë; thjesht sa përshëndeteshin. Sigurisht që e dinte se kush ishte Xhuniori. E për më shumë, kush ishte babai i tij. Në vitet `80, nuk kishte njeri në Kuins që nuk e dinte se kush ishte Xhon Goti.

Kushdo që shiste qoftë edhe sasi të vogla kokaine, gjë që Alite e bënte në atë kohë, duhej të vepronte nën ombrellën e Gotit. Alite bënte ndonjëherë pazarllëqe me tipa që ishin pjesë e bandës së Gotit. Kishte gjithashtu miqësi me Soni DiXhorxhion, i cili punonte për Anxhelo Ruxheron. DiXhorxhio ishte kushëri me bashkëshorten e Xhon Gotit, Viktorian. Alite, që në atë kohë merrej me punë të vogla, ndihmonte herë pas here DiXhorxhion në shitjen e sasive të vogla të heroinës. DiXhorxhio kishte lidhje me një rojë të burgut "Rikers Ajland". Me anë të tij, ata fusnin fshehurazi heroinë në burg, një treg me shumë fitime. Alite i çonte drogën gardianit dhe paratë që merrte prej tij, ia jepte DiXhorxhios. Në fund, Alite fitonte ca dollarë më shumë, por të paktën kishte krijuar lidhje me një njeri me influencë.

Më vonë do të mësonte se tregtia e heroinës në "Rikers Ajland", ishte pjesë e operacionit të madh të drejtuar nga Ruxhero, një operacion për të cilin Goti pretendonte se nuk dinte gjë, por nga i cili fitonte çdo javë dhjetëra mijëra dollarë.

- Doli që të gjithë në atë bandë merreshin me drogë, - thotë Alite. – Të gjithë fitonin shuma të mëdha parash. Askush nuk e hapte gojën.

Të gjithë e dinin. Gjoja ishte e ndaluar që anëtarët e familjes Gambino të merreshin me drogë.

Alite nuk fitonte shumë para në atë kohë. Shpresonte të përfshihej në pazare më të mëdha. E dinte se nëpërmjet pjesëtarëve të bandës do të arrinte aty ku dëshironte. Ai me ca djem të tjerë shpërndanin marijuhanë dhe kokainë në baret e Kuinsit. Në këtë mënyrë u lidh me Xhunior Gotin, sipas dëshmisë së tij në dy gjyqe të ndryshme.

Për herë të parë u takuan në vitin 1981. Ishte nga ato miqësi që lidhen rastësisht. Të dy kishin thuajse të njëjtën moshë; Alite ishte 19 vjeç, ndërsa Xhuniori një vit më i vogël. Kishin shokë të përbashkët, dhe frekuentonin të njëjtat bare dhe klube në lagje. Pas dy vjetësh, ata filluan të bënin biznes së bashku.

Xhoni Gebert, me të cilin Alite ishte rritur, mundësoi takimin. Ishte vera e vitit 1983. Alite sapo ishte kthyer nga Kalifornia, ku e kishte dërguar i ati për ta larguar nga jeta e rrugës. Nuk ia kishte dalë. Alite u kthye në Kuins dhe filloi të merrej prapë me trafik droge.

Geberti i tha Alites se Xhuniori dëshironte ta takonte. Alite e kuptoi menjëherë se për çfarë bëhej fjalë. Në të njëjtën kohë dyshonte se mos Geberti e kishte trullosur paksa Xhuniorin, duke i thënë se Alite po fitonte shumë para. Kjo nuk ishte e vërtetë. Alite mund të fitonte rreth dy mijë dollarë në javë, por as gjysma nuk përfundonte në xhepin e tij. Kur Xhuniori i tha se donte pesëqind dollarë në javë nga fitimet e tij, Alite tundi kokën dhe qeshi.

- I thashë se nuk fitoja aq shumë, - tregon Alite. – Nuk di të them nëse më besoi. Xhuniori nuk e vriste mendjen për njeri, as nuk i interesonte se çfarë mund t'i thoshe. Ai donte të realizonte qëllimin e tij. Ishte takuar me mua ngaqë donte të zhvaste diçka prej meje.

Xhuniori e dinte se Alite kishte qenë në kolegj dhe e përdorte këtë për t'u tallur me Aliten, duke e quajtur "djalkë kolegji". E thërriste kështu për ta ofenduar dhe jo për të treguar afrimitet. Pasi negociuan, ranë dakord që Alite do t'i jepte Gebertit dyqind dollarë në javë, shumë që ky i fundit do t'ia çonte Xhuniorit. Në atë kohë, Alite nuk shiste kushedi

çfarë. Merrte një çerek kilogram kokainë, e ndante dhe e fuste në qese të vogla dhjetëdollarëshe; më pas, tre apo katër persona që punonin nën urdhrat e tij, e shisnin në disa bare përgjatë shëtitores "Xhamajka".

Më vonë, Alite do ta përshkruante Gebertin si një "qen të tërbuar", i cili kishte qenë "kriminel që në moshën njëmbëdhjetëvjeçare". Nuk i besonte atij, as nuk i pëlqente të shoqërohej me të. Gjithsesi, e vlerësonte se përmes tij ishte lidhur me Xhuniorin. Ndërsa paguante haraçin, Alite u afrua më shumë me Xhuniorin, i cili vinte në lagje herë pas here. Alite dinte se si të fitonte para dhe kjo gjë i pëlqente Xhuniorit.

Puna e parë që bënë së bashku, duhej të ishte një paralajmërim për Aliten se gjërat nuk ishin ashtu si dukeshin. Geberti ishte përzier me ca trafikantë xhamajkianë, të cilët e kishin zhvatur. Kishin bërë një marrëveshje për të shitur marijuhanë, por, kur u shfaq Geberti, ata e goditën me doreza hekuri dhe i morën paratë. I kishin marrë disa mijëra dollarë dhe tani ai kërkonte të hakmerrej. Donte gjithashtu t'u bënte të ditur xhamajkianëve dhe kujtdo tjetër se kush e bënte ligjin në atë rrugë. Geberti kishte Xhuniorin. Xhuniori kishte të atin. Askush nuk e kruante me Xhon Gotin. Nuk kishte rëndësi se Xhon Goti nuk ishte në dijeni të kësaj përplasjeje. Emri i tij përdorej nga lloj-lloj mashtruesish që hiqeshin si gangsterë. Sidoqoftë, Geberti nuk ishte thjesht një mburravec; ai kishte vërtet lidhje me të birin e Xhon Gotit. Në këtë mënyrë e gjykonte Alite situatën e krijuar.

- Kjo ishte mundësia ime e parë për të lënë përshtypje të mirë te Gotët. Fundja, këtë gjë doja të bëja, - thotë ai.

Sipas Alites, Xhuniori planifikoi gjithçka.

– Geberti e dinte rrugën ku sorollateshin xhamajkianët. Ne do të kalonim andej me makinë dhe do t'i qëllonim.

Plani ishte i thjeshtë. Alite do të ngiste makinën e parë. Geberti do të qëllonte nga ndenjësja e përparme. Xhuniori me një bashkëpunëtor tjetër, njëfarë Xheri, do t'i ndiqnin me një makinë bllokimi – një manovër standarde e përdorur gjatë atentateve të gangsterëve. Makina e dytë do të shërbente për të penguar trafikun në rast se shfaqeshin

policët. Një veprim i tillë do t'u jepte mundësi vrasësve të largoheshin. Nuk ishte një plan i ndërlikuar, ndaj çdo gjë duhej të shkonte pa probleme. Por natën e sulmit Geberti u shfaq i droguar. Kishte tymosur disa cigare marijuhanë. Me sa dukej, kishte nevojë për drogë në rastet kur nevojitej guxim.

Alite vetëm tundi kokën.

Sapo kishte rënë mbrëmja. Xhamajkianët rrinin zakonisht përpara ca dyqaneve në kryqëzimin mes rrugës "117" dhe shëtitores "Xhamajka", në Kuins. Me Xhuniorin u takuan te klubi i tij. Xhuniori i tregoi Alites makinën e vjedhur që do të ngiste. Pastaj i dha Gebertit një pistoletë të kalibrit 38.

Kaluan një herë në rrugën "117" dhe pastaj u kthyen sërish. Alite ngadalësoi shpejtësinë teksa po i afroheshin atij vendi për herë të dytë. Ndërkohë, Geberti kishte ulur xhamin e dritares. Qëlloi pesë apo gjashtë herë. Alite vuri re se tre a katër djem që qëndronin aty, ia mbathën me të katra. Nuk dihej nëse ndonjëri prej tyre hëngri ndonjë plumb, ose jo.

- Jepi! Largohemi që këtu! – thirri Geberti i pushtuar nga paniku.

Pothuajse në atë kohë, Alite dëgjoi sirenat e policisë. U përpoq të ruante gjakftohtësinë dhe ta ngiste makinën normalisht. Sipas planit, ata duhej të kthenin te rruga e dytë ndanë dyqaneve, në drejtim të shëtitores "Atlantik", dhe më pas të drejtoheshin për nga klubi i Xhuniorit. Alite mori majtas, por në pasqyrën e pasme pa se Xhuniori, në makinën bllokuese, vazhdoi përpara në shëtitoren "Xhamajka", duke iu larguar skenës së krimit. Më pas, Geberti ia bëri me shenjë se donte të dilte nga makina. U largua në këmbë, duke lënë pistoletën nën ndenjësen e pasagjerit.

- Biri i kurvës! Më la vetëm, - tregon Alite. – Dëgjoja sirenat. Makina që do të bllokonte trafikun, ishte larguar. Duhej të hiqja qafe sa më parë makinën dhe pistoletën. Eh, dreq! Në atë moment doja ta vrisja Gebertin. Me Xhuniorin ndryshonte puna.

Pasi kaloi dy blloqe ndërtesash, Alite u kthye në një rrugë të ngushtë dhe ndaloi. E la makinën në mes të rrugës, hapi të dyja dyert e për-

parme për të penguar makinat e policisë dhe u largua në këmbë. E hodhi pistoletën në një kazan plehrash dhe u fut në një dyqan për të blerë një pije freskuese. Në të dalë hoqi bluzën dhe ia futi vrapit drejt klubit të Xhuniorit.

Ndërsa vraponte, mendoi për situatën e krijuar dhe u qetësua disi. Fundja ishte thjesht një djalosh që vraponte në punë të vet. Nuk kishte asgjë të veçantë nëse policët e ndalonin. Askush nuk e ndaloi, në fakt. Ia hodhi paq, por jo falë Gebertit apo Xhuniorit.

Nga e gjithë kjo histori, Alite krijoi një ide për sojin e njerëzve me të cilët po merrej. Kur e pyeti Xhuniorin se çfarë ndodhi (Geberti ishte zhdukur), ai fajësoi Xherin, djalin që e shoqëronte në makinë. Sipas Xhuniorit, Xheri ishte turbulluar, pasi e kishte kapur paniku kur dëgjoi sirenat e policisë. Alite nuk i hante këto gjepura, por nuk kishte ndër mend të grindej me Xhuniorin. I ishte afruar më shumë se kurrë organizatës së Gotëve. Donte të bëhej pjesë e saj. Po fitonte shumë para në rrugë dhe e dinte se, nëse përfshihej në organizatën Gambino, do të fitonte edhe më shumë.

Tregtimi i drogës dhe bastet sportive ishin dy fusha që i njihte mirë. Edhe nëse punonte më vete, mund të bënte një jetë të mirë, por gjithmonë do t'i duhej të përballej me Gotët. Nëse punonte me Xhuniorin, nuk kishte njeri që të mos ia hapte rrugën. Shkurt, në krah të Xhuniorit, nuk kishte pse t'i jepte llogari askujt. Alite e kishte kuptuar kaq gjë me intuitë. Nuk është se u ul një ditë dhe i tha vetes: "Duhet të lidhem me Xhunior Gotin dhe të bëhem i pasur".

Alite ishte rritur në një zonë të shtresës së ulët, në Udhevën. Fëmijëria e tij nuk mund të krahasohej me atë të Xhunior Gotit që vinte nga një familje e pasuruar nga dollarët e mafies dhe që ishte rritur vetëm disa kilometra më tutje, në Hauard Biç. "Jetonim gjashtë veta në një apartament me katër dhoma", - tregon Alite për familjen e tij. "Kur më çaheshin atletet, i ngjisja vetë. Sa të shkonin, të shkonin!"

Ishte mësuar me jetën e rrugës. Aty mësoi se duhej t'i shfrytëzonte mundësitë sapo të paraqiteshin. Nuk të ndihmonte njeri më kot. Nëse

tregoheshe i zgjuar dhe nuk hezitoje t'i shfrytëzoje mundësitë, atëherë ecje përpara. Nëse kishe një bandë që të mbështeste, akoma më mirë.

Alite ishte njëzet e dy vjeç dhe po piqej në njëfarë mënyre, kur vendosi se Gotët i ofronin mundësinë më të mirë për të ecur përpara. Do të bënte çmos që të përfitonte nga situata e krijuar. E priste një jetë plot sherre, vrasje, drogë e para. U përshtat shpejt.

Përfitoi shumë nga ngjarja me xhamajkianët. I kishte hyrë në zemër Xhuniorit. Takohej shpesh me pinjollin e familjes më të famshme mafioze, tre, katër, ndonjëherë edhe pesë herë në javë. Siç do t'i tregonte më vonë Alite FBI-së, ata flisnin për para dhe biznes, kishin ngritur qendrën e tyre të basteve dhe po zgjeronin biznesin e drogës. Sigurisht që Xhuniori nuk e thërriste më "djalkë kolegji".

Erdhi dita kur Xhon Goti i madh dëgjoi se Alite ishte pjesë e bandës së Xhuniorit. Pas disa javësh i thanë se Xhon Goti donte ta takonte. Një pasdite e urdhëruan të shkonte te klubi "Berxhin". Sapo arriti atje, Goti i tha: "Eja të bëjmë nja dy hapa".

Sikur u ngjiti muhabeti.

- Më tha se i dukesha djalë i mirë, - kujton Alite.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: asnjë pjesëtar i bandës nuk duhet të mbajë syze dielli në praninë e bosit.

- E dija se Xhuniori merrej me ca tipa që e mbanin veten për të fortë. Këtë gjë e dinte edhe babai i tij, i cili mua më fuste në një kategori tjetër. I dukesha ndryshe. Nuk i frikesha askujt e asgjëje. Isha i gatshëm të bëja gjithçka dhe atij i pëlqente kjo. Po bisedonim dhe ishim në mes të rrugës. Papritur ai ndaloi. Më hodhi një vështrim sikur po më shihte për herë të parë.

Alite nuk dinte ç'të bënte. Po i vinte mendja vërdallë. Më kot po mundohej të kuptonte nëse kishte thënë ndonjë gjë gabim.

- Hej, Xhon! - iu drejtua Goti. – Hiqi ato mut syze! Vetëm spiunët mbajnë syze. E di përse? Që të mos i shohësh në sy kur flasin.

Alite u bind menjëherë dhe Goti vazhdoi bisedën aty ku e kishte lënë. Ai donte që Alite t'i mbronte krahët të birit dhe të punonin bashkë.

- Ta dish mirë, - tha Goti. – Një djalë më ka vdekur. Nuk dua ta humb edhe tjetrin. (Frenki Goti gjeti vdekjen kur ishte vetëm dymbëdhjetë vjeç; motoçikleta e tij u përplas aksidentalisht me makinën e një fqinji.)

- Nuk të njoh mirë akoma, - vazhdoi Goti. – Zakonisht shokët e tim biri janë ca plehra që nuk i shoh dot me sy... Deri tani, nuk më je dukur i tillë. Megjithatë, duhet ende të më bindësh.

Alite u tregua i gatshëm për ta shfrytëzuar këtë mundësi të artë. I biri e kishte sjellë te babai. Babai kishte pushtet dhe status. Këto gjëra nevojiten në botën e krimit. Të paktën kështu mendonte Alite.

Por jeta me Gotët ofronte më shumë.

- Ishte si një telenovelë, - thotë ai. – Askush nuk e di historinë e vërtetë. Askush nuk do ta besonte.

Përveç Xhuniorit, Alite u njoh edhe me Viki Gotin (shkurt për Viktoria), vajzën më të vogël të bosit. E thërrisnin princesha e mafies. I dukej vetja kushedi se çfarë. Hera-herës i binte të takonte edhe znj.Goti, Viktorian (që kishte të njëjtin emër me të bijën), së cilës i shoqi i kishte ngjitur nofkën "burrnesha". Gjithë kohës mbante cigare mes gishtave dhe nga goja villte vrer. Thoshte ç't'i vinte në mend, pa u shqetësuar për pasojat.

Goti kishte dy vëllezër: Pitin, të cilin e thërrisnin "plehraxhiu", sepse dikur kishte punuar në departamentin e higjienës; dhe Riçin që njihej nga të gjithë si "trupeshku" – për arsye që kuptohen.

Alite kalonte shumë kohë me familjen Goti. Teksa kujton atë kohë tani, ai kupton se ndodhej në atë mjedis kryesisht për të ndërhyrë kur krijoheshin përplasje dhe për të mbrojtur Xhuniorin. E kishte ndarë mendjen ta bënte këtë punë edhe sikur ta pësonte duke ngrënë ndonjë grusht apo ta fusnin në burg. Gjithsesi, ai shpejt mësoi si t'u paraprinte problemeve. E më pas do të tentonte t'i parandalonte. Por Gotët kishin gjithmonë probleme. Revista "Time" mund ta kishte nxjerrë

fotografinë e Gotit në kopertinën e saj dhe industria e filmit mund ta kishte lartësuar figurën e "Donit të pafajshëm"[4], por Alite kishte njohur tjetër njeri dhe tjetër familje. Vite më vonë, emisioni i rëndomtë i Vikit "Duke u rritur si një Goti"[5] ishte çuditërisht më realist sesa portretizimi i Don Gotit nga Armand Asante në filmin televiziv[6].

- Ata thoshin se gjithçka bëhej për hir të nderit dhe besnikërisë, - thotë Alite, – por në të vërtetë ishin të fiksuar vetëm pas parave dhe shfrytëzonin çdo metodë për të fituar sa më shumë. Më thanë se një nga rregullat e familjes ishte që askush nuk duhej të merrej me trafik droge. Me këtë nënkuptonin se nëse të kapnin për punë droge, nuk të ndihmonte njeri. Por nuk harronin asnjëherë të merrnin hisen e tyre.

- Xhon Goti fitonte njëqind mijë dollarë në muaj vetëm nga një trafikant i madh droge që quhej Mark Reiter. Unë kisha shok djalin e tij, Gregun. Xhuniori merrej me trafikantët e rrugës, të cilëve u merrte një përqindje të caktuar.

Alite u shpreh para një jurie federale se Xhuniori e lidhi atë me disa furnizues të besuar.

Alite dëgjonte vazhdimisht të njëjtin refren nga Xhuniori dhe Anxhelo Ruxhero: "Nëse i futesh tregtisë së drogës, mos u merr me gjëra të vogla. Mos u bëj si ata çerrat që rrinë qosheve të rrugëve".

Kështu pra, Xhuniori e këshilloi "të mos bëhej nga ata trafikantët që fitonin dy groshë dhe u dukej arritje e madhe." I sugjeroi Alites të ndiqte gjurmët e xhaxha Xhinit, kumbarit të tij, Anxhelo Ruxheros dhe Xhoni Karnelias. Ata ishin trafikantë të mëdhenj heroine dhe bashkëpunëtorët më të ngushtë të Gotit. Sipas kodit të mafies, ndalohej tregtia e drogës, por këta tipa e shpërfillin këtë rregull dhe Goti i

---

4 Xhon Goti mori pseudonimin "Doni i pafajshëm", pasi nuk u dënua pas tre gjyqesh në vitet '80.

5 Realiti shou ku transmetohet jeta e Viki Gotit dhe fëmijëve të saj. Seritë u transmetuan nga gushti 2004 deri në dhjetor 2005.

6 Bëhet fjalë për filmin e vitit 1996 "Goti: Ngritja dhe rënia e një prej krerëve të mafies".

madh, që kishte interesa financiare, bënte një sy qorr e një vesh shurdh.

Xhuniori i tregoi Alites se këta tipa jetonin në mes të luksit. Ata udhëtonin ku të dëshironin. Kishin avionët e tyre privatë me të cilët sillnin mallin në Nju Jork.

- Ai më tha: "nëse ke këllqe ta bësh këtë punë, rrugën e ke të hapur", - do t'i tregonte Alite vite më pas jurisë.

E ku kishte më mirë! E kishte gjithmonë xhepin plot. Por edhe mund ta pësonte. Dhe nëse të kapnin, të linin në baltë. Ruxhero do ta pësonte edhe më keq.

Por me këto gjëra Alite do të përballej më vonë. Tani për tani mendonte se ishte në qiellin e shtatë. Mund të shfrytëzonte një rrjet që funksiononte prej kohësh dhe kishte mbështetjen e njerëzve me influencë. Një djaloshi si Alite, që ishte rritur në varfëri, i dukej sikur kishte fituar lotarinë.

- Më pëlqente të bija në sy, - do t'i tregonte ai jurisë federale. – Kisha para. Më tërhiqte ajo lloj jete.

Njihej nga të gjithë si sherrxhi me nam që nuk i hapte rrugën kujt. Ishte vetëm 175 cm i gjatë, por stërvitej rregullisht dhe dinte të grushtonte fort. Mbi të gjitha kishte guxim. Nuk tutej prej askujt.

Klubi "Kështjella e bardhë" do të bëhej skena e shumë prej sherreve të tij të paharrueshme.

Një natë vere, në vitin 1984, Alite kishte dalë me makinën e të atit. Rrugës pa Monikën, një vajzë nga lagjja, me të cilën dilte ndonjëherë dhe kalonte kohë në baret "O'Brother's" dhe "Kali i bardhë", që ndodheshin përgjatë shëtitores "Xhamajka". Ishte ora dy e mëngjesit. E pyeti nëse donte ta çonte diku me makinë. Të dy ishin të mërzitur.

- Shkojmë të marrim ndonjë hamburger te "Kështjella e bardhë", - tha ajo.

Kur ndaluan, Alite vuri re një shokun e vet, Miç Sandersin. Ai qëndroi në makinë, ndërsa Monika shkoi të porosiste hamburgerët. Pas disa minutash, Xhuniori parkoi aty pranë në një makinë tjetër; ishte me Xhoni Boi Ruxheron, djalin e Anxhelos, një djalë të quajtur

Frenki dhe Xho O'Keinin. Edhe ata bënin pjesë në bandën e Xhuniorit.

Ndërsa po bisedonin, Alite hodhi sytë nga "Kështjella e bardhë". Pa që një grup djemsh po ngacmonin Monikën. Ishin pesë apo gjashtë. Pinin birra dhe bërtisnin. Dukeshin tipa të padurueshëm. Njëri prej tyre, uli pantallonat dhe i tregoi të pasmet Monikës.

Alite nuk u tha gjë të tjerëve. Doli nga makina dhe nxitoi drejt restorantit. Iu afrua tipit që kishte hequr pantallonat pak më parë.

- Nuk i mban dot pantallonat veshur ti? – e pyeti.

- Ik ore pirdhu! – ia ktheu ai prerazi.

Alite i futi një grusht në fytyrë. Njëri e goditi në kokë me një shishe birre. Pastaj një tjetër i nguli në fytyrë një çarëse akulli. Xhuniori me të tjerët vrapuan drejt restorantit. Plasi sherri. Klientët ikën nga frika. Menaxheri i telefonoi policisë.

Sapo dëgjuan sirenat, sherri ndaloi. Fytyra e Alites ishte fryrë si tullumbace. Ai me Monikën hipën në makinë dhe morën rrugën drejt bulevardit "Udhevën". Ajo vështronte fytyrën e Alites dhe i thoshte se duhej medoemos të shkonin në spital. Pastaj, papritur thirri: "Kujdes!"

Alite hodhi sytë në të majtë të tij. Një kamioçinë e madhe po i afrohej me shpejtësi.

- Ishin tre prej atyre djemve me të cilët isha zënë te "Kështjella e bardhë", - tregon ai. – U përplasën me makinën time. Rrotat e mëdha të kamioçinës për pak sa nuk hipën sipër makinës sime që doli nga rruga dhe u përplas me një pemë. Unë me Monikën u bllokuam brenda.

Të tre ata dolën nga kamioçina me shkopinj bejsbolli dhe filluan të godisnin xhamin e përparmë. Alite e vuri Monikën poshtë vetes dhe u përpoq të mbrohej nga goditjet teksa përpiqej të dilte nga xhami i thyer. Xhuniori me djemtë e tjerë erdhën me shpejtësi dhe u bënë gati të ndërhynin, por dikush që kishte ndaluar aty pranë, u tha se po i telefononte policisë. Të gjithë u zhdukën. Edhe dy prej djemve me kamioçinë. I treti kishte mbetur aty.

Në atë moment Alites i vinte koka vërdallë. Ishte i turbulluar krejt. Mban mend që Xho O'Keini, një djalosh ndoshta shtatëmbëdhjetë vjeç,

kishte qëndruar dhe i kishte dalë krah, teksa ishte futur mes sherrit për t'i ndaluar ata tipat me shkopinj bejsbolli. I kujtohet se kishte vrapuar pas njërit prej tyre, më trupmadhit, mbi njëqind kilogramë. I kishte marrë shkopin dhe e kishte goditur me sa fuqi kishte. Pastaj ishte plandosur përdhe. E kishin çuar me ambulancë në spitalin më të afërt, ku mori ndihmën e parë. Më pas e operuan. Kishte një krah të thyer. Shumë prej organeve të brendshme i qenë dëmtuar, kryesisht pankreasi. U deshën njëqind qepje për t'i mbyllur plagët në fytyrë, kokë dhe trup. Përpara se ta fusnin në kirurgji, erdhi në vete. Pa se në spital kishte plasur grushti. Babai dhe pjesëtarët e tjerë të familjes së tij po kacafyteshin me familjarët e atij tipit, të cilin ai me O'Keinin e kishin rrahur.

Alite ndenji dy javë në reanimacion. Pasi doli nga spitali, ndenji edhe një javë në shtëpi për t'u shëruar plotësisht. Xhuniori dhe të tjerët e vizitonin shpesh dhe të gjithë qeshnin e bënin shaka me atë çka kishte ndodhur. I kishte pushtuar entuziazmi nga një ngjarje tjetër. Xhuniori nuk mund ta mbante gojën mbyllur.

Ai i tregoi Alites se disa miq të babait kishin "ndihmuar" një burrë, të quajtur Xhon Senamo, të kryente vetëvrasje. Rreth një vit më parë, Senamo kishte qenë në barin "Dhelpra e argjendtë", ku kishte plasur një sherr. Me sa duket Xhuniori i kishte ngulur thikën një djali të quajtur Deni Silva. Ky i fundit kishte vdekur.

"Xhuniori fliste me krenari për vrasjen e kryer prej tij", kujton Alite. Ai mburrej që e kishte vrarë Deni Silvën. I kishte thënë: "Ia ngula fort thikën dhe ai ra pa ndenja". – Fliste sikur të kishte therur një kafshë. Një prokuror federal tregoi më vonë përpara një jurie se pas sherrit Xhunior Goti ishte kthyer në barin ku Deni Silva gjendej i shtrirë në dysheme i larë në gjak. Sipas prokurorit dhe një dëshmitari në vend-ngjarje, Xhuniori kishte vështruar viktimën që po jepte shpirt dhe kishte thënë duke u krekosur: "E meritonte qelbësira!". Më pas qe larguar nga skena e krimit për herë të dytë.

Senamo ishte dëshmitari i vetëm që vërtetonte se Xhuniori kishte vrarë Deni Silvën. Xhuniori i mohoi akuzat dhe në fshehtësi kishte

thënë se vrasjen e kishte kryer Mark Kaputo, një pjesëtar tjetër i bandës. Alite do të dëshmonte se kjo ishte një manovër tipike e Gotëve, që në fakt ai asokohe e haste për herë të parë. Por nuk kishte shumë rëndësi sepse ajo çështje ishte mbyllur pa u dënuar askush.

Senamo nuk pati mundësi të dëshmonte. Disa muaj pas vrasjes së Deni Silvës, në mars të vitit 1983, Senamo u gjet i varur në një pemë pas një lavanderie në St. Albans, në Kuins. Vdekja e tij u konsiderua vetëvrasje, por familja e tij nuk e besoi kurrë këtë version. Askush nuk është paditur për këtë çështje. Alite i tregoi një jurie se, ndërsa gjendej i shtrirë në krevatin e spitalit duke e marrë veten nga sherri në "Kështjellën e bardhë", Xhuniori i kishte treguar duke u mburrur se e kishte vrarë ai Deni Silvën dhe Senamon e kishin hequr qafe me urdhër të Xhon Gotit.

- Ai u afrua te dritarja. Dhoma ime shihte nga autostrada "Van Uik" dhe ai u shtir sikur pa diçka nga larg, - tregon Alite. – Qeshte me të madhe. Edhe djemtë e tjerë vunë buzën në gaz. Tha diçka të tillë si: "Hej, shikoni! E shikoni atë që është varur në pemë?"

Alite tregon se Xhuniori tallej duke thënë se Senamo madje i kishte ndihmuar t'ia lidhnin litarin rreth qafës.

Më vonë, Alite do t'u tregonte autoriteteve se Xhuniori kishte thënë se i ati ishte marrë personalisht me këtë punë dhe se "vetëvrasjen" e kishin kryer Anxhelo Ruxhero, Uilli Boi Xhonsoni dhe Xhon Karnelia. Për Aliten, mësimi i marrë ishte i thjeshtë. Gjithkush në lagje ta mbante vath në vesh: askush nuk dëshmonte kundër një Goti.

- Unë isha në reanimacion për dy javë. Më duhej të shkoja në spital edhe për dy muajt në vazhdim, - tregon Alite. – Ecja me shkop. Madje, edhe natën e vrasjes në klubin "Arena", ecja ende me shkop.

Kjo ishte nata kur Xhuniori qëndroi pas Alites dhe qëlloi nipin e Çiro Perones.

Në takimin me Xhon Gotin, Alite nuk e mori me vete shkopin. Nuk donte të dukej i dobët përpara tij. Kishte shkuar i parapërgatitur. Nuk do të tregonte se kishte qëlluar Xhuniori. Nuk donte të përfundonte si Xhon Senamo, me lak rreth qafës, varur në ndonjë pemë.

KAPITULLI 3

Ishte një uzurpim i pushtetit, në kuptimin e plotë të fjalës.

Një natë të ftohtë dhjetori të vitit 1985, Pol Kastejano, bosi i familjes kriminale Gambino, u qëllua për vdekje përballë "Sparks Steak House", një restorant luksoz në Manhatan. Kastejano e kishte lënë të takohej aty me Frenk DeÇikon. Nuk mundi të arrite as deri te hyrja e restorantit. Poli i Madh (siç e thërrisnin) dhe truproja e shoferi i tij, Tomi Biloti u ekzekutuan sapo dolën nga makina e tyre "Lincoln Town Car". Katër persona të armatosur, me pallto të bardha dhe kokore të zeza dimërore të stilit rus, i bënë shoshë me breshëri automatikësh.

Xhon Goti dhe Salvatore Gravano e ndoqën ngjarjen nga makina e tyre, parkuar në anën tjetër të rrugës. Pas dy javësh, Xhon Goti, që sapo kishte mbushur dyzet e pesë vjeç, u zgjodh bosi i ri i familjes më të madhe kriminale në Nju Jork (kuptohet, edhe në të gjithë vendin).

Atentati ndodhi kundër të gjitha rregullave të mafies. Askush nuk vret një bos në detyrë pa miratimin e Kupolës, një gjykatë mafioze e përbërë nga krerët e pesë familjeve mafioze të Nju Jorkut. Goti e shpërfilli këtë rregull. Nuk mund të kërkonte miratimin e Kupolës, sepse vrasja u krye për shkak të përfshirjes së Gotit në trafikun e drogës.

Vëllai i tij, Xhini, shoku i tij i ngushtë, Anxhelo Ruxhero, dhe një bashkëpunëtor tjetër i ngushtë, Xhon Karnelia, ishin akuzuar për trafik heroine. Bisedat e përgjuara ishin pjesë e hetimit dhe pa dyshim

që do të bëheshin publike. Ky ishte ndër sukseset e para të autoriteteve federale në luftën kundër krimit të organizuar.

Në një kasetë, të regjistruar në vitin 1982, Ruxhero dhe Xhin Goti diskutonin për situatën e rrezikshme në të cilën ndodheshin. Ruxhero i kishte thënë Xhin Gotit se Kastejano dhe Vinsent Xhigante, kreu i familjes së fuqishme gjenoveze, kishin rënë në ujdi me njëri-tjetrin. Kushdo që do të tregtonte drogë, do të vritej. Sipas tyre, trafiku i drogës nuk do të tolerohej më.

Këta dy bosë të mafies kishin "bërë një pakt", shpjegonte Ruxhero.

- Ata do të vrasin të gjithë miqtë tanë që merren me trafik droge, - dëgjohet të thotë Ruxhero në kasetën e regjistruar nga FBI-ja. – E si t'i vrasin njerëzit ashtu? Pa takim të Kupolës, pa asnjë vendim? Nuk do të paralajmërojnë askënd. Nuk do t'i thonë kujt. Nuk i besojnë më askujt. Do t'i zhdukin të gjithë pa nam e pa nishan.

Autoritetet federale zotëronin dhjetëra kaseta që i përfshinin që të tre në biznesin e drogës. Ruxhero kishte folur më shumë. Përpara se çështja të dërgohej në gjykatë, sipas rregullave të hetimeve paraprake, avokatëve mbrojtës iu dhanë të gjitha provat që kishin siguruar agjentët federalë, përfshirë tanskriptet e bisedave inkriminuese. Nuk kaloi shumë kohë dhe Kastejano u njoftua për këto përgjime.

Banda e Gotit kishte humbur edhe një aleat që mund ta kishte përmbajtur Kastejanon. Anielo Delakroçe, që prej vitesh ishte zëvendësshefi i familjes mafioze, vdiq nga kanceri më 2 dhjetor të vitit 1985, dy javë përpara atentatit ndaj Kastejanos. Delakroçes i dëgjohej më shumë fjala sesa Kastejanos. Ai ishte "gangsteri", ndërsa Kastejano "mashtruesi". Thuhej se Poli i Madh ishte më i interesuar për mirëfunksionimin e organizatës sesa për luftën e përditshme për mbijetesë, një jetë që bënin shumica e njerëzve në varësinë e tij.

Kastejano kishte marrë drejtimin e familjes pas vdekjes së kunatit të tij, Karlo Gambinos, në vitin 1976. Tipa si Ruxhero, vëllezërit Goti dhe Karnelia nuk e respektonin atë sa Delakroçen. E kuptonin hierarkinë dhe e pranonin Kastejanon si bosin e tyre, por ata mendonin se

ai e kishte trashëguar postin, nuk e kishte fituar me mund. Ai kishte gjithashtu më shumë para se kushdo tjetër. Vendimi i tij për të ndaluar trafikun e drogës bazohej pjesërisht në faktin se ai nuk kishte nevojë për para.

Nuk ishte çështje morali. Ishte një çështje e ndërtuar nga një këndvështrim romantik për mafien, i përshkruar nga Mario Puzo[7]. Në fakt, ndalimi i trafikut të drogës ishte një vendim pragmatist. Ata që kishin pozicione të larta në botën e krimit, mendonin se trafiku i drogës ishte një fushë e minuar. Duhej të viheshin në kontakt me trafikantë e narkomanë të rëndomtë, një pjesë e të cilëve të shisnin për hiçmosgjë. Për më tepër, ata vetë ose anëtarët e organizatës mund të tundoheshin dhe të bëheshin përdorues të drogës, gjë që do t'i bënte të papërgjegjshëm. Dhe sigurisht që në këto rrethana, organizata ishte më e ekspozuar ndaj organeve të zbatimit të ligjit.

Këto ishin arsyet e vërteta për ndalimin e tregtimit të drogës.

Bisedat e regjistruara të Xhin Gotit, Ruxheros dhe Karnelias përbënin për prokurorinë prova të pakundërshtueshme për të ngritur akuza për trafik droge kundër tyre. Për më tepër, Kastejano do të merrte atë që donte. Pas vdekjes së Delakroçes, Kastejano vendosi të shkëputej nga banda e Gotit. Në këtë rast, ai kishte vënë në dyshim besnikërinë e tyre. Me këto akuza për drogë, ai tashmë kishte në dorë armën për të eliminuar disa prej bashkëpunëtorëve kryesorë të Xhon Gotit.

Kasetat konfirmonin pa asnjë dyshim se njerëzit e Xhon Gotit ishin trafikantët më të mëdhenj të heroinës. Në këto kushte, Goti nuk kishte shumë alternativa. Mund të eliminonte tre bashkëpunëtorët e tij ose mund të fundosej bashkë me ta.

Ai vendosi se zgjidhja më e mirë do të ishte një strategji parandaluese. Me pasojat e kësaj goditjeje të guximshme do të merrej më vonë. Po kryente një veprim të rrezikshëm. Pesë vjet më parë kishte ndodhur një situatë e ngjashme në Filadelfia. Në mars të vitit 1980, Anxhelo

7 Autori i romanit "Kumbari".

Bruno, bosi i familjes kriminale të Filadelfias dhe Xhersit Jugor, dhe mik i ngushtë i Karlo Gambinos e Pol Kastejanos, u qëllua me pushkë gjahu jashtë shtëpisë së tij në Filadelfian Jugore. Atentati u krye një të premte, në një natë me shi.

Krimi ishte orkestruar nga Antonio Kaponigro, i njohur si Toni Banania, bashkëpunëtor i ngushtë i Brunos, nga Njuarku. Ashtu si Ruxhero, Karnelia dhe Xhin Goti, Kaponigro ishte marrë me tregtinë e heroinës dhe mendonte se qëndrimi i Brunos kundër trafikut të drogës ishte hipokrit.

Një nga njerëzit e afërt të Brunos, Reimond Martorano, i njohur si Xhoni i Gjatë, ishte një ndër tregtuesit kryesorë të metamfetaminës në Filadelfia. Kishin rënë në ujdi që Bruno të merrte një pjesë të të ardhurave që do të kanalizoheshin nga një pozicion i rremë si "agjent shitjeje" në një kompani shitblerjeje makinash në pronësi të Martoranos dhe vëllait të tij.

Bruno kishte lejuar gjithashtu Xhusepe dhe Rosario Gambinon, kushërinj të largët sicilianë të Karlos, të bënin biznes në Çerri Hill, Nju Xhersi, që ndodhej shumë pranë Filadelfias. Vëllezërit hapën një restorant të quajtur "Valentino's", por biznesi i tyre i vërtetë ishte trafiku i heroinës. Ata ishin pjesë e asaj çka më vonë do të njihej si "Lidhja e picerive".

Vëllezërit Gambino ishin ftuar në shtëpinë e Brunos për darkën e Pashkës. Kaponigro dhe të tjerë që e mbështetnin, ishin të sigurt se Gambinot do t'i sillnin një zarf të mbushur me para. Ata e dinin se këto të ardhura buronin nga tregtia e heroinës.

Ajo që Kaponigro nuk kishte parashikuar ishte tradhtia brenda organizatës kriminale. Kaponigro mendonte se kishte miratimin e Kupolës për të hequr qafe Brunon. Për këtë e bindën disa nga krerët e organizatës gjenoveze, të cilët dëshironin të zhduknin nga skena si Brunon ashtu edhe Kaponigron. Në këtë mënyrë, ata do të destabilizonin familjen që kontrollonte Filadelfian në atë kohë kur biznesi i kazinove në Atlantik Siti sapo kishte filluar të lulëzonte. Kjo familje kishte pasur në kontroll edhe bregdetin, por vetëm kur filluan të

hapeshin kazinotë, Atlantik Sitit iu shtua vlera. Tani e tutje ky do të ishte një biznes shumë fitimprurës.

Kaponigro shkoi në Nju Jork për një takim rreth një javë pasi u vra Bruno. Mendonte se do të kthehej prej atje si bosi i ri i Filadelfias. Pas dy ditësh, trupi i tij u gjet në bagazhin e një makine të braktisur në jug të Bronksit. Përpara se t'i fusnin plumbin kokës e kishin rrahur dhe torturuar. Në gojë dhe në prapanicë i kishin futur kartëmonedha njëzetdollarëshe. Në botën e krimit, kjo shenjë nënkuptonte se Kaponigron e kishin vrarë sepse ishte bërë shumë lakmitar. Ajo çfarë kishte më shumë rëndësi ishte se vrasja e Kaponigros (dhe e tre bashkëpunëtorëve të tij, për të cilët besohej se qenë përfshirë në atentatin ndaj Brunos) ishte një mënyrë për të ruajtur rendin në botën e krimit. Askush nuk mund të vriste një bos pa miratimin e Kupolës.

Pas vrasjes së Kastejanos, Xhon Goti do të përballej me të tilla probleme me familjen kriminale gjenoveze. Por ai ia doli të shmangte fundin e Kaponigros. Salvatore Gravano do të rrëfente më vonë për këtë situatë.

- Çdo familje dërgoi bekimin e saj, – do të dëshmonte Gravano për promovimin e Gotit. – Të gjithë e pranuan, përveç familjes gjenoveze. Kështu, po jepej një paralajmërim. Rregullat qenë shkelur dhe një ditë dikush duhej të paguante për këtë gjë.

Në kohën që atentati kundër Kastejanos ishte hedhur pas krahëve, Alite kishte arritur të përfshihej në familjen Goti. Edhe të shtënat në klubin "Arena" ishin harruar. Alite takohej përditë me Xhuniorin dhe shkonte rregullisht në klubin e gjuetisë dhe peshkimit "Berxhin" në Kuins, si dhe në "Ravenite", një sallë lojërash në rrugën "Mulberry", që do të kthehej në bazën e Gotit në Manhatan.

Një ditë, nga fundi i nëntorit të vitit 1985, rreth një muaj përpara vrasjes së Kastejanos, Alites iu kërkua të hipte në makinë me Xhuniorin dhe të atin. Goti i madh ishte në timon; kjo gjë ishte e pazakontë. Dukej i tensionuar. Alite tregon se Gotit nuk iu mbyll goja gjatë gjithë kohës, gjë që nuk ishte pjesë e karakterit të tij.

- Ishte e qartë që nuk ishte vetvetja, - tregon Alite. – Morëm rrugën drejt shtëpisë së Kastejanos, në Stejtën Ajlënd. Donte të linte atje ca dhurata për Krishtlindje. Përpiqej të tregohej i lirshëm dhe bënte më shumë shaka se zakonisht. Sipas meje, atë e kishte pushtuar një gjendje ankthi. Mendoj se na mori me vete sepse donte që dikush të ishte me të kur të hynte në shtëpi. Ndoshta do t'i thoshte Polit se kishte dy prej "trimave" të tij në makinë. Pritëm një orë. Më në fund doli dhe u kthyem në qytet.

Pas rreth një jave, u përsërit e njëjta skenë. Këtë herë Goti i kërkoi Alites dhe Bobi Borielos që ta shoqëronin. Përsëri ata pritën në makinë gjatë kohës që Goti u takua me Kastejanon.

Nuk dihet nëse në këto takime u diskutua në lidhje me çështjen e drogës. Me shumë gjasa për këtë temë duhet të kenë biseduar. Ndoshta Goti përpiqej t'i maste pulsin Kastejanos. Delakroçe po jepte shpirt dhe ishte vetëm çështje kohe përpara se Kastejano të vepronte.

- Pas vrasjes, ne të gjithë ishim në gjendje gatishmërie. Çdokush e dinte se kush e kishte kryer vrasjen, - tregon Alite. – Të gjithë qenë urdhëruar të mbanin me vete armët. Përpara kësaj ngjarjeje, kur shkonim në klube, nuk duhej të merrnim armë me vete. Gjatë atyre javëve, pas vrasjes së Kastejanos, duhej të tregoheshim vigjilentë në çdo minutë të ditës.

Ndonëse gjithë familja Gambino ishte në gjendje lufte, Xhon Goti sillej si arrogant e kokëkrisur, tregon Alite.

- Të gjithë tregoheshim kryelartë, - thotë ai. – Për vrasjen shkruan të gjitha gazetat, folën të gjitha televizionet. Ai tani ishte bosi i bosëve.

Kur analizon ngjarjen në retrospektivë, Alite është ende i befasuar, pasi Goti ia doli të komplotonte me sukses dhe më në fund të mbijetonte.

- Fliste për rregulla, fliste për nder, por kishte shkelur rregullin më të rëndësishëm: vrau bosin e tij, dhe askush nuk i bëri gjë, - vazhdon Alite. – Ne ishim djelmosha. Nuk qemë mësuar me gjëra të tilla. Por më të vjetrit duhej të kishin vepruar. Ata duhej të kishin bërë diçka. Por ata vetëm sa i bënë fresk.

Ishte shembulli i radhës i Gotëve: tjetër gjë thoshin, tjetër bënin.

Gjithçka e bënin sipas interesit. Për më shumë se një vit, Alite e kishte dëshmuar këtë, por gjithsesi jo në përmasa të kësaj natyre. Me kalimin e viteve do të kuptonte më shumë. Pak kohë pas të shtënave ndaj xhamajkianëve, do të kishin një fërkim me një trafikant tjetër, të quajtur Kevin Boner.

Boneri merrej me trafik kokaine me njëfarë Xhorxh Groso, i cili rastisi të ishte kunati i Xhon Gebertit. E tregtonin produktin në po atë zonë që vepronte Alite, në baret dhe pabet përgjatë shëtitores "Xhamajka". Në bazë të dëshmive të të dyve, si Kevin Boneri ashtu edhe Alite, i jepnin Xhuniorit një hise të fitimit. Por, siç do të tregonte Alite në gjyq, kjo gjë nuk pati më rëndësi kur Xhuniorit iu krijua mundësia për fitim më të madh.

Xhoni Boi Ruxhero, i biri i Anxhelos, ishte pjesë e bandës së Xhuniorit. Përderisa Anxhelo ishte kumbar i Xhuniorit, ky i fundit dhe Xhoni Boi ishin si kushërinj. Ruxhero i ri fliste gjithmonë për "zgjerimin" e biznesit, do të thoshte Alite. Alite dëshmoi se ai me Xhuniorin u lidhën me një furnizues me emrin Toni Kelli, që do t'u shiste atyre një kilogram apo më tepër. Alite vazhdonte të tregtonte akoma vetëm një çerek kilogrami.

Idenë e hodhi Xhuniori, teksa e ngacmoi sërish Aliten, duke i thënë se merrej me gjëra të vogla. Në fakt, donte ta inkurajonte për t'u bërë pjesë e një plani që kishte në mendje. Bëhej fjalë për t'u bërë partnerë me Kevin Bonerin. Në atë kohë, një kilogram kushtonte rreth dyzet mijë dollarë. Xhuniori, Alite dhe Boneri do të fusnin secili një të tretën e parave.

Alite nuk kishte kundërshtim, por Boneri refuzoi.

- Ai nuk donte të shkëputej nga Xhorxh Groso, - tregon Alite.

Në këto rrethana, Xhuniori dërgoi ca shokë që ta bindnin.

- Një ditë po kaloja në shëtitoren "Xhamajka", kur aty mbërriti Xhuniori me disa prej djemve të bandës së tij, përfshirë Xhoni Boin dhe Greg Reiterin, një djalë i fortë, të cilin e kisha shok të ngushtë, - tregon Alite. – Xhuniori pyeti nëse Boneri vazhdonte të refuzonte. Pasi i thashë që akoma nuk i qe mbushur mendja, Xhuniori m'u

drejtua me fjalët: "Na prit këtu, në shëtitore. Nuk do të vonohemi."

Dy djem që punonin për Bonerin, shisnin zakonisht kokainë te tavernat "Kali i bardhë" dhe "Pabi i Ninos". Pas pak minutash, do të rrëfente Alite në gjyq, ai pa që Xhuniori e ndaloi makinën te këmbët e këtyre dy djemve që po qëndronin përpara tavernës. Xhuniori zbriti nga makina dhe vëzhgoi të tjerët që, me shkopinj bejsbolli në duar, rrethuan dy trafikantët që punonin për Bonerin.

- I rrahën me shkopinj bejsbolli, - tregon Alite. – Njërin prej djemve e hodhën nga dritarja e një dyqani ku shiteshin fustane nusesh, në rrugën "68". Pastaj ata hipën në makinë dhe ikën. Askush nuk foli.

Pritej reagimi i Kevin Bonerit. Të nesërmen, sipas Alites, Kevin Boneri pranoi të bashkëpunonte.

Blerja e parë u realizua pas disa ditësh në Shell Bank, Hauard Biç. Boneri solli një pjesë të parave. Pjesa tjetër do të paguhej pas shitjes. Toni Kelli shkoi te bagazhi i makinës së tij dhe nxori prej andej një pako, të cilën ia zgjati Alites. Ishte një kilogram kokainë. Ata morën rrugën drejt apartamentit ku ndanin mallin. Boneri mori një të tretën, ndërsa Alite mbajti pjesën tjetër. Alite e copëzoi dhe e paketoi në qese të vogla. Sipas Alites, ai me Xhuniorin do të ndanin fitimet nga shitja e dy të tretave të çdo sasie.

Më vonë, Alite do të tregonte përpara një jurie se ky ishte fillimi i zgjerimit të një biznesi nga i cili, secili prej tyre do të nxirrte më shumë se njëqind mijë dollarë në muaj. Ai tregon se ata kontrollonin tregun e kokainës përgjatë shëtitores "Xhamajka" dhe në disa lagje të Kuinsit. Çdokush tjetër që shiste kokainë në këtë zonë, duhej të blinte prej tyre ose t'u paguante një përqindje të fitimit. "Biznesi arriti kulmin kur ata arritën të shisnin deri në tetë kilogramë kokainë në javë", tregon Alite. Ishte një periudhë e artë për Aliten, i cili me zor i besonte fatit të mirë që i kishte rënë për hise. Këtë sukses e kishte arritur falë lidhjeve me bosin e mafies, Xhon Gotin.

- Jam rritur në varfëri. - do t'i shpjegonte ai më vonë një jurie. – Babai punonte si taksist. Nuk kisha para. Vishja fanella dhe pan-

tallona doku. Njohja me të (Xhuniorin), ishte diçka e madhe për mua. Shkonim gjithandej, njerëzit e dinin se kush ishte ai e kush ishte i ati; nuk kishte njeri që nuk kishte dëgjuar për familjen Gambino. Njerëzit e zakonshëm na trajtonin ndryshe. Kur shkoja në restorante, nuk prisja. Kur shkoja në spektakle, më gjenin vendet më të mira. Rrobat i prisja te rrobaqepësit më të mirë; këmishët i porosisja te rrobaqepësia e Dejvid Nadlerit, në Bruklin. Vishnim kostume të bëra me porosi. Na konsideronin si njerëz të famshëm. Nuk isha mësuar me këtë lloj jete.

Kështu, Alite, për të jetuar këtë jetë të re, duhej të hiqte dorë nga shumë gjëra të së kaluarës. Në fillim ai ishte entuziast, madje i lumtur, që i ishte futur kësaj rruge. Vetëm më vonë do ta kuptonte se ç'jetë ishte kjo në të vërtetë. Gotët e shfrytëzonin për interesat e tyre. Për ta shpjeguar me terma të thjeshtë të rrugës, në gjyqin e Xhunior Gotit ai iu drejtua jurisë me fjalët: "Mënyra e vetme për ta kuptuar këtë është: unë isha prostituta, ndërsa ai ishte tutori".

Sot, Alite kujton gjëra të atëhershme, të cilat vetë pranoi t'i bënte dhe ndihet keq. Jo për vrasjet dhe dhunën sepse ato ai i kishte në gjak, ishin pjesë të imazhit që ai donte të projektonte për veten. Kjo ishte bota ku jetonte. Kushdo e dinte se dhuna ishte pjesë e jetës së tij. Kur merresh me drogë, kur ke të bësh me përbindësha, kur drejton trafiqe të paligjshme ose kur mashtron dhe kërcënon njerëz në botën e krimit, mund të bëhesh i pasur ose mund ta pësosh. Ishte një botë si ajo e Uilli Lomanit[8], një botë vetëshkatërruese. Alite e pranon se ka qenë "i egër" dhe me anë të dhunës ka mbaruar shumë punë.

Gjërat e rëndomta, rastet kur është përdorur "dhuna e panevojshme", e mundojnë akoma.

- Mendoja se isha nga ata të fortët me zemër të madhe, - thotë ai.

Kishte edhe një furnizues tjetër, një djalë nga lagjja, nga i cili Alite blinte një çerek kilogram kokainë. Pasi u lidhën me Kellin, ky djalë nuk u hynte më në punë.

---

[8] Uilli Loman (Willie Loman) është personazhi kryesor i dramës së Artur Millerit "Vdekja e një agjenti shitjesh" ("Death of a Salesman").

- Ishte djalë i mirë, nuk ishte i dhunshëm, edhe pse merrej me trafik droge, - kujton Alite ndërsa tregon historinë nga banka e dëshmitarit. – Ishim rritur bashkë. Ishte shok me time motër. Një ditë Xhuniori më tha: "Ta grabisim!"

Sipas Alites, ata e grabitën. Vetë Alite pranon se e ngriti ai kurthin. Do të shkonte në apartamentin e tij gjoja për të blerë kokainë. Apartamenti ndodhej në rrugën "83", pranë shëtitores "Xhamajka". Alite hyri i pari dhe la derën hapur. Disa minuta më pas u ngjitën Xhuniori dhe një pjesëtar i bandës. Hynë brenda me forcë duke kërcënuar me armë. Djalin e goditën me pistoletë në kokë. Alite u shtri në dysheme dhe, siç e kishin planifikuar, Xhuniori i dha një shqelm fytyrës. Iu nxi syri. Me anë të kësaj manovre, djali do të bindej se Alite nuk kishte gisht në këtë grabitje. Morën një çerek kilogram kokainë. Më pas, Alite e ndau, e paketoi dhe e shpërndau. Ai me Gotin ndanë fitimin, që në këtë rast ishte 100 për qind. Alite e bëri këtë veprim, por humbi një mik.

Por në organizatën e Gotit, shokët ishin si pjesë këmbimi që përdoreshin e më pas hiqeshin qafe si pa të keq.

Anxhelo Ruxhero e kishte pasur shok për kokë Gotin që në fëmijëri, e megjithatë Goti e nxori nga skena sikur të ishte një njeri i kotë. Ruxhero dhe Goti e kishin nisur veprimtarinë kriminale duke rrëmbyer kamionë. Më pas, Ruxhero e kishte prezantuar me Delakroçen, duke e ndihmuar të bëhej anëtar i familjes Gambino. Por Gotit i interesonte më shumë perceptimi i publikut, në media dhe në botën e krimit. Anxhelo Ruxhero ishte regjistruar nga FBI-ja duke folur për biznesin e heroinës në një duzinë kasetash. Nuk kishte shumë rëndësi që ishin regjistruar vëllai i Gotit, Xhini, dhe Xhon Karnelia, ndonëse edhe këta të fundit ishin të inkriminuar në këtë çështje po aq sa Ruxhero. Goti do të bënte shembull Ruxheron. Kështu ia shpërbleu mikut më të mirë. Donte njerëz të tjerë për të drejtuar punët e organizatës.

- I duhej një kokë turku, - tregon Alite. – Në vend që ta ndihmonte, e ndëshkoi, jo sepse merrej me drogë, por sepse tani që e kishin

përgjuar, përbënte rrezik. Goti kishte vënë pasuri përrallore nga biznesi i drogës, por askush nuk duhej ta dinte këtë gjë. Në fillim e besoja vërtet se Xhuniori dhe motra e tij, Viki, besonin se babai i tyre nuk përfshihej në biznesin e drogës. Të gjithë pjesëtarët e bandës e dinin fare mirë se ç'bënte Goti. Në fund, ai ia futi Ruxheros.

Ruxhero po vdiste nga kanceri kur Goti e dëboi nga organizata dhe urdhëroi që askush të mos shoqërohej me të. Madje për ca kohë mendoi edhe ta vriste. Alite nuk mund ta besonte se Ruxhero po përfundonte në këtë mënyrë. Pavarësisht nga urdhri i bosit, ai u takua shpesh me Ruxheron. Nuk mund ta harronte lehtë se Anxhelo e kishte ndihmuar pas incidentit në "Arena". Ishte mirënjohës ndaj tij.

- Më çoi fjalë se donte të më takonte, - thotë Alite. – Jetonte te shtëpia e nënës së tij në Hauard Biç. Kishin vendosur një krevat në dhomën e ndenjjes. Me serum po merrte morfinë dhe lloj-lloj antibiotikësh. Ishte tretur i tëri. Kur fliste, më dukej sikur e kishte fytin të bllokuar. Por prapë mbetej kockë e fortë. Dhe ishte shumë i acaruar.

Në takimin e parë, Ruxhero i kërkoi Alites ta ndihmonte për mbledhjen e ca borxheve. Edhe pasi mblodhi paratë nga të gjithë borxhlinjtë, Alite vazhdoi ta vizitonte. Askush nuk duhej të takohej me Ruxheron, të cilin Goti e kishte quajtur "trafikant e gojëmadh që nuk e heq nga goja fjalën *heroinë*". Gjatë këtyre takimeve, Ruxhero e paralajmëroi Aliten në lidhje me pabesinë e Gotëve.

- Nuk janë njerëz të mirë, - i pat thënë ai. – Nuk shohin përtej hundës së tyre. Çfarë bosi është Xhoni? Ai nuk kontrollon dot të shoqen, e jo më të drejtojë një organizatë. Ai është ndyrësirë! Edhe Xhuniori, fijani im qelbanik, është akoma më i keq. Shkëputu sa më parë prej tyre!

Ruxhero nuk mund ta kuptonte se pse e kishin mënjanuar në atë mënyrë. Ai po vdiste nga kanceri në mëlçi. I tha Alites se kishte qenë i gatshëm të pranonte fajin për çështjen e heroinës. Më pas këputi ca të shara për Gotin, i cili donte gjithmonë përqindjen e tij nga biznesi i heroinës, por asnjëherë nuk ekspozohej, duke pretenduar se vepronte me duar të pastra. I tregoi se Goti kishte vendosur ta dërgonte Xhuniorin

në një shkollë ushtarake më qëllim që të mësohej me disiplinën. Me urdhër të Gotit, Ruxhero do të paguante tarifat e shkollimit.

Në fakt, Xhuniori filloi Akademinë Ushtarake të Nju Jorkut, një shkollë private me konvikt në Kornuoll-on-Hadson, rreth nëntëdhjetë kilometra nga Nju Jork Siti. Nuk arriti të diplomohej. Në atë kohë, shkollimi dhe konvikti kushtonin më shumë se njëzet mijë dollarë në vit. Shpenzimet paguheshin nga fitimet e Ruxheros nga biznesi i heroinës. Goti nuk pagoi asnjë kacidhe. Ruxhero i tha përsëri se Gotët nuk ishin njerëz të mirë. Ai e kishte prezantuar Gotin me bosët e mëdhenj të mafies dhe për këtë meritonte njëfarë respekti.

- Të paktën të më kishte pyetur, - tha Ruxhero qetësisht duke përsëritur se do ta kishte pranuar fajin pas përgjimeve të FBI-së. – Kanceri po më merr jetën, kështu që burgun nuk do ta kisha problem. Do të kishte qenë e udhës që Xhon Goti të bisedonte me mua paraprakisht, në vend që të më zbonte si të isha një qen.

Gotët prisnin besnikëri nga të tjerët. Harronin se miqësia është reciproke. Ruxhero po e përforconte këtë perceptim. Por Alite nuk kishte ndër mend të shkëputej nga bota e krimit. Ishte bërë pjesë e saj dhe, për të qenë i sinqertë, vilte fitime të mëdha. Kishte njëfarë përparësie. E dinte se ishte më i zgjuar dhe më trim se Xhuniori. Gjithashtu, kishte filluar të kuptonte se kush ishte në të vërtetë Xhon Goti. Ajo çka i interesonte tani Alites ishte të përfitonte sa më shumë nga mbështetja prej organizatës mafioze. Dhe ç'ishte më e rëndësishmja, duhej të mbijetonte.

Disa muaj pasi u bë bos i organizatës, Goti kërkoi të takohej me Aliten. Do t'i caktonte një detyrë. Xho Galo, një nga personat që kishte punuar gjithë jetën për organizatën, vazhdonte të ishte këshilltar[9]. Ishte ngritur në këtë detyrë pas vdekjes së Albert Anastasias (i cili nuk ka lidhje me autorin e këtij libri) dhe që atëherë kishte shërbyer në

[9] Sipas terminologjisë së mafies, një person i tillë (consigliere) këshillon bosin dhe e përfaqëson atë në takime të rëndësishme brenda familjes dhe me familje të tjera kriminale.

administratat e Karlo Gambinos dhe Pol Kastejanos. Pra, Galo kishte një jetë të tërë që merrej me punët e familjes. Kishte arritur të depërtonte edhe në administratën e Gotit, pasi kishte mbikëqyrur takimet në të cilat kapot vendosën të zgjidhnin bosin e ri, pas vrasjes së Pol Kastejanos.

Galo nuk kishte qenë pjesë e komplotit për eliminimin e Kastejanos, por ishte aq i mprehtë sa për të kuptuar se kush e kishte hequr qafe. Gravano do të dëshmonte më vonë se Galo kishte paralajmëruar të gjithë kapot që të mos diskutonin çështje të brendshme të familjes Gambino me asnjë pjesëtar të familjeve të tjera dhe të mos flisnin për vrasjen. Nëse dikush pyeste, përgjigjja që do të jepnin ishte se Galo dhe të tjerë po përpiqeshin të zbulonin se kush ishte fajtori, dhe të gjithë kapot kishin rënë dakord për bosin e ardhshëm.

Pas disa muajsh, bosi i ri vendosi që Galo duhej të hiqte dorë nga posti i tij në hierarkinë e familjes. Frenk DeÇiko, i cili kishte ndihmuar në vrasjen e Kastejanos, ishte tanimë zëvendësi i Gotit. Xhaxhai i tij do të zinte vendin e Galos në postin e këshilltarit.

Goti i tha Alites që të shkonte te Galo dhe t'i tregonte për vendimin e marrë nga bosi i ri.

- Unë nuk isha as anëtar i mafies, - thotë Alite, - dhe Goti po më dërgonte t'i jepja një lajm të tillë Galos, një nga njerëzit më të sprovuar në botën e krimit. Duhej t'i thosha se koha e tij kishte perënduar. Kjo ishte mungesë respekti. Shkova dhe bisedova me Galon, i cili ishte një zotëri i vërtetë.

Alite besonte se Galos nuk do t'i pëlqente mënyra e komunikimit të këtij vendimi dhe ndihej në siklet se ishte ai që po e njoftonte.

- Më pa drejt e në sy dhe më tha: "Mos u shqetëso, djalosh!" – kujton Alite.

Galo dha dorëheqjen pa bërë fjalë. Goti po forconte pozitat brenda organizatës.

Paraja vërshonte lumë. Tani Goti po merrte përqindje nga biznesi i gjithkujt, jo vetëm prej pjesëtarëve të bandës së tij. Kështu funk-

siononin financat në botën e krimit. Pjesa më e madhe e të ardhurave shkonin në xhepin e bosit. Nuk kishte rregulla të përcaktuara në lidhje me mbajtjen e llogarive. Siç do t'i shpjegonte më vonë Alite një jurie, Xhunior Goti duhej të merrte gjysmën e fitimit, por shpesh Alite do ta mashtronte me shifrat, pasi Xhuniori nuk merrte vesh nga matematika.

- I thosha se po i jepja gjysmën, por në fakt për vete mbaja më shumë, - do të shpjegonte ai vite më vonë përpara një jurie federale. – Në këtë mënyrë funksiononte jeta e rrugës. Të gjithë e bënin. Ne e mashtronim njëri-tjetrin. E tillë ishte ajo jetë. Bazohej te pabesia.

Alite e dinte se edhe djemtë që punonin për të, e gënjenin. Kjo ishte situata. Askush nuk mund ta ndryshonte. Andej nga mesi i viteve '80, kjo gjë nuk i bënte më përshtypje askujt. Vinin aq shumë para nga tregtia e drogës, skemat mashtruese dhe grabitjet sa askujt nuk i binte në mendje të ankohej.

- Për sa kohë që Xhuniori merrte hisen e vet, - tregon Alite, - çdo gjë shkonte mirë. Nëse shuma ishte e madhe, ai asnjëherë nuk bënte pyetje. Kishte raste që fitimi shkonte në njëqind mijë dollarë. Unë i thosha se nga shitja e fundit kishim fituar tetëdhjetë mijë. Ai mbetej i kënaqur kur i jepja dyzet mijë. Për vete mbaja gjashtëdhjetë. Një gjë e tillë ndodhte shpesh.

Alite mendonte se meritonte pjesën më të madhe të fitimit sepse ai vetë po rrezikonte. Ai dëshmoi se Xhuniori bëri një marrëveshje tjetër me dikë që merrej me para të falsifikuara. Sipas Alites, ata paguan dymbëdhjetë centë për çdo dollar të falsifikuar. Morën gjithsej rreth treqind mijë dollarë. Për të shtuar fitimin, Alite me Xhuniorin vendosën të përfshinin një pjesë të dollarëve të falsifikuar në një shumë që do të paguanin për të blerë kokainë nga një grup kolumbianësh.

Alite dëshmoi se ai e kishte kurdisur ujdinë nëpërmjet një kontakti të tij. Xhuniori dhe një bashkëpunëtor tjetër prisnin në një makinë ndërsa Alite dhe një djalosh i quajtur Vini, një shok tjetër i Xhuniorit, shkuan në një shtëpi në rrugën "118", pranë bulevardit "Rokuei".

Alite kishte futur dy pistoleta në rripin e mesit – njërën në ije, tjetrën nga pas. Vini, trupmadh, rreth 120 kg, ishte gjithashtu i armatosur.

- Ai duhej të më ruante krahët ndërkohë që unë bëja marrëveshjen, - tregon Alite. – Do të blinim dy kilogramë për tetëdhjetë mijë dollarë. Shumica e parave ishin të falsifikuara, por kisha futur edhe disa kartëmonedha origjinale. Paratë false ishin të një cilësie të mirë, por më mirë të kishte ca të vërteta në rast se ndonjë kolumbian i zgjuar bënte ndonjë kontroll të paparashikuar.

Ndërsa bisedonin për çmimin, tre kolumbianë qëndronin në kuzhinë. Një tjetër rrinte te dera në dhomën e pasme. Të gjithë ishin të armatosur. Më pas, ata filluan të numëronin paratë, ndërsa Alite ekzaminonte cilësinë e kokainës. Në atë pikë, Vinin e zuri paniku dhe tha: "Unë po pres jashtë".

Alite nuk mund t'u besonte veshëve.

- Ky ishte një prej shokëve të Xhuniorit që duhej të më ruante krahët. E ç'bëri dhjaksi? Më braktisi duke më lënë në mes të rrezikut.

Kolumbianët vështruan njëri-tjetrin. Alite vetëm sa tundi kokën dhe i tha Vinit: "Vazhdo! Do të vij pas pak".

Po turfullonte nga inati, por nuk donte të binte në sy. Kishte dy pistoleta. Ata ishin katër veta. Secili prej tyre ishte i armatosur. Ai vendosi të vazhdonte lojën duke ekzaminuar kokainën. Kolumbianët mbaruan numërimin. Më në fund marrëveshja u mbyll.

Teksa po dilte nga shtëpia, djersa po i kullonte çurg nga shpina. Alite pa se Vini ishte larguar me makinën e tij. Më poshtë rrugës, Xhuniori priste në një makinë tjetër me një djalë të quajtur Xheri.

- Vrapova drejt makinës dhe u hodha në ndenjësen e pasme, - tregon ai. – Sa hyra, u thashë: "Do ta vras atë Vinin e ndyrë."

Të nesërmen, Alite doli për të bërë pikërisht këtë gjë.

- Xhuniori i kishte dërguar fjalë Vinit që të na priste diku, - tregon Alite. –Shkuam në shtëpinë e një shoku, ku na priste Vini. E morëm me vete në makinë. Vinit i kishte hyrë frika. Iu bind Xhuniorit, i cili i tha të ulej në timon dhe t'i jepte makinës.

Alite u ul në ndenjësen e pasme. Xhuniori zuri vend përpara. Shkuan drejt Hauard Biçit, gjë që nuk ishte e pazakontë. Teksa makina vazhdonte përpara, Xhuniori u përpoq ta qetësonte Vinin. I fliste me një ton të qetë e pajtues.

- Çfarë ndodhi atje? – e pyeti. – Përse u largove?

Vini dha një përgjigje të pamenduar. Alite e vuri re se Vini ishte tepër i tensionuar. Shikonte vazhdimisht në pasqyrë duke kontrolluar veprimet e Alites. Ironikisht, Alite dëshmoi se atë ditë armën e kishte Xhuniori.

- Doja t'i fusja plumbin kokës, - tregon Alite, - por mendoj se Xhuniori e dinte fare mirë se unë do ta vrisja. Nuk isha fort i sigurt nëse Xhuniori kishte guxim për të qëlluar. I ramë vërdallë për nja gjysmë ore dhe përfunduam pranë kryqëzimit mes rrugës "164" dhe Hauard Biçit. Kjo ishte një zonë moçalore.

Alite do t'i tregonte një jurie federale se "ky ishte një vend ku qenë vrarë shumë persona dhe ku më pas hidheshin trupat e pajetë".

Edhe Vini e dinte kaq gjë. Kur Xhuniori i tha të ndalonte për një minutë, Vini ngadalësoi makinën, por, në vend që të frenonte, hapi derën dhe doli me nxitim.

Makina ndaloi. Alite dëshmoi se Xhuniori nxori një pistoletë të kalibrit 25 mm dhe qëlloi një herë.

- Dëgjova që Vini rënkoi, - tregon Alite, - por vazhdoi të vraponte. Nuk u duk më në lagje.

KAPITULLI 4

Udhëtimi me tren nga Amsterdami në Paris zgjat pak më shumë se tri orë. Treni ndalon vetëm në Bruksel dhe stacioni i fundit është *Gar dy Nord*, në Qytetin e Dritave. Është një udhëtim i rehatshëm dhe i këndshëm. Gjatë pjesës më të madhe të rrugës, treni kalon nëpër fshatra që shtrihen mbi kodrina të gjelbra. Të zë syri pafundësisht ferma dhe vreshta të mirëmbajtur.

Alite mori trenin me bashkëshorten e tij, Klaudian. Ishte viti 2003. Në atë kohë ishte në arrati dhe e kishin lënë të takoheshin në Europë. Përdorte pasaportë false. Kishte tetë identitete të ndryshme që vërtetoheshin nga dokumente përkatëse që i kishte blerë në tregun e zi të Senegalit. Paratë që shpenzonte në këto udhëtime, ia dërgonin shokët nga Amerika në qytete të ndryshme të Europës. Paratë kanalizoheshin shpesh nëpërmjet bankave kanadeze; këtë sistem Alite e kishte ngritur që përpara se të largohej. Edhe Klaudia i kishte sjellë ca para. E kishte organizuar këtë udhëtim, pasi dëshironte të kalonte ca kohë me të, si dhe t'i shpjegonte se pse ndodhej në arrati. Donte t'i tregonte asaj se ai kujdesej për të gjithë; për dy djemtë e tyre, për djalin dhe vajzën nga martesa e parë me Karolën dhe për prindërit dhe gjyshërit e tij. Donte që të gjithë ta dinin se ai ishte mirë. Po mundohej të zgjidhte problemet e krijuara dhe të mbijetonte mes rreziqeve që i kanoseshin, duke iu shmangur gangsterëve që donin ta vrisnin dhe autoriteteve federale që donin ta burgosnin.

Në këtë udhëtim me tren, Alite filloi të analizonte me vete se ku gjendej dhe ku po shkonte. Nuk ishte çështje gjeografike, por ekzistenciale. Nuk e kishte humbur sensin e ironisë edhe në atë gjendje. Ç'kuptim kishte e gjithë kjo histori? Atje, në atë kabinë të rehatshme të klasit të parë, ulur ngjitur me Klaudian, filloi të rrëmonte në mendjen e tij gjëra që nuk i kishte menduar më parë. Atje i bëri vetes pyetjen thelbësore: si arriti gjer në këtë pikë?

Përgjigjja ishte e thjeshtë: Alite ishte produkt i mjedisit të tij; ishte rritur në një lagje të varfër të Kuinsit, ku mafia ishte një institucion. Ishte tunduar nga pasuria, statusi dhe pushteti që mishëronte ai institucion. Nëse do të ishte i sinqertë me veten, duhej të pranonte se ai vetë kishte bërë zgjedhjet që e kishin çuar në atë gjendje, ulur në atë tren, me një emër të rremë, duke u ruajtur nga ndonjë plumb kriminelësh ose distinktiv policësh. Por kishte kuptuar një gjë: sa më shumë largohej nga Nju Jorku dhe Gotët, aq më të lehtë e kishte për t'i analizuar ngjarjet me ftohtësi dhe sinqeritet.

Ishte njëri prej katër fëmijëve me prindër shqiptaro-amerikanë, të cilët u vendosën në Udhevën në vitet '60. Babai i tij, Methju, ishte një taksist, i cili ishte shumë i dhënë pas kumarit. E ëma, Delva, punonte si sekretare. Gjyshërit e tij, emigrantë shqiptarë, jetonin me familjen e tij që përbëhej nga vëllai i madh, Xhimi, dhe dy motrat: Denisa, tre vjet më e madhe dhe Maria, një vit më e vogël.

Xhoni ishte një vit më i vogël se Xhimi. Gjatë fëmijërisë, Xhoni ishte më i pakët në trup dhe nuk ishte shumë sportiv në krahasim me Xhimin. Ndonëse babai mendonte se Xhimi do të kishte rezultate të mira në sport, në fakt, gjatë shkollës së mesme Xhoni shkëlqeu në bejsboll dhe fitoi një bursë studimi në Universitetin e Tampës.

Teksa fëmijët rriteshin, babai i nxiste që të merreshin me sport. Nuk e vriste shumë mendjen për ecurinë në mësime. Ai vetë i kishte braktisur studimet në shkollën e mesme. Por sportin e kishte në zemër. Ua futi në gjak të dy djemve dëshirën për t'u stërvitur, për t'u praktikuar dhe për të mos u mposhtur kurrë. Bejsbolli dhe boksi ishin dy

sportet e preferuara. Shumë shpejt Xhimi u lodh dhe u bezdis nga rutina e përditshme rraskapitëse e stërvitjes pas orëve të mësimit, kurse me Xhonin ndodhi e kundërta.

Sporti të mëson shumë gjëra rreth jetës; kjo ishte motoja që Methju Alite përçoi te djemtë e tij. Sporti kishte të bënte me përgatitjen e vazhdueshme dhe shfrytëzimin e mundësive. Kishte të bënte me gatishmërinë, sepse në fushën e bejsbollit apo në ringun e boksit asnjëherë nuk i dihej se kur shfaqej mundësia e shumëpritur. Duhej të shfrytëzohej ajo mundësi, sepse mund të mos i jepej më. E tillë ishte edhe jeta. Methju Alite mund të mos kishte pasuri dhe status, por ai e dinte se të bëheshe një njeri me vlera kërkonte mund e djersë. Këtë mendësi donte ta përçonte edhe te djemtë e tij.

Sporti do t'ia jepte atë mësim të vyer.

Po ashtu edhe rruga.

Xhon Alite kujton një ditë në moshën tetëvjeçare, kur tek po kthehej nga shkolla, i ranë në qafë dy djem dhjetëvjeçarë. Ata po qëndronin në një qoshe rruge pranë shtëpisë së tij dhe po pinin cigare. Ishin tipa arrakatë, që kishin braktisur shkollën. I kërkuan para. Xhoni u tha se nuk kishte, gjë që ishte e vërtetë. Megjithatë, ata e goditën me grushte, e kontrolluan me forcë dhe më në fund e lanë të largohej. Në të ikur, njëri prej djemve hodhi drejt Xhonit një bisht cigareje që i ra në ballë.

Xhoni vrapoi për në shtëpi. I tregoi të atit se çfarë i kishte ngjarë.

- Po ti, e gjuajte? – e pyeti Methju Alite.

Xhoni uli sytë, duke lënë të kuptohej se nuk kishte guxuar t'u kundërvihej.

Babai ia ngriti kokën dhe e pa drejt e në sy.

- Do të shkosh tani atje ku janë ata çunat! – e urdhëroi. – Futja me grusht në fytyrë atij që të hodhi bishtin e cigares!

Alite hezitoi. Filloi të argumentonte, duke i thënë të atit se ata ishin më të mëdhenj dhe më të fortë. Për më tepër, ata ishin dy. Babai i tha të merrte me vete kushëririn e tij, Gregorin, që ishte gjithashtu dhjetë vjeç. Gregori jetonte në anën tjetër të rrugës.

- Thuaji të vijë me ty! - i tha. – Me të do të jetë një duel i pastër.

Para se Alite të nisej, babai i tij shtoi:

- Nëse e toleron këtë situatë kësaj here, do të ndodhë përsëri. Të gjithë do të mendojnë se je qullac.

Alite veproi siç i tha i ati. Qëlloi i pari duke e goditur atë rrugaçin drejt e në fytyrë. Pasi e mori veten, ai iu kthye duke e rrahur keqas tetëvjeçarin Xhon Alite. Sherri përfundoi vetëm sepse djali më i madh u lodh së godituri. Alite dhe kushëriri i tij mezi u kthyen në shtëpi. Kur i thanë babait të tij se ç'kishte ndodhur, Methju buzëqeshi.

- Bëtë veprimin e duhur. Jam krenar për ju të dy, - tha ai. – Ata djem shohin se kush i ka frikë dhe u bien në qafë. Tani të gjithë e dinë se ju nuk jeni nga ata tipa që hapin rrugë lehtë.

Pas një jave, Alite po kthehej përsëri nga shkolla dhe u kryqëzua rrugës me ata të dy dhjetëvjeçarët. Djali, të cilit Alite i kishte gjuajtur me grusht, buzëqeshi dhe i tha:

- Or çun, nëse provoj të t'i marr paratë me forcë, ta mban të ndeshemi përsëri?

- Gati jam, - i tha Alite.

Djali qeshi dhe i hodhi krahun miqësisht mbi sup Alites. Vështroi nga shoku i vet dhe tha:

- Më pëlqen ky djali i vogël. Ka guxim.

Ky kujtim i erdhi në mendje ndërsa treni çante me shpejtësi nga Holanda për në Francë. Babai i tij kishte pasur të drejtë. Ti vetë duhet t'u bësh ballë situatave të vështira. Askush tjetër nuk të ndihmon. I zoti e nxjerr gomarin nga balta. Por, falë Methju Alites, Xhoni krijoi idenë e parë për botën e krimit të organizuar. Dhe Xhon Alite nuk e harroi lehtë këtë gjë.

- Babai kishte një kushëri që, së bashku me Çarli Luçianon, një nga të fortët e familjes Gambino, menaxhonte një sallë pokeri, - tregon ai. – Loja fillonte në dhjetë të darkës dhe mund të mbaronte në gjashtë të mëngjesit. Ata luanin në dhomën e pasme të një garazhi në Bronks. Kishte net kur unë me vëllanë shkonim atje me babanë. Sa më pëlqente ai vend!

Dhoma mbushej me tymin e purove. Në sfond dëgjohej kërcitja e pullave, shushurima e letrave teksa shkartiseshin, të qeshurat e fituesve dhe ofshamat apo ulërimat e humbësve. Shumica e lojtarëve ishin gangsterë.

- Babai na prezantonte me krenari me të gjithë kumarxhinjtë, - tregon Alite. – I binte rreth e qark dhomës përpara se të ulej në tavolinë. Ne i shkonim pas dhe qëndronim në një dhomë tjetër që në fakt ishte një kuzhinë e vogël ku kishte pije freskuese, akullore dhe patatina. Ndodhte shpesh që ata që fitonin, na thërrisnin dhe na jepnin ndonjë "bakshish". Mund të na zgjatnin ndonjë kartëmonedhë njëzetdollarëshe. Ishte shumë e madhe për ne. Qëllonte që dikush na jepte njëqind dollarë. Na dukej e pabesueshme. Mbeteshim pa fjalë nga gëzimi.

Nëse e merrte vesh për paratë, Methju Alite u thoshte djemve t'i kthenin, gjë që e indinjonte gangsterin bamirës. Në shumicën e rasteve, Methju Alite tërhiqej dhe fëmijët përfitonin paratë. Ndonjëherë nuk i ecte fati, e në ato raste, djemtë ktheheshin në shtëpi me më shumë para sesa babai.

Por për Xhon Aliten e gjithë kjo histori nuk lidhej me paratë, por me botën e krimit. Ai magjepsej nga burrat në atë dhomë, tipa me emra si Al Shkurtabiqi, Vito, Plaku Frenk, Xheku i Madh apo Zijoshi. Ata visheshin me shije dhe silleshin sikur nuk e vrisnin mendjen për njeri mbi tokë. Mbi të gjitha, Xhon Alite, asokohe tetëvjeçar, mund të nuhaste diçka të veçantë tek ata njerëz: ata kishin siguri në vetvete dhe një ndjesi sikur i përkisnin një bote të rëndësishme e të fuqishme.

Alites do t'i duheshin vite për të kuptuar se gjithçka ishte një fasadë, se nderi dhe besnikëria, shoqëria dhe vëllazëria që gangsterët predikonin, ishin të pabaza, krejt të pakuptimta. Teksa udhëtonte drejt Parisit, e gjithë kjo botë i qartësohej edhe më shumë. Por, në atë moshë të vogël, sa herë që largohej nga dhoma e pasme e atij garazhi në Bronks, Xhon Alite kishte një mendim të ngulitur në kokë – ai donte të bëhej si ata burrat që luanin poker.

Kur ishte në shkollë të mesme, punonte pasditeve në lokalin "Dick's Deli", që ndodhej në kryqëzimin mes rrugës "79" dhe shëtitores "Xhamajka". Në anën tjetër të rrugës ishte një klub gangsterësh në pronësi të familjes kriminale Lukeze. Dy apo tre tipa vinin çdo ditë nga klubi përballë për të telefonuar nga pjesa e pasme e restorantit. Në atë kohë, Alite ishte bërë aq i zgjuar sa të kuptonte se ç'ndodhte. Ata lidheshin me kumarxhinj, të cilët vinin baste përmes telefonit. Herë pas here shfaqej dikush që linte një zarf për tipat që rrinin në klubin matanë rrugës. Alites iu ngarkua detyra të çonte zarfin në klub.

Alite ndiqte gjimnazin "Franklin K. Lein" në Kuins; ishte e njëjta shkollë që kishte ndjekur edhe Xhon Goti. Ky i fundit e la shkollën në vitin e dytë. Bënte shumë mungesa. Edhe kur shkonte në shkollë, u binte në qafë nxënësve të tjerë.

Alite nuk ishte ndonjë nxënës shembullor, por kishte nota të mira dhe ishte lojtar i shkëlqyer bejsbolli, një mbrojtës i dytë që godiste shumë mirë. Për katër vjet ishte pjesë e skuadrës së shkollës; në vit të tretë dhe të katërt ishte kapiten i ekipit. Ndërkohë, ai vazhdonte të punonte në restorant sa herë që kishte kohë të lirë. Aty filloi të dëgjonte për aktivitetin kriminal të njerëzve si Xhon Goti. Aty mori mësimet e para për pushtetin e mafies.

- Në lagje kishim një burrë që e thërrisnin Pat Antikuari, - tregon Alite. – Ishte pjesë e një grupi kriminal. Kishte një dyqan antikuarësh në shëtitoren "Xhamajka", ku shiste kryesisht mallra të vjedhura. Një ditë, ai erdhi në restorantin ku punoja. Po bisedoja me ca shokët e mi që kishin ardhur të më takonin. Një prej tyre tregoi një barsoletë dhe unë fillova të qeshja me të madhe. Ndërkohë, Pat Antikuari mendoi se po qeshja me të. Ishte paksa i çmendur ai.

Filloi t'i bërtiste Alites duke e kërcënuar se do ta vriste. Rastisi që një prej djemve të klubit përballë ishte në restorant. Ai ndërhyri duke i thënë Pat Antikuarit se Alite ishte shoku i tij dhe djemve të tjerë në klub dhe se duhej ta linte me aq.

Alite mendoi se kjo zënkë mbaroi me kaq. Të nesërmen, pasi

mbaroi stërvitjen te një palestër e vogël pranë restorantit, po qëndronte në një qoshe rruge kur Pat Antikuari i ndaloi te këmbët kamionin e tij të vjetër e të ndryshkur, u hodh në tokë dhe tundi në ajër një pistoletë. Alite u largua me shpejtësi ndërsa krimineli i krisur qëlloi në drejtim të tij katër apo pesë herë. Asnjë e shtënë nuk e zuri. U fut me vrap në një rrugicë të ngushtë. E dinte se kamioni nuk mund të futej aty. Pastaj i ra përqark për të shkuar në shtëpi. Pas dy orësh, Pat Antikuari qëndronte jashtë shtëpisë së Alites duke tundur një armë më të madhe, të cilën gjyshja dhe motra e Alites do ta quanin më vonë mitraloz.

Antikuari tundte armën dhe ulërinte: "Xhon Alite! Xhon Alite! Ku je futur? Përse nuk del jashtë e ta shohësh se kush jam unë?"

Gjyshja dhe motra e Alites dolën në verandë. Ato filluan t'i bërtisnin Antikuarit, duke i thënë se do t'i telefononin policisë. Antikuari, ish-i dënuar, i cili nuk duhej të mbante armë, u largua. Por Alite nuk e la motrën që t'i telefononte policisë. Ai mori në telefon ish-trajnerin e tij, Albert Ruxhianon.

Ruxhiano e kishte trajnuar Aliten me ekipin e dymbëdhjetë-vjeçarëve dhe tani stërviteshin ndonjëherë bashkë në palestrën e vogël pranë restorantit. Babai i tij, Entoni Ruxhiano, një nga kapot e familjes kriminale Gambino, kontrollonte lagjen. Çdokush që kishte ndonjë problem, i drejtohej atij.

- Në lagjen tonë ai ishte si presidenti i Shteteve të Bashkuara, - do t'i tregonte Alite më vonë një jurie federale. – Kush kishte ndonjë problem, shkonte tek ai, nuk shkonte në polici. Kështu bëra edhe unë.

Pasi Alite i qau hallin, duke ia shpjeguar fije për pe se ç'kishte ngjarë, Albert Ruxhiano tha se do të fliste me të atin. Pas pak minutash, ai e mori Aliten në telefon dhe i tha: "Mos u shqetëso. Do të merremi ne me këtë punë".

Të nesërmen e njoftuan se Ruxhianot kishin folur me Pat Antikuarin, i cili nuk do t'i binte më në qafë Alites. Mirëpo, vetëm pas dy ditësh, Alite ia dha përsëri vrapit, pasi i krisuri, sapo e pa në rrugë, hapi zjarr. Sapo arriti në shtëpi, Alite i telefonoi Albert Ruxhianos, i cili tha

se nuk mund t'u besonte veshëve. E dinte se i ati nuk do ta toleronte këtë mungesë të theksuar respekti. I tha Alites të takoheshin në barin "Finish Lain", që frekuentohej nga shumë mafiozë.

Alite arriti i pari. Teksa po priste, Xhunior Goti dhe disa të tjerë hynë brenda. Alite e kishte takuar Xhuniorin disa herë rastësisht. Asokohe e njihnin njëri-tjetrin, por nuk ishin shokë. Nuk kishin filluar ende të bënin biznes së bashku.

Në atë kohë, Xhuniori ishte në shkollën ushtarake, por çdokush e dinte origjinën e tij. Babai i tij, ashtu si Entoni Ruxhiano, ishte kapo në familjen Gambino. Xhuniori e pyeti se çfarë po bënte Alite në atë bar. Ai i shpjegoi se ndodhej aty për t'u takuar me Albert Ruxhianon. Nuk kishte ndër mend t'i tregonte detajet e ngjarjes. Biseduan për nja dhjetë minuta. Muhabet sporti dhe fjalë rrugësh. Më pas, te dera u shfaq Ruxhiano, i cili ia bëri me shenjë Alites të afrohej.

Ruxhiano i zgjati dorën. U ulën në një tavolinë në qoshe të barit. Por, përpara se të hapte bisedën rreth Pat Antikuarit, ai e pyeti Aliten se çfarë e lidhte me Xhunior Gotin. A e njihte? Kishte ndonjë punë me të? Gjëra të kësaj natyre.

Pasi Alite i tregoi se thjesht përshëndeteshin dhe nuk ishin shokë, Ruxhiano i tha që të mos afrohej shumë me njerëz si ai.

- Po të jap një këshillë, miku im, - i tha Alberti. – Mos u merr me atë njeri! Dëgjon? Është i poshtër, llafazan, poterexhi. E gënjen mendja se është i fortë. Askush nuk e do. Askush nuk e respekton. Mbaj mend një gjë prej meje! Askush nuk ka për ta vlerësuar atë njeri. Është fëlliqësirë.

Alite nuk dinte ç'të bënte. Përse po e paralajmëronte Alberti? Kush përmendte emrin e Gotit në lagje, i hapnin rrugën. Për këtë arsye nuk arrinte ta kuptonte se ku donte të dilte Alberti. Gjithsesi, ai vetëm sa tundi kokën në shenjë pohimi dhe i tha se fjalët e tij do t'i mbante vath në vesh. Ishte hera e parë që dikush po e paralajmëronte për Gotët, por nuk do të ishte e fundit.

Ruxhiano ndryshoi temë menjëherë duke u hedhur te problemi i

Alites. I tha që të nesërmen mbrëma të shkonte në një vend publik me disa shokë. Fillimisht Alite nuk e kuptoi. Ruxhiano tundi kokën dhe buzëqeshi.

- Është e rëndësishme që të kesh një alibi, - i tha ish-trajneri.

Ishte planifikuar të kapnin Pat Antikuarin. Ta rrihnin ose ta vrisnin. Vrasja ishte mundësia më e mirë, sepse Antikuari kishte vepruar si i çmendur dhe sepse kishte shpërfillur urdhrin e Entoni Ruxhianos për ta lënë të qetë Aliten. Por dikush duhej ta kishte njoftuar Antikuarin. Ai u zhduk. Të nesërmen në mbrëmje, disa prej cubave të Entoni Ruxhianos rrëmbyen thjeshtrin e Antikuarit, një djalë njëzetvjeçar që endej gjithmonë në lagje.

- E çuan në tarracën e një ndërtese dhe e hodhën prej andej, - tregon Alite. – Ai mbijetoi, por iu thye shpina, krahu, të dyja këmbët dhe ndrydhi qafën. Ishte në gjendje të rëndë. Një vit të tërë e kaloi në spital.

Ky incident e trazoi Aliten. Nga njëra anë, ai përjetoi një ndjesi të çuditshme krenarie pasi Ruxhiano dhe familja e tij – mafia – e kishin ndihmuar duke i shpëtuar jetën. Ishte diçka që çdokush në lagje do ta merrte vesh. E nga kjo gjë ai do të fitonte njëfarë statusi dhe respekti.

Nga ana tjetër, Alite nuk mund të justifikonte atë çka i kishte ngjarë thjeshtrit të Antikuarit. Ai nuk i kishte rënë në qafë Alites; e kishte pësuar më kot për shkak të njerkut të tij kokëshkretë. Megjithatë, në këtë mes kishte diçka rreth mafies që Alite nuk po arrinte ta kuptonte. Nuk bëhej fjalë për nder dhe besnikëri. Këto ishin thjesht fjalë boshe. Gjithçka kishte të bënte me pushtetin absolut. Ky ishte qëllimi i mafies. Dhe mafia ishte e gatshme për të bërë gjithçka që të kishte pushtet absolut.

Ndërsa treni uturinte përmes fshatrave francezë, Alites iu kujtuan sërish lojërat me letra në Bronks. Një mëngjes, teksa po ktheheshin në shtëpi, ai e kishte pyetur babanë se cilët ishin ata njerëz.

Methju Alite u përpoq t'i shpjegonte vogëlushit se ata burra ishin pjesë e një bote tjetër. Ishte e vështirë që një tetëvjeçar ta kuptonte këtë,

por Xhon Alite mbante mend diçka që i kishte thënë babai. "Kurrë mos u kërko nder atyre njerëzve! Sepse, nëse u kërkon një nder dhe ata ta bëjnë, atëherë do t'u mbetesh borxhli. Këtë duan ata. E atëherë të trajtojnë si pronën e tyre".

Pikërisht kjo gjë i ndodhi pas incidentit me Pat Antikuarin, por sporti pothuajse e shpëtoi. Ngaqë ishte lojtar i mirë bejsbolli, ai fitoi një bursë studimi në Universitetin e Tampës. Dhe atë shtator, teksa i ati po fluturonte nga gëzimi, ai u largua nga Kuinsi për t'u vendosur në Florida. Pas një semestri në jug, ai dëmtoi bërrylin gjatë sezonit të vjeshtës. U kthye në shtëpi dhe u operua, por vazhdonte të kishte probleme. Sa herë që hidhte topin e bejsbollit, ndiente një dhimbje therëse nga bërryli deri në shpatull.

Karriera e tij si lojtar bejsbolli u mbyll shpejt. U regjistrua në Kolegjin e Kuinsit, ndërkohë që kishte bërë emër në lagje. E ruajti formën e mirë sportive duke u stërvitur rregullisht në palestrën pranë shtëpisë, ku zuri miqësi me disa djem që i kishte njohur që fëmijë: Billi Estrema, që punonte si mbledhës fajdesh në bandën e Lukezes; Patsi Andriano që ishte kushëri i Alites dhe punonte për Çiro Peronen, kapon e familjes gjenoveze; dhe Miki Merlo që kishte qenë pjesë e bandës "79" kur kishin qenë adoleshentë.

Bandës i vunë këtë emër për shkak se djemtë qëndronin në kryqëzimin mes rrugës "79" dhe shëtitores "Xhamajka". Xhon Geberti, Xhorxh Groso dhe Kevin Boneri kishin qenë gjithashtu pjesë e këtij grupi. Alite i njihte të gjithë, por nuk ishte shoqëruar më parë me ta. Tani po bëhej pjesë e grupit të tyre.

Merlo drejtonte një rrjet të vogël për shitjen e drogës, por kishte plane të mëdha. Estrema dhe Andriano ishin gjithashtu ambiciozë. Ata i flisnin Alites për ngritjen e një biznesi, për krijimin e një organizate të vogël dhe për fitimet që do të nxirrnin. Organizuan disa vjedhje dhe zhvatje të dhunshme. Fundja, kjo ishte teoria e tyre për t'u bërë gangsterë. Alite pati një rol të papërfillshëm në këto veprime, gjë që në fakt mund t'i ketë shpëtuar jetën.

Pas tre muajsh, Estrema, Andriano dhe Merlo u gjetën të vdekur. (I biri i Andrianos, që gjithashtu quhej Patsi, do të bëhej më vonë, në moshën e adoleshencës, pjesëtar i bandës së Alites.)

Estremën e kishin qëlluar në kokë; trupin ia gjetën në një kontejner plehrash. Një natë, Andriano u ngrit të hapte derën dhe e qëlluan në fytyrë me një pushkë gjahu. Pasi u plandos përdhe, e qëlluan përsëri pas koke. Gjeti vdekjen në vend. Edhe Merlon e vranë me pushkë gjahu. Rrugëve qarkullonin fjalë se Merlon e vranë për t'u hakmarrë për vjedhjen e një trafikanti droge, për të cilin dyshohej se e kishte futur në grackë.

Motivet për vrasjet e Estremës dhe Andrianos nuk u qartësuan kurrë. Nga e gjithë kjo histori e dhunshme, Alite kuptoi se sipërmarrja individuale nuk mirëpritej në këtë lloj biznesi. Lidhjet kishin shumë rëndësi. Jeta jote varej nga njerëz me pushtet.

Kjo ide iu përforcua më shumë kur i dashuri i atëhershëm i motrës së tij, i kërkoi ndihmë. Ai me një shok të vetin kishin shitur sasi të vogla kokaine në lagje. Disa tipa të lidhur me mafien u kishin kërkuar taksën e rrugës. Ishte një zhvatje tipike mafioze.

- I dashuri i motrës sime më kërkoi të takoja shokun tim, Albert Ruxhianon, - tregon Alite. – Dhe kështu bëra.

Pasi Alite i tregoi se çfarë kishte ngjarë, Ruxhiano gati sa nuk i kërkoi ndjesë. Nuk e kishte ditur se ata ishin shokë të Alites. Më pas i tha: "Dëgjo miku im! Edhe ti mund të fitosh lehtë ca para. Nuk do t'i tregoj askujt. Thuaju atyre djemve të të paguajnë njëqind dollarë në javë ngaqë ti do t'u zgjidhësh problemet në rrugë. Nuk kanë pse të shqetësohen më. Merrem unë me këto punë".

Ishin para të fituara pa mund, kështu që Alite e shfrytëzoi këtë mundësi. Përsëri, lidhja e tij me Ruxhianon i kishte sjellë përfitim. Ndihej i mbrojtur në lagje dhe shitja e drogës ishte një mundësi për të bërë ca para. Në këtë kohë, ai filloi të shiste kokainë për hesap të vet.

E ruante drogën nën krevat. Në dhomën e gjumit ndante dhe paketonte produktin përpara se ta shiste në rrugë. Nuk ishte ndonjë

fitim i madh, por të paktën fitonte nja dyqind dollarë çdo javë.

Ndërkohë, kishte krijuar një lidhje tjetër. Ky ishte Soni DiXhorxhio, i cili punonte për Anxhelo Ruxheron. Ky i fundit e kishte përfshirë Xhon Gotin në punët e mafies. Të dy vepronin nën ombrellën e Anielo Delakroçes, numri dy i familjes kriminale Gambino. Alite i kishte dëgjuar këta emra, por mendonte se ishte e pamundur të krijonte lidhje me figura të tilla.

Ai ishte akoma një çunak njëzetvjeçar, ëndrra e të cilit për t'u bërë lojtar profesionist bejsbolli sapo ishte shuar. Por mendonte se kishte mundësi të ecte përpara në jetë me mënyra të tjera. Mund të përfshihej në botën e mafies dhe do të bënte ç'ishte e mundur që të mos e humbte këtë mundësi. Sidoqoftë, babai i tij kishte ide të tjera për të birin. Ai gjeti drogë dhe një pistoletë nën krevatin e Xhonit. Kështu, Methju Alite vendosi ta dërgonte të birin të jetonte me xhaxhanë e tij në Kaliforni.

- Qëndrova atje për një vit, - tregon Alite. – Jetoja në Valencia dhe u regjistrova në kolegjin "Kanions".

Kjo ishte mundësia e dytë për të mbaruar kolegjin, por sërish nuk funksionoi. Alite bëri sherr me një burrë në një lokal. Doli që ky ishte një polic jashtë orarit të punës. Pas incidentit i ngritën kurth, por ai i nguli thikën njërit prej agresorëve. Alite u arrestua dhe u akuzua për sulm ndaj personit. Megjithatë, u shpall i pafajshëm. Shpëtoi paq. Gjyqtari e urdhëroi të kthehej në shtëpi, të largohej nga Kalifornia dhe të mos shkelte më kurrë aty.

Në verën e vitit 1983, një vit pasi qe vendosur në Kaliforni, Alite u kthye në Kuins, në lagjen e tij të vjetër. Filloi sërish të shiste drogë me shokë të fëmijërisë dhe disa tipa që hiqeshin si gangsterë. Pak kohë pasi u kthye, Geberti i mundësoi takimin me Xhunior Gotin, me të cilin filloi një biznes droge dhe një marrëdhënie personale që do t'i ndryshonte jetën përgjithmonë.

Ndërsa treni u fut në stacionin *Gar dy Nord* të Parisit, Alite vuri re se hipën një numër i madh policësh. Ata filluan të merrnin në py-

etje pasagjerët, duke u kushtuar interes të veçantë atij dhe së shoqes.

- Flisja pak frëngjisht e ata dinin pak anglisht, - tregon ai. – Unë kisha një pasaportë të falsifikuar. Nuk e dija se kë po kërkonin. Gjithsesi, nuk ishte radha ime. Na lanë të iknim.

Vetëm pas tetëmbëdhjetë muajsh, pasi kishte ndaluar në disa vende, Aliten do ta arrestonin në Brazil. Teksa doli nga treni atë ditë në Paris, në vitin 2003, Xhon Alite mendoi se do ta kalonte të gjithë jetën në arrati.

KAPITULLI 5

Katër muaj pas atentatit ndaj Pol Kastejanos, u vra numri dy i organizatës, krahu i djathtë i Xhon Gotit, Frenk DeÇiko. Një bombë e vendosur në makinën e tij shpërtheu sapo ai hapi derën.

Shpërthimi shkaktoi një krater në mes të rrugës dhe theu dritaret e shtëpive dhe dyqaneve në rrugën "86", në zonën e Bensohërtit, në Bruklin. Trupi i DeÇikos u bë copa-copa. Një gangster tjetër që e shoqëronte, u plagos rëndë.

Personi që kishte vendosur bombën, kishte dashur të vriste Xhon Gotin. Plani nuk shkoi sipas parashikimit.

Mendohej se atë të diel Xhon Goti do të merrte pjesë në një mbledhje në Klubin e Veteranëve dhe Miqve, një vendtakim mafiozësh në rrugën "86", pranë shëtitores së katërmbëdhjetë. Pak përpara se të nisej, Goti e anuloi pjesëmarrjen e tij. Në mendje kishte gjëra më të rëndësishme. I ishte rrëzuar akuza për sulm ndaj personit në një gjykatë shtetërore, por i ishte ngritur një padi për mashtrim. Parashikohej që gjyqi të fillonte më vonë, po atë vit. Autoritetet federale po përgatitesh-in gjithashtu për të nxjerrë prova të reja për gjyqin e shumëpërfolur të Kupolës së Mafies, në të cilin ishin paditur pesë krerët e familjeve kriminale. Kastejano dhe Delakroçe ishin në listën paraprake të njëmbëdhjetë të akuzuarve. Sigurisht që ata nuk mund të gjykoheshin tani, pasi kishin vdekur, por kjo çështje ishte një tregues i qartë në lidhje

me çfarë po ndodhte në atë kohë në botën e krimit të organizuar.

Goti kishte marrë drejtimin e familjes më të madhe mafioze të Nju Jorkut, në të njëjtën kohë kur prokurori Rudolf Xhuliani kishte nisur ngritjen e akuzave ndaj grupeve kriminale me qëllim që të krijonte një reputacion të mirë dhe më pas një karrierë politike të suksesshme. Më në fund, agjentët federalë kishin kuptuar se si ta përdornin statutin e RICO-s (ligj kundër veprimtarisë së organizatave kriminale), të cilin e kishte hartuar një dekadë më parë miku i famshëm i Bobi Kenedit, Robert Bleiku. Tani ndjekjet penale po orientoheshin drejt sipërmarrjeve kriminale dhe krimeve që bëheshin për zhvillimin e mëtejshëm të këtyre sipërmarrjeve. Krerët e familjeve mund të shpalleshin fajtorë për çdo "akt të presupozuar" që citohej në aktakuzën e bazuar në ligjin RICO. Çështja kundër Kupolës së Mafies kishte 151 akuza.

Kuptohet që këto nuk ishin ditë të mira për mafien amerikane. Goti kishte arritur të kapte majat shumë shpejt, por ndërkohë duhej të tregohej vigjilent, duke u ruajtur si nga agjentët federalë ashtu edhe nga kundërshtarët e tij brenda mafies. Familja gjenoveze nuk do ta falte aq lehtë për vrasjen e Kastejanos. Dikush duhej të jepte llogari për atë çka i ndodhi Kastejanos.

DeÇiko mund të ishte viktima e parë e kësaj hakmarrjeje, por Xhon Goti ishte objektivi parësor.

Gjithkush e dinte se tentativa e vrasjes me bombë ishte hakmarrje për atentatin ndaj Kastejanos, por në fillim askush nuk mund të thoshte me siguri se kush e kishte kryer. Goti dhe Gravano, i cili zëvendësoi DeÇikon si numri dy i organizatës, hidhnin dyshime se vrasja ishte organizuar nga një grup kriminelesh sicilianë që kryenin veprimtarinë e tyre në Nju Jork dhe kishin qenë miq të Kastejanos.

Sicilianët i përdornin shpesh bombat. Për më tepër, çdokush e dinte se përdorimi i eksplozivëve binte ndesh me rregullat e mafiozëve amerikanë. Kishte shumë mundësi të plagoseshin kalimtarë të rastit. Dhe në fakt, bomba që vrau DeÇikon, kishte plagosur një grua që po shkonte në ditëlindjen e së ëmës, në një shtëpi në anën tjetër të

rrugës ku ishte parkuar makina "Buik Elektra" e DeÇikos. Gruaja pësoi dëmtime të lehta.

Sipas Alites, Goti kishte qëndrime kontradiktore. Në atë kohë Alite e kalonte gjithë ditën me Xhuniorin dhe takohej me Gotin të paktën dy herë në javë. Netëve të së mërkurave, të gjithë duhej të mblidheshin në "Ravenite", një sallë lojërash në rrugën "Mulberry", në Italinë e Vogël, të cilën, pas vdekjes së Delakroçes, e kishte në pronësi Goti. Gjithashtu, të shtunave në mbrëmje, të gjithë duhej të paraqiteshin në klubin e gjuetisë dhe peshkimit "Berxhin", në Kuins.

Alite vëzhgonte dhe dëgjonte ndërkohë që përpiqej të mësonte sa më shumë. E dinte se tani e ardhmja e tij varej nga këta njerëz. Edhe ai, në atë kohë rishtar në këtë biznes, mund të dallonte defekte në qëndrimet e Gotit. Nga njëra anë, Goti kishte shkelur rregullin kryesor të mafies amerikane duke vrarë bosin pa miratimin e Kupolës. Nga ana tjetër, ai po ndiqte të njëjtat rregulla për të zbuluar se kush e kishte vrarë bashkëpunëtorin e tij më të ngushtë, Frenk DeÇikon.

Më vonë doli fjala se përgjegjës për shpërthimin me bombë ishin pjesëtarë të familjes kriminale gjenoveze dhe jo ca sicilianë të çmendur. Disa anëtarë të organizatës Lukeze, ishin gjithashtu pjesë e sulmit, së bashku me Deni Marinon, një kapo në familjen Gambino, i cili drejtonte një fraksion që i ishte kundërvënë Gotit.

- Ishim sërish në gjendje gatishmërie, - tregon Alite. – Megjithatë, në atë kohë, askush nuk e dinte se atentatorët kishin synuar të eliminonin Xhonin.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: anëtarët dhe bashkëpunëtorë të tjerë të familjes kriminale nuk lejohen të flasin në medie. Ndalohet dhënia e intervistave dhe dalja në televizion.

Edhe pse mund të ishte treguar naiv në qëndrimet e tij, Goti ishte aq i mençur sa të kundërpërgjigjej menjëherë sapo mësoi se kush kishte

qenë objektivi parësor. Në vend që të strukej në ndonjë godinë të blinduar, ai nxitoi të vihej në qendër të vëmendjes. Askush nuk ishte lejuar deri atëherë të fliste në medie, por ai njihte disa reporterë, si gazetari investigativ shumë i vlerësuar, Xhon Miller, për të cilin kishte preferencë të veçantë. Nuk jepte intervista të gjata, por kishte gjithmonë në majë të gjuhës një batutë ose një thumbim kur hynte apo dilte nga gjykata ose kur u përgjigjej gazetarëve në lokale, në restorant apo në rrugë.

Filloi të përfshihej gjithashtu gjithnjë e më shumë në veprimtari të komunitetit. Organizonte barbekju çdo 4 Korrik apo festa të ndryshme, gjatë të cilave hidhnin fishekzjarrë që ndriçonin qiellin e Kuinsit. Të gjitha këto manovra ishin pjesë e fushatës së tij për t'u ekspozuar sa më shumë publikisht. Kjo strategji mund të shpjegohet në dy plane: ky ishte temperamenti i Gotit, i cili po tregohej origjinal apo ishte siç thoshte Alite, që të gjitha këto i bënte për të krijuar një mekanizëm mbrojtës.

- Ai mendonte se kishte më pak gjasa që ta godisnin nëse mediatizohej si personazh dhe nëse rrethohej nga shumë njerëz të pafajshëm, - thotë Alite. – Ishte një lëvizje finoke.

Ashtu siç po vepronte, nëse do të kishte një publicist me vete gjatë gjithë kohës, Gotit do t'i shkonte puna fjollë. Gjatë katër viteve në vijim, teksa Alite ndiqte i mahnitur lojën e tij, Xhon Goti prezantohej si shëmbëlltyra e mafies amerikane. Ishte gangsteri më i famshëm në vend, një figurë pothuajse emblematike që nuk ishte parë në Amerikë që në kohën e Al Kapones.

Ndërsa hetuesit tundnin kokat të mërzitur kur shihnin kapadaillëkun dhe arrogancën e tij dhe padrinot e vjetër përuleshin njëri pas tjetrit para pushtetit të tij, ata që e njihnin kulturën italiane, e kuptonin fare mirë sjelljen e Xhon Gotit. Ashtu si Kapone, Goti e kishte origjinën nga Napoli, jo nga Sicilia. Mashkulli tipik napolitan është si një këndes që i pëlqen të krekoset dhe dëshiron që të gjithë ta marrin vesh këtë gjë.

"Facia una bella figura" është një shprehje italiane që e përshkruan

këtë sjellje. Fjalë për fjalë përkthehet "të lësh përshtypje të mirë", por në të vërtetë nënkupton se, ndërkohë që është e rëndësishme të jesh i suksesshëm, është po aq e rëndësishme të kesh një paraqitje të mirë. Kjo është antiteza e mënyrës siciliane të të vepruarit në errësirë apo qëndrimit në hije. Kjo traditë siciliane lartësonte sekretin mbi gjithçka tjetër dhe për breza me radhë ishte standardi i paracaktuar për çdo veprimtari mafioze.

Në shtator, gjashtë muaj pas vrasjes së DeÇikos, Goti doli në kopertinën e revistës "Time". Në atë kohë gjykohej për vrasje dhe mashtrim. Kopertina, një vepër artistike e bërë nga Endi Uorhol, paraqiste një Xhon Goti simpatik, me kokë të rrumbullakët dhe me flokë të rregulluar me kujdes. Kishte veshur një xhaketë të zezë kostumi, dopiopetë. Me duar mbërthente një nga kopsat e xhaketës. Nën mëngën e këmishës që dilte poshtë xhaketës, i dukej kyçi me orën e dorës. Kishte veshur një këmishë të bardhë me jakë të gjerë dhe kishte vënë një kollare të errët.

Tani emri i Gotit përmendej në faqet e gazetave që merreshin me thashetheme për njerëzit e famshëm, po aq shpesh sa në edicionet e lajmeve të përditshme. Shfaqjet e tij në klube dhe restorante raportoheshin rregullisht. Sipas një reportazhi, një përpjekje e qartë për ta bërë sa më njerëzore figurën e vrazhdë të një bosi të mafies, Goti shkonte herë pas here te "Rexhina", një klub nate në Manhatan, i ndjekur nga shpura e tij. Një nga puthadorët e tij do t'i linte një bakshish të majmë prej njëqind dollarësh pianistit sa herë që ky i fundit luante këngën e preferuar të Gotit, "Heroi". E gjitha kjo ishte pjesë e krijimit të legjendës. Sigurisht që atëherë nuk kishte Facebook dhe Twitter. Vetëm Zoti e di se si do të funksiononte makineria e publicitetit nëse mediet sociale do të kishin qenë aktive që në atë kohë.

Goti e adhuronte fotografinë e kopertinës së revistës "Time". E kishte futur në një kornizë dhe e kishte varur në klubin e tij (Një kopje me kornizë e kopertinës është tashmë e disponueshme në eBay. Çmimi i kërkuar? Rreth dyqind dollarë.) Më pas, gjatë administrimit të tij të

dhunshëm e të përgjakshëm si bos i familjes mafioze Gambino, ai do të dilte në faqet e para të revistës "People", suplementit "New York Times Magazine" dhe revistës "New York".

I madhi Xhek Njufilld, në një nekrologji të shkruar në revistën "New York", pas vdekjes së Gotit në vitin 2002, e përshkroi në këtë mënyrë: "Xhon Goti ishte një don që sillej si divë. E adhuronte veten dhe e barazonte egon e tij me gjithçka që përfaqësonte *Cosa Nostra*. Ishte një atavizëm i keqbërësve të parë narcistë dhe magjepsës - Bagsi Sigëll dhe Al Kapone – të cilët nuk e kishin sensin e masës dhe vuanin nga varësia prej publicitetit."

Ky ishte një gjykim i saktë, por ndodhi pas dënimit të tij. Në vitin 1986, Goti sapo kishte filluar të lartësonte imazhin e tij. Libri i parë i shkruar rreth tij, nga Xheri Kapisi dhe Xhin Mastejn, u titullua me vend "Gangsteri i adhuruar". Ky ishte Goti për ata që e njihnin nga jashtë. Alite shihte një Goti tjetër, dikë që ilustrohet fare mirë në përshkrimin e Njufilldit.

- Kaloja shumë kohë në shtëpinë e tyre, - tregon Alite. – Ndonjëherë më zinte gjumi në divan. Shihja e dëgjoja shumë gjëra që njerëzit nuk i çonin ndër mend.

Alite tregon se Xhon Goti "vishej si mos më keq". "Doni elegant" vishej si Stiv Martin në spektaklin e të shtunave "Djemtë e çmendur dhe të tërbuar". Pasi u bë bos, tregon Alite, rrobat ia zgjidhte një bash-këpunëtor i tij, me nofkën Bobi i Dhjamosur. Në atë kohë, Gotit ia mbante xhepi të blinte kostume që kushtonin dy mijë dollarë apo këpucë lëkure italiane që kushtonin pesëqind dollarë, por ai nuk merrte vesh nga moda e nuk dinte si t'i kombinonte.

- Ishte detyra e Bobit të Dhjamosur të merrej me veshjen e Gotit, - tregon Alite.

Dinamika e familjes Goti e habiste gjithashtu Aliten. Kishte dëgjuar nga Xhuniori se kishin probleme në shtëpi. Por, duke qenë brenda shtëpisë së tyre, një vilë e thjeshtë dykatëshe në Hauard Biç, të Kuinsit, ai krijoi një ide më të qartë për mënyrën se si sillej secili prej tyre.

Qëllonte të dëgjonte ulërimat e Viktoria Gotit që nuk mbeste pas të shoqit sa i përket të sharave. Zakonisht zënka mbaronte me një përplasje dere. As Goti e as i biri nuk ishin mendjehapur në lidhje me rolin e grave në shoqëri. Alite, ndonëse edhe vetë nuk ishte aq mendjehapur në këtë drejtim, çuditej gjithsesi nga qëndrimet e tyre të dhunshme.

Në vitin 1984, kur Alite filloi të miqësohej me Gotët, Xhuniori shoqërohej me një vajzë të quajtur Kim Albaneze, me të cilën do të martohej më vonë. Një ditë, Alite dhe Xhuniori po kalonin përballë shtëpisë së Albanezes, kur një makinë tjetër me dy djem ndaloi aty pranë. Alite dhe Xhuniori kishin ecur në këmbë mes bllokut të ndërtesave dhe po flisnin me një djalosh të lagjes. Djemtë në makinë po thërrisnin në drejtim të shtëpisë. Njëri prej tyre fliste në formë flirtimi. Xhuniori u tërbua. Nisi të ulërinte, por ata ndezën makinën dhe u larguan me të shpejtë.

Xhuniori ishte i bindur se ata kishin ardhur për të gjuajtur Kimin. Në fakt, ata kishin dashur të takonin motrën e Kimit, Dinën, por kjo nuk kishte rëndësi. Xhuniori kishte njohur njërin prej djemve. Ai quhej Xhin Foster. I tha Alites që t'i jepte një dru të mirë.

- Nuk e kisha marrë akoma veten nga sherri në "Kështjellën e bardhë", - tregon Alite. – Nuk isha në formë. Më tha që ta rrihja atë djalin. E përse? Por kështu ishte gatuar ai. Kjo ishte mënyra e të atit për t'i zgjidhur problemet.

Alite nuk e kishte me qejf të rrihte njeri. Për çudinë e tij, për shkak se ishte vonuar në rrahjen e atij djali, e thirri vetë Xhon Goti për t'i tërhequr veshin.

- A të ka thënë im bir të bësh diçka? – e pyeti Goti plot zemërim, pasi e thirri në klubin "Berxhin". – Ke ndonjë problem?

Alite, që do ta ritregonte këtë histori nga banka e dëshmitarit, hapi fjalë në lagje se po kërkonte Xhin Fosterin. Një pasdite, ai ishte me Xhon O'Keinin në Rokuei Biç, kur papritur iu afrua Fosteri.

- Në dorë kisha një karrige të palosshme, - tregon Alite. – E merrja gjithmonë me vete në plazh. Nuk e kisha marrë veten akoma nga

sherri i fundit. Kisha filluar të mbaja një tub të vogël që e fusja në karrigen e palosshme. Po zbrisja shkallët që të çonin drejt detit, kur ky tipi u afrua drejt meje.

- Ti je Xhon Alite? – pyeti ai.

Alite pohoi me kokë.

- Unë jam Xhin Foster. Më thanë që më ke kërkuar, apo jo?

Me të dëgjuar këto fjalë, Alite hodhi në tokë karrigen dhe e goditi rrufeshëm Fosterin në kokë me tubin metalik. Fosteri ra përdhe. Alite vazhdoi ta qëllonte. Rreth tyre u mblodh një turmë njerëzish. Disa prej tyre ishin shokë të Fosterit. Të tjerë, thotë Alite, "ishin njerëz që u afruan për të ndihmuar viktimën".

Teksa disa prej tyre po bëheshin gati të ndihmonin Fosterin, Alite i zgjati O'Keinit çelësat e makinës dhe i tha ta sillte sa më shpejt. Në atë kohë, O'Keini ishte vetëm shtatëmbëdhjetë vjeç. Nuk kishte patentë dhe mezi e ngiste.

- Mos bëj llafe! Sill shpejt makinën! - i bërtiti Alite.

Alite tregon se u përball me gjashtë apo shtatë djem që kishin ardhur në ndihmë të Fosterit. Ndërkohë, ky i fundit rënkonte i shtrirë në rërë. I dilte gjak nga një plagë në kokë. Disa brinjë i kishte të thyera dhe njëra prej mushkërive ishte dëmtuar rëndë. Një djalë trupmadh po u jepte zemër të tjerëve.

- Çfarë prisni? T'i biem! – tha ai.

Alite tregon se futi dorën në tutat sportive, nxori një pistoletë të tipit "Derinxher" dhe ia drejtoi atij trupmadhit që donte ta godiste.

Dikush nga turma qeshi.

- Nuk është armë e vërtetë, - tha djali që qeshi.

Alite ia drejtoi atij.

- Dëshiron ta provosh? – pyeti. – E kam seriozisht. Do të të ikë koka, shkërdhatë!

Me të dëgjuar këto fjalë, njerëzit u sprapsën. Ndërkohë, O'Keini solli makinën dhe kaloi në ndenjësen e pasagjerit. Alite hodhi karrigen e plazhit në ndenjësen e pasme, hipi në makinë dhe u largua. Kur i

tregoi Xhuniorit se ç'kishte ndodhur, Alite kujton se Xhuniori kishte buzëqeshur. Alite nuk do ta kuptonte kurrë logjikën e Xhuniorit. Fosteri kishte ardhur për të gjuajtur Dinën, jo Kimin. Kur Xhuniori e dinte këtë, përse duhej rrahur Fosteri?

- Ai dukej shumë i gëzuar se Fosteri kishte ngrënë dru, - thotë Alite. – Akoma nuk e kuptoj arsyen. Ja çfarë tipi ishte. Donte vetëm të jepte urdhra. Vetë nuk bënte asgjë. I pëlqente roli i kapos.

Në atë kohë, duke marrë parasysh fitimet e mëdha që nxirrte nga trafiku i drogës, Alite nuk e kishte problem t'i bindej.

Por të qenët pranë familjes i dha mundësinë për të parë nga afër se si jetonin Gotët. Shumë skena që ndodhnin në atë familje, ishin të shëmtuara.

Një herë, Alite flinte në divan kur Xhon Goti nisi t'i bërtiste të birit. Në fakt ishte një refren i përsëritur shpesh. Babai e mësonte të birin se si të vepronte, si t'i trajtonte njerëzit, por në të vërtetë e mësonte si t'i përdorte ata.

- Të dhjefsha të gjithë shokët e tu! - i bërtiti Xhon Goti Xhuniorit. – Në asnjë moment nuk duhet të harrojnë se ti je bosi i tyre. Ata duhet të kenë frikë prej teje. Shfrytëzoji sa të mundesh! Kur të mos të hyjnë më në punë, hidhi në plehra, lëri në baltë, vriti, bëj çfarë të duash. E kupton, more kastravec?

Në atë çast, ai pa se Alite ishte shtrirë në divan.

- Si po ia kalon, djalosh? – e pyeti ai.

Vazhdoi fjalimin e tij të zhurmshëm duke i thënë Xhuniorit se djemtë me të cilët shoqërohej, ishin "drogaxhinj" e "plehra" dhe se kishte ardhur koha që ai ta kuptonte këtë dhe të tregohej më i zgjuar.

- Nuk i bënte aspak përshtypje se unë gjendesha aty dhe se isha një prej atyre çunave, - tregon Alite. – Ose ndoshta unë duhej të supozoja se nuk u përkisja atyre kategorive që përmendte ai. Goti nuk dinte t'i vinte fre gojës. Fliste pa pushim.

Personi i vetëm në atë shtëpi, që i kthente fjalën, ishte gruaja e tij, Viktoria. Alite thotë se zënkat e tyre ishin duele verbale klasike që u

nxirrnin në pah anët më negative njerëzore. Viktoria Goti kishte të njëjtin temperament me të shoqin, por me një ndryshim. Ajo ishte gjysmë italiane, gjysmë ruse hebraike. Agresiviteti i saj e kishte burimin nga ky trung i përzier familjar. Ishte e zgjuar dhe e sertë, por mund të tregohej edhe e ligë, edhe hakmarrëse.

Kur Goti merrej gjithë kohës me punë kriminale përpara se të ngrihej në detyrë, ajo mbante familjen. Ata kishin pesë fëmijë, dy vajza dhe tre djem: Anxhela, Viki, Xhoni, Frenki dhe Piteri.

Ndërsa ngjiste shkallët e karrierës kriminale, Goti përfundoi dy herë në burg. Herën e parë u dënua për rrëmbimin e disa kamionëve në fund të viteve '60, ndërsa herën e dytë kaloi ca kohë brenda për tentativë për vrasje në vitin 1975. Bënte pjesë në një grup kriminelësh (edhe Anxhelo Ruxhero ishte i përfshirë) të cilëve u ishte dhënë detyra të vrisnin Xhejms MekBratnin, një pjesëtar i bandës famëkeqe irlandeze të quajtur "Uestis", që ushtronte veprimtarinë në zonën perëndimore të Manhatanit. Dyshohej se MekBratni kishte orkestruar rrëmbimin dhe vrasjen e nipit të Karlo Gambinos, në atë kohë bosi i organizatës.

MekBratni ishte ulur në restorantin "Snoopy's Bar & Grill" në Stejtën Ajlënd në maj 1973, kur i dolën tre burra përpara. E qëlluan duke e lënë të vdekur në vend. Goti ia doli të mos paditej për vrasje të shkallës së parë dhe u dënua me katër vjet. Kur doli nga burgu, u prezantua zyrtarisht në gjirin e familjes kriminale.

Gotët ishin vendosur në Hauard Biç dhe jetonin në një lagje të thjeshtë të shtresës së mesme. Goti ishte një anëtar i thjeshtë e më pas u bë kapoja i bandës që vepronte në Kuins. Por të shumtë janë ata që thonë se brenda shtëpisë shefe kishte gruan.

Më 18 mars 1980, familja u trondit kur Frenki dymbëdhjetëvjeçar u godit për vdekje ndërsa ngiste një motoçikletë në lagje. Dëshmitarët pohuan se djaloshi kishte dashur të merrte kthesën për t'u futur në një rrugë tjetër ndërsa i jepte motoçikletës mes dy makinave. Një fqinj, Xhon Favara, tek po kthehej me makinë nga puna, tha se dielli i kishte rënë në sy dhe nuk e kishte vënë re Frenki Gotin që po i jepte motoçikletës.

Ishte një aksident.

Është e lehtë të imagjinohet pikëllimi i Xhon dhe Viktoria Gotit. Çdo prind që ka humbur një fëmijë, ka përjetuar trishtim, zemërim dhe hidhërim të tillë. Por çfarë mund të thuhet për një çift që dhimbjen e shndërron në tërbim dhe që, sipas të dhënave nga agjencitë ligjvënëse dhe organizatat kriminale, kërkon të gjejë prehje përmes hakmarrjes?

Në Hauard Biç u përhapën fjalë se Favara, edhe ai baba dhe bash-këshort, përballej me një problem serioz. Një ditë, Viktoria Goti e kërcënoi Favarën. Të afërmit e këshilluan të zhvendosej nga ajo lagje.

Në verën e atij viti, Favara e nxori shtëpinë në shitje. Po ishte shumë vonë. Më 25 korrik, Xhon dhe Viktoria Goti u larguan për të kaluar pushimet në Florida. Pas tri ditësh, Favara u rrëmbye nga katër burra në afërsi të një restoranti në Kuins. Që atë ditë nuk është dëgjuar më kurrë për të.

- Më kanë thënë se ia kishin copëtuar trupin, - tregon Alite. – Gotët donin të hakmerreshin. Nuk e kuptova asnjëherë këtë gjë. Në fakt, Frenki kishte përdorur motoçikletën e Kevin MekMahonit. Ishte faji i Kevinit. Por Xhon Goti nuk fajësonte Kevinin sepse ata fitonin shumë para së bashku. Kevini ishte pjesë e rrjetit të drogës. Çdokush që gjendej përqark Gotëve, i shërbente një qëllimi. Dhe, për sa kohë që bëje diçka për ta, nuk futeshe te njerëzit që duheshin ndëshkuar. Favara ishte thjesht një fqinj. Ai nuk ishte më shumë fajtor sesa Kevin MekMahoni për vrasjen e Frenki Gotit. Por Kevini ishte një vegël e Xhon Gotit për të fituar para. Kjo ishte e gjitha.

Kur filloi të bashkëpunonte, Alite u pyet nga FBI-ja në lidhje me vrasjen e Favarës. Ai tha se Xhuniori i kishte treguar se babai i tij kishte urdhëruar vrasjen me qëllim që të lehtësonte dhimbjen e gruas së tij, Viktorias.

"Viktoria Goti jo vetëm që fajësonte Favarrën," thuhej në raport, "por ishte xhindosur ngaqë Favarra nuk i kërkoi falje familjes dhe nuk mori pjesë apo nuk dërgoi lule në ceremoninë mortore apo në varrim." (Raporti i FBI-së që përmblidhte komentet e Alites, e kishte shkruar gabim emrin e Favarës, duke i shtuar një *r*."

Vite më vonë, prokurorët, gjatë hetimit të Çarls Karnelias, do të paraqisnin prova që tregonin se Karnelia ishte pjesë e grupit kriminal që vrau Favarën, dhe se ai e kishte hedhur trupin e të ndjerit në një fuçi me acid.

Në një mënyrë të çuditshme dhe anormale, zhdukja dhe vrasja e Xhon Favarës i dha Gotit status në disa qarqe të botës së krimit. Ishte përçuar mesazhi: "Nuk duhet të ngatërrohesh me Xhon Gotin! Shihni se çfarë i ndodhi atij të gjorit që goditi djalin e tij."

Sapo u bë bos i familjes kriminale, Goti ishte edhe më i vetëdijshëm për imazhin e tij dhe perceptimin e publikut për të. Asnjeri nuk lejohej të vishej më mirë sesa ai, kur dilnin të gjithë bashkë. Kur dikush i afrohej grupit në një bar apo restorant, ai duhej të përshëndeste Gotin në fillim dhe pastaj mund të fliste me personin që e lidhte puna. Kur Goti udhëtonte me makinë, dikush tjetër duhej ta ngiste. Ai ulej në ndenjësen e përparme. Të tjerët zinin vend prapa. Këto ishin disa nga pikat e protokollit.

Alite po mësohej me mënyrat e sjelljes së gangsterëve. Edhe pse nuk i zbatonte rigorozisht, atij i kërkohej t'i ndiqte këto rregulla formale ndërsa vepronte në botën e krimit si bashkëpunëtor i familjes mafioze Gambino.

Një rregull tjetër ishte se gratë duhej të silleshin sipas normave të caktuara në publik. Sjellja e një gruaje reflektonte drejtpërdrejt pushtetin e burrit. Sipas kodit të mafies, nëse një burrë nuk mund të nënshtronte bashkëshorten, si mund të përballej me çështje më të rëndësishme?

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: bashkëshortet dhe të dashurat duhet të demonstrojnë përulësi. Ato nuk duhet të flasin në publik dhe nuk duhet të bien në sy.

Gruaja e Gotit bënte përjashtim nga ky rregull. Ajo e thoshte troç atë që mendonte dhe i shprehte opinionet e saj pa doreza. As që mun-

dohej t'i fshihte. Xhon Goti mund të ishte bosi i familjes më të madhe kriminale në Nju Jork, por Viktoria Goti kishte autoritet të plotë në shtëpi. Teksa shkonte herë pas here në atë shtëpi, Alite kishte filluar të kuptonte dinamikën e asaj familjeje. Ndryshe nga të gjithë pjesëtarët e bandës që dridheshin përpara Xhon Gotit (shumica e të cilëve ishin kriminelë të regjur), Viktoria Goti nuk ishte aspak e frikësuar dhe ia plaste të shoqit në fytyrë kur nuk ishte e kënaqur me ndonjë gjë.

Ky ishte një fenomen që pati ndikim edhe në familje të tjera kriminale. Kishte raste që Alite e admironte sjelljen e saj. Atij i pëlqenin gratë që nuk ishin të përulura përpara burrave dhe që kishin një qëndrim personal.

Gratë janë gjithmonë më praktike dhe kanë më shumë nuhatje në lidhje me funksionimin e botës. Gangsterët parapëlqejnë të mburren, të lënë përshtypje të mirë dhe të demonstrojnë se sa të fortë janë. Ndoshta kjo lidhet me testosteronin.

Në një botë ku vdekja është pjesë e përditshme e një ekuacioni, shpesh gratë janë më realiste.

Qarkullon një histori e shumëpërfolur në lidhje me një grup kriminal në Filadelfia. Ka të bëjë me përgjigjen e së bijës së një gangsteri, e cila regjistrohet pa dijeninë e saj nga FBI-ja. Vëllai i saj ishte plagosur, ndërsa shoku i tij ishte vrarë.

– Për çfarë po rrezikojnë? – pyet ajo teksa agjentët federalë përgjonin. E atëherë ajo i përgjigjet pyetjes së vet. – Burg ose arkivol.

Në një rast tjetër në Filadelfia, dy gra ishin ulur një ditë në një restorant, pasi bashkëshortët e tyre u shpallën fajtorë për vrasje dhe mashtrim. Çështja ishte hapur pas dëshmisë së Ron Prevites, një ish-polic i Filadelfias që ishte bërë mafioz (sipas rregullave të vjetra, një polic nuk mund të bëhej mafioz, por kohët kanë ndryshuar). Previte bashkëpunoi me FBI-në për një vit.

Për ish-bashkëpunëtorët e tij mafiozë, Previte ishte spiun dhe maskara – etiketime që klani i Gotit i përdor tani për Aliten. Por gratë që ishin ulur në restorant për të ngrënë drekë, kishin tjetër mendim.

Burrat e tyre ishin dënuar dhe po i dërgonin në një burg federal ku do të qëndronin shumë vjet. Nga ana tjetër, Previte ishte i lirë. Ashtu si Alite, ai nuk zgjodhi të përfshihej në Programin për Mbrojtjen e Dëshmitarëve. Për bashkëshortet, çështja ishte shumë e thjeshtë.

- Ai fitoi, ndërsa ne humbëm, - thanë ato.

Me kaq mbyllej historia.

Bashkëshortet dhe bijat kanë shpesh një perspektivë të ndryshme për gangsterët që i kanë të afërm. Alite ka përmendur shpesh se ai besonte se Viki Goti tregohet e sinqertë kur ngre në qiell të atin, duke e përshkruar si një njeri të nderit dhe të fjalës.

Alite pranon se ky është qëndrimi i një bije të mbërthyer nga dashuria dhe emocioni. Ajo nuk e njihte aq mirë të atin. Emocioni mund ta deformojë realitetin.

E vërteta është se ish-gruaja e gangsterit nga Filadelfia e dinte shumë mirë se i shoqi kishte kryer dy vrasje. Madje besonte se ai kishte planifikuar ta vriste edhe atë, kështu që ajo kërkoi divorcin dhe pranoi të bëhej dëshmitare në krah të drejtësisë. Ndërsa jetonte nën mbikëqyrjen e agjentëve federalë, ajo ra në dashuri dhe u martua me njërin prej tyre.

Vite më vonë e pyetën se cili ishte dallimi ndërmjet policëve dhe gangsterëve.

U përgjigj rrufeshëm: "Policët kanë distinktivë".

Është një botë e dominuar nga burrat. Gratë nuk janë pjesë e saj, por shpesh e kuptojnë më mirë. Ajo çka dëshmoi Alite në shtëpinë e Gotëve në Hauard Biç e mbronte këtë tezë.

Në këtë kohë, Gotit po i printe fati më shumë në sallën e gjyqit sesa në dhomën e gjumit. Në disa çështje që tërhoqën vëmendjen e publikut, ai doli fitues kundër bashkisë dhe autoriteteve federale. Pas këtyre gjyqeve ai mori nofkën tjetër "Doni i pafajshëm".

Së pari u akuzua për sulm ndaj personit. Çështja u mbyll shpejt pasi viktima nuk mund të identifikonte personat që e kishin goditur. Dëshmitari, një mekanik frigoriferësh, i cili dyshohej se ishte rrahur

dhe plaçkitur nga Goti dhe një bashkëpunëtor i tij gjatë një sherri për parkim makine jashtë një lokali në vitin 1984, më vonë identifikoi me gisht të dy personat në një dëshmi përpara një jurie popullore[10]. Në kohën kur çështja u dërgua në gjyq, në fillim të vitit 1986, Nju Jorku e njihte tashmë Xhon Gotin e vërtetë.

Goti e përdori publicitetin si avantazh për përfitime ligjore. Tani viktima ishte një dëshmitar ngurrues; ai tha se nuk mund të identifikonte se kush e kishte rrahur. Gjyqtari rrëzoi akuzat. Të nesërmen gazeta e Nju Jorkut "Daily News" doli me një titull bombastik dhe një përshkrim të përsosur të asaj çka kishte ndodhur. "I FORGOTTI" ishte titulli me germa të mëdha në faqen e parë të gazetës.

Ajo formë e frikësimit të dëshmitarit ishte rezultat i famës së Gotit. Ai fitoi edhe dy gjyqe të tjera: në vitin 1987 për mashtrim dhe në vitin 1990 për vrasje. Në të dy rastet, do t'u bëhej presion anëtarëve të jurisë, tregon Alite.

- Sa herë që bëhej një gjyq, ne përpiqeshim të korruptonim jurinë, - thotë Alite. – E bëmë në dy gjyqet e para ku Xhin Goti dhe Xhon Karnelia akuzoheshin për trafik droge. Juritë dolën në konkluzionin se e kishin të pamundur të merrnin një vendim. Ata u dënuan në një gjyq të tretë. Të njëjtën gjë bëmë edhe për gjyqet e Xhonit.

Alite luajti një rol të vogël. Merrej me mbikëqyrjen e anëtarëve të jurisë. I identifikonte dhe i ndiqte çdo ditë pasi dilnin nga gjykata.

- Më çonin fjalë se kur do të dilnin nga gjykata anëtarët e jurisë. Ose mund të futesha në sallën e gjyqit dhe vëzhgoja, - tregon ai. – Më pas njoftoja me radio dikë tjetër që priste në parking. Nëse dallonin ndonjërin që e kishim identifikuar, ata do ta ndiqnin deri në shtëpi.

Pasi zbulonin adresën, vendosnin se në ç'mënyrë do t'i qaseshin. Mos kishte ndonjë fqinj që mund të ishte pjesë e rrjetit dhe mund të

---

[10] Juria popullore është trup juridik i autorizuar për të kryer procedime zyrtare në lidhje me vepra të mundshme kriminale dhe për të përcaktuar nëse duhet të ngrihen akuza penale. Një juri e tillë, në SHBA përbëhet zakonisht nga 12 deri 23 qytetarë.

tregohej i gatshëm për t'i bërë ndonjë ofertë anëtarit të jurisë? Apo mos duheshin përdorur metoda si kërcënimi, frikësimi apo dhuna?

- Mund të korruptoheshin duke marrë ryshfet. Në rast të kundërt duheshin kërcënuar, - tregon Alite. – Pikësëpari ishte e rëndësishme që ta dinin se kishim dijeni për vendin ku banonin dhe donim që të vepronin sipas interesit tonë.

Zakonisht ata binin në kurthin tonë.

Alite kishte dëshmuar gjithçka. Media e quante Gotin "Doni i pafajshëm", sepse prokuroria rezultonte e paaftë në ngritjen e akuzave që do ta prangosnin. Ashtu si shumë gjëra rreth personalitetit të Gotit, edhe kjo nofkë ishte një imazh i krijuar nga media dhe nuk bazohej në realitet. Akuzat rrëzoheshin sepse Goti dhe bashkëpunëtorët e tij manipulonin sistemin, jo sepse ai ishte i pafajshëm, jo sepse ai dhe avokatët e tij kishin bindur jurinë me anë të provave e dëshmive se prokuroria kishte ngritur akuza të rreme. Gjithsesi, rezultatet e këtyre gjyqeve ndihmuan në konsolidimin e imazhit të Gotit si një bos i pamposhtur dhe i famshëm i mafies.

Për më tepër, e gjitha kjo ndodhi menjëherë pas fitores së autoriteteve federale në gjyqin kundër Kupolës së Mafies.

Ky gjyq u zhvillua në nëntor të vitit 1986. Krerët e të gjitha familjeve kriminale të Nju Jorkut u dënuan. Toni Salerno nga familja gjenoveze, Karmine Persiko dhe Entoni Koralo nga organizata Lukeze, kryesonin listën e tetë bosëve mafiozë që përfunduan pas hekurave të burgut.

Ndërkohë, Xhon Goti vishte kostume dymijëdollarëshe dhe frekuentonte klubin "Rexhina".

KAPITULLI 6

Ndërsa Xhon Goti konsolidonte pozitën e tij pas vrasjes së Kastejanos, eliminimit të DeÇikos, dënimeve të anëtarëve të Kupolës së Mafies dhe rrëzimit të akuzave ndaj tij, Xhon Alite depërtonte gjithnjë e më shumë në organizatën mafioze.

Pavarësisht nga paralajmërimet që i kishin bërë në lidhje me Xhuniorin, Alite vazhdoi ta thellonte marrëdhënien me të. Me anë të kësaj marrëdhënieje, ai mund të përfshihej në punët e organizatës. Shkonte thuajse çdo ditë në klubin e Xhuniorit në kryqëzimin e rrugës "113" me shëtitoren "Liria", dhe herë pas here do të kalonte te klubet "Berxhin" dhe "Ravenite". Përveç përfshirjes në trafikun e drogës, e kishte bindur Xhuniorin se mund të fitonin shumë para duke u marrë me baste sportive. Alite e njihte mirë biznesin e vënies së basteve. Ishte rritur me kumarxhinj. Ishte gjithashtu "i çmendur pas sportit", siç e përshkruante veten. Nuk linte pa parë asnjë ndeshje futbolli, bejsbolli apo basketbolli.

Vënia e basteve ka qenë gjithmonë një nga bizneset më të lakmuara të krimit të organizuar. Teksa lotaritë shtetërore kanë reduktuar vlerën e fitimeve, bastet sportive vazhdojnë të lulëzojnë. Është një biznes i ligjshëm në një formë të caktuar në vetëm katër shtete. Nevada është shteti ku ka më shumë sallone bastesh të ligjshme.

Në këto pika të paligjshme pranohen baste për çdo lloj sporti, por parësor mbetet futbolli amerikan. Sezoni i basteve arrin kulmin me

ndeshjen finale (Super Bowl). Është vlerësuar se për këtë finale rreth dyqind milionë njerëz anekënd botës vënë bast rreth pesë miliardë dollarë çdo vit. Vetëm në Las Vegas, për këtë ndeshje, luhen mesatarisht nëntëdhjetë milionë dollarë. Rreth dy miliardë vihen bast në faqe të ligjshme interneti. Pjesa tjetër përfundon te bizneset e paligjshme të vënies së basteve që drejtohen kryesisht nga mafia. Nëse bëjmë pak aritmetikë, bëhet fjalë për shumë para. Dhe fitohet shumë lehtë, "pa bagazh", siç i thonë në gjuhën e gangsterëve, pa dhunë, pa infiltrim, pa informatorë, gjëra që janë të zakonshme në biznesin e drogës.

Paratë mund të fitohen lehtësisht nga organizatorët e zgjuar të basteve. Edhe sikur juridiksione të tjera ta legalizojnë kumarin, ka pak gjasa që konkurrenca të nxjerrë jashtë loje veprimtaritë e paligjshme të drejtuara nga mafia. Sallonet e ligjshme në kazino apo në internet, nuk të mundësojnë vënien e bastit me kredit apo në mirëbesim. Këtë mund ta bësh vetëm në bizneset e mafies. Një kumarxhi i sëmurë, që kërkon ta përjetojë lojën, ka nevojë të dijë se ai mund të vërë bast edhe nëse nuk ka më para në xhep apo edhe kur kartat e tij të kreditit kanë kaluar limitin. Ai ka nevojë të dijë gjithashtu se, nëse humbet gjithçka një të shtunë pasdite në ndeshjet e orës një, ngre telefonin dhe vë baste të tjera përpara se të fillojnë ndeshjet e orës katër. Këto janë shërbime që i ofrojnë vetëm pikat e basteve që administrohen nga gangsterët.

Dhe kur një lojtar i pafat mbytet në borxhe, ekonomia e botës së krimit ka instrumente "shpëtuese" për këtë kategori njerëzish. Për të dalë nga kriza u ofrohen kredi specifike, ose shkurt, fajde.

- Nuk ka fitim më të mirë sesa paraja që fitohet nga fajdet, - tha njëherë një ish-gangster teksa shpjegonte biznesin e fajdeve. Ai kishte lidhje me një pikë të paligjshme bastesh. Sa herë që bastexhinjtë mbeteshin pa para, i dërgonin te fajdexhinjtë.

- Le të themi që dikush kërkon 10.000 dollarë, - shpjegonte ai. – Unë ia jap atij këtë shumë me një interes tre për qind. Ai paguan borxhin te pika e basteve dhe pastaj mbetet borxhli tek unë. Fajdeja jepet për dhjetë javë. Kjo do të thotë se çdo javë ai do të më paguajë një

interes prej 300 dollarësh. Në fund të dhjetë javëve ka paguar 3.000 dollarë, por akoma ka borxh edhe 10,000 dollarë. Në këtë pikë, ose paguan të gjithë borxhin, ose ia shtyjmë fajden për dhjetë javë të tjera. Çfarë do të bëjë? Ne jemi të fortët. Nëse nuk paguan, do ta pësojë. Veç kësaj, i del nami i keq dhe nuk mund të vërë më baste. Ndonjëherë, për një kumarxhi kjo është gjë më e keqe sesa një grusht në fytyrë ose një këmbë e thyer.

Huaja prej 10.000 dollarësh për një vit arrin në 15.600 dollarë së bashku me interesat. Pra, kumarxhiu do të paguajë 300 dollarë në javë. Dhe shuma prej 15.600 dollarësh – ose një pjesë e saj – do të jepet sërish në formë fajdeje. As kompanitë e kartave të kreditit, me interesat e tyre të ekzagjeruara, nuk kapin fitime të tilla.

- Nuk ka biznes më fitimprurës, - përsëriti ish-gangsteri.

Alite e dinte se si funksiononin këto mekanizma. Kishte parë se si xhaxhai i tij merrej me biznesin e ndërlikuar të basteve. E kishte ndjekur këtë aktivitet që në moshën e adoleshencës kur punonte në restorantin "Dick's Deli". E dinte, pra, se mund të fitonte shumë para dhe, nëse i futej këtij biznesi me Xhuniorin, do të ishte i mbrojtur nga mashtruesit që gjuajnë organizatorët e basteve në nivele të ulëta.

- Një organizator bastesh, - thotë Alite – përballet me lloj-lloj njerëzish. Kur nuk luajnë me paratë e tyre, ata përpiqen të përfitojnë nga sistemi. Në këtë rast, kjo konsiderohet vjedhje. Dhe në fund ata e pësojnë.

Alite dhe Xhuniori hapën një pikë bastesh brenda një klubi në rrugën "113". Instaluan disa linja telefoni dhe punësuan dy apo tre djem. Biznesi shkonte mirë. Kishin fitime të pakta, por të vazhdueshme. Çdo javë shtoheshin klientët. Pas disa javësh, Xhuniori e mori Aliten të flisnin me Gotin e madh. Ky ishte një biznes – ndryshe nga trafiku i drogës – për të cilin mund të flisnin haptas. Xhuniori donte të mburrej përpara të atit se ishte një njeri i përgjegjshëm, se edhe ai mund të hapte një biznes të vetin, se ishte praktik dhe i zgjuar – dy atribute për të cilat Goti mendonte se i mungonin të birit.

- Një nga arsyet se pse Xhon Goti donte që unë të shoqërohesha me të birin ishte se e njihja jetën e rrugës, - tregon Alite. – Më vonë, njerëzit do të thoshin se ne ishim shokë të ngushtë dhe ishte e vërtetë. Për ca kohë ishim shokë të ngushtë. Por në të vërtetë, unë isha si dadoja i tij. I rrija pranë që të mos e lejoja të futej në telashe dhe për ta mbrojtur nëse i ndodhte të ngatërrohej me njeri.

Gotit i pëlqeu ideja e biznesit të basteve që kishin hapur Xhuniori me Aliten. Për t'i ndihmuar që ta zgjeronin këtë aktivitet, u tha atyre të bëheshin ortakë me Uilli Boi Xhonsonin, një prej bashkëpunëtorëve të tij më të afërt.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: sa herë që është e mundur përdorni nofka poshtëruese për njerëzit që i keni nën vete! Në këtë mënyrë përcaktohet se kush drejton dhe kush duhet të nënshtrohet.

Uilli Boi e kryente veprimtarinë e tij në Bruklin. Ashtu si Alite, edhe ai nuk mund të bëhej anëtar me të drejta të plota i familjes mafioze. Nuk kishte prejardhje plotësisht italiane. Nënën e kishte italo-amerikane, ndërsa babai i tij e kishte origjinën nga indianët e Amerikës. Për këtë arsye i kishin ngjitur nofkën "Gjysmak". Ishte një term që Goti e të tjerët e përdorin për të nënçmuar Xhonsonin, i cili ishte 180 cm i gjatë dhe peshonte thuajse 130 kg. Askush nuk guxonte të ngatërrohej me të. Ai kishte biznese fitimprurëse. Goti e kishte për zemër pasi i duheshin njerëz si Xhonsoni për të mbaruar punët e tij. Gjithsesi, e tallte sa herë t'i shkrepej.

Në këtë mënyrë i menaxhonte Goti punët e veta; ishte një arrogancë që ndoshta e kishte burimin te pasiguria e tij. Të dy, babë e bir, e kishin zakon të talleshin me njerëzit pranë tyre. Nofkat ishin një mënyrë për të përcaktuar hierarkinë.

Xhuniorit i pëlqente të tallej me njerëzit, por askush nuk bënte shaka me të. Sipas Alites, Viki Goti e quante vëllanë "pulitësi"; ajo

i kishte thënë Alites se e kuptonte menjëherë kur Xhuniori gënjente. Nëse thoshte diçka të pavërtetë, do të puliste sytë gjatë të folurit.

- Ai e dinte këtë, por, pavarësisht se shtrëngohej, e kishte të pamundur të mos i puliste sytë, - tregon Alite.

Disa prej djemve që punonin për Aliten, e quanin Xhuniorin "Urkel", karagjozi në seritë komike "Familja ka rëndësi". Xhuniori, truplidhur dhe me kraharor të mbushur ngaqë merrej me ngritje peshash, i kishte këmbët si kunja shkrepëseje dhe e kishte zakon të vishte tuta me shtrat të lartë.

- Ndonjëherë shfaqej me këpucë të zeza dhe kostum sportiv, - thotë Alite. – Kur vishej kështu dhe vinte syzet, dukej tamam si Urkeli. Por, sigurisht, askush nuk guxonte t'ia thoshte në sy.

Alite e kuptonte se pse disa prej djemve që punonin për të, talleshin me Xhuniorin, por zakonisht bënte sikur nuk i dëgjonte. E kishte mendjen te biznesi. Xhuniorin e kishte ortak dhe nuk kishte pse ta rrezikonte këtë marrëdhënie fitimprurëse.

Uilli Boi Xhonsoni i tha Alites dhe Xhuniorit se duhej të regjistronin gjithçka. Uilli Boi do të merrte pesëdhjetë për qind nga biznesi i tyre. Pas kësaj marrëveshjeje, atyre iu krijua mundësia për të pasur akses për koeficientët më të fundit të basteve dhe kishin mbështetje financiare për të pranuar edhe baste me shuma të mëdha. Ajo që nuk u pëlqente ishte se Uilli Boi do të merrte gjysmën e fitimit çdo të martë. Nëse një kumarxhi vononte pagesat, nuk gjendej ose thoshte se nuk kishte më para për të shlyer humbjet, me këtë punë duhej të merreshin Alite dhe Xhuniori. Uilli Boi donte të gjitha paratë që i takonin. Dhe, përderisa Uilli Boi punonte për Gotin, Alite supozonte se një pjesë e mirë e atij fitimi shkonte në llogari të Gotit.

Xhonsoni kishte një klub në shëtitoren "U", në Bruklin. Drejtonte bandën e vet dhe i raportonte drejtpërdrejt Gotit. Në njëfarë mënyre, ai kishte atë lloj lidhjeje që po krijonte Alite me Xhuniorin. Kur po shkonte te klubi i Xhonsonit për të diskutuar për ortakërinë e propozuar nga Goti, Alite mësoi diçka tjetër për Uilli Boin. Ai fshihte Mark Kaputon në apartamentin e tij, në Bruklin.

Mark Kaputo kishte marrë përsipër fajin për vrasjen e Deni Silvës te "Dhelpra e Argjendtë". Ndonëse Xhuniori nuk e dinte, Kaputo dhe Alite ishin rritur në të njëjtën lagje dhe në fillore kishin qenë shokë klase. Gjatë rrugës për në Bruklin, tregon Alite, Xhuniori i tregoi më shumë detaje për vrasjen e Silvas. U mburr përsëri duke përshkruar se si i kishte ngulur thikën dhe se si e kishte lëshuar përdhe. Tha gjithashtu se babai i tij i kishte dhënë ryshfet një polici që drejtonte hetimin dhe se, në bazë të raporteve paraprake policore, ishte identifikuar Mark Kaputo, jo Xhunior Goti, si i dyshuar për veprën në fjalë. Kaputo i fshihej policisë derisa çështja të mbyllej. Uilli Boi Xhonsoni, i cili ishte një figurë atërore për Kaputon, e mbante të fshehur në shtëpinë e tij.

Xhuniori tallej duke e quajtur Markun budalla të dhjamosur dhe duke hedhur dyshime për marrëdhënien mes Uilli Boit dhe Kaputos.

- Ndoshta janë pederastë, - thoshte ai.

Xhuniorit nuk i pëlqente mënyra se si po trajtohej çështja e Silvas. E kuptonte, pranonte ai, se babai po përpiqej ta mbronte, por pyeste shpesh veten nëse sipas rregullave të botës së krimit, kjo ishte zgjidhja e duhur.

- Si do të fitoj respektin e të tjerëve nëse babai fsheh veprimet e mia? – e kishte pyetur Xhuniori Aliten.

Alite u çudit për dy gjëra. Xhuniori donte të njihej si vrasës. Silva kishte vdekur dhe Xhuniori donte që njerëzit t'ia njihnin këtë meritë. Xhuniori tha se Silva kishte ofenduar atë dhe miqtë e tij atë natë në barin "Dhelpra e argjendtë" dhe e kishte paguar me jetë. Lëvdohej gjithashtu duke thënë se të vrisje dikë me thikë ishte diçka "më burrërore", sepse ishte një reagim që ndodhte papritur.

Mark Kaputo, i cili ishte një prej djemve që kishte qenë atje kur ndodhi sherri, i tregoi më vonë Alites se nuk kishte asnjë arsye për të vrarë Silvën. Kaputo tha se ai me të tjerët po "fitonin" në sherrin e madh që kishte plasur në klub atë natë dhe nuk kishte se pse të vdiste njeri. Kaputo vuajti pasojat e asaj ngjarjeje. Dikush duhej ta merrte fajin përsipër. Ky fat i ra Markut. Në këtë mënyrë vepronin Gotët. Çdokush tjetër ishte i pavlerë.

Alite kujton fjalët e Xhuniorit për Markun: "Ai rob i trashë nuk mund të vrasë njeri".

Uilli Boi Xhonsoni ishte i mbytur në punë kur Xhuniori me Aliten kishin hyrë në klubin e tij. U shpjegoi se si do të funksiononte biznesi i përbashkët. Alite do të telefononte tri apo katër herë në ditë për të marrë koeficientet e përditësuara. "Lojtarët e mirë", pat thënë Xhonsoni, "peshkojnë gjithandej dhe nëse vonoheni dhe gaboheni me gjysmë pike, mund të digjeni. Bëhet fjalë për shumë para. Mos harroni për asnjë moment se ky është biznes i pamëshirshëm. Duhet të tregoheni të mençur. Të mos jua hajë qeni shkopin". Shkurt, me bastet mund të fitohej shumë para.

Alite kishte respekt për Xhonsonin. I pëlqente mënyra se si sillej. Ishte fjalëpakë dhe i drejtpërdrejtë. E vlerësonte gjithashtu sepse po kujdesej për Mark Kaputon, shokun e tij të fëmijërisë. Xhonsoni i mori të dy në apartamentin ku fshihej Marku. Xhuniori u habit pa masë kur pa dy shokët e vjetër që përqafoheshin, qeshnin dhe flisnin për kohët e bukura që kishin kaluar në lagje. U soll vërdallë për pak kohë, pastaj u mërzit dhe i kërkoi Xhonsonit që dikush ta çonte në Kuins. Alite do të qëndronte edhe ca me Markun.

Me mbështetjen e Xhonsonit, biznesi i basteve lulëzoi.

Një nga klientët e tyre të parë me shumë para ishte një djalë i quajtur Xho DeLuka, i cili vinte baste për tre apo katër ndeshje bejsbolli në ditë dhe luante tre apo katër mijë dollarë për çdo ndeshje. Prej tij fitonin shumë para. Alite ishte kureshtar të dinte se nga i gjente DeLuka gjithë ato para, ndaj donte ta njihte më mirë. E ftoi për një pije në klubin në rrugën "113".

DeLuka nuk ishte nga ata tipat që kishte përfytyruar Alite. Ishte një djalë i gjatë, elegant, te të njëzetat, me mustaqe të holla. Buzëqeshte shpejt, por me njëfarë nervozizmi. Pas një bisede të përgjithshme, Alite u fut drejt e në temë. Donte që DeLuka t'i mësonte rregullat themelore të lojës. I tregoi se biznesi i tij respektohej dhe deri më tani gjërat kishin shkuar për mrekulli. Në fakt, DeLuka paguante kur humb-

te, kështu që nuk kishin pasur ndonjë problem me të. Në këtë pikë, ai kishte fituar rreth gjashtë apo shtatë mijë dollarë. Por Alite ishte kureshtar për burimin e të ardhurave të tij.

- E ke problem të të pyes se me çfarë merresh? – e pyeti Alite.

- Jam menaxher pajisjesh për "Met"-sat[11], - tha ai. – Punoj në stadiumin "Shea"[12].

Alite, që e adhuronte lojën e bejsbollit, mbeti pa fjalë.

- Ej, plako, fantastike fare! – tha ai i mahnitur. Pastaj heshti për një moment. – Por si ia del të vësh shuma të mëdha në baste me atë lloj rroge? Po sikur të të ecë ters? Si do t'ia bësh?

DeLuka nuk u përgjigj menjëherë. Dukej sikur po hezitonte të thoshte atë çfarë kishte në mendje. Më në fund i tregoi Alites se nuk vinte baste me paratë e tij. I tha se vinte baste për lojtarët e "Mets"-ave. Ata merrnin vesh nga kjo punë. DeLuka i tha Alites se ata nuk vinin asnjëherë baste për ndeshjet që luanin vetë.

Alite, që u besoi fjalëve të DeLukës, ishte i gëzuar. Atë nuk e shqetësonte etika e futbollistëve bastexhinj. Sipas tij, Pit Rouzi nuk duhej pezulluar për vënie bastesh gjatë kohës që luante dhe menaxhonte "Sinsinati Reds". Nga këndvështrimi i Alites, rëndësi kishte ajo çfarë bëje në fushë. Nëse DeLuka thoshte të vërtetën, bëhej fjalë për një lumë parash që nuk shteronte kurrë. Futbollistët ishin shumë të pasur. Kishte dëgjuar se sportistë dhe njerëz të famshëm të televizionit luanin qindra mijëra dollarë për një ndeshje.

- Kujdes! –i tha Alite DeLukës. – Mund të vësh baste sa të duash, por duhet të jesh i përpiktë në shlyerjen e borxheve. Nëse gjërat shkojnë keq, të vihemi pas. Mos e harro këtë! Të ngjitemi e nuk të shqitemi derisa të të gjejmë.

Dhe kështu do të ndodhte.

- E quanim "Xho Bejsbolli", - deklaroi Alite përpara një jurie fede-

---

11 Bëhet fjalë për skuadrën e bejsbollit New York Mets.

12 "Shea" quhet stadiumi ku luan skuadra New York Mets.

rale teksa tregonte historinë e DeLukës dhe hidhte dyshim për vënie bastesh nga lojtarët e "Mets"-ave. – Në fakt, ishte një bastexhi i mbaruar. Askush nuk mund të fitojë kur luan në atë mënyrë. Në kumar, nëse nuk ke sensin e masës, nuk del kurrë i fituar.

Më vonë DeLuka do të mohonte se kishte vënë baste për ndonjë futbollist. Lojtari i njohur i "Mets"-ave, Kith Hernandez do të përmendej në reportazhet e medies pasi Alite filloi të bashkëpunonte me autoritetet federale. DeLuka këmbënguli se Hernandezi thjesht e kishte ndihmuar një herë duke i dhënë ca para borxh dhe se nuk bëhej fjalë për vënie bastesh.

Pak kohë më pas, Alite i dha një të rrahur DeLukës kur ky i fundit nuk pagoi në kohë rreth pesëdhjetë mijë dollarë. Më vonë, Alite dhe Xhuniori do të shkonin në shtëpinë e DeLukas, i cili banonte me prindërit. Nëna dhe babai i tij ranë dakord se do të merrnin hua për të shlyer borxhin. Alite tregon se atyre iu desh të merrnin një kredi tjetër për shtëpinë. Ishte më mirë sesa të merrnin hua nga një fajdexhi.

DeLuka ishte një ndër klientët e shumtë që hëngrën dajak për shkak të mospagimit në kohë të borxheve. Një tjetër ishte një djalë i quajtur Patsi Katalano. Por kjo nuk ishte një situatë shumë e lehtë për t'u zgjidhur. Ai u kishte borxh gjashtë mijë dollarë dhe nuk po paguante. Babai i tij, i quajtur gjithashtu Patsi, ishte një anëtar i mafies dhe merrej me trafikun e heroinës. Djaloshi i thoshte gjithkujt që i binte në qafë: "Shko e bisedo me tim atë"!

Në fakt, Patsi i kishte borxh Roni Trukios, një gangster tjetër i familjes Gambino. Kishte mbivendosje të shpeshta në biznesin e basteve. Alites iu kërkua që të merrte borxhin me hir apo me pahir. Ai i çoi fjalë Katalanos të takoheshin te pabi "PM" në Kuins. Më parë i kishte thënë që kishte ndër mend ta ndihmonte, pasi ai mund t'ia përgjysmonte borxhin.

Kur Katalano arriti në pab, negociatat morën një kthesë të papritur.

- E lidha pas një karrigeje dhe fillova t'i hidhja gaz të lëngshëm. I thosha se do t'i vija flakën, - tregon Alite. – dhe atij i hyri frika në palcë.

Alite nuk kishte ndër mend të vazhdonte më tej nëse nuk merrte miratim nga Xhuniori. Kështu, ndërsa e la Katalanon të lidhur pas një karrigeje në dhomën e pasme të pabit, u nis për në klubin "Berxhin" ku duhej të ishte Xhuniori. Por ky nuk ndodhej aty. Takoi Xhin Gotin. Pasi i tregoi për situatën e krijuar dhe i kërkoi një këshillë, Xhin Goti buzëqeshi. Ai me ortakun e tij, Xhon Karnelian, kishin pasur mosmarrëveshje me babanë e Katalanos në biznesin e heroinës. Ishte një konflikt për territor dhe sigurisht për para. Xhin Goti mendoi se me një gur mund të vriste dy zogj. I tha Alites t'i jepte një dru të mirë Patsi Katalanos, por të mos e vriste.

Kur u kthye në pab, Alite bëri saktësisht atë që i kishin thënë. Mori një shkop bejsbolli dhe e goditi disa herë Katalanon e pambrojtur, i cili përfundoi me hundë të thyer, frakturë në zgavër të syrit, të çara e plagë në pjesë të tjera të trupit. E la pabin rrëmujë e plot gjak. Të birit i dha një mesazh për të atin. "Thuaji babait se Xhin Goti është në pritje të reagimit tënd"!

Pas dy ditësh, Alite shkoi përsëri në "Berxhin", ku e pritën me thirrje, lëvdata dhe përqafime. Patsi Katalano kishte shlyer plotësisht borxhin dhe i ati kishte sheshuar mosmarrëveshjet me Xhin Gotin e Xhon Karnelian për sa i përket konfliktit për heroinën.

- Të lumtë, djalosh! - i tha Xhin Goti Alites.

Alite po fitonte reputacion. Tani kapot mendonin se mund të kishin besim tek ai. Atij i pëlqente kjo gjë. Krenohej kur mendonte se do të fitonte po atë status që kishin gangsterët që rrinin te "Berxhini" dhe "Ravenite". Mbushej me gëzim kur hynte në ato klube dhe më të mëdhenjtë e njihnin dhe e respektonin. Besonte se e kishte merituar respektin e tyre. Madje kjo gjë e kënaqte po aq sa paratë që fitonte.

Vlerësohej shumë edhe nga Uilli Boi Xhonsoni, të cilit i kishte lënë përshtypje të mirë puna që bënte Alite në biznesin e basteve. Uilli Boi e kishte për zemër edhe për faktin se Alite e vizitonte rregullisht Mark Kaputon. I çonte ushqim, para dhe, nganjëherë, edhe ndonjë prostitutë.

- Shkoja në shëtitoren "Hillsaid" në Kuins, - tregon Alite. – Atje

silleshin vërdallë shumë prostituta. Shumë prej tyre më njihnin për shkak të biznesit tonë të kokainës. Kur parkoja aty "Korvetën" time, ato afroheshin për të biseduar.

Herë pas here, Alite merrte me vete ndonjërën nga vajzat në apartamentin ku fshihej Kaputo.

- Herën e parë, unë me Billi Boin ishim në dhomën ngjitur dhe Marku nuk po vinte dot në qejf, - kujton Alite duke qeshur. – Prostituta erdhi në dhomën ku qëndronim ne dhe më hodhi një vështrim sikur donte të thoshte: "Ç'qenka ky klient i çuditshëm?" Por Marku nuk hezitoi më dhe që nga ajo ditë lumturohej kur kishte vizita të kësaj natyre.

Alite thotë se Marku i ishte shumë mirënjohës.

Por jo gjithkush ishte i kënaqur nga lidhjet e Alites me prostitutat.

Për ca kohë, Alite me Roni Trukion u morën me biznesin e prostitucionit. Kishin një apartament dhe punësuan disa prostituta, të cilat u shërbenin klientëve të zgjedhur në bazë të orareve.

- Nuk bëmë shumë para, - shpjegon Alite, - sepse Roni dhe gangsterë të tjerë shkonin shpesh me vajzat. Më duhej t'i paguaja nga fitimet që nxirrnim.

Gruaja e Trukios mori vesh se Alite kishte organizuar një festë në apartamentin në kryqëzimin mes rrugëve "91" dhe "101", ku ishin ftuar shumë prej djemve.

- Të gjithë i kishim parkuar makinat përgjatë bllokut të ndërtesave, - tregon Alite. – "Korveta" ime, "Linkolni" i Ronit dhe makinat e djemve të tjerë. Gruaja e Ronit ia behu me makinën e vet. Ishte diku nga mesi i natës apo orët e para të mëngjesit. Kishim festuar gjithë natën. Çfarë feste – me alkool, kokainë, femra! Aty po ndodhte çdo gjë e çmendur që të pillte mendja. Papritur dëgjova një zhurmë e cila u përsërit disa herë. Nxora kokën në dritare dhe pashë gruan e Ronit që po përplaste makinën e saj me të gjitha makinat e tjera.

Alite kishte vrapuar teposhtë shkallëve.

- Doja të arrija te "Korveta" ime përpara se ajo ta godiste, - tregon ai. – Ajo filloi të bërtiste: "Ku është ai shkërdhata, Xhon Alite?" Hipa te makina ime dhe ika me shpejtësi që andej.

Disa ditë më pas, Alite e mbylli bordelin. Ishte një biznes i dështuar. Nëse dëshiron të menaxhosh një biznes fitimprurës, nuk duhet ta provosh vetë mallin. Organizatorët e basteve nuk duhet të vënë vetë baste. Trafikantët e drogës nuk duhet të thithin kokainë. Dhe nëse do të bëhesh tutor, nuk mund të jesh njëherazi edhe klient prostitutash.

Nga ana tjetër, administrimi i një pike bastesh dukej se ishte biznesi i përkryer për Aliten. Në këtë kohë u forcua edhe më shumë miqësia me Uilli Boi Xhonsonin. Ata shkonin shumë mirë. Disa muaj pasi kishin hapur biznesin e përbashkët, ndërsa Alite po pinte diçka në klubin në shëtitoren "U", Uilli Boi Xhonsoni i kërkoi të dilnin jashtë e të bënin nja dy hapa. Uilli Boi e hapi bisedën duke e falënderuar Aliten që i kishte qëndruar pranë Mark Kaputos. I tha se Markun e kishte si djalin e tij. Më pas, heshti për disa sekonda dhe shtoi:

- Dua të të jap një këshillë. Të njëjtën këshillë do t'ia jepja edhe Markut nëse do të ishte në pozitën tënde. Mendoj se duhet të shkëputesh menjëherë nga kjo lloj jete dhe të merresh me diçka tjetër, - vazhdoi Xhonsoni. - Por, nëse e ke vendosur të merresh me kësi punësh, mbaji sytë hapur dhe gojën mbyllur! Mos harro se nuk ke shokë të vërtetë. Asnjë prej nesh nuk ka. Përballemi vetëm me konkurrentë xhelozë.

Uilli Boi ishte pesëdhjetë vjeç dhe ishte marrë me punë të pista që në moshën e adoleshencës. Tashmë ishte tepër vonë që ai të kthehej në rrugë të mbarë. Kishin ndodhur shumë gjëra gjatë këtyre viteve. Ai i tha edhe një herë tjetër Alites se, nëse tregohej i zgjuar, ishte ende në kohë të hiqte dorë nga ajo jetë, por nëse e kishte ndarë mendjen të ishte pjesë e rrjetit, mund të vinte kur të donte për t'u këshilluar me të.

Xhonsoni i tregoi se kishte punuar në varësinë e Entoni Ruxhianos, kapos që e kishte ndihmuar Aliten të zgjidhte konfliktin me Pat Antikuarin. "Ruxhiano ishte një zotëri i vërtetë", tha ai. Më pas, duke qeshur, i tregoi Alites një vrajë në pjesën e pasme të kokës. E kishte qëlluar Entoni. Kur ishin të rinj, ata kishin qenë pjesë të bandave kundërshtare. Por ajo histori u harrua kur të dy u përfshinë në organizatën Gambino. Pasi Entoni u dënua me burg, Xhon Goti i zuri vendin.

- Xhoni është ndryshe, - tha Xhonsoni për Gotin, me të cilin ishte përplasur gjithashtu në moshë të re. – Ai do ta ketë me çdo kusht diçka, kur i teket. Asgjë tjetër nuk ka rëndësi. Është shembulli tipik i një makuti. E di që Xhuniorin e ke ortak dhe shpresoj të mos më keqkuptosh, por ai është i poshtër. Të gjithë ne e tolerojmë sepse është djali i Xhonit. Kështu funksionon kjo lloj bote.

Xhonsoni e përshkruante Xhon Gotin si një kumarxhi të regjur që nuk shlyente borxhet. Shumica e anëtarëve të familjeve të tjera kriminale të qytetit nuk e honepsnin. Kështu ka qenë edhe përpara vrasjes së Kastejanos, i pat thënë ai.

- Mëso të mos i japësh gojës! Sekretet mos ia trego njeriu, - e këshilloi Xhonsoni. – Në këtë mënyrë do të mbijetosh. Fodullëku, paraja dhe besnikëria, janë iluzione. Në fund përfundon duke paguar më shumë sesa ke fituar dhe, ç'është më e keqja, paguan me gjëra që janë më të vlefshme sesa paratë.

Ata i ranë rreth e përqark bllokut të pallateve dhe më në fund u gjendën përpara portës së klubit në shëtitoren "U". Uilli Boi buzëqeshi.

- Ej, mos harro! Kjo bisedë nuk është bërë kurrë mes nesh, - i tha ai.

Ndonëse Alite nuk e dinte në atë kohë, Xhonsoni kishte qenë informator i FBI-së për shumë vjet. Kjo gjë u përfol për herë të parë në vitin 1987 gjatë seancës dëgjimore paraprake të gjyqit të Gotit. Uilli Boi ishte njëri prej të pandehurve. Një prokurore pa përvojë dhe me zell të tepruar, që quhej Dajan Xhakalone, kishte nxjerrë emrin e Xhonsonit për ta detyruar që të bashkëpunonte. Xhakalone ishte përplasur me agjentë të FBI-së, të cilët kishin hetuar çështjen në fjalë dhe përpiqej t'i tregonte botës se ishte më e guximshme sesa agjentët. Këta të fundit i ishin lutur të mos e përmendte publikisht emrin e Uilli Boit, por ajo kishte vepruar me kokën e vet.

Siç mund të merret me mend, Xhakalone, për të fituar lavdi për veten e saj, ia bëri gropën Uilli Boit.

Xhonsoni kishte marrë garanci nga FBI-ja se emri i tij do të mbetej sekret dhe nuk do të pyetej asnjëherë në bankën e dëshmitarëve.

Kjo marrëveshje ishte bërë që prej njëzet vjetësh. Xhakalone, duke u përpjekur me çdo kusht të ngrinte akuza, e shkeli këtë marrëveshje. Gjithsesi, Xhonsoni nuk e pranoi pretendimin e prokurores dhe deklaroi publikisht se nuk ishte informator. Doli në gjyq me Gotin dhe të tjerë. Pasi të gjithë u shpallën të pafajshëm, ai nuk u përfshi më në punët e familjes kriminale.

Alites i thanë se Goti i kishte premtuar Xhonsonit se prej tij nuk do t'i vinte asgjë e keqe, por e kishin mënjanuar nga skena. Për shkak se Xhonsoni vazhdoi të jetonte në Bruklin dhe shkonte çdo ditë të punonte në një kantier ndërtimi, dukej se Uilli Boi i kishte besuar fjalës së bosit të tij.

Pak kohë më pas, mëngjesin e 29 gushtit të vitit 1988, Uilli Boi Xhonsoni sapo kishte dalë nga apartamenti i tij për të shkuar në punë. Dy burra e kishin pritur pranë makinës. Shtinë në drejtim të tij. Xhonsoni tentoi të largohej, por ata e ndoqën në rrugë duke e qëlluar edhe disa herë të tjera.

Sipas raportimeve në shtyp, Xhonsoni kishte të paktën gjashtë plumba në kokë. Dy plumba të tjerë i kishte në shpinë dhe nga një në secilën kofshë. Tetëmbëdhjetë gëzhoja u gjetën në skenën e krimit në rrugën "Rois", pranë shëtitores "N", jo shumë larg nga apartamenti ku ai jetonte me të shoqen.

Pavarësisht premtimit të Gotit, nuk kishte shumë dyshime se vrasja ishte urdhëruar pas përhapjes së lajmit se Xhonsoni kishte qenë informator i FBI-së. Sipas një burimi federal, i cituar në gazetën "New York Times", mjaftonte e shtëna e parë në kokë për ta vrarë, por me plumbat e tjerë ishte synuar të përcillej mesazhi se në këtë mënyrë përfundojnë spiunët.

Tomas Pitera, me nofkën "Tomi Karateja", anëtar i familjes kriminale Bonano, u identifikua më vonë si një nga vrasësit. Eliminimi i Xhonsonit ishte kryer për t'i bërë një "favor" Xhon Gotit.

Ndërsa ndodhnin këto ngjarje, Alite nuk i dinte hollësitë. Më vonë, tregon ai, Xhuniori mburrej se ditën e vrasjes kishte kaluar me makinë pranë skenës së krimit. Kur mori vesh se Xhonsonin e kishin vrarë,

Alites i erdhi në mend biseda e tyre gjatë shëtitjes në shëtitoren "U".

E kujton akoma atë bisedë pasi e ka të regjistruar në kokë fjalë për fjalë. Nga ajo bisedë e paharrueshme me Xhonsonin, Alites i kishin bërë më shumë përshtypje fjalët: "Mos harro se nuk ke shokë të vërtetë. Asnjë prej nesh nuk ka."

KAPITULLI 7

Droga sillte të ardhurat më të mëdha në organizatën e Gotit, pavarësisht nga ajo që pretendonte ai. Sot e kësaj dite, pasi gjithçka ka dalë sheshit, Alites i duket ironike, ndërsa as Xhon Goti e as i biri nuk janë dënuar për trafik droge. Megjithatë, nëse besohen provat dhe dëshmitarët e prokurorisë, të dy ata kanë bërë një mal me para nga biznesi i drogës, por bënë ç'ishte e mundur ta shkëpusnin veten nga ata që bënin punën në terren.

Xhon Goti braktisi miqtë dhe bashkëpunëtorët e vjetër, të cilët u akuzuan për trafik droge, edhe pse ai kishte fituar miliona dollarë nga puna e tyre. Alite dhe të tjerë që dëshmuan kundër Xhon Gotit në gjyqin e tij në Manhatan, deklaruan se Xhuniori vepronte në të njëjtën mënyrë. Ashtu si i ati, edhe ai ishte i gatshëm të linte në baltë çdokënd që ishte akuzuar, edhe pse mund të kishte përfituar shuma të mëdha parash prej tij.

Shembulli më i goditur ishte mënyra se si u soll Xhon Goti me Anxhelo Ruxheron. Mark Reiteri do të ishte viktima e radhës. Të dy bënë qindra mijëra dollarë për bosin e mafies. Prapëseprapë, ai as që denjoi t'i ndihmonte kur ata kishin nevojë për të.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: trafiku i drogës është i ndaluar dhe i ndëshkueshëm me vdekje. (Çdo anëtar apo bashkëpunëtor që merret me drogë, duhet t'i ndajë fitimet me bosin.)

Reiteri thirrej "Mark Çifuti" nga Goti dhe njerëzit e tij. Ishte një tjetër nga ato nofkat që Goti i përdorte për të poshtëruar dhe tallur vartësit. Në fakt, Reiteri ishte nga ata tipa që nuk e vrisnin shumë mendjen për kësi gjërash. Drejtonte një trafik të madh, dinte të luante mirë në skenën e madhe dhe kishte vite që furnizonte Nju Jorkun me heroinë. E jetonte jetën në kuptimin e plotë të fjalës. Kishte një shtëpi në Long Ajlënd, ku jetonte me të shoqen dhe dy djemtë. Por mbante edhe një apartament luksoz në Manhatan dhe një vilë në Izrael. Kishte një "Xhaguar", një "Harli" dhe një motoskaf.

Një nga bashkëpunëtoret e tij ishte Telma Granti, për të cilën agjentët federalë besonin se drejtonte biznesin e drogës pasi Liroi Barnsi u burgos, në vitin 1977. Barnsi, një nga trafikantët më të mëdhenj të qytetit, dëshmoi kundër Reiterit në gjyqin e vitit 1988.

- Kam qenë disa herë me Xhon Gotin në apartamentin luksoz të Reiterit, që ndodhej në kryqëzimin e rrugës "58" dhe shëtitores së dytë. Unë kisha shok Greg Reiterin, të birin e Markut, - tregon Alite. – Por njihja edhe babanë e tij. Njëherë, kur shkuam atje, ai hapi një valixhe plot me para dhe i dha Gotit njëqind mijë dollarë. Po ia jepte në formë dhurate, si bakshish. Nuk ishte as pjesë nga hisja që Goti merrte rregullisht. Kështu ishte Mark Reiteri, dinte se si t'ia bënte qejfin vetes.

Reiteri i tregoi Alites se si duhej shijuar jeta. I tha që nëse bënte para, të mos hezitonte për t'i shpenzuar. Të bënte udhëtime, të shihte botën, të mos ishte dritëshkurtër. Nuk e thoshte shkoqur, por me nënkuptim. Alite e kuptonte se ku donte të dilte. Xhon Goti mburrej kur shkonte me pushime në Florida. Ndërkohë, Mark Reiteri merrte avion privat për në Paris. Nga pamja dukej si aktori Rei Liota dhe jetonte si personazh filmash – rroba të shtrenjta, makina të bukura dhe darka në restorantet më të mira.

- Thoshte shpesh: "Mos u bëj si këta teveqelët që rrinë gjithë ditën në klub duke luajtur letra! Dil nga guaska dhe mendo se si të kënaqesh!

Ishte një këshillë e çuditshme që ia ofronte dikush që trafikonte heroinë. Fundja, ishte një mësim i mirë për jetën që donte të bënte Alite.

- Ishte një njeri i rafinuar, - tregon Alite. - Mua dhe Gregun na mësoi se si të visheshim, ku t'i blinim rrobat, si të silleshim. Ishte një zotëri i vërtetë, ose të paktën të krijonte përshtypjen se ishte i tillë. Femrat linin kokën pas tij. Ai shoqërohej me modele dhe aktore – njëra më e bukur se tjetra. Mendoj se e dinte që Goti dhe i biri ishin maskarenj, por i kishte zënë rrota bishtin. I duhej të merrej me ta. Nuk kishte zgjedhje tjetër. Ishte zhytur thellë në rrjetin e drogës dhe tani nuk mund të tërhiqej më.

Edhe Reiteri nuk mund të bëhej anëtar me të drejta të plota, por kishte status më të lartë nga shumë prej gangsterëve që njihte Alite. Nëse shtrojmë pyetjen se cili do të ishte idhulli i Alites në botën e krimit, ky do të ishte pa dyshim Mark Çifuti – jo Xhon Goti apo Xhuniori.

Në vitin 1987, gjithçka shkoi si mos më keq. Reiterit i doli emri në çështjen e Xhin Gotit, Anxhelo Ruxheros dhe Xhon Karnelias. U lirua me kusht në qershor të vitit 1987, kur filloi gjyqi. Pasi u informua se një prej njerëzve të tij po bashkëpunonte me drejtësinë, mori arratinë. Akuzohej edhe në dy çështje të tjera për trafik droge.

- Unë me djalin e tij, Gregun, shkuam ta takonim në Florida, - tregon Alite. – I çuam ca para. Gregu u kthye në Nju Jork, ndërsa unë qëndrova me të për ca kohë. Pastaj të dy shkuam në Kaliforni. Ndenjëm në një hotel në Beverli Hills. Më pas do ta bëja disa herë rrugën Nju Jork – Los Anxhelos. Marku përpiqej të lidhej me disa njerëz të rëndësishëm. Donte t'u maste pulsin. Në këtë mënyrë do të kuptonte se sa të rënda ishin akuzat kundër tij, si edhe të përcaktonte alternativat që i mbeteshin për të shpëtuar.

Alite tregon se i kishte thënë Reiterit të mos tërhiqte vëmendjen, por një gjë e tillë nuk ishte pjesë e natyrës së tij.

- Vazhdonte të dilte me femra të bukura, të frekuentonte restorantet më të mira, të jetonte jetën sipas stilit të vet, - tregon Alite duke tundur kokën i habitur. – Ishte në arrati, por nuk e ndryshonte mënyrën e jetesës.

Reiteri po planifikonte të largohej nga vendi. Për këtë po mundohej të gjente një rrugëzgjidhje. Pikërisht në atë kohë e arrestuan në Los Anxhelos dhe e çuan në Nju Jork.

- Në Nju Jork u kishte telefonuar disa personave, të cilëve u besonte, - tregon Alite. – Njëri prej tyre e futi në kurth.

Në fund, Mark Reiteri u dënua me tetëdhjetë vjet burg. Atëherë ishte rreth të pesëdhjetave. Dënimi ishte i barasvlershëm me burgim të përjetshëm. Alite ishte me Xhon Gotin, kur këtij të fundit i hipën xhindet. Filloi të shante bashkëpunëtorin e tij në trafikun e heroinës. E quante "tregtar droge i mjerë që di vetëm të hapë telashe". Pas dënimit të Reiterit, Goti e shau përsëri duke e quajtur "çifut batakçi" dhe "trafikant i ndyrë". Kur gjatë gjyqeve të të shoqit bashkëshortja e Reiterit, Doloresi, u ankua në shtyp për taktikat abuzive të autoriteteve federale, Gotët, babë e bir, e sulmuan ashpër për shkak se ishte shprehur publikisht.

Për ta ajo ishte "lavire" dhe "qelbësirë". Duhej ta qepte gojën. Alite tundi kokën në heshtje teksa çoi në mend Viktorian, bashkëshorten e sertë, kokëshkretë, llafazane dhe të patakt të Xhon Gotit, si edhe Vikin, të bijën po aq arrogante. Çka e shqetësonte më shumë Aliten, ishte mënyra se si Xhon Goti e denigronte pa të keq Mark Reiterin.

- Me siguri që përmes Reiterit, Goti kishte fituar miliona, - thotë Alite. – Pasi u arrestua, Reiteri nuk bashkëpunoi me prokurorinë, pranoi burgun. Në atë kohë, ai mund ta kishte varrosur Gotin, por nuk e bëri.

Alite beson se Goti shante e çirrej qëllimisht. Kujton se si Goti i bërtiste me të madhe Salvatore Gravanos, ngaqë ky i fundit kishte kryer ca akte dhune që zakonisht bëheshin me urdhër të vetë Gotit.

- Druhej gjithmonë se mos i kishin vënë aparat përgjimi, - tregon Alite. – Kështu, duke mos i miratuar veprimet e Mark Reiterit apo Gravanos, ai implikonte bashkëpunëtorët e tij në këto krime – në rast se agjentët e FBI-së po dëgjonin. Ishte një mënyrë të thëni: "Nuk e bëra unë. Këta e kanë fajin." Bënte spiunllëk në mënyrë të tërthortë.

Në familjen mafioze Gambino, që e drejtonte Goti, besnikëria ishte

një koncept i njëanshëm. Edhe i biri vepronte në të njëjtën mënyrë me pjesëtarët e bandës së tij.

Vrasja e parë që kreu Alite për familjen Gambino, lidhej me biznesin e drogës. Viktima ishte Xhorxh Groso, kunati i Xhoni Gebertit. Të dy këta, Alite i kishte njohur që fëmijë. Kishte bashkëpunuar me ta në biznesin e drogës. Pas incidentit me xhamajkianët dhe të shtënave nga makina, Alite nuk i besoi më kurrë Gebertit. Groso nuk ishte më i mirë. Që të dy i shpërfillnin rregullat e rrugës dhe asnjëri nuk dinte ta mbante gojën mbyllur. Të dy do të përfundonin të vrarë. Groso e kishte radhën i pari.

Xhuniori mori vesh se Groso përdorte emrin e Gotit për të forcuar pozitat e veta. U thoshte të gjithëve se bashkëpunonte me Gotët. Me këtë nënkuptonte se Gotët përfitonin nga biznesi i tij i drogës. Alite e dinte se kjo gjë ishte e vërtetë. Groso dhe Geberti duhej medoemos t'u paguanin Gotëve një pjesë të fitimit dhe të gjithë e dinin këtë. Por Alite e dinte gjithashtu se, nëse dikush fliste për këtë ujdi dhe mburrej për të, hapeshin probleme.

- U thoshte njerëzve: "Unë punoj për Xhon Gotin", - tregon Alite. – Kjo ishte e palejueshme. Dëgjuam për këtë gjë dhe e takuam. Ai e mohoi. Pranoi vetëm se thoshte se ishte shok i Xhunior Gotit. Unë nuk e besoja. Po ashtu edhe Xhuniori. Gjithsesi, Xhuniori e paralajmëroi që emri "Goti" të mos përmendej përsëri.

Por me sa dukej Grosos i kishte marrë koka erë. Xhuniori dhe Alite morën vesh se ai vazhdonte të përdorte emrin e Gotit. Gjithashtu kishte filluar të drogohej – tymoste hashash, thithte kokainë apo injektonte heroinë.

- Xhuniori filloi të shqetësohej, pasi Groso mund të bëhej spiun, - tregon Alite. – Nuk kishim asgjë konkrete, por këta tipa binin lehtë në rrjetën e agjentëve federalë. Sa herë dëgjon për ndonjë trafikant që merr drogë, e para gjë që të vjen në mendje është: "Ai është i dobët. Kur drogohet, nuk është më i vetëdijshëm për atë që bën. Nuk mund ta përballojë më këtë punë."

Në atë kohë, Alite kishte bandën e vet dhe mezi priste rastin të binte në sy. Ishte përfshirë deri në njëfarë shkalle në një vrasje të mëparshme. Frenk Boçia ishte vrarë në një klub të Kuinsit nga Entoni Ruxhiano dhe Dominik Piconia. Alite kishte qenë pjesë e planit, por nuk ishte gjendur në skenën e krimit.

Shumica e njerëzve mendonin se Boçia, që njihej si tip kokëkrisur, ishte vrarë sepse kishte gjuajtur me shuplakë gruan e tij, Fransina Ruxhianon, motrën e Entoni Ruxhianos. Më pas kishte ndërhyrë nëna e Fransinës, e cila kishte pësuar të njëjtin fat. Alite, i cili ishte njeri i afërt me Ruxhianot, ishte i gatshëm të përfshihej në vrasjen e Boçiës. Më vonë, mësoi arsyen e vërtetë të vrasjes. Boçia kishte treguar mungesë respekti dhe arrogancë ndaj Xhoxho Korozos, një anëtar i familjes Gambino.

- Për këtë arsye u miratua vrasja e tij, - thotë Alite. – Ato shuplakat ishin një justifikim për ta vrarë, por Korozot, Xhoxho dhe vëllai i tij Niki, e donin të vdekur për arsyet e tyre personale.

Në atë kohë, Alite po ngjitej në qarqet më të larta të organizatës dhe ishte në gjendje të krijonte një perspektivë më të qartë për lojën dhe lojtarët e përfshirë. Gjërat nuk ishin gjithmonë ashtu si dukeshin. Dhe ndonjëherë kjo gjë bëhej me dashje. Xhuniori kishte përcaktuar një hierarki të re. Në një takim, nga fundi i vitit 1987, në klubin "Miqtë tanë" Xhuniori deklaroi përpara të gjithëve se që nga ai moment, përpara se të vepronin, pjesëtarët e bandës duhej të bisedonin me Aliten. Shtoi se, çfarëdo t'i thoshin atij, duhej t'ia përcillnin edhe Alites. Kështu do të veprohej tani e tutje.

- Xhuniori po promovohej dhe donte të krijonte një filtër mes tij dhe disa prej djemve, - kujton Alite. – I ati ia kishte përsëritur gjithmonë: "Shoqërohesh me shumë plehra." Kështu, në këtë takim, ai tha: "Për çdo gjë që do të bëni, duhet të pyesni më parë Xhon Aliten".

Alites i pëlqenin pushteti dhe statusi. Më vonë do të rrëfente përpara një jurie se drejtonte një bandë të përbërë nga dhjetëra gangsterë, të cilët ishin të përfshirë në botën e krimit, si dhe kontrollonte shpërndarjen e

kokainës në Kuins, disa pjesë të Bruklinit dhe disa lagje të Long Ajlëndit.

Xhuniori ia përsëriste herë pas here Alites se, për shkak se nuk mund të bëhej anëtar me të drejta të plota, ai mund të fitonte status ashtu si Xhimi Bërku apo Xho Uotsi - figura të njohura në botën e krimit. Ishin krerë bandash dhe realizonin operacionet e tyre. Ishin si kapo, ndoshta një shkallë më lart. Por nuk ishin anëtarë me të drejta të plota të mafies. Bërku punonte për familjen kriminale Lukeze, ndërsa Uotsi ishte bashkëpunëtor i Gotit.

Xhimi Fisniku (kështu e thërrisnin ndryshe Xhimi Bërkun) u portretizua nga Robert de Niro në filmin e njohur "Djem të mbarë"[13]. Ai ishte organizatori i vjedhjes së bujshme të kompanisë "Lufthansa" në vitin 1978.

Këtë rrugë synonte të ndiqte Alite. Në atë kohë nuk e mendonte gjatë. Bërku do të dënohej në vitin 1996, ndërsa Uotsi aktualisht është burgosur për trembëdhjetë vjet pasi u shpall fajtor në vitin 2011 për vrasje. Mendja e Alites ishte përqendruar në gjëra të tilla si statusi, pasuria, pushteti dhe influenca që kishin Bërku dhe Uotsi. Këtë gjë dëshironte dhe pothuajse e arriti.

Xhimi Fisniku pati gjithashtu një rol, ndonëse në prapaskenë, në vrasjen e parë në të cilën Alite u përfshi drejtpërdrejt. Alite kishte shok Frenki Bërkun, të birin e Xhimi Fisnikut. Gotët nuk donin të merreshin me njerëz të tillë, por Alite nuk ia vuri veshin Xhuniorit kur ky i fundit i tha të mos shoqërohej me Frenkin.

Përsëritej refreni i vazhdueshëm. "Ata janë vetëm ca morracakë që merren me drogë. Mos u përziej me njerëz të tillë"!

Alite shoqërohej me Frenki Bërkun në bare e klube të ndryshme ku nuk shkonte Xhuniori. Një natë, Frenku i tha se babai i tij i kishte çuar fjalë nga burgu për të marrë një borxh të vjetër, dhe se ai, Frenku, e kishte lënë të takohej me dy tipa në Bruklin për të biseduar për shlyerjen e parave. I kërkoi Alites të shkonin së bashku.

---

13 Titulli i filmit në anglisht: "Goodfellas".

- Frenku më tha se ata i detyroheshin babait të tij disa qindra mijëra dollarë, - e ritregon Alite këtë histori disa vjet më vonë. – Hipëm në makinë për të takuar këta tipat. E kishim lënë të takoheshim në bulevardin "Linden", në Bruklin. Ishte natë. Sapo ndaluam, dy burra dolën nga një makinë tjetër dhe po afroheshin drejt nesh. Ne dolëm nga makina jonë. Me ta ishte edhe një burrë tjetër që qëndronte pas timonit në makinën e tyre.

Alite kujton se dy burrat ishin latinë. Nuk kishte dijeni për detajet e borxhit. Vuri re se, në vend që të binin në ujdi, ata u konfliktuan. Dëgjoheshin britma e kërcënime. Alite pranon se bëri detyrën shoqërore. Nxori armën dhe nisi të qëllonte. Fundja, për çfarë kishte shkuar aty?

- Nxora pistoletën dhe nisa të bërtas, - tregon ai. – Frenku bëri të njëjtën gjë. Ne qëlluam. Ata ranë përdhe. Ai që qëndronte pas timonit, nuk lëvizte. Mendoj se ai duhet t'i ketë futur në kurth. Me sa duket, kjo ishte loja e Frenkut. Ai kishte shkuar me mendimin për t'i vrarë. Por nuk mund ta them me siguri. U futëm në makinën tonë dhe u kthyem në Kuins. Paskëtaj, nuk dëgjova më për atë histori.

Pas disa muajsh, Frenk Bërku u zu në një bar me një djalë nga lagjja, që e quanin Tito. Gjatë sherrit, Tito kishte nxjerrë papritmas pistoletën dhe e kishte qëlluar Frenkin, duke e lënë të vdekur në vend.

- Tito kishte në pronësi një berberhane në rrugën "101", pranë klubit tonë, - tregon Alite. – Ai me të vëllanë shoqëroheshin me shumë njerëz. Vëllai kishte ikur në Itali, pasi ishte përfshirë në një vrasje.

Pasi dëgjoi se ç'i kishte ngjarë Frenki Bërkut, Alite shkoi të takojë Titon.

- I thashë: "Bën mirë të ikësh sa më parë që këtu! Mund të jem unë njëri prej atyre që do të dërgojnë për të të hequr qafe."

E dija se Xhimi Bërku do të lidhej me Lukezët, të cilët do të urdhëronin vrasjen e Titos.

Berberi i tha Alites se nuk kishin ndër mend të lëvizte nga Kuinsi.

- Rrinte ulur në karrigen e berberit me duart pas kokës, - kujton Alite. – Dukej sikur po priste vdekjen.

Pas disa ditësh, dy persona të armatosur hynë në berberhane dhe e qëlluan Titon në kokë dhe në trup. Vdiq në atë karrige.

Vdekja ishte bërë pjesë e botës kriminale të Alites. Me kalimin e viteve, aq shumë persona që njihte, u gjetën të vdekur, sa ai me shokët e tij filluan ta quanin Udhevënin, lagjen e Kuinsit ku ata qenë rritur, Streha e Vdekjes[14]. Vite më vonë, i mbyllur në burg, Alite bëri një listë të atyre që qenë vrarë ose kishin vdekur nga mbidoza. Në atë listë kishte më shumë se njëqind emra.

Alite e di mirë se mund të kishte qenë njëri prej tyre.

Por në fund të viteve '80, ai ishte ende i ri dhe i rrëmbyer. Mendonte se asgjë nuk mund ta ndalte. I dukej vetja i pamposhtur. Ishte gjithashtu shumë i pasur. Së bashku me Xhuniorin dhe bandën e tyre, ata fitonin më shumë se një milion dollarë në muaj nga biznesi i kokainës, ka pohuar ai nga banka e dëshmitarit. Bashkëpunëtorët më të afërt paguheshin njëzet ose tridhjetë mijë dollarë në muaj. Shpërndarësit merrnin nga pesë deri në dhjetë mijë dollarë në muaj. Alite deklaroi përpara jurisë se ai me Xhuniorin fusnin në xhep rreth njëqind mijë dollarë në muaj, ndonëse pjesa e tij ishte zakonisht disi më e madhe, sepse ai e ngatërronte Xhuniorin me llogaritë. Xhuniori nuk u kushtonte shumë vëmendje shifrave, ngaqë verbohej sa herë që Alite i tundte përpara syve një tufë me kartëmonedha.

Por jo gjithkush e gëlltiste lehtë suksesin e tij.

Një pasdite, Alite po ecte përgjatë shëtitores "Xhamajka". Ndodhej jo shumë larg apartamentit të tij. Për fat, me bisht të syrit pa një "Linkoln" që lëvizte ngadalë pranë tij. Makina frenoi. Ktheu kokën pikërisht në momentin që Xhon Geberti po nxirrte pistoletën.

Kur Alite ia futi vrapit, u dëgjuan tre të shtëna. Ai u fut me vrull në

---

[14] Është një lojë fjalësh. Udhevën (Woodhaven) mund të përkthehet Streha e Drunjtë. Bazuar në kontekstin e botës së krimit, Alite me shokët e tij Udhevënin e quajtën Streha e Vdekjes (Death Haven).

apartamentin e tij, ku mori pistoletën. Më pas u nis të takonte Xhuniorin. Këto qenë kohë të trazuara për familjen Goti. Agjentët federalë kishin zbuluar një plan tjetër të familjes gjenoveze për të vrarë Gotin.

Luis Mana, një kapo i rrjetit të Nju Xhersit nën varësinë e organizatës gjenoveze, ishte regjistruar ndërsa thurte planin për vrasjen e Gotit. FBI-ja kishte instaluar pajisje përgjimi në restorantin "Kasela" në Nju Xhersi, ku qëndronte zakonisht Mana. Agjentët federalë përgjonin një dhomë të pasme të restorantit, të cilën Mana e përdorte si zyrë. Përgjonin gjithashtu edhe tualetin e grave, sepse ishin informuar se aty Mana bënte bisedat më të rëndësishme. Objektiva të këtij atentati qenë Goti dhe vëllai i tij, Xhini. Kështu, agjentët e FBI-së, që merreshin me këtë çështje, paralajmëruan Gotin. Ai kishte qeshur gjoja për të mos u dhënë shumë rëndësi fjalëve të agjentëve, por e gjithë familja u vu menjëherë në gjendje gatishmërie: të jeni të kujdesshëm me personat që bashkëpunoni dhe raportoni rregullisht çdo veprim! Informoni bosin tuaj për ndonjë lëvizje të pazakontë!

Këto udhëzime ndiqte edhe Alite, kur shkoi të takonte Xhuniorin, i cili jetonte akoma me prindërit në kryqëzimin mes rrugës "58" dhe shëtitores "160", në Hauard Biç. I tregoi Xhuniorit për pritën që i kishte ngritur Geberti dhe i kërkoi leje për ta vrarë.

Sipas Alites, Xhuniori donte të bisedonte fillimisht me Gebertin. I tha Alites të merrte makinën dhe të dy u nisën drejt apartamentit të Gebertit.

- Po turfulloja nga inati, - tregon Alite. – Nuk doja të shkoja. Prania e Xhuniorit më bënte të ndihesha i viktimizuar. Dukej sikur kisha vrapuar te Xhuniori, i cili do të më mbronte. Nuk ishte e vërtetë. Sa poshtë kisha rënë!

Alite nuk lëvizi nga makina, ndërsa Xhuniori bisedoi me Gebertin. Kur doli, i tha Alites se gjithçka ishte sqaruar dhe nuk do të ndodhte përsëri.

- Xhunior, e kupton se ç'po thua? – e pyeti Alite. – Ai deshi të më vriste. Do ta heq qafe medoemos.

Xhuniori i tha se nuk ishte momenti i duhur për ta vrarë. Do ta hiqnin qafe pasi të qetësoheshin gjakrat. Më pas, sipas dëshmisë së Alites, ata e kishin vrarë vërtet.

Geberti u përpoq të mos fuste më hundët në punët e Alites, por pas disa javësh të dy u kryqëzuan në shëtitoren "Xhamajka". Filluan të shaheshin e të shtyheshin. Kësaj here nuk nxorën armët, ndonëse mezi u përmbajtën. Xhuniori u takua sërish me Gebertin. Sipas Alites, ai refuzoi përsëri lejen për ta qëruar Gebertin. Pak kohë më pas, Geberti mori arratinë.

Dyshohej për një përdhunim, ndaj u zhduk. Fshihej në Bruklin dhe nuk vinte më në Kuins. Në këtë mënyrë, Xhuniori e kishte më të thjeshtë për të shpërfillur kërkesën e Alites për të vrarë Gebertin. Alite besonte se Geberti vazhdonte t'i jepte rregullisht Xhuniorit një pjesë nga fitimet e tij në trafikun e drogës. Kështu, Xhuniori nuk donte të eliminonte një burim të mirë të ardhurash. Alite do të dëshmonte se Xhuniori i kishte thënë se Geberti ishte në listën e zezë dhe se do ta vrisnin së shpejti, por nuk ishte momenti i duhur për ta hequr qafe.

Nga ana tjetër, Xhorxh Groso nuk ishte një burim i mirë fitimi. Donin ta bënin shembull. Ishte një mënyrë për t'ua bërë të ditur të gjithëve se, kush përdorte emrin e Gotit në biznesin e drogës, ndëshkohej me dënim kapital.

Rregullat qenë të thjeshta, thotë Alite.

- Gjithkush e dinte se, nëse kapeshe duke tregtuar drogë, do të eliminoheshe, - thotë ai. – Një herë, kur takova Gotin, ai më tha: "E di se ç'po bën, por po bëj një sy qorr e një vesh shurdh. Nëse të kapin, je i vdekur."

Ajo çfarë nuk thuhej, por që Alite e kuptonte qartë, ishte se Xhuniori nuk donte të implikohej në çështjet e drogës. Po qe se kapej duke u marrë me drogë, fajin do ta mbante Alite, ndërsa Xhuniori do të dilte i larë. Por një tip si Xhorxh Groso nuk arrinte ta kuptonte kaq gjë. Vazhdonte ta përmendte gjithandej emrin e Gotit. Alite dëshmoi se për këtë arsye Xhuniori e donte të vdekur. Sipas Alites, fakti se Groso gjendej atje, kur Geberti i ngriti kurth Alites, ishte një arsye më shumë për të vendosur eliminimin e Grosos.

Alite tregoi në gjykatë se mori miratimin dhe nisi të planifikonte vrasjen e Grosos.

Ashtu si në rastin e Gebertit, ata do të shtireshin sikur çdo gjë shkonte mirë dhe më pas do ta godisnin atëherë kur Groso nuk e priste. Alite dëshmoi se rekrutoi disa djem që bënin pjesë në bandën e tij: njëri prej tyre ishte Fil Baroni, një ish-detektiv i policisë së Nju Jorkut; një djalë tjetër i quajtur Xhoi Di; dhe dy djem që donin të përfshiheshin në punët e gangsterëve. Dukej sikur ata po e bënin këtë punë për qejf.

Fillimisht do ta ndiqnin Groson për të mësuar rutinën e tij. Ai e kishte zakon të shkonte në orët e vona të natës në tavernën "Kali i bardhë". Një natë të hëne, rreth një javë përpara Krishtlindjes së vitit 1988, Alite dhe të tjerët po pinin kur Groso hyri brenda. Një ndeshje futbolli shfaqej në të gjithë televizorët përqark barit. Alite ia bëri me shenjë dhe Groso u afrua.

- Dyshoi në fillim, por, duke parë se të gjithë u treguan miqësorë, u ndie rehat, - tregon Alite. – Po na qeraste me pije. I kisha thënë banakierit që më parë që mua të ma mbushte gotën me ujë. Të gjithë të tjerët porosisnin vodka. Pinim, qeshnim, bënim shaka. Tregonim histori të fëmijërisë. Të gjithë po deheshin dhe e vura re se Groso ishte i qetë.

Kur mbaroi ndeshja e futbollit, Alite propozoi që të gjithë të shkonin në klubin "Lozha ekzekutive", pranë aeroportit "LaGuardia", që ishte i hapur deri në orët e para të mëngjesit. Në fillim, Groso tha se donte të kthehej në shtëpi, por të tjerët e bindën që të shkonte me ta.

Alite, Baroni dhe Groso u futën në makinën që do ta ngiste Xhoi Di.

Teksa Groso po matej të futej në sediljen e pasme, Alite i tha duke buzëqeshur:

- Jo. Jo. Ti ulu përpara.

Alite dhe Baroni u ulën pas. Alite ishte ulur pas Grosos. Dëshmoi se të tjerët i ndiqnin me një makinë tjetër.

- Makina tjetër do të bllokonte qarkullimin në rast se plani nuk shkonte sipas parashikimit, - tha Alite teksa detajonte vrasjen nga ban-

ka e dëshmitarit. – Fillimisht patëm menduar të ndalonim pranë një parku në rrugën "88", në shëtitoren "Atlantik". Unë do të thosha se duhej të zbrisja për të urinuar. Sa të ndalonte makina, do ta qëlloja dhe do ta hidhnim trupin atje.

Por Alite thotë se çoi ndër mend se fëmijët që do të luanin në park të nesërmen, do të shihnin një kufomë. Atë nuk e shqetësonte fakti se trupi do të zbulohej. Në fakt, Alite tregoi para jurisë se Xhuniori kishte theksuar se trupi duhej hedhur në një ambient të hapur në mënyrë që kjo vrasje të shërbente si paralajmërim për këdo që keqpërdorte ose abuzonte me emrin e Gotit.

- Mos e varrosni! - u kishte thënë Xhuniori. – Mos e fusni në ujë! Mos e fshihni! Hidheni në mes të rrugës në mënyrë që njerëzit ta marrin vesh se ju e bëtë këtë vrasje.

Alite nuk donte që një grup fëmijësh të shihnin një kufomë të përçudnuar. Ishte një kod moral i çuditshëm, një kod që Alite e kishte të vështirë ta pranonte, ndonëse ishte pjesë e organizatës së Gotëve. Alite e kuptonte se kishte një mënyrë të drejtë dhe një mënyrë të gabuar në lidhje me veprimet që ndërmerrte në jetë. U bind se nuk kishte pse ta hidhte trupin e pajetë në atë park.

Prandaj, në vend që të ndalonin pranë parkut, vazhduan rrugën drejt aeroportit "LaGuardia". Ngadalësuan te një dalje e autostradës, në shëtitoren "Xhuëll". Aty Alite nxori pistoletën dhe qëlloi tri herë në pjesën e pasme të kokës së Grosos.

Më pas, pështyu mbi trupin e pajetë të Grosos, duke e quajtur "maskara" dhe "bir kurve".

Të tjerët morën kufomën dhe e lanë te ca kangjella. Alite e hodhi armën në një liqen aty pranë. Më pas u kthyen në restorantin "Eskjuair" në Kuins, ku hëngrën darkë. Alite e kujton ende se çfarë porositi atë natë.

- Një hamburger me shumë djathë, - thotë ai. – Ashtu më pëlqente. Piva dhe një koka-kola.

Përpara se të niseshin për në shtëpi, Alite urdhëroi Xhoi Dinë të lante e të pastronte makinën. Më pas i tha të mos e përdorte më atë makinë.

- I thashë se do të bënte mirë ta shiste, - tregon Alite.

Të nesërmen në mëngjes, Alite u nis drejt klubit "Berxhin", ku takoi Xhuniorin dhe i tregoi se gjërat kishin shkuar sipas planit. Të dy u futën në një qendër estetike ngjitur me klubin. Në fakt, ata të dy shkonin shpesh aty, pasi u pëlqente të dukeshin të hijshëm dhe ishin meraklinj për thonjtë.

Këto ishin në fakt detaje që u përdorën nga mbrojtja për ta portretizuar Aliten si një vrasës gjakftohtë dhe të pamëshirshëm. Disa minuta pas vrasjes së Xhorxh Grosos, Alite qe ulur për të ngrënë hamburger. Më pak se pesë orë më pas, ndërsa kufoma e Grosos ishte ende e ngrohtë, ai bënte manikyr në një sallon bukurie.

Ndërsa pastronin thonjtë, aty hyri Xhin Goti. Xhuniori filloi t'i tregonte se çfarë kishte ndodhur. Xhaxhai i tij u acarua pa masë dhe e mori Xhuniorin jashtë duke e shtyrë.

- Ai i bërtiti: "Ore trap, mos je çmendur që flet hapur për një gjë të tillë?" – kujton Alite. – Gotët jetonin me idenë se agjentët federalë kishin vendosur përgjues gjithandej. Ne shkonim shpesh te qendra estetike ngjitur me "Berxhinin", ndaj Xhini mendonte se edhe aty mund të kishin instaluar përgjues.

Kur u kthye, Xhuniori i tregoi Alites se çfarë i kishte thënë xhaxhai. Tha gjithashtu se Xhin Goti donte të sigurohej se gjithçka kishte ndodhur ashtu siç e kishte përshkruar Alite.

- Xhuniori donte të shkonim me makinë te dalja e autostradës ku gjendej kufoma, - tregon Alite. - Kam parë shumë filma. E di se vrasësi nuk duhet të kthehet te skena e krimit, por Xhuniori këmbëngulte.

U futën në "Korvetën" e Alites dhe morën rrugën drejt aeroportit. Sa u afruan te skena e krimit, gjithë zona gëlonte nga policia. Kishte disa patrulla policie. Kur kaluan pranë një ambulance, Xhuniori shihte gjithë kureshtje. Po transportonin trupin e pajetë të Grosos.

- Sikur nuk më duket mirë ai djalë, - citon Alite fjalët e Xhuniorit që tallej me të vdekurin.

Alite vazhdonte të ngiste makinën duke parë vetëm përpara.

Kjo vrasje e pasuroi rezymenë e Alites në botën e krimit. Tani ai konsiderohej si dikush që kishte bërë një punë të pastër, si dikush që mund të përshkruhej si "i zoti për kësi gjërash". Por kjo vrasje ndihmoi më shumë Xhunior Gotin.

Katër ditë pasi u zbulua trupi i Grosos, Xhunior Goti u pranua zyrtarisht si anëtar i familjes kriminale Gambino. Një prokuror federal do ta përshkruante anëtarësimin e Xhuniorit si "hapi i parë i ngritjes së një rrugaçi gjakatar e të dhunshëm në rangun e një krimineli të sprovuar dhe më pas në liderin e familjes Gambino".

Epiteti "i sprovuar" mund të ketë qenë paksa i ekzagjeruar, por një gjë ishte e qartë: Xhuniori ishte tashmë anëtar i mafies.

Ceremonia u zhvillua natën e Krishtlindjes, në një apartament në rrugën "Malbëri", pranë klubit "Ravenite". Salvatore Gravano, i cili tashmë ishte promovuar në pozicionin e zëvendësbosit, drejtoi ceremoninë. Xhon Goti nuk mori pjesë, por foli më pas në festën që u zhvillua në klub.

- Ata menduan se nuk do të dukej e drejtë nëse vetë Goti do të drejtonte ceremoninë e anëtarësimit të të birit, - tregon Alite.

Majkëll DiLeonardo dhe dy persona të tjerë u pranuan gjithashtu si anëtarë të familjes, po atë natë. Më vonë, DiLeonardo, ashtu si Alite, do të bëhej dëshmitar i drejtësisë dhe do të jepte detaje në lidhje me funksionimin e familjes kriminale të drejtuar nga Goti. Por kjo do të ndodhte pas shumë vitesh. Atë natë Krishtlindjesh, Gotët, babë e bir, kishin kapur majat.

Ishte një botë e bazuar në imazh dhe perceptim. Ngritja e Xhuniorit në hierarki lidhej me nepotizmin në botën e krimit. Ndërkohë që Alite mendonte se po e përdorte Xhuniorin për të përparuar në familjen kriminale, në fakt po ndodhte e kundërta: Xhuniori po e përdorte atë. Atë natë, në të gjithë Amerikën, komunitetet italo-amerikane, bij e bija të emigrantëve, po kremtonin festën e Shtatë Peshqve[15] dhe më

15 Festa e Shtatë Peshqve është një festë italo-amerikane e kremtuar në prag të

pas do të merrnin pjesë në Meshën e Mesnatës. Nga ana tjetër, Gotët po zotoheshin për besnikëri ndaj një institucioni që e konsideronin më të shenjtë sesa Kisha Katolike.

Më vonë, Viki Goti do të shkruante rreth anëtarësimit zyrtar të të vëllait në mafie, në librin e saj "Familja ime", ku do të theksonte se vëllai i saj e lidhte ceremoninë me diçka të tillë si Kalorësit e Tavolinës së Rrumbullakët[16]. Ajo vetë e krahasonte babanë, vëllanë dhe bashkëpunëtorët e tyre me Robin Hudin dhe bandën e tij, të cilët vidhnin të pasurit dhe ndihmonin të varfrit. Megjithatë, autorja në fjalë pranon se një pjesë e parave të grabitura përfundonte në xhepat e babait dhe vëllait të saj.

Krishtlindjes me peshk dhe prodhime të tjera deti.

16 Sipas legjendës së mbretit Artur, Tavolina e Rrumbullakët ishte tavolina e famshme rreth së cilës mblidheshin ai me kalorësit e tij

KAPITULLI 8

Imazhi i Robin Hudit ishte pjesërisht i saktë. Gotët kishin grabitur shumë njerëz. Xhon Goti e kishte filluar karrierën duke vjedhur kamionë. Për këtë arsye, mendësinë e një plaçkitësi e aplikonte pothuajse në çdo gjë. Ishte një mënyrë e lehtë dhe e shpejtë për të fituar para. Thjesht i merrje dikujt atë për të cilën kishte nevojë. Kjo ishte metoda që ndoqi edhe kur u bë bos i familjes kriminale.

Nga ana tjetër, Xhuniori nuk e nisi me vjedhje kamionësh. Ai gjurmonte njerëzit nga të cilët merrte më shumë shpërblim.

- Mund të them se duhet të kemi grabitur me forcë mbi njëzet trafikantë droge, - tregon Alite. – Disa prej tyre ishin xhepshpuar, ashtu si ai djali që e goditëm në kokë me pistoletë. Por herë të tjera kemi zhvatur shuma të konsiderueshme.

Një nga grabitjet më të mëdha e bënë në Upër Ist Said të Manhatanit. Një trafikant droge i quajtur Hantër Adams zotëronte një apartament në një ndërtesë shumëkatëshe. Përveçse kishte portier gjatë njëzet e katër orëve, pallati i tij kishte edhe shumë kamera sigurie. Kohë më vonë, Alite do të dëshmonte se kishte qenë Majkëll Reiteri, një nga djemtë e Mark Reiterit, ai që ia kishte futur në kokë këtë ide. Alite ia tregoi Xhuniorit dhe më pas nisi planifikimin.

Reiteri ishte informuar se Adamsi do të shkonte me pushime në Florida. Alite priti pak ditë e më pas telefonoi kompleksin e apartamenteve duke u shtirur si Adamsi. I tha njërit prej personelit të sigurisë

se gjatë kohës që do të ishte në Florida, do të ndërronte tapetin e shtëpisë. I tha se do të vinin dy punëtorë, të cilët duhej t'i linin të hynin brenda në apartament. Shtoi se u besonte këtyre punëtorëve dhe nuk kishte nevojë për t'i vëzhguar teksa do të hiqnin tapetin e vjetër dhe do të vinin të riun. "Do t'u them që t'ju respektojnë", i kishte thënë Alite rojës së apartamentit, duke u shtirur si Adamsi e duke nënkuptuar një bakshish të majmë.

- Mbaj mend se ai mori pesëqind dollarë, gjë që e bëri të dyshonte. Por futi paratë në xhep pa bërë zë dhe i lejoi të hynin brenda.

Për këtë vjedhje, Alite kishte zgjedhur Majk Finertin dhe Pati DiPipën. Të dy i kishte shokë të vjetër të lagjes. DiPipa ishte vëllai i bashkëshortes së tij të ardhshme, me të cilën do të kishte dy fëmijë.

- U ngjitën me ashensorin e shërbimit, - tregon ai. - Kishin vënë kapele. Njëri mbante në krahë një tapet të vjetër që e kishin mbështjellë që të dukej si i ri, ndërsa tjetri shtynte një karrocë dore në të cilën kishte vënë një valixhe për mjetet e punës. Dukeshin si dy marangozë me përvojë.

Kaluan disa orë në apartament që të dukej sikur po ndërronin tapetin. Në fakt, fillimisht gjetën kasafortën e Adamsit, e çmontuan nga muri dhe e vendosën në karrocë. Më pas, e mbuluan kasafortën me tapetin e vjetër dhe dolën qetësisht nga ndërtesa. Pasi e hapën kasafortën, i thanë Alites që brenda kishte njëqind e gjashtëdhjetë mijë dollarë.

- Ndoshta ka pasur më shumë, - thotë Alite duke përsëritur këtë histori që e kishte treguar gjithashtu përpara një jurie federale gjatë gjyqit të Xhuniorit në vitin 2009. – Është pjesë e biznesit të rrugës ... Të gjithë përpiqen t'ia fusin njëri-tjetrit. Ndoshta kanë marrë tridhjetë, dyzet apo pesëdhjetë mijë dollarë përpara se të më thoshin se në kasafortë kishte vetëm njëqind e gjashtëdhjetë mijë dollarë.

Duke e njohur Xhuniorin, Finerti dhe DiPipa donin që të siguronin një thelë të mirë, sipas Alites. Xhuniorit i kishte dalë nami se për vete merrte pjesën e luanit sa herë që mblidhte ndonjë shpërblim të kësaj natyre.

Në këtë rast, thotë Alite, ai me Xhuniorin ndanë mes tyre njëqind mijë dollarë, ndërsa Finerti dhe DiPipa, që kishin bërë gjithë punën dhe kishin rrezikuar jetën, morën gjashtëdhjetë mijë dollarë; një pjesë të kësaj shume, ata do t'ia jepnin Majk Reiterit, i cili kishte hedhur idenë. Ky ishte realiteti ekonomik i botës kriminale të Gotëve. Gjithkush e dinte. Në biseda me njëri-tjetrin njerëzit ankoheshin, shpjegon Alite, por askush nuk fliste hapur.

- Ishte një diktaturë mizore, - shprehet ai.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: mbaji vartësit gjithmonë në tension dhe në pritje. Në këtë mënyrë u kujton atyre se kush komandon, pa u lodhur me fjalë.

Xhuniori e drejtonte bandën e tij ashtu siç bënte edhe i ati me familjen kriminale. I shkonte mendja të organizonte një takim dhe shfaqej një orë me vonesë. Donte thjesht që njerëzit ta prisnin. Shkonte të luante me letra, ndërsa djemtë që e shoqëronin, duhej të prisnin me orë të tëra derisa të mbaronte lojën. Për më tepër, kërkonte një hise nga fitimi i gjithkujt.

Dhe kërkonte gjithnjë e më shumë. Ndonjëherë Alite ndërhynte për të parandaluar abuzimin e Xhuniorit në ndarjen e parave. Nuk e bënte shpesh. E vetmja mënyrë që përdornin ai dhe të tjerët për të mashtruar Xhuniorin, ishte ndryshimi i shifrave, domethënë ta gënjenin rreth fitimit real.

Gjithsesi, në shumë raste, kjo ishte e pamundur. Pasi u bë anëtar i mafies, Xhuniori rrallëherë u përfshi drejtpërdrejt në vjedhje, por, sipas Alites, atij i pëlqente të ishte i pranishëm gjatë zhvillimit të ngjarjeve. Alite kujton se Xhuniori pozicionohej në një distancë të caktuar, ulur në makinë, ndoshta duke përdorur një radiomarrëse ose duke mbikëqyrur zonën. Alite beson se kjo ishte mënyra që përdorte Xhuniori për t'u siguruar se grabitja kishte ndodhur. Duke qëndruar në distancë, e kishte më të lehtë për t'ia mbathur nëse gjërat nuk shkonin sipas planit.

Vjedhja e Xhon Kellit, një trafikant tjetër me emër, u realizua sipas planit, por kohë më pas, Alite përfundoi në burg. Në bazë të dëshmisë së Alites, Xhon Kelli ishte vëllai i Toni Kellit, nga i cili Alite, Xhuniori dhe Kevin Boneri blinin kokainë, pasi Boneri u "bind" të ndryshonte furnizues.

Në fakt, siç rrëfeu Alite përpara një jurie, Xhon Kelli ishte burimi i kokainës që ata blinin.

- Ai qarkullonte pesëdhjetë deri në njëqind kilogram në muaj, - thotë Alite. – Xhuniori donte t'i vinte gjobë. Mendonte t'i merrte dy mijë dollarë për kilogram.

Ishte një taksë tipike që Xhuniori e vinte kudo ku mund t'i lëshonte tentakulat e tij. Por Xhon Kelli mendoi se kishte pozita të fuqishme, ndaj e shpërfilli kërkesën e Xhuniorit. Në fakt, tregon Alite, mesazhi që erdhi nga Xhon Kelli ishte: "Ik ore pirdhu!"

- Unë vetë shkova ta takoja, - thotë Alite. – Nuk doja të arrinim deri në atë pikë sa ta vidhnim, prandaj i thashë: "Xhon, jepi ca para! Më mirë të kemi paqe." Por ai nuk kishte ndër mend të paguante.

Në këto raste, një lojtar me pak influencë, si Xhorxh Groso, do të vritej kur shfaqte qëndrim të tillë, por Kelli kishte shumë para. Ishte më mirë t'i merrje paratë sesa ta vrisje.

- Në këtë kohë, nga fundi i viteve '80, nuk prekja më kokainë me dorë, - tregon Alite. – Kisha caktuar disa persona që të merreshin me këtë punë. Ata bënin shpërndarjen, mblidhnin paratë, copëtonin produktin e kështu me radhë. Paraja vërshonte lumë, por në këtë biznes kishte të tjerë që fitonin më shumë. U hodh ideja të fusnim në kurth Xhon Kellin. Do të shtireshim sikur do të blinim prej tij e më pas do ta grabisnim.

Kith Pelegrino, që ishte njëri prej bashkëpunëtorëve kryesorë të Alites në këtë biznes, i kërkoi Xhon Kellit pesë kilogramë kokainë.

- Kjo ishte ideja e Xhuniorit, - tregon Alite. – E dija se Kelli nuk do të vinte me pesë kilogramë. Ishte shumë i zgjuar dhe shumë paranojak. Do të na shiste pesë kilogram, por do ta ndante mallin në tre pjesë.

Dy kilogramë këtë javë, dy kilogramë javën tjetër, dhe një kilogram më pas. Kështu funksiononte kjo lloj tregtie. Kelli erdhi në shtëpinë e nënës së Pelegrinos, pranë rrugës "87" dhe shëtitores "103", - vazhdon ai. - Kishte sjellë vetëm dy kilogramë kokainë. Pelegrino pagoi tetëdhjetë mijë dollarë. Kelli i futi paratë në një çantë dhe, pasi doli nga shtëpia, e vuri çantën në bagazhin e makinës. Gjashtë palë sy po e ndiqnin teksa po largohej.

Alite dhe Xhuniori e vëzhgonin nga një makinë. Fil Baroni, ish-detektivi i policisë së Nju Jorkut, dhe një djalë i quajtur Frenki, ishin në një makinë tjetër. Dy bashkëpunëtorë të tjerë prisnin sinjalin nga një makinë e tretë. Në varësi të kthesës që do të merrte Kelli, njëra prej atyre dy makinave do t'i priste rrugën.

Baroni kishte siguruar distinktivë për të gjithë. Ata do të hiqeshin si policë dhe do t'i merrnin paratë. Kelli mori kthesën në pozicionin ku ishte makina e Baronit. Brenda një minute, Kelli u gjend i bllokuar. Baroni dhe Frenki nxorën distinktivët. Kellit dhe së dashurës së tij, që ndodhej në ndenjësen e pasagjerit, iu kërkua të dilnin nga makina. "Policët" kontrolluan brenda automjetit dhe më pas në bagazh. Morën çantën me vete dhe lanë Kellin me të dashurën në trotuar. Alite i tregoi jurisë se paratë iu kthyen Xhuniorit dhe pasi Pelegrino paketoi dhe shiti dy kilogramët e kokainës, banda ndau një fitim 100 për qind.

Alite tregon se ai me Xhuniorin morën rreth tridhjetë mijë, ndërsa të tjerët ndanë mes tyre pjesën tjetër. Disa vjet më vonë, pasi paratë kishin shteruar, Alite, Xhuniori dhe disa djem të tjerë po kalonin një pasdite vere në plazhin e Fajër Ajlëndit, kur befas aty u shfaq Xhon Kelli. Të gjithë e përshëndetën. Kelli njohu Frenkin, njërin prej "policëve" që e kishin grabitur. E kishte harruar atë histori duke menduar se e kishin zhvatur dy detektivë batakçinj. Tani po mësonte të vërtetën.

- E dinte se me Xhuniorin nuk ia dilte dot, - tregon Alite. – Kështu, më telefonoi një ditë dhe më kërcënoi mua dhe Kith Pelegrinon.

Pas disa vjetësh, Kelli nuk do ta harronte atë kërcënim. Për pasojë, Alite do të përfundonte në burg.

Natyrisht, jo të gjitha grabitjet shkuan sipas planit apo siguruan paratë e parashikuara.

Alite dëshmoi se në fund të vitit 1987 Xhuniori e dërgoi në Florida për të ndjekur një pistë që ia kishte treguar një kushëri, një djalë i quajtur Xhon DiXhorxhio, vëllai i Soni DiXhorxhios. Ishin kushërinj nga nëna. Xhuniori i tha se kushëriri i tij po ndihmonte një grua, e cila keqtrajtohej nga i shoqi. Ky i fundit ishte mjek. Sipas saj, mjeku kishte një milion dollarë të fshehur në shtëpi. DiXhorxhio donte që Alite të vidhte paratë dhe t'i jepte doktorit një dru të mirë.

- Bobi Borielo kishte dy tipa të fortë spanjollë që punonin me të në atë kohë, - thotë Alite. – U tha atyre të më shoqëronin mua në Florida për këtë punë.

Bobi, një gangster trupmadh, 115 kg, 190 cm, ishte një nga shokët më të ngushtë të Xhuniorit. Ai do të ishte shoqëruesi i parë i dhëndrit në martesën e Xhuniorit, pas disa vjetësh.

- Bobi më ka pëlqyer gjithmonë, - tregon Alite. – Ishte tip i dhunshëm kur ia donte puna, por thellë-thellë ishte njeri zemërbardhë. Ishte dhe shumë shakaxhi. Por nuk dinte se si të fitonte para. Kishte një nip që ishte kalorës në garat me kuaj. Njëherë, të tre, unë, Bobi dhe Xhuniori, shkuam në Delauer për të ndjekur garat.

Nipi i tregoi xhaxha Bobit se për cilët kuaj të vinte bast. Bobi ia kaloi informacionin Alites dhe Xhuniorit. Të tre vumë para për kuajt e sugjeruar.

- Po ndiqnim garat me bashkëshorten e kalorësit, e cila ishte shtatzënë në atë kohë, - tregon Alite. – Vumë bast për disa gara, por nuk po na ecte dhe aq. Fillova të bluaja me vete se po harxhonim paratë, pasi informacionet po na dilnin të gabuara.

Për garën e pestë të asaj dite, nipi e kishte njoftuar xhaxhanë për tre kuajt që do të dilnin të parët. I tha të vinte bast të trefishtë.

- Këtë bast vumë, - tregon Alite. – Me sa më kujtohet vumë nja dy mijë dollarë për të tre kuajt. Nëse dilnin sipas renditjes, mund të fitonim rreth njëqind mijë, ndoshta edhe më shumë. Po e ndiqnim

garën dhe pamë që këta tre kuaj ishin të parët. Filluam të lëshonim britma gëzimi. Kryesisht Bobi, pasi ai nuk kishte shumë para.

Papritur Alite vuri re se një kalë tjetër po i parakalonte. Ishte kali që kalëronte nipi i Bobit.

- Nuk më besohet, - shpërtheu ai. – Kali i nipit tim na prishi bastin e trefishtë. Ne humbëm. Bobi ulërinte nga zemërimi dhe iku t'i zbrazej nipit të tij. Humbëm rreth dy mijë dollarë, por unë me Xhuniorin filluam të qeshnim. Bobi bërtiste: "Do ta vras me duart e mia!" Njerëzit përreth mendonin se ky ishte një kumarxhi i acaruar që kishte humbur shumë para, gjë që ishte e vërtetë. Nuk e dinin se si qëndronte puna. Bashkëshortja e kalorësit nisi të qante. U shkrimë së qeshuri gjatë gjithë rrugës së kthimit, ndonëse Bobi rrinte hundë e buzë. Nuk kishte mundur ta kapte nipin. Me siguri do ta rrihte. Kushedi ku ishte fshehur. Nuk e kuptova se ç'ndodhi atë ditë. Ndoshta nipin e Bobit e kishte zënë paniku. Mund të kishim fituar shumë para, nëse do t'ia kishte mbajtur frerët kalit të tij.

Vjedhja në Florida ishte një fiasko tjetër.

- DiXhorxhio më priti në aeroport, - tregon Alite. – Djemtë e Bobit kishin ardhur me një avion tjetër. DiXhorxhio duhej të kishte mbledhur të gjitha informacionet e mundshme. Të paktën të dinte nëse shtëpia kishte sistem sigurie apo sa ishte shuma e parave. Gjithashtu, duhej të na kishte gjetur një makinë dhe disa armë. Kishte vetëm një lodër që dukej si armë e vërtetë. Asgjë tjetër.

I çoi me makinën e vet deri te shtëpia e doktorit në Fort Lodërdeil, e cila ndodhej përpara një stacioni policie.

- Djemve të Bobit iu duk e pamundur, ndaj donin të largoheshin, por unë u thashë: "Bëmë gjithë këtë rrugë. Le të futemi!" – thotë Alite ndërsa e tregonte këtë histori përpara një jurie federale në Manhatan.

Tha se kishte trokitur në derë. Sapo doktori hapi derën, Alite e goditi me grusht aq fort sa ai ra përdhe pa ndjenja. Ai me dy spanjollët u futën brenda, e mbështollën doktorin me një qilim, i mbyllën gojën me shirit ngjitës dhe filluan të kontrollonin shtëpinë.

Prisnin të gjenin një kasafortë me një milion dollarë.

Gjetën rreth tre mijë dollarë në sirtarin e njërës prej dhomave të gjumit. Nuk kishte kasafortë gjëkundi.

- I hodhëm ujë doktorit që të vinte në vete, - thotë Alite. – I hoqa ngjitësen nga goja. E pyetëm se ku i kishte futur paratë.

I shtrirë në dysheme, me kokën që i dilte nga tapeti i mbështjellë, doktori nisi të shante të shoqen. Ajo ishte lidhur me një trafikant droge, tha doktori. Kjo ishte mënyra e saj për ta ndëshkuar. Ai nuk kishte para. Gjithçka ishte sajuar nga e shoqja.

Alite që e kishte idenë se ç'mund të bënin gratë hakmarrëse, mendoi se doktori nuk po gënjente. Duke ditur se si vepronin Gotët, ai i besoi doktorit. DiXhorxhion e konsideronte pjesë të familjes Goti. Kushëriri i Xhuniorit, mendonte Alite, ndoshta ishte lidhur me këtë gruan dhe donte t'i tregonte asaj se kishte influencë dhe lidhje të shumta. Ishte një shembull tjetër i njerëzve aspak realistë. Për ta bota ishte perceptim. I binte që Alite të mbante një barrë të rëndë edhe për degën tjetër të familjes.

Alite dhe dy djemtë e Bobit u larguan duke e lënë doktorin të mbështjellë me qilim në sallonin e shtëpisë. U nisën menjëherë për në aeroport dhe morën avionin e parë për në Nju Jork. Alite u tha dy djemve të Bobit të ndanin mes tyre tre mijë dollarët që kishin gjetur në shtëpi.

Kjo shumë nuk mbulonte as shpenzimet e rrugës.

Vjedhja e Pol Silversit rezultoi disi më fitimprurëse. Alite e grabiti dy herë.

Kjo histori, të cilën Alite e tregoi gjithashtu përpara jurisë federale në Manhatan, ka të bëjë me mashtrimet e përditshme e të rëndomta që janë pjesë e botës së krimit. Burrat e nderit mund të shfaqen në televizion si personazhe të adhuruar filmash me gangsterë, por Alite njohu shumë pak prej tyre në Kuins apo Manhatan.

Silversi ishte një shpërndarës droge, të cilin Xhuniori e kishte njohur që në fëmijëri. Kishin njëfarë shoqërie. Kur iu fut biznesit të drogës, Sil-

versi u lidh me Tomi Stabilen, i cili punonte për organizatën Lukeze. Silversi i jepte çdo javë Stabiles një pjesë të fitimit të tij. Stabile ishte si kompani sigurimi për Silversin, por Xhuniori nuk donte t'ia dinte. Në bazë të dëshmisë së Alites, Xhuniori urdhëroi Aliten që të grabiste Silversin.

Silversi kishte një apartament në bulevardin "Kuins". Alite bëri marrëveshje për blerjen e një sasie droge, por u shfaq përpara Silversit me armë, në vend të parave.

- Mos e bëj këtë, Xhon, - tha Silversi i tmerruar.

- Merru vesh me atë, - i tha Alite teksa po dilte me një kilogram kokainë dhe disa mijë dollarë. Silversi e dinte se Alite e kishte fjalën për Xhuniorin. I tregoi gjithçka Stabiles, gjë që dihej. Ky i fundit kërkoi të takohej me Xhuniorin.

Ishte një takim mes dy gangsterësh. Në këtë mënyrë tipike zgjidheshin mosmarrëveshje të tilla. Xhuniori mori me vete Aliten në takimin që do të zhvillohej te një parkim në shëtitoren "Atlantik", pranë rrugës "86", që ishte në pronësi të Stabiles. Negociatat nuk zgjatën shumë dhe përfunduan miqësisht. Pol Silversi do ta pësonte sërish.

Stabile tha se Silversi i paguante dyqind deri në treqind dollarë në javë. Alite ndiqte bisedën dhe mënyrën se si negocionin Gotët. Sipas Alites, Xhuniori i ofroi Stabiles pesë mijë dollarë, pjesë e shumës së vjedhjes së parë dhe i tha se ata kishin ndër mend ta grabisnin përsëri Silversin. Stabile do të fitonte sërish një pjesë të plaçkës. Duhej t'i thoshte Silversit se mosmarrëveshjet ishin sheshuar dhe gjëra të tilla nuk do të ndodhnin më.

Pas pak javësh, Alite tha se u kthye në apartamentin e Silversit për një blerje tjetër. Sapo doli nga ashensori, Alite u përball me të dashurën e Silversit.

- Më vjen keq, - i tha ajo Alites, - por duhet të të kontrolloj për armë.

Alite hapi krahët teksa vajza tërheqëse filloi ta prekte. I kaloi duart mbi ijë dhe sipër kofshëve. I ngriti fundet e pantallonave për të parë nëse kishte revole të futur në këllëf, te kyçet e këmbëve.

Alite buzëqeshi. Hodhi sytë poshtë belit të tij dhe i tha vajzës:

- Do të më kontrollosh edhe te topet?

Ajo qeshi dhe tha:

- Nuk është e nevojshme.

Gaboi. Duhej të kishte kontrolluar edhe aty.

Sapo hyri në apartament, Alite nxori armën. Kishte veshur mbathje të forta, nga ato që mbajnë sportistët. Përsëri Silveri tha: "Mos e bëj këtë, Xhon!" Alite e pa me përbuzje, psherëtiu dhe doli me paratë dhe kokainën që vlente rreth shtatëdhjetë e pesë mijë dollarë. Stabile mori 10 për qind. Alite dhe Xhuniori ndanë pjesën tjetër.

- Xhuniori ishte i fiksuar pas parave, - tregon Alite. – Për të miqësia nuk kishte rëndësi. Mund të kishe qenë shok i tij për shumë vjet dhe ai prapëseprapë të zhvaste. Nuk i bënte përshtypje. Kjo ishte natyra e tij, edhe e babait të tij. Një kokë kishin ata.

Pas disa vjetësh, Alite do të realizonte një grabitje më fitimprurëse, megjithëse Xhuniori do të mbetej i pakënaqur nga rezultati. Duke u hequr si policë, Alite, Baroni dhe Pelegrino u futën me forcë në një apartament në pronësi të Denis Hariganit, një trafikanti tjetër të madh.

Ata kishin distinktivë. Por me sa duket, këtë herë distinktivët nuk qenë të nevojshëm.

- Pasi shkallmuam derën, e dashura e Hariganit, e cila ishte në dush, doli andej me një peshqir, - kujton Alite. – Quhej Klodina. Nuk e njoha, por ajo më njohu. Ishte pronare e një qendre estetike ku punonte e dashura ime, Klaudia. Shoqërohej gjithashtu me Luis Paçelën, i cili ishte një prej krerëve të familjes kriminale Lukeze.

Alite vështroi gruan. Në njërën dorë kishte pistoletën, në tjetrën mbante distinktivin.

- Xhon, ti qenke? - tha ajo. – Unë e di që ti nuk je polic.

Gjithsesi, Harigani nuk kishte nga t'ia mbante. Alite dhe bashkëpunëtorët e tij dolën prej andej me njëqind e njëzet mijë dollarë. Përpara se t'ia çonin paratë Xhuniorit, Alite mori gjysmën dhe ia dha

Greg Reiterit. Ky ia çoi paratë nënës së tij, Doloresit, gruas së Mark Çifutit, i cili ndodhej në burg. Gregu, i cili ishte shok i ngushtë i Alites, para disa muajsh qe përfshirë në një marrëveshje droge me Hariganin dhe Silversin në Meksikë. Marrëveshja nuk shkoi sipas parashikimit. Dikush i kishte futur në kurth dhe ua grabitën të gjitha paratë. Pjesa e Greg Reiterit ishte pikërisht gjashtëdhjetë e pesë mijë dollarë, para që ia kishte marrë së ëmës, pa dijeninë e saj. Kishte parashikuar se do të dilte me fitim dhe do t'i kthente nënës më shumë para nga ç'i kishte "marrë hua", por i humbi të gjitha.

Me një pjesë të parave të vjedhura prej Hariganit, Alite plotësoi shumën e Dolores Reiterit. Pjesën tjetër ia dha Xhuniorit.

- Filloi të bërtiste, - tregon Alite, - por unë nuk doja t'ia dija.

Ishte hera e parë që Alite e sfidonte haptazi Xhunior Gotin. Ata ishin ende ortakë dhe ai ishte ende personi që i zgjidhte Xhuniorit problemet në rrugë, por marrëdhënia e tyre kishte filluar të ndryshonte. Alite filloi të kuptonte rolin e tij në organizatë, vendin që zinte në botën e Xhuniorit dhe, në një shkallë më të ulët, edhe në botën e Xhon Gotit. Të dy Gotët ia kishin nevojën, ose më saktë, e përdornin. Për sa kohë që ai do të bënte detyrën, gjërat do të shkonin mirë. Por, nëse nuk ua përmbushte kërkesat, atëherë nuk do të ishte më i vlefshëm për ta. Kjo ishte një mënyrë jetese në botën e krimit. Ishte njëlloj sikur të ecje mbi një litar të tendosur, deklaroi ai përpara një jurie federale.

- Një hap të gabuar të hidhje, mund të haje plumbin kokës. Një hap të gabuar të hidhje, mund të dënoheshe me burgim të përjetshëm. Të gjithë ne mendonim se qemë më të mençurit e botës. Gënjenim veten. Ne vetëm vrisnim dhe lëndonim të tjerët.

Në këtë kohë, reputacioni i Alites në rrugë, i gërshetuar me lidhjen e tij me Gotët, i kishte dhënë pushtet dhe status. Ishte shumë i guximshëm dhe i dhunshëm në sytë e shumë personave me të cilët bashkëpunonte. Karakteri i tij i veçantë e ndihmoi të mbetej gjallë. Ky karakter ishte formuar nga mësimet që i kishte dhënë babai i tij. Nuk e harronte se i ati i kishte thënë të mos sprapsej kurrë, përndryshe do të dështonte.

- Nuk ngacmoja njeri kot, - tregon ai. – Nëse ndonjë shok kishte ndonjë problem, do t'i gjendesha pranë. Ata e dinin se nuk do t'i lija në baltë.

Xho O'Keini, i cili i kishte dalë krah gjatë sherrit në "Kështjellën e bardhë", i telefonoi një natë nga klubi "Ballk Hed", në Bruklin, ku gjendej me të dashurën. Tre djem që po pinin aty, i kishin rënë në qafë.

- Po nisem. Vij shpejt, - i tha Alite.

Bari ishte në pjesën e përparme, ndërsa pista e kërcimit dhe vendi ku rrinte dixhei, ishin nga pas. Alite u drejtua nga pista që ishte plot me njerëz. Pa O'Keinin dhe e pyeti për djemtë që e kishin ngacmuar. Njëri prej tyre po kërcente me një vajzë.

Alite iu afrua dhe mes zhurmës së muzikës e pyeti:

- Çfarë problemi ke me shokun tim ti?

Ai i tha Alites t'i zhdukej nga sytë. Alite nxori pistoletën dhe e qëlloi në ije. Kur po binte, Alite i ra me shqelm në fytyrë. E dashura e tij nisi të ulërinte dhe njerëzit përreth filluan të kuptonin se çfarë kishte ndodhur. Alite doli qetësisht nga bari dhe u drejtua për nga makina. Pas tij dëgjoi ca hapa, u kthye dhe pa dy djemtë e tjerë që vraponin drejt tij. Nuk mund t'u besonte syve.

- I thashë njërit prej tyre: "Të ka ikur truri?" E qëllova pa u menduar dy herë. Ai ra përdhe. Tjetri ia mbathi.

Alite vazhdoi të ecte. Nuk hipi në makinën e tij. Nga një dyqan aty pranë i telefonoi Kith Pelegrinos, të cilit i tha që të vinte ta merrte.

- Nuk hipa në makinën time sepse dikush mund të shënonte targën, - tregon ai. – E lashë aty deri të nesërmen. Asnjeri në bar nuk më kishte identifikuar. Quhej histori e mbaruar. Në atë kohë nuk shqetësohesha fare. Mendoja se isha djalë me norma. Nuk filloja asnjëherë sherre më kot. Por nëse ndonjë prej shokëve të mi ishte në telashe, atëherë tregohesha i papërmbajtur. Ky ishte qëndrimi im: nëse do të lëndosh dikë, bëje fërtele. Përndryshe, do ta pësosh.

Nuk kishte rëndësi se më kë mund të përballej. Alite ishte vetëm 175 cm i gjatë. Edhe kur merrej me boks dhe ishte në gjendje të mirë

fizike, nuk peshonte më shumë se 80 kg. Nuk ishte çështje madhësie.

- Një natë isha në shtëpi, duke fjetur, - tregon ai. – Në atë kohë jetoja akoma në bodrumin e shtëpisë së prindërve. Ra zilja e telefonit. Ishte shoku im, Xhoi Mejthis. Ishte një djalë i sinqertë. Ndodhej në barin "Old bradhër In" në shëtitoren "Xhamajka", disa blloqe larg shtëpisë sime.

Tre motoristë kishin ardhur në bar atë natë dhe po shkaktonin probleme. Banakieri i kishte kërcënuar se do t'i telefononte policisë. Motoristët e kishin kapur pastaj me Mejthisin. Me zinxhirë dhe shkopinj bejsbolli në duar, e prisnin të dilte kur të mbyllej bari.

Alite u vesh, mori me vete një shkop bejsbolli dhe u nis drejt shëtitores "Xhamajka".

- Hyra në bar dhe i thashë Xhoi Mejthisit: "Eja, të ikim bashkë në shtëpi!", - tregon Alite. – Kur dolëm jashtë, motoristët qenë akoma aty. Njëri prej tyre m'u drejtua mua: "Shih punën tënde! Mos i fut hundët! Nuk kemi gjë me ty!",

Befas, Alite e goditi në kokë me shkopin e bejsbollit. I ra aq fort sa motoristi u përplas përtokë dhe humbi ndjenjat. Pastaj iu kthye të dytit, ndërkohë që Mejthisi dhe një djalë tjetër, Keni Nikoli, iu turrën të tretit. Në mes të sherrit, pa dashje Alite goditi në kokë Nikolin, të cilin e dërgoi në një spital të largët, në Long Ajlënd.

- Nuk doja të shkoja në një spital të zonës sepse mund të na kapte policia, - thotë ai.

Pas disa ditësh, Alites i thanë se rreth dhjetë motoristë kishin pyetur disa herë për të te bari ku qe bërë sherri dhe po e kërkonin. Alite kishte disa shokë që bënin pjesë në grupin "Engjëjt e Ferrit"[17] dhe shkoi t'i takonte në klubin e tyre. Pyeti për motoristët me të cilët kishte bërë sherr. I thanë se ata bënin pjesë në një grup tjetër motoristësh që mblidheshin në një bar në afërsi të Kju Gardensit.

---

[17] "Engjëjt e Ferrit" (Hells Angels Motorcycle Club) është një grupim motoristësh, anëtarët e të cilit ngasin kryesisht Harley-Davidson.

- Çfarë dreq bande motoristësh mund të krijohet në një vend si Kju Gardensi? – pyeti ai me mllef. Mori emrin e njërit prej liderëve dhe i treguan se ku gjendej bari i tyre. Mori me vete një pistoletë dhe një thikë. I tha Majk Finertit ta shoqëronte.

- I thashë Majkut të qëndronte te dera dhe të mbante ndezur makinën, - tha ai, - por ai nuk pranoi dhe u fut brenda me mua.

Alites i kishin thënë të kërkonte një djalë të quajtur Brajan, i cili ishte lideri i grupit. Brajani ishte ulur pranë një bilardoje, në një stol, dhe kofshët i kishte ngjitur me një vajzë.

- Më thanë se më ke kërkuar, - iu drejtua Alite.

- Kush je ti? – e pyeti motoristi.

- Xhon Alite. Dëgjova se më ke kërkuar.

Teksa vajza u largua, Alite nxori thikën dhe ia nguli motoristit në kofshë.

- Tani më gjete, - i tha. – Nëse më kërkon përsëri, do të të vras.

Ndërsa djali ulërinte nga dhimbjet, ai me Finertin u larguan nga bari.

Dhuna ishte pjesë e natyrës së Alites. Teksa në retrospektivë analizon situatën, i ndihmuar edhe nga seancat javore me një terapist, ai pranon se ishte si një alkoolist. Ishte shumë i fiksuar pas dhunës. Ndonjëherë nuk e kuptonte arsyen. Pjesërisht kishte të bënte me mbijetesën, pjesërisht lidhej me reputacionin që donte të krijonte në botën e krimit. Mbi të gjitha, dhuna ishte pjesë e karakterit të tij antisocial e të paqëndrueshëm që edhe sot përpiqet ta kontrollojë.

Në një bar tjetër ndodhi një incident që përshkruan saktë Aliten në atë kohë, një Alite që sillej në mënyrë të dhunshme e të shfrenuar. Bari në fjalë ishte në pronësi të dy policëve nga Nju Jorku, të cilët i lejonin djemtë e bandës së Alites të shisnin drogë në lokal. Një natë, Alite shkoi në bar, i veshur me kostum, kravatë dhe shall. Dy pronarët e lokalit filluan të talleshin me veshjen e tij. E quajtën edhe "djalë i bukur". Njëri prej tyre zgjati dorën dhe e ngriti shallin mbi fytyrën e Alites. Ai nuk duroi më dhe reagoi menjëherë. E goditi të parin me

grusht në nofull. Pastaj u përlesh me tjetrin. E shtriu në tokë dhe i binte pa pushim me grushte. Një shok i tyre, që edhe Alite e njihte, u përpoq të ndërhynte dhe ta qetësonte.

- Xhon, çfarë po bën? Qetësohu! – bërtiste burri.

Alite nxori pistoletën dhe e qëlloi në kraharor.

Ishte një veprim i pakuptimtë. Krejtësisht i paarsyeshëm. Nuk e kontrollonte dot veten.

Tani e pranon se ka vepruar gabim. Teksa tregon incidentin, kujton reagimin e dy policëve që kishin në pronësi lokalin. U shqetësuan se pas të shtënave do të niste një hetim, gjë që mund të sillte mbylljen e lokalit për ca kohë. Ndërkohë që viktima dergjej i gjakosur dhe rënkonte në dysheme, policët i bërtisnin Alites se kishte krijuar këtë gjullurdi që mund të shkaktonte mbylljen e biznesit.

- U thashë dy djemve ta tërhiqnin zvarrë trupin deri në trotuar, - tregon ai. – Në këtë mënyrë do të dukej sikur atë e kishin qëlluar në rrugë. Kjo zgjidhje i kënaqi policët.

Personi që u qëllua, mbijetoi, por incidenti përforcoi perceptimin se njerëzit duhej të mateshin mirë përpara se të flisnin me Xhon Aliten.

- Njerëzit ma dinin kokën, - tha ai. – Kam qëlluar edhe kushëririn tim.

Ky incident lindi gjithashtu pas një sherri në një lokal. Këtë herë ndodhi në një klub të Alites, në Ozon Park. Dy prej bashkëpunëtorëve të tij qenë grindur me dikë që më pas u mor vesh se ishte një polic jashtë orarit të punës. Njëri prej tyre i qëlloi policit. U arrestuan dhe u paditën për sulm ndaj personit. Polici mbijetoi.

Alite kishte një kushëri që administronte klubin. Rastisi që kushëriri ishte fqinj me policin. I kishin shtëpitë ngjitur. Alite i dha kushëririt gjashtëdhjetë mijë dollarë për ta korruptuar policin, i cili, pas disa ditësh, deklaroi se nuk ishte në gjendje të identifikonte personat që kishin shtënë. Çështja u mbyll.

Disa vjet më vonë, polici, nëpërmjet disa lidhjeve që kishte me familjen gjenoveze, u ankua se nuk e kishin paguar. Xhuniori dhe

Çarls Karnelia i kërkuan Alites ta zgjidhte këtë problem. Alite shkoi të takonte kushëririn e tij, Nikin, për të cilin gjithkush dyshonte se kishte futur në xhep të vet gjashtëdhjetë mijë dollarë.

- Filloi të më fyente, - tregon Alite. – Gruaja e tij po i thoshte të mbante gojën, por ai vazhdonte të bërtiste. Më hipi inati. E godita disa herë me tytën e pistoletës, por ai nuk ndalonte.

Pastaj Alite e qëlloi kushëririn në ijë dhe në këmbë, që më vonë ia prenë pas një ndërhyrjeje kirurgjikale.

Avokati mbrojtës i Xhunior Gotit do të vinte në dukje plagosjen e kushëririt dhe sherrin në lokal për një të prekur të shallit, kur e mori në pyetje Aliten në bankën e dëshmitarëve gjatë gjyqit të vitit 2009. Alite nuk u mundua t'i fshihte faktet. E pranonte se kush kishte qenë dhe këtë e deklaroi edhe përpara jurisë. Gotët e mbanin afër pikërisht për shkak se ishte i tillë.

KAPITULLI 9

Në vitin 2003, gjatë kohës që ishte në arrati, Alite shkoi tri herë në Shqipëri. Në secilën prej këtyre vizitave iu krijua mundësia për të pushuar dhe për t'u njohur me të afërmit e tij. Kishte një xhaxha që administronte një hotel në Tiranë. Pjesa më e madhe e të afërmve, halla, xhaxhallarë dhe kushërinj, jetonin në fshat.

Nuk pati probleme me udhëtimin. Shkoi në Bari, një port italian në brigjet e Adriatikut, dhe më pas mori tragetin për në Shqipëri. Të afërmit e pritën krahëhapur. Shumica e tyre nuk ishin në dijeni të namit të tij të keq. Ai u prezantua si Xhoni nga Amerika, njëfarë sportisti, pavarësisht se nuk ishte në kulmin e tij.

- U trajnova për ca kohë me ekipin olimpik të boksit të Shqipërisë, - tregon ai. – Isha akoma në formë dhe u thashë atyre se kisha qenë boksier në Amerikë. Kur bëhet fjalë për boksin, nuk mund të gënjesh. Po u fute në ring, duhet të tregosh forcat. E panë se unë isha i familjarizuar me këtë sport.

Alite u lidh gjithashtu me gangsterë shqiptarë, një grup kriminelësh të rrezikshëm, të cilët, ndryshe nga shumë prej të afërmve të tij, kishin dijeni ose u informuan shpejt për të kaluarën e tij.

- Këta tipa jetonin në vila të mëdha, - thotë ai. – Në të vërtetë ishin si kështjella me porta të mëdha dhe mure të larta. Këta kriminelë jetonin nën masa të rrepta sigurie. Nuk e kishin për gjë të vrisnin çdokënd që u prishte punë.

Gangsterët shqiptarë, të organizuar në klane, janë ndër protagonistët kryesorë në trafikun e drogës, armëve dhe prostitucionit, teksa furnizojnë me heroinë, armë dhe vajza nga Europa Lindore, botën kriminale në Itali, Francë dhe Spanjë.

- Një natë ftova disa prej këtyre djemve në restorantin e xhaxhait, - tregon Alite. – Ai u acarua pa masë. Pas darkës më tha: "Mos i sill më ata lloj njerëzish në restorantin tim!" Atje është një botë krejt ndryshe. Shumë e ngjashme me Kubën. Nuk ke se si ta shtysh kohën dhe ka lloj-lloj problemesh. Nuk kishte energji. Dritat iknin e vinin. Por femrat ishin të bukura. Visheshin hijshëm, ishin shumë seksi. Vetëm se duhej të tregoheshe i kujdesshëm. Baballarët dhe vëllezërit e tyre të vrasin po i ngacmove. Është e vështirë t'i shtiesh në dorë ... Nejse, duhej të ikja prej andej.

Alite kishte qenë gjithmonë një tip i adhuruar nga femrat. Gjatë kohës që ishte në arrati, do të lidhej me femra të bukura në çdo qytet ku do të qëndronte: Paris, Amsterdam, Barcelonë, Havanë dhe Rio.

Në fakt, kur më në fund u vendos në Kopakabana në Rio, filloi të shoqërohej me një mësuese, e cila e prezantoi me rrethin e saj shoqëror, gjë që e ndihmoi të ambientohej me vendbanimin e ri.

Në Shtetet e Bashkuara, kishte ish-bashkëshorten me të cilën kishte dy fëmijë, gruan e dytë me të cilën kishte dy fëmijë të tjerë, dhe disa të dashura me të cilat i ruante kontaktet. Xhon Alite ishte i dhënë pas femrave. Në të shumtën e rasteve, ishin ato që e gjuanin të parat.

Teksa kujton të kaluarën, kupton se arroganca e tij prej mafiozi shkatërroi apo dëmtoi shumë lidhje që mund të kishin qenë të shkëlqyera. Kjo gjë ndikoi gjithashtu negativisht në raportin e tij me fëmijët. Sot po mundohet ende, por jo gjithmonë ia del mbanë, të rindërtojë marrëdhëniet me Xhimin dhe Çelsin – të cilët i ka me gruan e parë, Karolën. Në retrospektivë, është e lehtë të thuash se shpesh ishte një horr që shfrytëzoi situata të caktuara dhe se, ashtu si Gotët, edhe ai i përdori njerëzit. Të thuash se ka gabuar dhe se, nëse i jepet një mundësi e dytë, do të jetë tjetër njeri, kjo nuk e ndryshon realitetin.

Alite nuk e gënjen veten në lidhje me atë që ka qenë ose atë që ka bërë në të shkuarën. Gjithsesi, po përpiqet që fëmijët, tashmë të rritur, të kuptojnë se ka vepruar gabim dhe se duhen gjetur mënyrat e duhura për të trajtuar problemet.

Por, gjatë kohës që fitonte vazhdimisht terren në organizatën Gambino, Alite jetonte momentin. Nuk mendonte shumë gjatë. Dhuna, seksi dhe arroganca qenë pjesë të asaj bote kriminale. Tani është i gatshëm ta pranojë se ishte "një njeri i dhunshëm".

Shthurja seksuale ishte gjithashtu pjesë e atij imazhi. Seksi ishte pjesë e stilit të jetesës. Besnikëria bashkëshortore ishte gjë e rrallë në botën e krimit. Në ambientin që vepronte Alite, marrëdhëniet seksuale vetëm me një femër interpretoheshin si shenjë dobësie. Thuajse të gjithë i tradhtonin bashkëshortet dhe kishin edhe një të dashur të qëndrueshme. Më pas do ta tradhtonin këtë të dashur me një tjetër.

- Këto janë gjëra tipike për gangsterët, - do të tregonte më vonë përpara një jurie federale. – Të gjithë kështu vepronim. Kishim gra në shtëpi. Kishim të dashura. E më pas dashnoret pasonin njëra-tjetrën. Kështu ndodhte.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: çdo anëtar apo bashkëpunëtor e ka kategorikisht të ndaluar të ketë marrëdhënie seksuale me bashkëshorten, të dashurën apo bijën e ndonjë anëtari tjetër të organizatës.

Alite do të ishte përballë dilemës së zbatimit të rregullit të mafies në lidhje me "marrëdhëniet e ndaluara", pak kohë pasi nisi të bënte biznes me Xhuniorin, në vitin 1983, ose për të qenë më të saktë, pasi takoi motrën e Xhuniorit, Vikin.

Ajo ishte vajza e dytë e familjes. Motra më e madhe quhej Anxhela. E zgjuar, e hedhur dhe simpatike, Viki Goti, në atë kohë njëzetedyvjeçare, quhej princesha e llastuar dhe ekstravagante e mafies. Alite e pranonte se ajo i përkiste një sëre tjetër, ndaj nuk i shkonte në mend

se mund të kishte ndonjë shans me të. Por, një sërë ngjarjesh që vërtiten rreth Viki Gotit dhe të dashurit e më vonë bashkëshortit të saj, Karmine Anjelos, i nxorën probleme që sollën ftohjen e tij me Xhuniorin dhe të atin.

Kur dëshmoi kundër Xhuniorit në gjyqin e vitit 2009, tabloidet ishin të mbushura me thashetheme për lidhjen e Alites me Viki Gotin. Ajo mohoi të kishte kryer marrëdhënie seksuale me Aliten. Ai dëshmoi se ata të dy kishin "ndjenja" për njëri-tjetrin përpara dhe pas martesës së saj me Anjelon. Sot, ai thotë se e "zbuti" historinë e tyre kur dëshmoi. Pranon se me Viki Gotin ndodhi një tërheqje fatale, të cilën ai u përpoq vazhdimisht ta shmangte.

Kur iu përgjigj gazetarëve kureshtarë, Viki Goti tha se nuk kishte ndodhur asgjë mes saj dhe Alites. Madje, ajo e ka quajtur Aliten "një gënjeshtar të ndyrë", duke pohuar se ai kishte rënë në dashuri me të, por ajo e kishte refuzuar. Ka pohuar gjithashtu se i është nënshtruar testit të makinës të së vërtetës që ka provuar se ajo nuk ka kryer marrëdhënie seksuale me të.

Versioni i Alites është i ndryshëm, por thotë se nuk ka kuptim që të shtjellohet saktësisht se çfarë ka ndodhur në të vërtetë. Jeta e tij në organizatën e Gotëve ishte e ndërlikuar dhe e rrezikshme. Viki Goti ishte vetëm një pjesë e vogël e një problemi shumë më të madh. Ai e pranon se Viki Goti ishte tërheqëse. Gjithsesi, shton se, duke qenë se ajo ishte e bija e bosit, lidhja me të mund ta çonte drejt dënimit me vdekje.

Nuk kishte rëndësi se Xhon Goti kishte gjithmonë një të dashur në krah dhe në atë kohë shoqërohej me mbesën e Anielo Delakroçes. Nuk kishte rëndësi se Xhuniori, edhe pasi u martua, i vihej pas çdo gruaje që i dilte përpara. Rregullat nuk qenë vënë për t'u zbatuar nga Gotët.

Alite tregon se po rrinte në klubin në kryqëzimin mes rrugës "113" dhe shëtitores "Liria", kur Viki Goti u shfaq te dera. Ishte viti 1984. Ajo kërkonte të vëllanë. Xhuniori nuk ndodhej aty. Alite e pyeti nëse mund t'i vinte në ndihmë. Fillimisht ajo tha "jo".

- Buzën e kishte të ënjtur, - kujton ai. – Pavarësisht se kishte vënë syze të errëta dielli, i dukej edhe syri i nxirë.

Nuk u desh shumë mend që Alite të kuptonte se çfarë kishte ndodhur apo ta shtynte Vikin t'i tregonte detaje. Anjelo, i dashuri i saj, e kishte goditur me shpullë ... përsëri. Kjo ndodhi pak muaj përpara se ata të martoheshin. Alite i tha Vikit se ai mund t'i tregonte vëllait apo babait të saj, por atë e zuri paniku.

- Mos e bëj! – iu lut ajo. – Ata do ta vrasin.

Viki Goti ishte lidhur me Anjelon që në shkollë të mesme. Anjelo kishte në pronësi një kompani që merrej me shitjen e vinçave, dhe i pëlqente të fliste si i fortë. Alite thotë se ai ishte thjesht një mburracak. Viki kishte kaluar ca kohë në kolegj, por e kishte lënë. Tani qenë fejuar. Kur erdhi në klub atë pasdite, Alite e dinte tashmë se Anjelo e kishte zakon të ushtronte dhunë ndaj saj. Në fakt, Goti e kishte rrahur njëherë Anjelon, pasi ky e kishte goditur Vikin. Kishte qenë një paralajmërim. Për këtë arsye, Viki e dinte se Anjelon do ta vrisnin nëse Alite i tregonte të atit se ç'kishte ngjarë.

Viki Goti e ka mohuar këtë histori, por një informator i bandës, Piter Zukaro, një vrasës i dënuar, dëshmoi në një gjyq, ndër të tjera, se ai kishte marrë pjesë në rrahjen e Anjelos, me urdhër të Xhon Gotit. Viki Goti, në një artikull që shkroi për gazetën "Daily News" në vitin 2009, u referohet Zukaros dhe Alites si "lakenj gënjeshtarë". Ajo shtonte se babai i saj e përbuzte Aliten dhe "sjelljen e tij të neveritshme".

Alite thotë se, pasi Viki iu qa atij, ai shkoi të takonte Anjelon dhe i tha: "Nëse i them Xhuniorit apo babait të saj, do të të bëjnë copash. Mos guxo ta prekësh më me dorë!".

- Ti shih punën tënde! – u përgjigj Anjelo.

Alite ishte në pozitë të vështirë, e cila u komplikua edhe më tej kur u bënë plane për martesën. Alite tregon se Viki filloi të vinte shpesh në klub, ku kalonte kohë me të. Ajo do t'i kërkonte babait të saj që Alite ta shoqëronte me makinë gjatë përgatitjeve për dasmën.

Ekzistonte një kod në botën e krimit që në atë kohë zbatohej me

përpikëri. Secili kishte nga një pajisje sinjalizuese. Nëse vinte mesazhi numerik "911-98", kuptohej që ishte një situatë emergjente dhe secili duhej të paraqitej sa më parë në klubin në kryqëzimin mes rrugës "101" dhe shëtitores "98". Nëse mesazhi ishte "911-98-38", atëherë duhej të merrje me vete një armë. Alite mori një nga mesazhet "911-98" dhe nxitoi drejt klubit. Atje gjeti Xhon Gotin. Kur Alite mbërriti, nuk foli. Priste se ç'do të thoshte shefi. Më në fund, Alite pyeti se si ishte puna.

Goti dukej i hutuar.

- Mora një mesazh, - tha Alite.

- Ah, po, - ia ktheu Goti. – Ime bijë dëshiron të marrë fustanin e martesës. Dua që ta shoqërosh.

- Kjo është urgjenca? – pyeti Alite.

- Ajo donte që të shkonte me ty, - tha Goti. – Shoqëroje!

Alite do ta shoqëronte disa herë Vikin teksa merrej me përgatitjet e dasmës. Gjatë këtyre udhëtimeve, tregon Alite, ajo i kapte krahët, i fërkonte shpatullat, i buzëqeshte dhe flirtonte me të. Kur ai tregohej i tërhequr, ajo do ta përqeshte duke i thënë gjëra të tilla si: "Çfarë problemi ke? Ke frikë nga im vëlla? Ke frikë nga Karmine?"

I vetmi person të cilit Alite i frikësohej në atë kohë ishte babai i saj, por nuk ia thoshte dot Vikit këtë gjë. Mundohej të mbrohej, siç bën një boksier për të shmangur goditjet. Përpiqej të mos mbeteshin vetëm. Ndihej në trysni të vazhdueshme. Kishte hallin të ruante pozicionin në familjen kriminale dhe të ndiqte rregullat. Mund të përballej me rreziqet e rrugës, por e kishte të vështirë ta menaxhonte situatën me të bijën e bosit.

Alite i thoshte vetes se nuk ishte aq i marrë sa të lidhej me Vikin. E dinte se mund të përfundonte i vdekur. Kjo lojë kishte rregulla. E dinte se këto rregulla shpesh shkeleshin. Ishte në dijeni të tradhtive brenda familjes kriminale. Mjaftonte që dikush t'i thoshte Gotit se Alite shkonte me vajzën e tij dhe ai ishte i mbaruar. Nuk kishte rëndësi në ishte e vërtetë apo jo. Në qoftë se Goti e besonte, Aliten do ta thërrisnin një ditë në klub dhe mund ta zhduknin nga faqja e dheut. E dinte se

sa i paqëndrueshëm dhe i pamëshirshëm mund të ishte bosi i mafies.

Ishte një situatë e makthshme. Për ca kohë, ai mendonte se kjo gjë do t'i ndodhte vërtet.

Një pasdite, Alites i thanë të shkonte në "Ravenite" pasi e kërkonte vetë Goti. Vriste mendjen nëse dikush e kishte parë me Vikin dhe kishte njoftuar të atin. Mezi i tërhoqi këmbët drejt klubit.

- Ime bijë dëshiron që të vish në dasmën e saj, - tha Goti.

Alite u befasua. E dinte se nuk kishte zgjedhje tjetër. Megjithatë u përpoq të refuzonte duke thënë se ai ndihej i nderuar, por nuk ishte pjesë e familjes dhe nuk ishte shumë i afërt me nusen apo me dhëndrin. Më në fund i tha se pjesëmarrja e tij do të ishte disi e papërshtatshme.

- Ore ti, - iu drejtua Goti, - nuk po të pyes, po të urdhëroj.

Rituali ishte spektakolar. Alite ishte njëri prej rreth njëzet shoqëruesve të dhëndrit. Ja ku ishte edhe Viki e veshur me të bardha. Motra e saj, Anxhela, e veshur me të kuqe, ishte shoqëruese nderi. Kishte edhe tri vajza të vogla që mbanin lulet, edhe këto të veshura me të kuqe. Pjesëmarrësit e tjerë ishin burra, të gjithë me smoking të zi, të gjithë për të nderuar princeshën e mafies.

- Nuk kishte gra të tjera, - thotë Alite. – Ajo nuk donte që ndonjëra ta eklipsonte shkëlqimin e saj.

Viki mbërriti në kishën "Porta e parajsës së Shën Mërisë", në Ozon Park, me një makinë "Bentli" të bardhë. Babai i saj kishte veshur një smoking të prerë enkas për këtë rast. Në librin e saj, ajo do të pohonte se babai i kishte thënë se mund ta anulonte martesën edhe pasi kisha qe mbushur plot, edhe pasi qenë ftuar një mijë persona për të marrë pjesë në festën që do të zhvillohej atë natë në një hotel luksoz në Long Ajlënd.

- Do ta festojmë dasmën tënde ditën e Krishtlindjes, - i kishte thënë i ati.

Ajo nuk pranoi dhe u martua më 9 dhjetor 1984.

Alite tregon se ajo u përpoq ta ngacmonte duke iu ngjitur pas trupit edhe gjatë dasmës, ndërkohë që ai e ndihmonte të merrte disa dhurata

dhe t'i fuste ato në një dhomë të rezervuar për këtë qëllim. Ajo ka deklaruar se Alite i qe afruar asaj dhe se ajo i kishte refuzuar ngacmimet e tij. Në tablonë e madhe të ngjarjeve, mund të quhet histori dytësore nëse ata patën ndonjë lloj marrëdhënieje përpara, gjatë apo pas martesës. Kjo histori, në telenovelën e Gotëve, është një kapitull tjetër që thekson mosfunksionimin e asaj familjeje.

Viki me bashkëshortin e saj shkuan në Las Vegas për të kaluar muajin e mjaltit. U akomoduan në hotelin "Mirazh". Një ditë pas dasmës, Xhuniori i telefonoi Alites.

- Bëhu gati! - tha ai. – Do të shkojmë në Las Vegas.

Goti kishte dhënë urdhër që Xhuniori me Aliten të niseshin për në Las Vegas. Kishte thënë se për arsye sigurie ata do të bëheshin truprojat e çiftit. Alites i thanë se Viki kishte kërkuar specifikisht praninë e tij. Me sa duket ajo ishte e mërzitur dhe e përmalluar për shtëpinë. Babai i saj ishte i gatshëm t'ia plotësonte dëshirat. Alite mendonte se arsyeja e vërtetë e dërgimit të tij dhe Xhuniorit në Las Vegas ishte frika se mos Anjelo i rrihte të bijën. Ditët në Las Vegas ishin të qeta, por të kushtueshme.

- Luanim bixhoz, - tregon Alite. – Xhuniori ishte fans i "Kaubojsve" të Dallasit. Ata luanin kundër "Majamit". Secili prej nesh vuri bast dhjetë mijë dollarë për fitoren e "Dallasit". Humbëm. Më pas, me sa mbaj mend, humbëm edhe nja tridhjetë mijë të tjera duke luajtur njëzetenjësh dhe me zare.

Përpara se të merrnin avionin e kthimit, do të linin edhe paratë e fundit në makinat me monedha.

Alite tha se marrëdhënia e tij me Vikin vazhdoi edhe pas martesës së saj dhe në fund, shpuri në konfrontimin e tij me Anjelon. Por, në mesin e viteve '80, po ndodhnin aq shumë gjëra, po fitohej aq shumë para, kishte aq shumë dinamikë në botën e krimit, sa askush nuk i kushtoi vëmendje lidhjes së tyre.

- Në gjyq deklarova se ne kishim ndjenja për njëri-tjetrin, por nuk jam i sigurt nëse kjo është e vërtetë. Ajo ndoshta shtirej, teksa shihte

se mund t'ia hidhte pa u diktuar. Në të njëjtën mënyrë, më përdorën edhe babai dhe vëllai i saj, por për arsye të ndryshme. Unë thjesht përpiqesha të mbijetoja.

Në atë kohë, tregon Alite, ai vendosi të krijonte distancë me atë lloj çmendurie - që ishte jeta me Gotët. Investoi një pjesë të parave që kishte fituar nga trafiku i drogës, bastet dhe vjedhjet në blerjen e pronave të patundshme. Paratë nuk i kishte në bankë, por kishte mundësi t'i qarkullonte. Ai me Xhuniorin i linin paratë tek ortakët e tyre.

- Ata nuk guxonin të na mashtronin, - thotë ai. – E dinin se do t'i vrisnim nëse e bënin.

Në disa raste, le të themi, mund të merrte deri në gjysmë milion dollarë. Nëse kishte nevojë për para, mund të shkonte te njëri prej tyre dhe t'i kërkonte një pjesë. Vendosi gjithashtu se do të bënte një veprim me mend nëse do të investonte një pjesë të parave në prona të patundshme. Bleu dy pallate në Kuins dhe dy të tjera në Prinston të Nju Xhersit. Më pas bleu një kompleks tjetër në Sauth Bransuik, pranë Prinstonit, dhe një apartament në Manhatanin e Poshtëm, jo larg nga Qendra Botërore e Tregtisë.

Dëshironte gjithashtu një vend ku të mund të largohej nga rutina e përditshme e lagjes. Ishte lidhur me një grua nga Nju Xhersi, me të cilën shoqërohej shpeshherë. Ajo me të shoqin po divorcoheshin dhe donin të shisnin pronën e tyre në Vorhiz, ndanë autostradës "73", e cila shtrihej në një sipërfaqe prej pesëmbëdhjetë akrash. Brenda kësaj prone kishte tri shtëpi. Alite pagoi rreth gjashtëqind mijë dollarë për këtë pronë dhe atje u shpërngulën e fejuara e tij dhe pjesëtarët e tjerë të familjes. Në njërën prej tyre u vendosën prindërit dhe në të dytën gjyshja. Ai me bashkëshorten e tij të ardhshme u akomoduan në shtëpinë më të madhe. Disa vjet më vonë, në vitin 1994, ai do të blinte një shtëpi tjetër, këtë herë në rrugën "Brik", në një zonë rezidenciale në Çerri Hill.

Pronat në jug të Xhersit gjendeshin më pak se dy orë me makinë nga qyteti. Për dikë që ishte rritur në një lagje të Kuinsit, me të

afërm që jetonin në kat të dytë dhe në anën tjetër të rrugës, zotërimi i pronave në Vorhiz dhe Çerri Hill ishte një hap i madh. Fitohej një status tjetër, që mund të mos ketë pasur shumë kuptim për Gotët, por jo për familjen e Alites. Donte të tregonte gjithashtu përpara familjes – babait, nënës, gjyshes, vëllait dhe motrave – se po bënte diçka të hairit për veten e tij, se ishte i suksesshëm.

Alite akoma tërbohet pasi ka njerëz që mendojnë se atë e "përzuri" Xhuniori nga Kuinsi. Konflikti mes tyre dhe kërcënimet për vdekje do të ndodhnin disa vjet më pas. Këto prona ai i bleu në vitin 1987. Atëherë kërkonte t'i investonte paratë dhe blerja e disa pronave ishte një lëvizje e zgjuar.

– Askush nuk më zboi nga lagjja, - thotë ai. – Atje kaloja pjesën më të madhe të ditës. Thjesht e kisha për mbarë të akomodohesha në një vend tjetër.

Ditën e Shën Valentinit, në vitin 1989, në gjykatën e kontesë së Kuinsit, Xhon Alite lidhi kurorë me Karol Defgardin, të cilën e kishte pasur të dashur për shumë kohë. Xhuniori ishte shoqëruesi i parë i dhëndrit. Xhoni Ruxhero ishte dëshmitari tjetër. Ishte një ceremoni e thjeshtë, krejt e kundërt me ritualin spektakolar të Viki Gotit. Ngjashmëria e vetme ishte se asnjëra prej martesave nuk do të ishte jetëgjatë.

- Ishim njohur që në moshë të re, - tregon ai. – E tradhtova Karolën përpara dhe pasi u martuam.

Vendosën të martoheshin ditën e Shën Valentinit, jo për shkak të romancës që ndjell kjo festë, por sepse 14 shkurti ishte ditëlindja e Xhuniorit. Ky i fundit kishte propozuar këtë datë për të treguar respekt ndaj tij dhe Alite nuk ia prishi. Për të nuk kishte shumë rëndësi data. Ai me Karolën do të jetonin në Vorhiz. Pas disa javësh, ata u nisën për në Havai ku do të kalonin muajin e mjaltit. Nuk kishin mundur të shkonin menjëherë pas ceremonisë martesore. Gjatë kohës që do të qëndronin në Havai, në shtëpi do të kryheshin disa punime. Për këtë, Alite kishte rënë në ujdi me kontraktuesin e një kompanie

ndërtimi. Kishte porositur vendosjen e një vaske, montimin e një antene satelitore mbi çati dhe instalimin e një sistemi elektronik sigurie në mënyrë që të kontrollohej kushdo që hynte nga autostrada "73" drejt pronës së tij. Shtëpia gjendej rreth shtatëqind metra nga autostrada dhe instalimet elektrike duheshin bërë mes një terreni jo dhe aq të përshtatshëm. Ky sistem ishte i nevojshëm për sigurinë e familjes. Alite i dha dymbëdhjetë mijë dollarë kontraktuesit, i cili i premtoi se gjithë puna do të mbaronte përpara se ai të kthehej nga pushimet.

Ndërkohë që ishte në Havai, i kontrollonte çdo ditë mesazhet telefonike të shtëpisë. Një ditë, një shok i tij kishte lënë një mesazh që e çoroditi. I thoshte se kishte ndaluar pranë shtëpisë për ta takuar, por nuk kishte dashur ta bezdiste. Kishte parë nga dritarja e dhomës së gjumit dhe kish parë dikë, për të cilin mendoi se ishte Alite dhe ishte duke bërë dashuri me një grua.

Alite i telefonoi shokut të tij për të kuptuar më mirë se për çfarë e kishte fjalën.

- Kishte menduar se isha në shtrat me time shoqe, - tregon Alite. - Në fakt kishte qenë kontraktuesi me dashnoren e tij. Ishte i martuar, por e kishte sjellë dashnoren në shtëpinë time dhe kishin bërë seks në krevatin tim.

Kur Alite me Karolën u kthyen në shtëpi, asnjë punë nuk ishte mbaruar. I tha së shoqes të telefononte kontraktuesin. Do t'i thoshte se kishte dhe dy mijë dollarë për të marrë dhe se Alite do të shkonte në Florida për një javë. Kur të kthehej, gjithë puna duhej të kishte përfunduar.

Kontraktuesi erdhi të nesërmen për të marrë shumën shtesë. Në vend që të merrte paratë, hëngri një dru të mirë.

- I thashë: "Kujton se mund të më bësh për budalla. Ta rregulloj unë qejfin!"

Pas këtyre fjalëve, Alite e zhveshi kontraktuesin dhe e goditi disa herë me një tub hekuri. I theu brinjët, nofullën dhe njërin krah. Më pas e hodhi në një liqen të vogël që ndodhej brenda pronës së tij.

- I bija me tytën e pistoletës, - thotë Alite, – për të mos e lënë të dilte nga uji. Bënte shumë ftohtë.

Në fund e mori kontraktuesin, e lidhi – ashtu lakuriq siç ishte – dhe e futi në garazh.

Jashtë garazhit, disa qen rojë të racës "Rotvailer" vërtiteshin rreth e qark.

- Dola për të ngrënë darkë, - tregon Alite. – Atë e lashë në garazh. Kisha harruar hapur dritaren e pasme. Me sa duket, kishte arritur të zgjidhej. Ishte hedhur nga dritarja dhe kishte vrapuar lakuriq përmes pyllit. Policët e kishin gjetur në autostradën "73".

Policët morën kallëzimin e kontraktuesit. Përpara se ta arrestonin, ata kontaktuan hetuesit e krimit të organizuar, të cilët u përpoqën ta fusnin në kurth duke e përgjuar. Sipas këtij operacioni, kontraktuesi do t'i telefononte Alites dhe do ta vërtiste muhabetin në atë mënyrë që ai ta pranonte se ç'kishte bërë. Hetuesit shpresonin gjithashtu se Alite do të mburrej për lidhjet e tij mafioze.

- Përpara se të ndodhte kjo gjë, më telefonoi dashnorja e kontraktuesit për të më paralajmëruar, - tregon Alite. – Më tregoi se do të më përgjonin. Ma tha këtë sepse ai e kishte mashtruar. I premtonte vazhdimisht se do ta linte të shoqen, por nuk e bënte. Në këtë mënyrë, ajo mendonte se do të hakmerrej ndaj tij.

Biseda telefonike u përgjua, por nuk e inkriminoi Aliten. Gjithsesi u ngritën akuza pas kallëzimit të bërë nga kontraktuesi dukshëm i rrahur, i lënduar dhe i terrorizuar. Çështja do të zgjaste për më shumë se një vit derisa u arrit një marrëveshje për pranimin e fajësisë dhe Alite kaloi ca kohë pas hekurave.

Ndonëse tashmë rezidenca e tij e përhershme ishte në Vorhiz të Nju Xhersit, Alite kalonte thuajse çdo ditë dhe pjesën më të madhe të netëve në Kuins. Menjëherë pas kthimit nga Havai, për nder të Alites, Xhuniori organizoi një festë të madhe në "Altadona", një restorant në bulevardin "Kros Bei". Ishte një festë e vonshme beqarie, që zhvillohej pas martesës dhe muajit të mjaltit. Merrnin pjesë rreth njëzet veta që pinin e

bënin qejf, ndërsa bashkëshortet dhe të dashurat i kishin lënë në shtëpi.

Në këtë kohë, Alite frekuentonte rregullisht pabin "PM" në kryqëzimin mes shëtitores "101" dhe rrugës "84". Ishte miqësuar me Roni Trukion, një prej bashkëpunëtorëve të familjes kriminale, me të cilin kishte administruar për ca kohë bordelin. Alite dhe Trukio kujtonin shpesh duke qeshur incidentin kur gruaja e Trukios, e tërbuar nga inati, kishte përplasur makinën e saj me shumë të tjera të parkuara përpara bordelit. Pinin shpesh në këtë pab, të cilin Trukio e kishte në bashkëpronësi.

Në moshë të vogël, Trukio kishte pësuar një aksident me makinë. Për pasojë, krahun e djathtë e kishte të paralizuar. Për këtë arsye i kishin ngjitur nofkën "Roni me një krah". Edhe me një krah, ai kishte arritur të ngjitej në hierarkinë e familjes kriminale. Xhon Gotin e kishte pasur shok fëmijërie. Trukio ishte zyrtarizuar si anëtar i familjes në vitin 1990. Më vonë do të bëhej edhe kapo.

Ndërkohë, Trukio u bë gjithashtu ortak me Aliten në disa biznese që ai me Xhuniorin kishin hapur në Tampa. Gjatë muajit të mjaltit, përmes një të njohuri, Alite qe lidhur me një shok të vjetër të kolegjit, një djalë i quajtur Tim Donovan, i cili merrej me biznesin e parkingut. Alite tregon se Donovani kishte dëshirë të përfshihej në punë të pista dhe e ftoi në Bregun Lindor. Alite e vizitoi Donovanin dhe i pëlqeu terreni. Ai me Xhuniorin dhe Trukion krijuan një bazë të fortë në Tampa. Alite insiston se bizneset e atjeshme – një shërbim parkimi, një dyqan xhamash, një restorant dhe një klub nate – ishin të ligjshme, edhe pse financoheshin nga para që buronin nga droga dhe kumari.

- Për ca kohë ime motër dhe bashkëshorti i saj jetuan në Tampa dhe menaxhonin bizneset, - thotë Alite. – Por ata nuk ndenjën gjatë.

Bizneset në Tampa lulëzuan dhe sollën shumë të ardhura. Por prania e disa të fortëve nga Nju Jorku në një qytet të Floridës, veçanërisht gangsterë të lidhur me emrin famëkeq të Gotit, nuk kaloi pa u vënë re nga organet e zbatimit të ligjit. Zyra e prokurorit dhe FBI-së hapën një çështje penale kundër Xhuniorit, Alites, Trukios dhe disa prej bashkëpunëtorëve të tyre. Donovani do të dëshmonte për prokurorinë e

Tampës, në cilësinë e dëshmitarit, se Alite, Trukio dhe të tjerë e kishin kërcënuar dhe i kishin marrë biznesin e parkimit.

Fillimisht Alite nuk kishte dijeni se kishte probleme në Florida. Kishte probleme më imediate në Nju Jork. Siç do të rrëfente më vonë përpara një jurie, një pasdite Alite qe ulur në pabin "PM", kur Karmine Anjelo dhe katër burra të tjerë, të gjithë të armatosur, u afruan në drejtim të tij. Shpura e Anjelos përbëhej nga vëllai i tij, Miki, një gangster i quajtur Anxhelo Kasteli, një djalë i ri që Alite e njihte si Entoni, dhe një tjetër i quajtur Riki Red.

- Nuk ishin të fortë. Ishin drogaxhinj të mbaruar, - tregon Alite. – Me këta lloj tipash shoqërohej Karmine. Shumicën e kohës ishin të mpirë nga droga. Më vonë, dy prej tyre më thanë se nuk e kishin idenë se çfarë po planifikonte Karmine.

Ata kishin dëgjuar për Aliten. E njihnin nga reputacioni që kishte krijuar. Para pak javësh, në një kryqëzim, ai kishte qëlluar dy djem që kishin vjedhur disa prej shpërndarësve të drogës që punonin për llogari të tij në barin "Flait 116".

- Më telefonuan se kishte pasur një problem, - tregon Alite. – Po dilja nga shtëpia. Kisha veshur kostum e kollare. Do të shkoja me Toni Kellin dhe një djalë tjetër në "Metro 700", një klub shumë i këndshëm. Ata më morën me makinë. Kisha marrë me vete një qese plehrash ku kisha futur një automatik me karikator që mbante pesëdhjetë fishekë. Ata nuk dinin gjë. U thashë: "Do të ndalojmë diku për pak."

Ndaluan te një bllok përpara barit "Flait 116", ku rrinin ata tipat. I kishin thënë se ata vërtiteshin në rrugën përpara barit. Alite doli nga makina, mori automatikun dhe lëshoi një breshëri. Të gjithë ia mbathën. Alite tregon se iu vu pas njërit për të cilin dyshohej se kishte vjedhur shpërndarësit që punonin për të.

- E kapa për fyti, - tregon Alite. – Njihja vëllanë e tij. I thashë: "Po ta fal jetën vetëm sepse njoh vëllanë tënd. Shpëtove paq kësaj here, por, nëse ti apo shokët e tu u bini në qafë çunave të mi, do të kthehem e do të të vras. More vesh?"

Pastaj Alite e futi automatikun në qesen e plehrave dhe u kthye në makinë, ku e priste Kelli.

- Mirë je? – e pyeti Kelli.

- Nuk ka gjë, - ia ktheu Alite. – Ikim.

- Ku të ikim? – e pyeti Kelli.

- Në "Metro 700", - tha Alite. – Por më parë kthehemi pak në shtëpinë time sa të lë këtë, - shtoi ai duke bërë me shenjë nga qesja dhe arma brenda saj.

Duke iu rikthyer një teme që e përsërit shpesh teksa rrëfen historinë e tij, Alite thotë se ai nuk hapte kurrë i pari sherre, nuk i binte kujt në qafë kot. Por, nëse kishte ndonjë problem, nuk hezitonte të vepronte dhe pranon se ndonjëherë e ka tepruar me reagimet e tij. Ai shprehet se besonte se, nëse i futej diçkaje, duhej ta çonte deri në fund. Në fakt, shpeshherë i ka kaluar caqet.

Ata tipat që shoqëronin Karmine Anjelon e dinin se Alites i kishte dalë nami si njeri i dhunshëm, kur hynë atë pasdite në pabin "PM". Në atë kohë, Anjelo ishte një anëtar i mafies – shembull tjetër nepotizmi brenda organizatës së Gotëve. Ky rang i jepte atij status dhe në hierarkinë e familjes ai qëndronte mbi Aliten.

Konfrontimi ishte një lëvizje tipike e Anjelos, sipas Alites. Ai bënte shumë zhurmë dhe kapardisej, por asnjë veprim konkret.

- Karmine nuk kishte këllqe, por përpiqej të hiqej si i fortë, - dëshmoi Alite në lidhje me incidentin. – Më doli ballë për ballë. Nëse donin të më vrisnin, nëse pesë burra të armatosur kishin ardhur për të qëlluar, nuk kishte kohë për fjalë. Do të më kishin vrarë.

Duke parë qëndrimin e tyre, Alite hodhi sytë drejt Anjelos dhe futi dorën pas, duke u shtirur sikur do të nxirrte një pistoletë. Roni Trukio, ulur më tutje, pretendoi gjithashtu se kishte armë me vete. Duke ndjekur këtë skenë, një djalosh i quajtur Mondo, shok i Alites, doli me nxitim nga dera e pasme dhe solli një pistoletë që Alite e kishte fshehur në një apartament aty pranë.

Anjelo iu afrua Alites dhe i tha duke pëshpëritur:

- Bashkë kemi një hesap për të larë.

- Ashtu është, - ia ktheu Alite.

Armiqësia mes Alites dhe Anjelos ishte ndezur përpara se vinçieri trupmadh të bëhej dhëndër në shtëpinë e Gotëve. Ata urreheshin prej kohësh. Kjo antipati kishte vazhduar gjatë viteve ndërsa secili prej tyre ishte ngjitur në hierarkinë mafioze. Alite e dinte mirë se Anjelo ishte një shkallë më lart në këtë hierarki, por kjo nuk ishte arsye për t'i hapur rrugë.

- Unë me Karminen dolëm jashtë së bashku, - tregon Alite. – Duke dalë, Mondo më dha pistoletën, një nëntëmilimetërshe. Përjashta, Karmine më goditi në kokë me dorezën e armës.

Alite deshi të kundërvepronte, por hezitoi. Vazhdonte të ndiqte rregullat e botës së krimit. Dhe në atë botë, nëse godisje një anëtar të mafies, mund të dënoheshe me vdekje.

- Ishte një situatë që me zor e përtypa, - tregon ai. – I dija rregullat, por mendoj se më mirë ta kisha qëlluar. Në atë kohë nuk i frikësohesha as atij, as Xhuniorit. Në mendje m'u fiksua Xhon Goti. Ai ishte bosi i mafies dhe ky ishte dhëndri i tij. Kjo është arsyeja se pse nuk reagova. Ndërkohë që unë me Karminen po i ulërinim njëri-tjetrit, pashë Xhuniorin që po parkonte makinën. Viki ishte ulur pranë tij. Pasi parkoi, ai doli nga makina. Viki qëndronte pas tij.

Me sa dukej, e dinin se diçka kishte ndodhur. Alite ua sqaroi ngjarjen. Ai i tha Xhuniorit se donte ta vriste Anjelon.

- Ti as nuk e prek dot, - iu përgjigj Xhuniori duke u futur mes të dyve.

Ishte si skena e Xhoni Gebertit, por sigurisht me më shumë dramatizëm. Kësaj here bëhej fjalë për një njeri të afërm. Edhe pse Anjelo ishte burracak dhe i rrihte të motrën, ai mbetej pjesë e familjes. Xhon Alite nuk ishte si Anjelo.

- Në këtë pikë kuptova se nuk kisha vend në atë familje, - thotë Alite. – Atëherë e kuptova vërtet. Xhuniori lejonte këtë copë idioti të më drejtonte mua pistoletën, të vinte me katër tipa për të më vrarë dhe më ndalonte ta ndëshkoja sepse e kishte kunat ... E kuptova. Ata ishin

pjesë e një familjeje. Unë nuk bëja pjesë në atë familje. Për ta unë isha thjesht një tip i rëndomtë që përdoresha për të lënduar njerëz dhe për të bërë para. Kaq vleja.

Kështu funksiononte familja Goti. Ata ishin të parët. Të tjerët nuk kishin rëndësi.

Disa muaj më vonë, po atë vit, Anxhelo Ruxhero vdiq nga kanceri. Atë e kishin mënjanuar nga skena, duke e konsideruar *persona non grata* për thuajse katër vjet. Vetë ish-shoku i tij i ngushtë, Xhon Goti, kishte vendosur largimin e tij nga organizata. Në fakt, Goti nuk dëshironte të merrte pjesë në varrimin e Ruxheros, por Salvatore Gravano e bindi të shkonte.

Në varrim, Goti u shfaq i pikëlluar dhe i ngrysur, por të gjithë e dinin se po aktronte. Ai ishte bosi dhe kishte ardhur këtu për të nderuar kujtimin e një vartësi. E kishte harruar shoqërinë. Ky ishte Xhon Goti. Kishte harruar që ndodhej në atë pozicion falë ndihmës së Ruxheros. Alite kishte filluar të kuptonte se si funksiononte kjo organizatë. Në fakt, ai po e përjetonte këtë gjë çdo ditë. Por nuk ishte ende i gatshëm që të shkëputej.

Në fillim të vitit 1990, u zhduk Greg Reiteri. U përhap fjala se e kishin vrarë pas një mosmarrëveshjeje në tregtinë e drogës, por trupi i tij nuk u gjend. Askush nuk u padit për këtë vrasje, megjithëse kishte një të dyshuar. Alite dhe njerëzit rreth tij ishin të bindur se Reiterin e kishte eliminuar Tomi Pitera, vrasësi i Uilli Boi Xhonsonit.

- I kishte dalë nami se Pitera i copëtonte trupat, - tregon Alite. – I vriste njerëzit dhe pastaj i zhdukte kufomat. Na e mori mendja se kjo ishte vepër e tij.

Reiteri dhe Pitera kishin qenë për ca kohë ortakë në biznesin e drogës. Pas zhdukjes së Reiterit pati një mosmarrëveshje për rreth njëzet mijë dollarë. Alite nuk e mësoi kurrë motivin e vrasjes, por dyshonte se mund të kishte gisht Denis Harigani, të cilin ata e kishin vjedhur para ca kohësh. Harigani dhe Pitera punonin së bashku në biznesin e drogës. Vëllai i Gregut, Majku, kishte ndihmuar në për-

gatitjen e planit për vjedhjen. Nëse dikush vidhte Hariganin, kishte vjedhur edhe Piterën.

Aktualisht, Tomi Pitera është dënuar me burgim të përjetshëm pasi u akuzua në vitin 1992, për gjashtë vrasje. Pitera i përkiste familjes Bonano, por shpesh kontraktohej edhe nga familje të tjera. Nuk ka dalë akoma në dritë nëse vrasja e Reiterit ishte vendosur nga mafia, apo ndodhi thjesht pas një konflikti mes trafikantësh. Për Aliten nuk kishte rëndësi se cili version ishte i vërtetë. Greg Reiteri kishte qenë shok i mirë. Pitera e kishte vrarë. Tani qarkullonin fjalë se Pitera i ishte qepur Alites.

Disa muaj pasi u vendosën në jug të Xhersit, Alite mori një telefonatë nga e shoqja. Karolën e kishte kapur paniku. I tha Alites se burra të armatosur lëviznin në pyllin pas shtëpisë. Alite u nis me shpejtësi, duke marrë një rrugë nga pas shtëpisë. Sapo u fut brenda, ai mori një automatik "Uzi" dhe një pistoletë. Në mes të errësirës doli në ndjekje të atyre që po i ngrinin kurth.

- Flisnin spanjisht, - thotë ai teksa ritregon historinë e një shkëmbimi zjarri që dukej si një film aksion. – I dëgjova të flisnin. Mendoj se ishin meksikanë.

Duke iu afruar shtëpisë, ata kishin aktivizuar dy alarme përgjatë rrugës mes autostradës dhe shtëpisë ku ai jetonte me Karolën. Edhe qentë e kishin nuhatur praninë e tyre.

- Ata qenë lidhur me zinxhirë, por lehnin pa pushim, - tregon ai.

Alite doli pa bërë zhurmë nga dera e pasme, u fut në pyll dhe u ul në gjunjë derisa sytë t'i mësoheshin me errësirën. Më pas eci përpara.

- E njihja terrenin më mirë se ata, gjë që më ndihmoi, - thotë ai. – Në fillim ata nuk e dinin se isha afruar aq shumë. Mendonin se gjendesha në shtëpi. Donin të më zinin pritë nëse dilja, ose planifikonin të sulmonin shtëpinë duke hapur zjarr. Vendosa që t'i sulmoja i pari.

I qëlloi duke vrapuar drejt tyre. Filloi shkëmbimi i zjarrit nga të dyja palët. Disa herë Alite u fut mes shkurreve për t'u mbrojtur dhe doli sërish duke hapur zjarr. Është i sigurt se ka qëlluar dy prej tyre, përpara se të gjithë t'ia mbathnin nga prona e tij.

Të nesërmen, ai me një shok dolën për të vëzhguar zonën përreth.

- Nuk gjetëm kufoma, por kishte gjak gjithandej, - tregon ai. – Isha i sigurt se i kishte dërguar Pitera. Ai bënte biznes me meksikanët.

Alite thotë se u hodh dritë mbi dyshimet e tij disa ditë më pas, kur i çuan fjalë se Xhon Goti donte ta takonte te klubi "Ravenite". Tomi Pitera kishte kërkuar të takoheshin.

- Shkova atje pa e ditur se ç'më priste, - tregon Alite. – Pitera kishte vrarë Greg Reiterin, babai i të cilit kishte pasuruar Gotin dhe kishte pranuar burgun në vend që të depononte për të. Vetëm për këtë arsye, Pitera duhej të vritej. Por Goti nuk ishte i këtij mendimi. Ai tha se çfarë kishte ndodhur deri më tani, t'i mbetej së shkuarës. U vendos që konflikti të shuhej dhe të dy ne duhej të binim dakord.

Por jashtë klubit, teksa secili po shkonte te makina e vet, Alite i tha Piterës se asgjë nuk kishte ndryshuar.

- Ç'do të thuash? – pyeti Pitera. – Bosi tha që konflikti u zgjidh.

- Asgjë nuk është zgjidhur, - ia ktheu Alite. – Një ditë do të të vras.

Pitera u arrestua dhe u burgos përpara se Alite ta konkretizonte kërcënimin e tij.

KAPITULLI 10

Çdo biznes ka një person përgjegjës që duhet të monitorojë vijueshmërinë e punës. Disa prej këtyre personave janë liderë të zotë. Të tjerët nuk dinë se si të udhëheqin, por e adhurojnë të qenët bos. Xhon Goti i përkiste grupit të dytë. Ai kontrollonte familjen më të madhe kriminale të Nju Jorkut, por e administronte atë si të ishte një bandë rrugaçësh që sorollateshin në Hauard Biç.

Kërkonte respekt nga të tjerët, por asnjëherë nuk e vrau mendjen se si duhej fituar ai respekt. Donte që të gjithë vartësit ta pranonin pozicionin e tij në çdo hap të veprimtarisë së tyre. Këtë pranueshmëri e quante protokoll. Xhuniori e kishte theksuar këtë gjë që herën e parë që kishte takuar Aliten. Ishte një fenomen që Alite e vëzhgonte të përsëritej herë pas here, ndërsa Gotët ndërvepronin me njerëzit rreth tyre.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: të jesh në dijeni gjithmonë për praninë e bosit në çdo mjedis publik apo social! Në çdo rreth shoqëror, ku ndodhen anëtarë të familjeve të tjera kriminale, sigurohu që ata të vijnë te ti për të të respektuar! T'u afrohesh i pari për t'i takuar është shenjë dobësie.

- Në qoftë se futeshe në një dhomë, ku kishte një grup gangsterësh, të parin duhej të takoje personin me rangun më të lartë, - tregon Alite.

– E puthje në të dyja faqet. Vetëm pas këtij rituali mund të përshëndetje të tjerët. Po të ishte Goti në dhomë, fillimisht duhej të shkoje detyrimisht tek ai. Sa herë që dilnim, duhej të visheshim hijshëm. Por asnjëherë më mirë sesa bosi. Më kujtohet se një herë duhej të ndryshoja xhaketën sepse ishte e njëjtë me atë që kishte veshur Goti. I thashë vetes: "Mos po sillemi gjë si vajza adoleshente?" Por kështu qenë gatuar ai me të birin. Sa herë që ata të thërrisnin, duhej të shkoje menjëherë. Të lije në mes çfarëdo gjëje me të cilën po merreshe. Nëse nuk ndodheshe në klub atë natë kur të gjithë duhej të takoheshin, i hapje vetes telashe. Fillimisht nuk mendoja se duhej të shkoja gjithmonë, por një herë, isha në shtëpi dhe ra dera. Ishte Xhin Goti që më ulëriu:

- Ore ha pykë ti? Pse dreqin nuk ke shkuar në klub? Besoj se e di se duhet të shkosh menjëherë.

Mbrëmjen e së shtunës, Xhon Goti e kishte zakon të mbante një fjalim gjatë darkës në klubin "Berxhin". Të gjithë duhej të ishin të pranishëm. Disa prej djemve duhej të gatuanin në kuzhinën e klubit. Më pas, të gjithë uleshin për të ngrënë darkë – njëzet deri në njëzet e pesë persona, anëtarë dhe bashkëpunëtorë të familjes mafioze. Edhe gjatë darkës kishte rregulla.

- Askush nuk fillonte të hante përpara se Goti të gëlltiste kafshatën e parë, - tregon Alite. E njëjta skenë përsëritej në një shkallë më të ulët gjatë mbrëmjeve të së martave në klubin "Miqtë tanë". Këtu Xhuniori mblidhte bandën e tij. Ai do të mbante fjalimin e rastit dhe të gjithë të tjerët e kishin të detyrueshme pjesëmarrjen.

- Duhej të isha atje medoemos, - thotë Alite. – Nuk pranoheshin justifikime të tilla si: "Jam i zënë. E kam lënë të darkoj me time shoqe. Im bir është me grip." Në takimet e të martave, ushqimet silleshin nga pronari i restorantit "La Villa". Pronari i paguante haraçin Xhuniorit duke na dërguar ushqime falas.

Disa mund t'i shpërfillnin protokollet, por me përjashtime të rralla. Çarls Karnelia, me të cilin Alite do të krijonte një aleancë të paqëndrueshme, ishte një ndër personat që nuk vinte kurrë në të tilla

takime. E konsideronin paksa të çmendur dhe të çekuilibruar. Për këtë arsye ishte i justifikuar.

- Kishte një dërrasë mangët ai, - thotë Alite për Çarls Karnelian, vëllai i të cilit, Xhoni, ishte anëtar i mafies dhe bënte pjesë në rrjetin e heroinës së drejtuar nga Xhin Goti dhe Anxhelo Ruxhero. Karnelia – askush nuk e thërriste "Çarls" – u bë eventualisht një anëtar me të drejta të plota i familjes mafioze, por kjo ishte në të vërtetë një përpjekje për ta mbajtur afër. Ishte vrasës i pashpirt dhe njeri krejtësisht i paqëndrueshëm.

- Në njëfarë mënyre ai ndihej i mrekulluar kur vriste, - tregon Alite për vrasjet që kreu Karnelia. - Disa vrasin se ndihen të detyruar ta bëjnë atë gjë, ndërsa atij i pëlqente të vriste.

Karnelia nuk lexonte shumë, por në shtëpi kishte libra anatomie me trupa të prerë dhe kufoma të hapura. Një herë e pyeti Aliten nëse donte të lexonte ndonjë prej tyre. Alite refuzoi me mirësjellje. Ai do të dëshmonte kundër Karnelias në vitin 2009, duke e fajësuar për disa ekzekutime mafioze, përfshirë vrasjen e Luis DiBonos.

Vrasja e DiBonos u vendos nga Goti për një arsye të thjeshtë: ai nuk paraqitej në takime, edhe pasi e kishin lajmëruar.

DiBono, një kontraktues ndërtimi 63-vjeçar, kishte shërbyer gjithë jetën për familjen Gambino dhe i sillte shumë të ardhura. Kur Kastejano qe gjallë, DiBono ishte përplasur me Gravanon në lidhje me një projekt ndërtimi dhe kishte mbijetuar. Por tani Kastejano nuk rronte më dhe Gravano i mbante akoma mëri. Në atë kohë, kompania e DiBonos kishte fituar një projekt disa milionë dollarësh për mbrojtjen nga zjarri; ky projekt po zbatohej në Qendrën Botërore të Tregtisë. Me sa duket, ai do të fuste në xhep disa milionë dollarë nëpërmjet një skeme korruptive, pasi do të kryhej punë me cilësi të dobët. Gravano do t'i hidhte benzinë zjarrit. Nga ana tjetër, Gotit i hipnin xhindet sa herë që shihte dikë që fitonte më shumë sesa ai vetë. I dukej sikur i kishin hyrë në pjesë. E thirri DiBonon në një takim, por ai u justifikua se nuk mund të merrte pjesë. E thirri për herë të dytë; sërish DiBono nuk erdhi.

Sipas Gotit u mbush kupa. Dha urdhër që ta vrisnin.

Sipas prokurorëve federalë, Xhuniori e fitoi kontratën për vazhdimin e punimeve.

Në prill 1990, Xhuniori u martua me Kim Albanezen. Morën pjesë njerëz nga shoqëria e lartë dhe nga bota e krimit. Ceremonia e zhvilluar në hotelin "Helmsli Palas" ishte edhe më ekstravagante sesa ajo e Viki Gotit, gjashtë vjet më parë.

Më vonë, autoritetet do të zbulonin një listë të të ftuarve që Xhuniori e mbante të fshehur. Në këtë listë pasqyrohej edhe shuma e parave që kishte dhënë gjithsecili. Shuma totale e ofruar nga 173 të ftuar – anëtarë dhe bashkëpunëtorë të njërës prej pesë familjeve kriminale të Nju Jorkut – ishte 348.700 dollarë.

- Kaq para shumica e njerëzve nuk mund t'i kursejnë gjatë gjithë jetës, - do të deklaronte një prokuror përpara jurisë në gjyqin e Xhuniorit, në vitin 2009. Xhon Goti i bëri të birit një dhuratë edhe më mbresëlënëse. E promovoi në rangun e kapos, duke zhgënjyer shumë prej anëtarëve të vjetër të organizatës.

- Shumë njerëz nuk e honepsnin Xhuniorin, - tregon Alite. – Promovimi i tij shkaktoi pakënaqësi në shumë qarqe. Të gjithë mendonin se ai nuk e meritonte atë pozicion. Por ishte bërë kapo për shkak të të atit.

Dy muaj pas martesës, Alite dhe Bobi Borielo, i cili kishte qenë shoqërues i parë i dhëndrit, dolën nga klubi "Miqtë tanë", pasi Xhuniori u kërkoi të bënin nja dy hapa jashtë. Këto të ashtuquajtura shëtitje ishin një mënyrë tjetër e sajdisur nga babai i tij për t'u shmangur përgjimeve. Teksa po ecnin, do të dëshmonte Alite më vonë, Xhuniori pranoi se do të vazhdonte të zbatonte kontratën e DiBonos. Nuk e tha arsyen, por i tregoi Alites dhe Borielos se DiBono do të vritej. Të dy do të ishin pjesë e grupit që do të realizonte krimin. Ishte puna e tij e parë si kapo dhe donte që të bëhej pa probleme.

- Në atë kohë, Bobi ishte përplasur me një gangster të quajtur Preston Geritano, - tregon Alite. – Ishin zënë për ca para dhe Geritano kishte kërcënuar se do ta vriste. Geritano kishte lidhje me familjen

gjenoveze. Bobi donte që Xhuniori të ma ngarkonte mua si detyrë eliminimin e Geritanos. Xhuniori nuk pranoi dhe u acarua.

- Nuk kemi kohë për këto tani, - tha ai. – Do të merremi më vonë me këtë punë. Për momentin të përqendrohemi te DiBono.

- U informuan se Luis DiBono kalonte shumë kohë në Atlantik Siti, - tregon Alite. – Në atë kohë unë jetoja në jug të Xhersit dhe shkoja shpesh në kazino. Xhuniori më kërkoi të inspektoja terrenin. Duhej të lokalizonim vendin ku shkonte DiBono dhe më pas t'i ngrinim kurth.

Planifikimi vazhdoi përgjatë verës. Do të qëllonin Çarls Karnelia dhe Bobi Borielo. Alite nuk kishte zbuluar gjë në Atlantik Siti dhe andej nga shtatori Xhuniori i tha të mos merrej më me atë punë.

- Më tha se e kishin lokalizuar dhe e kishin gjetur mënyrën se si do ta hiqnin qafe, - tregoi Alite përpara një jurie federale.

Më 3 tetor të vitit 1990, trupi i pajetë i Luis DiBonos u gjet në "Kadillakun" e tij të parkuar në një garazh nëntokësor në Qendrën Botërore të Tregtisë. E kishin qëlluar tri herë.

Kur e takoi Xhuniorin atë ditë, Alite nuk dinte gjë për vrasjen.

- Më tha se duhej ta përgëzoja, - tregon ai. – E putha në të dyja faqet. Pastaj e pyeta: "Përse duhet të të përgëzoj?" Ai m'u përgjigj: "Sepse puna ime e parë si kapo shkoi shumë mirë." Më pas më tha të lexoja gazetat. Atëherë mësova se DiBono kishte vdekur.

Luis DiBono nuk ishte paraqitur në takime. Kishte shkelur protokollin, gjë që e pagoi me jetë.

Xhuniori i tha Alites se kjo vrasje do të shërbente si shembull për të tjerët.

- Kur bëhet njoftimi, gjithkush duhet të vijë menjëherë, tha ai. Kur të urdhërojnë të bësh diçka, duhet bërë pa llafe.

Alite e kuptonte konceptin, por tregon se vetë Xhuniori e shkelte shpesh protokollin.

- Njëherë, kishim dalë dhe po pinim, - tregon ai. – Gjashtë prej nesh dhe disa vajza. Edhe në kësi situatash, Xhuniori do t'ia bënte të ditur gjithkujt se ai ishte bosi. Ishim ulur në tavolinë duke tymosur

puro. Hodhi sytë drejt meje dhe më tha: "Më sill një taketuke!" Unë nuk lëviza vendit. Ai u acarua. Një prej djemve zgjati dorën te tavolina tjetër, mori një taketuke dhe ia vendosi përpara.

U krijua një situatë e nderë. Të gjithë ishin të tensionuar. Por njërës prej vajzave në tavolinë ia dha truri të fliste hapur.

- Xhunior, - tha ajo, - mjaft u mundove për të treguar se ti je më i rëndësishmi. Të njohim. Këtu nuk ke pse t'i lësh përshtypje askujt.

Alite thotë se ajo vajzë u tregua më e guximshme se shumica e tipave që rrinin me Xhuniorin.

- Ajo vajzë ia përplasi në fytyrë duke ia thënë troç atë që mendonte. Nuk ia kishte frikën askujt, - thotë ai. - Por kjo tregon se njerëzit e njihnin se kush ishte në të vërtetë.

Më vonë, po atë natë, kur ishin vetëm, Xhuniori iu drejtua Alites paksa i tensionuar.

- Ke ndonjë problem? – e pyeti.

- Unë jam i qartë me veten. Nuk kam asnjë lloj problemi, - ia ktheu Alite.

Çështja mbeti e pazgjidhur. Alite e dinte se Xhuniorin e hante meraku, por nuk donte të hapte debat. Nuk ishte akoma i gatshëm të shprehej haptazi, t'i thoshte Xhuniorit se ishte sjellë si idiot. Shumë njerëz po fillonin të mendonin në atë mënyrë, por ironikisht një vajzë kishte guxuar t'ia thoshte në sy.

- Nëse do të më kishte thënë: "Hej Xhon, a mund të më sjellësh një taketuke?", nuk do ta kisha problem të ngrihesha, - thotë Alite. – Të gjithë i dinin protokollet. Me sa duket vetëm Gotët i përdornin për të poshtëruar njerëzit. Dhe unë nuk kisha ndër mend t'i hapja rrugë.

Një situatë e ngjashme ndodhi një natë kur Alite kishte dalë për darkë me Xhuniorin dhe Riçi Gotin, xhaxhanë e Xhuniorit. Ishin ulur në një tavolinë kur brenda hyri kushëriri i Alites, Patsi Andriano. Në atë kohë, Patsi shoqërohej me vajzën e Riçi Gotit, Danielën.

Patsi erdhi te tavolina, e puthi Aliten në të dyja faqet, më pas puthi Riçi Gotin, dhe në fund Xhuniorin. Këtij i hipën xhindet.

- Filloi t'i ulërinte duke i përmendur protokollin dhe respektin, - tregon Alite. – Ne u shtangëm nga habia.

Më vonë, tregon Alite, kushëriri i tij, Patsi, e kishte kaluar me të qeshur.

Ky ishte vetëm një shembull në lidhje me pozicionin e Xhuniorit në botën e krimit. Statusi i tij ishte ndërtuar duke u bazuar në nepotizëm dhe, ndonëse shumica e bashkëpunëtorëve të tij nuk e kishin dëgjuar asnjëherë fjalën "nepotizëm", ata dinin ta shpjegonin konceptin.

Xhuniori kishte titull, por kurrë nuk respektonte pjesëtarët e organizatës. Dhe situata sa vinte e përkeqësohej. Në varësi të këndvështrimit tuaj, vrasja e DiBonos ishte triumfi i fundit ose gozhda e fundit në arkivolin e Xhon Gotit. "Don elegantit" po i vinte fundi. Kishte tregues që ai mund të ketë qenë në dijeni të situatës. Por, si gjithmonë, do të tregohej arrogant, gjë që do t'i prishte shumë punë.

Në shkurt të vitit 1990, Goti doli i larë nga një çështje tjetër. U shpall i pafajshëm pas akuzave se kishte paguar anëtarë të bandës irlandeze "Uestis" për të vrarë një zyrtar të sindikatës. U shfaq në shkallët e gjykatës me një pallto të shtrenjtë të veshur mbi kostum dhe kravatë, duke ngritur gishtin në shenjë triumfi. Kishte fituar përsëri. Në atë kohë, askush nuk e dinte se një prej anëtarëve të jurisë kishte marrë ryshfet. Në medie vazhdonin ta quanin "Doni i pafajshëm". Asnjë prej akuzave nuk ishte provuar.

Por, siç do të theksonte një prokuror mendjemprehtë në një diskutim rreth çështjeve të mafiozëve, "Ata mund të fitojnë gjithmonë, ndërsa ne duhet të fitojmë vetëm një herë".

Autoritetet federale ishin në mësymje.

Disa muaj pas vrasjes së Kastejanos, në fillim të vitit 1986, Goti u kap nga një pajisje përgjuese e FBI-së duke parashtruar të ardhmen e organizatës së tij.

- Ta dini se do ta kemi të vështirë me organet e zbatimit të ligjit, - thoshte ai në këtë regjistrim. – Nëse nuk arrijnë të na neutralizojnë... nëse nuk arrijnë të na pengojnë në veprimtarinë tonë për një apo dy

vjet... Për kaq kohë kemi nevojë. Por nëse më lejojnë një vit të drejtoj organizatën pa më ndërhyrë, vetëm një vit, do të fuqizohemi aq shumë sa ata nuk do të na mposhtin asnjëherë. Edhe sikur të vdesim. Kjo do të jetë rrugëzgjidhja jonë.

- Kjo është trashëgimia më e çmuar që mund të lini, - shprehet një bashkëpunëtor me të cilin Goti po fliste, ndërsa agjentët e FBI-së dëgjonin.

Në fakt, Goti qëndroi pesë vjet në krye të organizatës. Struktura që la pas, ishte shumë më e çorganizuar sesa ajo që mori pas vrasjes së Kastejanos.

Promovimi i të birit si kapo shihej si pjesë e mënyrës së menaxhimit të Gotit, që solli në fund edhe rrënimin e organizatës. Në mendjen e Gotit, kjo mënyrë duhet të ketë qenë një përpjekje për të ruajtur kontrollin mbi familjen kriminale, teksa parashikonte se ç'do të ngjante më pas. Por, për pjesëtarët e organizatës, ky ishte thjesht një shembull tjetër i mosfunksionimit të strukturës; Xhuniori mbahej me pekule; në vend që ta meritonte, atij iu dha padrejtësisht një pozicion i rëndësishëm në hierarkinë e familjes.

Xhuniori u përpoq ta mbante mirë me Aliten pavarësisht se divergjencat mes tyre po shtoheshin. Teksa shkumëzonte akoma nga inati në lidhje me sjelljen e Xhuniorit gjatë konfrontimit me Anjelon, Alite u lejua që t'i vihej pas Riki Redit, njërit prej djemve që kishin shoqëruar atë ditë Anjelon në pabin "PM".

- Meqë nuk më lejonte të vrisja kunatin e tij, pranoi që të shfryhesha me Riki Redin, - do të tregonte më vonë Alite përpara një jurie federale. – Nuk e vriste mendjen për Riki Redin. Kjo ishte mënyra e tij për të më qetësuar mua dhe për t'u treguar të tjerëve se askush nuk mund t'u binte në qafë njerëzve të tij pavarësisht se ky mund të ishte kunati apo ndonjë i afërm tjetër.

Pas disa ditësh, Alite me Xhuniorin e morën Riki Redin në makinë.

- Gotët kishin lidhje me pronarin e një kompanie limuzinash, - tre-

gon Alite. – Kështu morëm një limuzinë dhe po vërtiteshim në Ozon Park. Dalluam Riki Redin që ecte në shëtitoren "Liria".

Limuzina ndaloi buzë trotuarit dhe Xhunior Goti ia bëri me shenjë Riki Redit të futej brenda.

- Mendoi se Xhuniori donte të bisedonte me të, - thotë Alite.

Riki Redi u ul në ndenjësen e pasme të limuzinës, ku tashmë kishin zënë vend Xhuniori me Aliten. Pasi biseduan për pak minuta, Alite shtypi butonin që bllokonte dyert e pasme. Paskëtaj, Riki Redi u sulmua brutalisht nga Xhuniori dhe Alite. Sipas dëshmisë së Alites, ata e goditën pareshtur me grushte e shqelma. Atij nuk i mbetej gjë tjetër veçse të mbulonte fytyrën me krahë, duke u përpjekur të shmangte goditjet. Shoferi i limuzinës nuk mori vesh gjë ose nuk e vriste mendjen se çfarë po ndodhte. Ai vazhdonte të ngiste makinën i qetë.

- Në atë kohë, në limuzina kishte telefona me kordonë të gjatë, - tregon Alite. – Xhuniori mori kordonin e telefonit dhe e lidhi disa herë rreth qafës së Riki Redit. Gati sa nuk e mbytëm. Vazhdonim ta godisnim. Shtypa butonin për të zhbllokuar dyert. Limuzina çante përpara me rreth nëntëdhjetë kilometra në orë. Në këtë kohë gjendeshim në bulevardin "Udhevën" në Hauard Biç dhe donim ta hidhnim nga makina. Kapej gjithandej për të mos rënë, por ne e godisnim dhe e shtynim.

Me kordonin e telefonit akoma rreth qafës, Riki Redi ra nga limuzina në autostradë. U zvarrit pas limuzinës për rreth treqind metra derisa kordoni u këput dhe u rrokullis disa herë në rrugë.

Riki Redi mbijetoi, por incidenti përforcoi edhe më tej namin e Alites si një maniak i dhunshëm, të cilit gjithkush ia kishte frikën. Ishte ky reputacion, beson ai, që e ndihmoi të mbijetonte.

Më 11 dhjetor 1990, vetëm pesë ditë nga përvjetori i pestë i vrasjes së Kastejanos, Xhon Goti u arrestua pas akuzave për vrasje dhe mashtrim. Çështja përfshinte edhe akuzën se ai kishte urdhëruar vrasjen e Pol Kastejanos për të marrë kontrollin e familjes kriminale. Frenk Lakasio, Salvatore Gravano dhe Tomi Gambino u paditën gjithashtu.

Më vonë ata nuk do të përfshiheshin në këtë proces. Vrasje, mashtrim, zhvatje dhe korruptim i jurisë (ryshfeti i dhënë një anëtari të jurisë) ishin gjithashtu pjesë e njëmbëdhjetë akuzave.

Aktakuza përfshinte vrasjet e Kastejanos dhe Tomi Bilotit jashtë restorantit "Sparks Steak House" në dhjetor 1985; vrasjen e kapos Robert DiBernardo, shpesh i përshkruar si mbreti i pornos në Amerikë, në korrik 1986; vrasjen e gangsterit Liborio Militos në mars 1988; dhe vrasjen e DiBonos në tetor 1990.

Aktakuza përfshinte gjithashtu një padi për planin e vrasjes së Gaetano Vastolas, një kapo në familjen kriminale DeKavalkante të Nju Xhersit. Goti kishte kaluar ca kohë në burg me Vastolën në vitin 1987. Vastola ishte në pritje të gjyqit për një çështje që lidhej me një vjedhje në Los Anxhelos. Nuk dihet me siguri, por Goti besonte se Vastola nuk do ta duronte burgun dhe do të bëhej informator.

Plani për të vrarë Vastolën nuk u realizua, por nëse Goti ishte i shqetësuar për tradhtinë e bashkëpunëtorëve, ndoshta duhej të kishte hetuar njerëzit e tij më të afërt. Ai me Gravanon dhe Lokasion u arrestuan nga më shumë se një duzinë agjentë të FBI-së në "Ravenite". Arrestimet u pasqyruan të nesërmen në faqet e para të gazetave.

"'DONI I PAFAJSHËM' PADITET PËR VRASJEN E BOSIT TË MAFIES" ishte titulli kryesor i gazetës "Washington Post", ku përshkruhej "eleganca dhe pathyeshmëria" e Gotit. Theksohej gjithashtu se ai kishte fituar në katër gjyqe gjatë pesë viteve të fundit. Në artikull përfshihej gjithashtu një koment i prokurorit Endrju Moloni, i cili thoshte se "Goti është vrasës, jo hero folklorik."

Gotit, Gravanos dhe Lokasios iu mohua lirimi me kusht, pasi prokuroria kishte paraqitur vetëm një pjesë të dosjes. Sipas prokurorëve, kishte edhe shumë biseda të regjistruara fshehurazi, si dhe dëshmi nga informatorë. Këto prova të reja, sipas prokurorëve, i fajësonin të pandehurit.

Ndër të tjera, FBI-ja kishte përgjuar në një apartament sipër klubit "Ravenite", ku Goti dhe bashkëpunëtorët e tij bisedonin shpesh, pasi besonin se aty ishin jashtë rrezes së përgjimit të FBI-së. Ndër informatorët

ishte edhe Filip Leoneti, dikur numri dy i familjes mafioze të Filadelfias.

Leoneti ishte nipi i bosit të mafies së Filadelfias, Nikodemo Skarfo, i cili nga baza e tij në Atlantik Siti u bë iniciator i fillimit të një prej periudhave më të dhunshme në historinë kriminale në Filadelfia dhe jug të Xhersit. Skarfo mori drejtimin e organizatës pas vrasjeve të bosëve të mafies, Anxhelo Bruno dhe Filip Testa (vrasja e të cilit përmendet në këngën "Atlantik Siti" nga Brus Springstin). Ai ishte kreu i organizatës nga 1981-shi deri në 1988-ën. Gjatë kësaj periudhe u vranë të paktën njëzet e pesë anëtarë dhe bashkëpunëtorë të mafies dhe mbi njëzet të tjerë u paditën. Në një familje kriminale, e cila më parë kishte rreth shtatëdhjetë anëtarë, pasojat ishin shkatërrimtare.

Skarfo dhe Goti ishin në shumë mënyra bosët e fundit që po mbanin në këmbë mafien. Ata morën pushtetin përmes dhunës dhe mënyra e tyre e administrimit bazohej në pabesi, lakmi dhe mashtrim. I dënuar së bashku me nipin e tij dhe trembëdhjetë të pandehur të tjerë në vitin 1988, Skarfo vazhdon të vuajë dënimin prej pesëdhjetë e pesë vjetësh. Mund të lirohet me kusht në vitin 2033, kur të jetë njëqind e tre vjeç.

Nipi i tij simpatik u dënua me dyzet e pesë vjet, por vendosi të bashkëpunonte me drejtësinë. Leoneti dëshmoi në disa gjyqe të zhvilluara në qytete të ndryshme të Bregut Lindor. Dëshmoi gjithashtu përpara një jurie të madhe kundër Gotit, Gravanos dhe Lokasios.

Ndër të tjera, Leoneti rrëfeu se në një takim ku kishte marrë pjesë edhe ai me Skarfon, Goti ishte mburrur se kishte vrarë Kastejanon. Leoneti pranoi përfshirjen e tij në dhjetë vrasje, por dha një koment tipik për një gangster, kur një avokat mbrojtës, duke i kujtuar historinë kriminale, e pyeti me sarkazëm nëse e dinte se ç'do të thoshte "i pamëshirshëm".

- Sigurisht që e di se ç'do të thotë "i pamëshirshëm", - tha ai nga banka e dëshmitarit, i veshur si kryetar i një shoqërie studentore, me xhaketë sportive blu, pantallona të gjera të kuqërreme, dhe pulovër sipër një këmishe blu me kopsat mbërthyer. – Nuk më kujtohet të kem bërë ndonjë gjë të pamëshirshme, dhe për këtë jam i sigurt,

përveçse kam vrarë njerëz. Kjo është jeta jonë. Me këtë punë merremi.

I cilësuar si një nga dëshmitarët më të mirë mes shumë bashkëpunëtorëve të drejtësisë, që kishin bërë pjesë në mafien e Filadelfias, përfundimisht Leonetit iu ul dënimi në pesë vjet, pesë muaj dhe pesë ditë. Ky mësim nuk shkoi në vesh të shurdhër nga të pandehurit përkrah Gotit, teksa atyre iu mohua lirimi me kusht. Mbetën të izoluar në burgun federal, ndërsa çështja po i afrohej ditës së gjyqit.

Arrestimet shkaktuan tërmet në familjen Gambino, por, duke marrë parasysh se Goti e kishte zakon të shpallej i pafajshëm, askush nuk ishte ende i gatshëm të pranonte se epoka e tij kishte marrë fund. Ndërkohë, Goti jepte urdhra nga burgu dhe krijoi një komitet për t'u marrë me operacionet e përditshme. Vëllai i tij Piteri dhe djali i tij u bënë pjesë e hierarkisë së re.

Alite nuk pati kohë për të menduar gjatë për këto arrestime, sepse në mars atë e futën në burg. Më në fund ishte ngritur akuza për rrahjen dhe rrëmbimin e kontraktuesit të ndërtimit. Fillimisht, Alites i ishte ofruar një marrëveshje për pranimin e fajësisë, dhe dënimi maksimal do të ishte shtatë vjet në një burg shtetëror. Mendoi se do të bënte dy apo tre vjet.

- Kjo ishte marrëveshja që na ofroi prokuroria, - tregon Alite. – Fillimisht e pranuam, pastaj e refuzuam. Avokati im mori vesh se Bobi Bisaçia njihte dikë me rëndësi, i cili ndoshta mund të na ndihmonte.

Bobi Bisaçia ishte një kapo i familjes kriminale Gambino që vepronte në veri të Xhersit. Të gjithë e dinin se kishte shumë njohje. Kishte vite që ishte përfshirë në botën e krimit dhe kishte lidhje me agjencitë e zbatimit të ligjit dhe qarqet e drejtësisë, sipas Alites, i cili thotë se asnjëherë nuk e mori vesh se për çfarë u negociua.

- Si përfundim, unë u deklarova fajtor dhe u dënova me një vit burg, - thotë ai. – Bëra vetëm tre apo katër muaj.

U dorëzua tek autoritet e burgut të Nju Xhersit në mars 1991, një ditë pasi Xhuniori dhe disa gangsterë të tjerë organizuan një festë me rastin e "largimit të tij të përkohshëm" në klubin "Miqtë tanë". Nga

fundi i festës sollën një kek mbi të cilin shfaqej karikatura e dy të burgosurve. Edhe një bashkëpunëtor tjetër i Xhuniorit do të futej në burg.

Pas kësaj ceremonie do të fillonte një fazë e re në jetën e Alites. Do të kalonte ca kohë në burg dhe do ta mbante gojën mbyllur. Nuk e vriste mendjen për krimin; tanimë i kishte dalë për zot kësaj pune dhe po bënte gjënë e duhur.

Gjithçka që po bënte ishte pjesë e jetës.

Disa ditë pas burgosjes së Alites, Çarls Karnelia u pranua zyrtarisht si anëtar i familjes kriminale. Alites i ishte kërkuar organizimi i ceremonisë që do të mbahej në bodrumin e shtëpisë, ku atëherë bashkëjetonte me Klaudia DiPipan, me të cilën më vonë do të martohej dhe do të kishte dy fëmijë. Kjo shtëpi u përkiste prindërve të DiPipas.

Karnelia u pranua atë ditë si anëtar i mafies për shkak të rolit të tij në vrasjen e DiBonos. Tre presona të tjerë u pranuan gjithashtu si anëtarë të familjes në atë ceremoni që u mbikëqyr nga Xhunior Goti dhe anëtarë të tjerë të hierarkisë aktuale. Alite ishte ftuar të merrte pjesë, por aktualisht gjendej në burgun e kontesë së Kamdenit, në Nju Xhersi.

Megjithatë, Alite kishte organizuar gjithçka paraprakisht. Kishte urdhëruar pastrimin e bodrumit, kishte ndryshuar datën që ishte vendosur më parë, dhe kishte vendosur në pika kyç pjesëtarë të ndryshëm të bandës që mbulonin një rreze prej katër blloqesh banimi përreth shtëpisë, me qëllim që të garantohej mbrojtja nga ndonjë aksion i mundshëm i policisë apo FBI-së.

Xhoni, vëllai i Karnelias, ishte tashmë një anëtar i familjes dhe në këtë kohë gjendej në burg për përfshirjen në trafikun e heroinës me Xhin Gotin. Çarls Karnelia nuk ishte aq i mprehtë dhe i sofistikuar sa vëllai i tij. Sipas Alites, ai nuk ishte nga ata që dinte të fitonte para.

Por ishte vrasës dhe kjo gjë kishte një vlerë të madhe në organizatë. Alite ndihej krenar se, ndonëse nuk mund të bëhej kurrë anëtar me të drejta të plota, atij i kishin besuar organizimin e ceremonisë. Në atë kohë, ai vazhdonte të ishte i magjepsur nga "bota e krimit", edhe pse ndihej gjithnjë e më tepër i zhgënjyer nga lidershipi.

Zhgënjimi do t'i shtohej teksa u ul me uniformën bojëportokalli dhe atletet e bardha pa lidhëza përpara autoriteteve të Nju Xhersit, në Kamden, një prej qyteteve më të varfra dhe më të dhunshme të Amerikës.

Alite shpesh bënte shaka e thoshte se lagjja e Udhevënit në Kuins, ku ai qe rritur, ishte një prej zonave më të dhunshme të Nju Jorkut. Por Kuinsi mund të quhej parajsë përpara Kamdenit, ku trafikantët e drogës kontrollonin shumë prej rrugëve dhe madje mbanin peng popullatën e një qyteti prej tetëdhjetë mijë banorësh.

Nga dritarja e burgut, Alite do të shihte dhunën e të burgosurve nga Kamdeni, të cilët e kishin bërë burgun si shtëpinë e tyre. Drogë, armë dhe para: kjo ishte bota kriminale e Kamdenit.

Ai me bashkëpunëtorët e tij – Goti në krye të listës – përdornin shpesh një fjalor fyes dhe poshtërues për afrikano-amerikanët, duke i quajtur fundërrina. T'i thoshe dikujt se ai po "vepronte si një zezak" ishte një sharje e zakonshme. Kategoria e njerëzve që gjendeshin në atë burg, e përforcoi këtë stereotip në mendjen e tij. Por e vërteta ishte se njerëzit me të cilët Alite bashkëpunonte në Kuins, nuk ishin aspak të ndryshëm. Ata operonin pas fasadës së krimit të organizuar, duke shfrytëzuar mitin e mafies për të justifikuar atë çka bënin, por veprimet dhe arroganca e tyre ishin të njëjta me ato të kriminelëve të Kamdenit. Kjo çështje nuk kishte aspak lidhje me ngjyrën e lëkurës. Kishte të bënte me lakminë, marrëzinë dhe dhunën e pakuptimtë.

Një muaj pas burgosjes së Alites, u vra Bobi Borielo.

Borielo, që kishte festuar ditëlindjen e tij të dyzeteshtatë vetëm dy javë më parë, ishte qëlluar shtatë herë jashtë shtëpisë së tij në Bensonhërst të Bruklinit. I kishin zënë pritë pranë makinës. Bashkëshortja e Borielos dhe dy fëmijët gjendeshin në shtëpi, kur ndodhi vrasja.

Pati një reagim të menjëhershëm të botës së krimit, edhe nga Xhon Goti në burg, pasi Preston Geritano i kishte larë hesapet me Borielon. Miki DiLeonardo do të dëshmonte më vonë se Xhuniori ishte takuar me krerët e familjes kriminale gjenoveze dhe u kishte kërkuar vrasjen

e Geritanos. I kishin thënë se do ta mbaronin ata këtë punë, gjë që nuk ndodhi kurrë.

Kur Alite doli nga burgu, pas tre muajsh, debatoi për këtë me Xhuniorin.

Ndodhi në korrik të vitit 1991. Alite e kujton saktë sepse ndodhej në spital me Klaudian, e cila sapo kishte lindur birin e tyre, Xhonin. Xhuniori dhe disa të tjerë erdhën për vizitë në spital, "por ajo nuk pranoi që ata të hynin brenda në dhomë", do t'i tregonte Alite një jurie.

Klaudia DiPipa, më e mençur se Alite, nuk donte që bashkëshorti i saj të shoqërohej me njerëz të tillë si Xhunior Goti dhe larot që i shkonin pas. Ajo e kuptonte realitetin dhe e dinte se me ata njerëz Xhoni nuk do të përfundonte mirë.

Në spital, Alite u konfrontua me Xhuniorin në lidhje me vrasjen e Borielos. E pyeti se si po e zgjidhte këtë punë.

- Ai njeri ishte shoqëruesi i parë i dhëndrit në dasmën tënde, - i tha Alite.

I tha se fundja duhej ta zgjidhnin vetë këtë punë, se donte ta vriste Geritanon. Por Xhuniori ia ndryshoi mendjen. I tha se persona të tjerë do të merreshin posaçërisht me këtë punë. Alite e dinte se ai po fliste gjepura. Ishte një manovër tjetër tipike e Xhunior Gotit.

Vrasja e Borielos, e kryer më 13 prill 1991, ishte një akt hakmarrjeje, por nuk kishte të bënte aspak me Geritanon. Borielo ishte një ndër atentatorët e dyshuar për vrasjen e Kastejanos. Frenk DeÇiko, edhe ai pjesëtar në vrasjen e Kastejanos, kishte vdekur pas një shpërthimi në makinë përpara pesë vjetësh. Nuk ishte rastësi që vrasja e Borielos ndodhi në përvjetorin e vdekjes së DeÇikos, më 13 prill 1986.

Dëshmia e Entoni Kasos zbuloi detajet e këtij krimi disa vjet më vonë. Borielon e kishin vrarë Lukezet. Kaso, në atë kohë numri dy i familjes Lukeze, kishte urdhëruar vrasjen. Ashtu si me DeÇikon, eliminimi i Borielos ishte një mesazh për Xhon Gotin, se do të merrej hak për vrasjen e Kastejanos.

Dikush duhej ta paguante me kokë; në mos vetë Goti, njerëzit më

të afërt të tij. Disa muaj më parë, në nëntor 1990, ishte vrarë Eduard Lino, një bashkëpunëtor tjetër i familjes Gambino, të cilit i kishte dalë emri për vrasjen e Kastejanos. Linon e kishin qëlluar nëntë herë. Trupi iu gjet pas rrotave të "Mercedesit" të tij që kishte dalë jashtë rruge duke u futur mes ca shkurreve në Brajton Biç të Bruklinit. Edhe këtë vrasje e mori përsipër Kaso, i cili u tregoi autoriteteve se Lino ishte ekzekutuar nga detektivët e korruptuar të policisë së Nju Jorkut, Luis Epolito dhe Stifën Karakapa, dy të ashtuquajtur policë të mafies, që më vonë u dënuan për përfshirjen e tyre në disa vrasje të porositura nga mafia.

Ndërsa gjendej pas hekurave, në Qendrën Ndëshkimore Metropolitane, Goti nuk ishte në vijën e parë të frontit. Por ai kishte probleme më të mëdha. Teksa çështja avanconte, avokatëve mbrojtës iu dha akses për të dëgjuar regjistrimet e FBI-së, mbi të cilat ishin ngritur akuzat. Gravano mësoi se Goti e kishte sharë dhe e kishte poshtëruar. Për më tepër, ia kishte përmendur emrin si pjesëmarrës në disa vrasje. Kaq donte Salvatore Gravano. Në fillim të nëntorit të vitit 1991, ai pezulloi avokatin, mori një tjetër dhe bëri marrëveshje me prokurorinë duke rënë dakord për të bashkëpunuar.

Ky veprim i Gravanos e shtoi tensionin brenda familjes kriminale Gambino. Tani Gravano përshkruhej si një bandit dhe vrasës që përdorte dhunën për të mbushur xhepat. Ishte njeri i keq, i neveritshëm, i degjeneruar. Me këto informacione i ushqenin mediet Gotët. Impakti potencial i vendimit të Gravanos mund të hidhte në erë të gjithë botën që kishte ndërtuar Xhon Goti.

Në një kontekst më të gjerë, vendimi i Gravanos ishte pjesë e një fryme që po përhapej në botën e krimit. Ishte një fenomen për t'u studiuar nga sociologët dhe antropologët urbanë. Kishte ardhur momenti i vdekjes së *omerta-s*[18] e bashkë me të edhe i mafies amerikane.

[18] Omerta ishte kodi i heshtjes rreth aktiviteteve kriminale, i praktikuar nga mafia.

Kushdo që u ka kushtuar vëmendje historive të atyre viteve, e ka nuhatur se po afrohej fundi i mafies.

Mund të jepen argumente të arsyeshme se gangsterët e viteve '20 dhe '30, të paktën disa prej tyre, besonin në konceptin e mafies si një shoqëri sekrete e përbërë nga burra që i karakterizonte nderi. *Omerta*, përkthehet "të jesh burrë". Dhe një burrë, në atë botë, ishte në gjendje t'i zgjidhte problemet e veta, nuk kërkonte kurrë ndihmë tek autoritetet dhe nuk pranonte mbrojtje nga policia. Mafia, për dikë si Karlo Gambino në Nju Jork apo Anxhelo Bruno në Filadelfia, ishte vërtet një mënyre jetese. Ky ishte protokolli i vërtetë për t'u ndjekur.

Pas dy brezash, personat që morën pushtetin, humbën lidhjet me traditat e vjetra dhe, ç'është më e rëndësishmja, ata që u rekrutuan prej tyre, u përfshinë në veprimtarinë e mafies thjesht për t'u pasuruar. Kështu, mafia nuk ishte më një mënyrë jetese, por një mënyrë për të fituar para. Dhe kur këta individë e panë veten ngushtë, teksa u përballën me akuza që ngriheshin nga dëshmitë e informatorëve dhe regjistrimet e përgjimeve, ata morën vendime si të ishin biznesmenë.

Ata i bënë vetes pyetjen e thjeshtë: "Si të veproj që të kem sa më pak humbje?"

Përgjigjja nuk kishte të bënte me *omerta-n*, por me mbijetesën.

Salvatore Gravano po ndiqte thjesht gjurmët e Filip Leonetit dhe shumë të tjerëve që u bënë dëshmitarë të drejtësisë. Përfitimet e tyre: një dënim më i lehtë me burg dhe një jetë me një identitet të ri sipas Programit të Mbrojtjes së Dëshmitarëve – një shoqëri tjetër vërtet sekrete.

Xhon Alite do të përballej me situata të tilla pas pesëmbëdhjetë vjetësh. Kur Gravano u vu në shërbim të drejtësisë, Alite ishte ende pjesë e organizatës. Ndihej i zhgënjyer nga Xhunior Goti dhe kishte arritur ta njihte Xhon Gotin e vërtetë. Megjithatë, Alite vazhdonte të ishte pjesë e botës së krimit, të fitonte shumë para dhe të ishte i gatshëm për të vrarë me qëllim që të ruante pozitat.

KAPITULLI 11

Në filmin "Kumbari" thuhet një batutë e famshme që shpesh kalon pa u vënë re; bëhet fjalë për batutën e Majkëllit kur takon Apolonian për herë të parë ndërsa shëtit nëpër fshatin sicilian. Truprojat e tij, dy vrasës me automatikë të varur mbi shpatulla, teksa ecin pranë tij, kuptojnë rrezikun ku Majkëlli e fut veten pa dashur, kur pyet për vajzën e bukur, më shumë greke sesa italiane, të cilën e kishte takuar gjatë shëtitjes.

Njëri prej truprojave kupton se pronari i lokalit, të cilin e kanë pyetur për vajzën e bukur, në të vërtetë, është babai i vajzës në fjalë. Truproja i kërkon Majkëllit të mbarojë sa më shpejt pijen dhe të largohet nga lokali. Sigurisht që Majkëlli refuzon dhe e lë veten në mëshirën e pronarit të lokalit, i cili së shpejti bëhet vjehrri i tij.

Pasi vë re se Majkëlli ka rënë në dashuri, njëri prej truprojave përdor një fjalë të urtë siciliane: "Në Sicili", thotë ai, "gratë janë më të rrezikshme sesa armët".

Megjithëse nuk shprehet në mënyrë aq romantike, roli i femrave në botën e Xhon Alites dhe Xhunior Gotit ishte po aq i rrezikshëm dhe madje po aq vdekjeprurës. Situata e Alites me Viki Gotin është një nga shembujt e shumtë. Ai u përfshi edhe në një tjetër konflikt martesor, kur Xhon Goti, disa vjet më parë, i kërkoi të merrej me problemin e vajzës më të madhe, Anxhelës, e cila ishte ngatërruar me të shoqin, Luis Albanon. Në të vërtetë, vetë Goti kishte probleme, jo e bija. Ajo thjesht donte të divorcohej.

Albano dhe Anxhela Goti kishin një djalë të vogël, të quajtur Frenki, ashtu si vëllai i saj, i cili kishte vdekur aksidentalisht. (Më vonë, Gotët do të hakmerreshin ndaj personit të përfshirë në këtë aksident, Xhon Favarës). Alite thotë se Albano kishte një dashnore dhe se ishte bashkëshort i pandershëm.

Kur mësoi për tradhtinë bashkëshortore të Albanos, Xhon Goti u tërbua aq shumë sa donte ta vriste. Ky ishte reagimi i parë i Gotit. I tha Alites ta zhdukte Albanon, por ndërhyri e bija. Ajo i tha të atit se i kishte dhënë fund martesës. Ata do të ndaheshin, por sipas Alites ajo nuk donte që Albano të lëndohej fizikisht.

Sigurisht që kishte mënyra të tjera për të shkaktuar dhimbje. Alite tregon se fillimisht ishte urdhëruar të shkonte te babai i Albanos, i cili kontrollonte biznesin e paligjshëm të fishekzjarrëve në Kuins dhe Bruklin. Xhon Goti kishte përqindje në atë biznes, ndaj Albano nuk kishte konkurrencë. Alites i thanë që t'ia bënte të ditur babait të Albanos se tani e tutje ai nuk do të merrej më me këtë biznes. Për më tepër, duhej t'i paguante Gotit shumën e plotë - prej pesëdhjetë mijë dollarësh - që i kishte borxh.

Alite tregon se u urdhërua gjithashtu ta paralajmëronte bashkëshortin e Anxhelës. Albano nuk do të prekej fizikisht, por do të mënjanohej nga skena, gjë që do të thoshte se nuk do të ishte më i mirëpritur në klubet, restorantet apo baret e gangsterëve. Iu përçua gjithashtu mesazhi se do të tregohej i mençur nëse zhvendosej në Florida me dashnoren e tij. Alite i tha Albanos se Goti "nuk donte t'ia shihte më surratin".

Albano ishte fajtor për diçka që ishte e zakonshme në atë botë. Edhe vetë Xhon Goti kishte dashnore, tregon Alite. Të qenët i martuar nuk përbënte pengesë për tradhti bashkëshortore.

Xhon Goti e porositi Aliten se nuk donte që të merrej vesh gjë në lidhje me divorcin e Anxhelës. Alite thotë se gjithkush ishte në dijeni për atë që kishte ndodhur, por askush nuk fliste hapur. Tregon gjithashtu se Xhon Goti nuk merakosej për të mbrojtur vajzën e tij nga

ndonjë tallje, por e kishte hallin se mos dilte i poshtëruar dhe budalla në sy të të tjerëve.

Alite, i cili nuk ngurron të pranojë se ai vetë nuk ka qenë një bashkëshort ideal, shprehet se Gotët jetonin me dy standarde. Gangsterët kishin dashnore dhe bashkëshorte. Vetëm gratë duhej t'u përmbaheshin premtimeve të martesës. Ndodhte pothuajse si me talebanët. Nga ana filozofike, disa burra do të ndiheshin rehat që gratë e tyre të mbanin perçe apo të mbuloheshin me burka.

Një gangster, tregon Alite, e ndalonte gruan t'u fliste kamerierëve kur hanin në restorant, një tjetër nuk e lejonte të vizitohej nga një doktor – vetëm doktoreshë. Sado e sëmurë të ishte, ajo duhej të vizitohej nga një doktoreshë. Njihte shumë nga këta gangsterë që acaroheshin nëse gratë e tyre vishnin rroba të hapura apo të ngushta, rroba që në fakt ishin pjesë e gardërobës së dashnoreve. Alite tregon një shembull më ekstrem të standardit të dyfishtë: autoritetet në Nju Xhersi janë akoma në kërkim të trupit të një gangsteri që u zhduk pasi filloi një marrëdhënie me gruan e një gangsteri tjetër. Ndërkohë, nuk kishte rëndësi që gangsteri i fyer e tradhtonte të shoqen me mbesën e viktimës.

Burrat që shkonin me shumë femra, i detyronin bashkëshortet të ndiqnin një kod të rreptë sjelljeje; u telefononin në shtëpi gjatë ditës për t'i pyetur se çfarë po bënin, kë kishin takuar, me kë kishin biseduar ose çfarë kishin veshur. Nga ana tjetër, grave u ndalohej t'u bënin burrave të tyre të njëjtat pyetje. Kështu silleshin shumë prej të fortëve në botën e krimit.

Alite dhe shumë të tjerë ishin të vetëdijshëm për këto çështje sensitive dhe vepronin me maturi. Një herë, tregon ai, Xhuniori urdhëroi njërin prej bashkëpunëtorëve të blinte ca gjëra – pelena dhe artikuj të tjerë – që i nevojiteshin bashkëshortes së tij për foshnjën. Ai i bleu mallrat, por e zuri paniku teksa po i dorëzonte.

- I ra ziles, i la mallrat në verandë dhe u largua nxitimthi përpara se Kimi të hapte derën në mënyrë që ajo të mos kishte asnjë kontakt me të, - thotë Alite, i cili, edhe tani pas njëzet vjetësh, tund kokën

me habi kur mendon për ato marrëdhënie anormale dhe paranojake.

Gotët, në çdo deklaratë publike që kanë bërë në lidhje me Aliten, këmbëngulin se ai i ka sajuar ose ekzagjeruar ngjarjet me qëllim që të krijohet një imazh i keq për ta dhe që ai vetë të duket më i mirë nga ç'ka qenë. Veçanërisht Xhuniori, ka mohuar ta ketë tradhtuar ndonjëherë të shoqen. Alite, i cili ka treguar shumë nga historitë e tij nën betim përpara jurive, thotë se ai nuk ka asnjë arsye për të gënjyer.

Alite pranon se për sa i përket besnikërisë bashkëshortore, ai vetë nuk ndryshonte shumë nga Xhuniori. Kjo situatë kishte të bënte më shumë me stilin e jetesës sesa me moralin. Siç ka thënë shpeshherë, shumë prej gangsterëve dhe bashkëpunëtorëve të tyre, i tradhtonin bashkëshortet. Alite thotë se shumë të tjerë, duke përfshirë edhe veten, tradhtonin edhe dashnoret me ndonjë femër tjetër. Ky stil jetese prej maçoje, ishte tipik për një gangster. Ishte një sjellje prej adoleshenti, siç bëjnë donzhuanët e rëndomtë të lagjes që mburren se kanë shkuar me shumë femra. Shumë prej tipave me të cilët shoqërohej Alite, mbetën peng i mentalitetit të rrugës.

Ishin të rritur, por silleshin si nxënës të këqij të shkollës së mesme. E kuptonin instinktivisht se ky ishte një imazh tërheqës për një kategori të caktuar femrash, prandaj edhe silleshin si të tillë.

Në atë kohë, Xhunior Goti kishte akses në një prej rrjeteve më të mëdha të prostitucionit në Nju Jork Siti. Disa anëtarë të organizatës Gambino, një bandë nga Uestçesteri dhe një tjetër nga shëtitorja "Artur" në Bronks, kishin shtrirë tentakulat në një "klub xhentëlmenësh" që u bë një nga vendet më të preferuara të qytetit.

Klubi quhej "Scores", që në shqip do të thotë "shënoj" dhe gjeneronte miliona dollarë si për mafien ashtu dhe për pronarët e tij të korruptuar. Emri ishte shumë i goditur. Një vegël e shkëlqyer marketingu. Kjo fjalë lidhet me sportet, njerëzit e famshëm dhe sigurisht edhe me seksin. "A shënuat mbrëmë?", ishte një pyetje që shoqërohej me shkelje syri, tundje koke dhe buzëqeshje tinëzare.

Klubi frekuentohej nga gangsterë, njerëz që donin të binin në sy,

pasanikë të Uoll Stritit, mashtrues profesionistë, njerëz të famshëm të veshur si transvestitë, lloj-lloj tipash të çuditshëm apo nëpunës zyrash me kollare të liruara, të cilët shpenzonin mijëra dollarë në javë për të kënaqur fantazinë kur në skenë shfaqeshin femra vetëm me tanga. Vajzat ishin të bukura. Kishte nga të gjitha format, madhësitë dhe ngjyrat.

Në një kuptim tjetër, "Scores" ishte si një dyqan karamelesh për djemtë e rinj me pantallona të fryra nga eksitimi dhe portofola të mbushur me dollarë. Nuk ishte një biznes i komplikuar. Nga mesi i viteve '90, "Scores", që nisi si një bar ku ndiqje ndeshjet, u bë klubi numër një i xhentëlmenëve në Manhatan. Gjendej në anën lindore, vetëm një bllok më tutje nga apartamenti luksoz i Mark Reiterit. Dukej nga dritaret e Reiterit, tregon Alite.

"Scores" u bë prototipi i industrisë milionadollarëshe, e ndërtuar mbi ekspozimin dhe vezullimin e gjokseve dhe prapanicave. Ishte si një minierë ari. Në vitet '90, këto klube xhentëlmenësh ishin burime të jashtëzakonshme fitimi, ku paratë vërshonin lumë pas matrapazllëqeve financiare në Uoll Strit. Ishin këto shpërdorime të financierëve më të paguar në vend ato që e çuan Amerikën në buzë të greminës ekonomike.

Po ata tipa që gjatë ditës nënshkruanin marrëveshje për fonde investimesh, gjatë natës i përdornin kartat e tyre të kreditit në llogari të korporatës për të kënaqur klientët me shishe shampanje dymijëdollarëshe dhe me kërcime erotike dyqinddollarëshe të striptisteve. "Scores" ishte gjithnjë plot me njerëz. Por gjatë fundjavave, zakonisht nga e enjtja deri të shtunën, nuk kishe ku të hidhje kokrrën e mollës. Gjashtëqind deri në shtatëqind klientë mbushnin barin, sallën kryesore dhe suitat ekskluzive të quajtura "Klubi i presidentit" dhe "Foleja e korbit".

Shpenzoheshin shuma të mëdha parash.

Kishte sportistë profesionistë, aktorë të famshëm, politikanë, agjentë të bursës së Uoll Stritit. Të gjithë këta tundoheshin pas "Mekës së Gjinjve", siç i referohej "Scores"-it gazeta "New York Post". Hauard

Sterni, emisioni radiofonik i të cilit në atë kohë kishte shumë popullaritet, ishte frekuentues i rregullt dhe shpesh i bënte reklamë klubit në transmetimet e tij. "Scores" ishte bari që duhej të frekuentohej nga çdo xhentëlmen i vërtetë. "Mjeshtrit e universit" të përshkuar nga Tom Uollfi[19], matrapazët e vërtetë, vinin në klub me klientët, negocionin gjatë pirjes dhe firmosnin marrëveshje financiare duke shtrënguar duart, teksa striptistet u përdridheshin në prehër. Çdo natë, ata harxhonin mijëra dollarë dhe nuk e prishnin terezinë. Fundja, ishin paratë e kompanisë. Ishin shpenzime në të mirë të biznesit.

Gjatë ditës, korrnin miliona duke trilluar në botën financiare, gjatë natës shpenzonin dhjetëra mijëra duke gjuajtur vajza me gjokse prej silikoni. Asgjë nuk ishte e vërtetë, por nuk kishte rëndësi.

Merrte përparësi momenti.

Gjithçka kishte të bënte me paraqitjen, kalimin e kohës dhe luajtjen e pjesës.

Dhe "Scores"-i ishte vendi ideal për këto gjëra. Ishte si një kazino. Sapo futeshe brenda, ndalonte koha. Mund të bëheshe kushdo që të dëshiroje. Mjafton të kishe para.

Kështu, administratori i një kompanie komunikimi me qendër në St.Luis erdhi një natë në "Scores" dhe pas disa kërcimeve në suitën "Klubi i Presidentit", pagoi me kartën e tij të kreditit shumën prej 241 mijë dollarësh.

U ngritën padi kundër klubit, pasi kishte klientë që pretendonin se nuk kishin harxhuar aq shumë para. Duke shfrytëzuar këtë situatë, gazeta "Daily News", në një artikull me titullin "TË FALIMENTOSH PËR EPSH", raportonte: "Në dhomën me pasqyra, të mbushur me kumarxhinj e VIP-a, një njeri i dalldisur pas striptizmit kërkoi që dhjetë kërcimtare t'i kushtonin vëmendjen e duhur,

[19] Mjeshtrit e universit janë përshkuar në romanin "Zjarri i madh i kotësive" (në origjinal: "The Bonfire of the Vanities "), që është një vepër e shkrimtarit amerikan Tom Uollf (Tom Wolfe). Romani është një dramë rreth ambicies, racizmit, shtresëzimit social, politikës dhe lakmisë në Nju Jorkun e viteve '80.

duke paguar tarifën marramendëse prej katër mijë dollarësh në orë."

Me sa duket, në këtë shumë nuk përfshiheshin bakshishet dhe pagesat për shërbime të tjera.

Një biznesmen nga Bangladeshi ngriti padi të ngjashme pasi pretendonte se e kishin faturuar 129.626 dollarë nga karta e kreditit. Edhe kjo histori mbushi faqet e tabloideve.

Përveç këtyre padive, kishte dhjetëra tipa që shpenzonin shuma astronomike dhe kurrë nuk e ngrinin zërin. "Scores" ishte për burra që donin të takonin femra të bukura – sigurisht, ata që kishin para. Ndoshta ishte më e lehtë sesa të ngacmoje ndonjë bukuroshe në bar. Aty nuk e vrisje mendjen për të gjetur batutat e duhura për të afruar një femër. Për më tepër, nuk kishte femra që nuk ishin të interesuara. Nuk shqetësoheshe për asgjë, sepse ato nuk të telefononin të nesërmen, nuk ishe i detyruar t'i çoje për darkë apo nuk dëgjoje për ndjenjat e tyre.

"Scores" ishte një "vendtakim dashurie" pa komplikime.

Ishte një version i mafies për filmin "Shtëpia e festave të tërbuara"[20].

Gangsterët "mburreshin" se ishin pronarë të "Scores"-it. Pronari i vërtetë ishte Majkëll Blatriçi. Ai me ortakun e tij do të akuzoheshin për një mashtrim prej disa milionë dollarësh në një çështje që kishte lidhje me "Fondin e Trashëgimisë" në Florida. Pasi ra në kurthin e agjentëve federalë, Blatriçi do të pranonte të bashkëpunonte me autoritetet dhe do të hiqte dorë nga roli i tij në klub.

Alite e kishte shok Blatriçin. E kishte ndihmuar për të zgjidhur një problem në Uestçester përpara se "Scores"-i të bëhej i famshëm. Alite shkonte mirë edhe me Stiv Serxhion, një bashkëpunëtor i mafies, i cili menaxhonte klubin. Krejt rastësisht, Blatriçi dhe Alite do të përfundonin të dy në të njëjtin burg disa vjet më vonë, pasi bënë marrëveshje me autoritetet federale.

Blatriçi fitonte aq shumë para me "Scores"-in, sa nuk e vriste men-

---

20 Titulli në origjinal: "Animal House".

djen që mafia po e zhvaste. Ai me ortakun e tij bënin nga dhjetë deri në pesëmbëdhjetë milionë dollarë në vit dhe këto ishin vetëm shumat që deklaroheshin në regjistrat e llogarive.

Në këto shuma nuk përfshiheshin paratë që nuk taksoheshin dhe pjesa që u takonte gangsterëve që mbulonin shërbimin e parkingut, rojat e sigurisë, gardërobën dhe kontrollin e stafit. Disa vjet më vonë, në një gjyq të tij, Xhunior Goti do ta pranonte fajësinë, duke pohuar se kishte marrë qindra mijëra dollarë nga pronarët e "Scores"-it.

Alite thotë se nuk mori asnjëherë para nga të ardhurat e "Scores"-it, por ka shkuar herë pas here atje si klient. "Megjithatë", thotë ai, "nuk e kam futur asnjëherë dorën në xhep. Më qerasnin. Isha gjithmonë një xhentëlmen".

Në Kuins, Alite zbuloi një tjetër skemë fitimprurëse të bazuar mbi frikën e kanosjen, për të cilën do të fliste më vonë përpara një jurie federale. Thotë se synonin të krijonin një sindikatë të rojeve të sigurisë së bareve dhe klubeve në të gjithë lagjen, në kuptimin e krimit të organizuar. Kjo sindikatë do të përhapej deri në Manhatan dhe Long Ajlënd.

- Fitoheshin shumë para, - thotë ai.

Nga banka e dëshmitarit, Alite tregon se e filluan kur Xhunior mori në pronësi klubin "Harbor", një bar dhe restorant në Midëll Villixh, Kuins. Pronari i kishte borxh Xhuniorit dhe i dha klubin meqenëse nuk kishte para.

- Caktuam rojë sigurie. Pastaj hapëm fjalë se do të punësonim roja edhe në vende të tjera. U thamë këtyre rojave se nëse dëshironin të punonin, duhej të na pyesnin ne për çdo gjë ... Nuk nevojitej ndonjë zgjuarsi e madhe për ta menaxhuar, - deklaroi Alite përpara një jurie federale në gjyqin e Xhuniorit, në vitin 2009. – Thjesht duhet të tregohesh i fortë me qëllim që të të kenë frikë. Këtë gjë ne dinim ta bënim fare mirë.

Matematika, thotë ai më pas, flet vetë. Një shef i rojave që paguhej njëqind dollarë në natë, do të merrte tani e tutje tetëdhjetë e pesë; pjesa

e mbetur prej pesëmbëdhjetë dollarësh shkonte në xhepat e Xhuniorit dhe Alites. Një rojë sigurie që duhej të paguhej shtatëdhjetë e pesë dollarë, do të merrte tani e tutje gjashtëdhjetë e pesë; pjesa tjetër kuptohet se ku përfundonte.

- Duken si qindarka, - i tregon ai jurisë, - por kur bën mbledhjen, pasi kishim njëqind roja që punonin çdo natë, bëhet një shumë e konsiderueshme që fitohej lehtësisht çdo muaj, çdo vit. Në këtë mënyrë ne po krijonim një sindikatë për shërbimin e rojave të sigurisë.

Shumica e pronarëve të klubeve e pranuan paktin.

- Nuk kishin zgjedhje tjetër, - thotë ai. – U thoshim se do ta merrnim ne përsipër këtë shërbim. Nëse donin të punonin, duhej të bashkëpunonin me ne.

Pjesa më e madhe e pronarëve të bareve dhe restoranteve ranë dakord me propozimin e tyre. Njëri prej tyre refuzoi dhe çdokush që njihte Xhuniorin dhe Aliten, e dinte se ç'do t'i ndodhte atij kokëshkreti.

Në shëtitoren "Metropolitan" në Midëll Villixh, ishte klubi "Stingers". E kishte njëfarë Vito Guxo, i cili ishte pjesëtar i familjes kriminale Kolombo. Ai kishte refuzuar të punësonte roja të dërguar nga Alite dhe Xhuniori.

Në takimin që u bë në klub ai refuzoi kategorikisht. Xhuniori i tha Alites që "të tregohej paksa më bindës". Alite i dha Guxos një mundësi.

– I thashë se do të ndeshesha me të në rrugë, do të ishte një duel i ndershëm, - kujton Alite. – Nëse fitoja unë, rojat do t'i dërgonim ne. Nëse fitonte ai, do ta linim në punë të vet.

Guxo nuk pranoi të ndeshej me Aliten. Këmbëngulte se nuk dëshironte të bënte biznes me të dhe Xhuniorin.

- Disa prej rojave që punonin te klubi i tij, ishin rekrutuar prej nesh te një klub tjetër me emrin "Avanti", - tregon Alite. – U thamë të mos paraqiteshin në punë një të premte. Nëse dikush do të guxonte të shkonte, do t'i fusnim një plumb kokës.

Atë natë, ai me Xhuniorin dhe disa të tjerë po rrinin te klubi i tyre "Miqtë tanë". Alite dërgoi një bashkëpunëtor te klubi "Stingers" për

të parë se ç'po ndodhte. Morën vesh se rojat kishin shkuar në punë.

- Nuk vonohem, - i tha Alite Xhuniorit teksa mori për nga dera. – Do të merrem vetë me këtë punë.

Alite dhe një bashkëpunëtor, hipën në "Korvetën" e tij. Majk Finerti i ndoqi me një makinë tjetër. Ndaluan përpara "Stingersit". Alite doli nga "Korveta" dhe i tha shokut të ulej në vendin e shoferit dhe ta ngiste makinën deri te stacioni i karburantit në anën tjetër të rrugës.

- Kisha hallin e targës, - thotë ai.

Duke tundur një pistoletë të kalibrit 32, Alite eci drejt një prej rojave që qëndronte te porta dhe e pyeti:

- Nuk e paske marrë vesh se sot nuk duhej të vije në punë? - dhe përpara se roja i hutuar të përgjigjej, Alite e qëlloi në këmbë.

Tre roja të tjera dolën nga klubi duke vrapuar. Alite i qëlloi që të tre. Pastaj u fut brenda për të takuar Guxon.

- Më thanë se kishte dalë nga dera e pasme, - tregon Alite.

Teksa po dilte nga klubi, i zunë sytë menaxherin. E kapi nga flokët, i vuri pistoletën në kokë dhe i tha:

- Herën tjetër do t'ju vras të dyve, ty dhe Guxon.

Kështu e krijuan "sindikatën" e tyre Alite dhe Xhuniori. Pjesëtarë të saj qenë roja të dhjetëra klubeve brenda dhe përqark Nju Jorkut.

- Në këtë listë, - i tregoi ai jurisë, - përfshiheshin klube si "Bedroks", "Disizhëns", "Etitjuds", "Avanti", "Suim", "Northern Laits", "Harbor", "Kafe Iguana", "Laimlait". Këto më vijnë në mendje. Nëse mendoj më thellë, me siguri që ju them edhe shumë të tjerë.

Alite tregon se, pas të shtënave te "Stingersi" atë natë, u kthye te klubi "Miqtë tanë". Në mënyrë tipike, Xhuniori donte të shkonte me makinë te skena e ngjarjes për të parë se ç'po ndodhte. Xhuniorit i pëlqente të përjetonte emocionet e ngjarjeve, por nuk ishte dhe aq i predispozuar të merrte pjesë në aksion. Edhe tani po vepronte ashtu siç bëri pas vrasjes së Grosos.

- E quanim Herman Piui[21], - thotë Alite, teksa tregon për fiksimin e Xhuniorit për t'u kthyer në skenat e krimit. – Ishte si një tip që e kapin duke u masturbuar në kinema, duke parë film porno. Këtë raport kishte Xhuniori me të shtënat. I pëlqente të shikonte.

U nisën me makinën e Xhuniorit për te "Stingersi". Ndërsa kaluan klubin në shëtitoren "Metropolitan", vunë re se vendi ishte mbushur me policë.

- Kishte shtatë apo tetë makina policie dhe dy ambulanca, - thotë Alite. – Kishte njerëz gjithandej.

Katër rojat e sigurisë mbijetuan. Alite nuk u padit. Por askush tjetër nuk guxoi të refuzonte më kur krijuan "sindikatën" për shërbimin e rojave. Sidoqoftë, veprimi i Alites kishte krijuar një konflikt me Guxon, i cili njihej si njeri i dhunshëm. Guxo mund të mos kishte pranuar të ndeshej me grushte, por kjo nuk donte të thoshte se ai i tutej luftimit. Ai ishte kreu i një bande kriminale në seksionin e Rixhudit në Kuins, që e kishte terrorizuar gjithë zonën. Ata merreshin me vjedhje bankash, grabitje me dhunë dhe vrasje. Agjentët federalë, që nisën të hetonin organizatën e Guxos në fund të viteve '90, i referoheshin si "Grupi Xhanini", sepse pjesëtarët e bandës mblidheshin në klubin "Xhanini", në Rixhud.

Pavarësisht nga suksesi në biznesin e rrugës, Alite e pranon me sinqeritet se ndihej "i dyzuar" në lidhje me marrëdhënien e tij me Xhuniorin, në fillim të viteve '90. Nga banka e dëshmitarit, ai tha se vazhdonte të kryente akte dhune për Xhunior Gotin, edhe pse e bezdiste shumë sjellja dhe arroganca e tij, si dhe mendonte se disa prej gjërave që i kërkohej të bënte, nuk kishin kuptim dhe nuk u shërbenin qëllimeve të tyre në botën e krimit.

Rrëmbimi i një djaloshi, i cili me sa duket kishte përgojuar gruan e Xhuniorit, Kimin, ishte një nga këto raste. Problemi arriti pikën

[21] Heman Piui (Herman Peewee) është një personazh komik i krijuar dhe i portretizuar nga komediani amerikan Paul Reubens.

kritike kur Xhuniori dhe djaloshi njëzetvjeçar që nuk i vinte fre gojës, kishin ngarë makinat paralelisht me njëri-tjetrin. Atë ditë Xhunio-ri hyri në klubin e rrugës "113" duke sharë e duke shfryrë për atë "shkërdhatë të dhjamosur". I tha Alites se donte ta vriste.

Ky djalosh ishte lidhur me Xhodi Albanezen, kunatën e Xhuniorit. Ky mund të ketë qenë një motiv më shumë për ta hequr qafe, mendon Alite.

– Xhuniori donte të dukej gjithmonë i fortë dhe i dhunshëm përpa-ra pjesëtarëve të familjes së bashkëshortes, - thotë Alite.

Urdhri për të vrarë të dashurin e Xhodi Albanezes e dëmtoi edhe më tej marrëdhënien e Alites me Xhunior Gotin. Ishte një veprim tipik i Gotëve, një ekspozim i pakuptimtë i kapadaillëkut që nuk i shërbente aspak qëllimeve të tyre në botën e krimit.

Nuk kishte të bënte me biznesin; ishte një çështje qartësisht perso-nale. Për më tepër, thotë Alite, "ishte një marrëzi".

Rreth një vit para kësaj, Xhuniori dërgoi një bashkëpunëtor tjetër për t'u hakmarrë ndaj dikujt që e kishte shpërfillur. Ishte një gjest që mund të tolerohej. Hollësitë nuk janë të rëndësishme. Sidoqoftë, personi i ngarkuar për atë punë, nuk ia doli mbanë. Xhuniori ia nxori inatin atij. Urdhëroi ta rrihnin barbarisht dhe viktima përfundoi në urgjencë.

Për këtë arsye, kësaj here Xhuniori vendosi që të merrej Alite me këtë detyrë të veçantë. E dinte se Alite ishte punëmbaruar.

Djaloshi në fjalë kalonte kohë në një klub bulingu në bulevardin "Rokuei". Alite, që e tregon incidentin me detaje nga banka e dësh-mitarit, tha se ishte urdhëruar ta rrëmbente dhe ta çonte në një klub gangsterësh në Stejtën Ajlënd, ku Xhuniori luante me letra. Atje do të vendosnin se si do ta vrisnin dhe ku do t'ia hidhnin trupin.

Alite e gjeti djaloshin jashtë klubit të bulingut dhe i tha të futej në makinë. Me të ishte edhe Majk Finerti. Pasi djaloshi refuzoi, Alite iu drejtua qetësisht, por me një ton kërcënues:

- Nëse nuk hipën në makinë, do të të qëlloj. Kështu do ta kem më të lehtë të të fus brenda. Zgjidh vetë! Nuk ke nga t'ia mbash!

Djaloshi mendoi se ata do të bisedonin në makinë. Fillimisht morën rrugën për në Stejtën Ajlënd, por planet ndryshuan. Alites i thanë ta çonte djaloshin në një ndërtesë në rrugën "104". Në bodrum, Xhuniori mbante pajisjet e stërvitjes. E përdorte dhe për të fshehur armë, por edhe për municione e para.

- Një herë kishte lënë katërqind mijë dollarë, - tregon Alite.

I thanë ta fuste djaloshin në bodrum. E uli në një karrige dhe e lidhi me një shirit ngjitës. Pas pak minutash shkuan Xhuniori me Xhodin. Teksa kujtonte këtë histori përpara një jurie, ai tha se Xhuniori iu drejtua Xhodit me fjalët:

- E shikon të dashurin tënd? I ka ardhur ora të vdesë.

Alite tregon se Xhuniori filloi ta godiste djaloshin e lidhur pas karriges. Djaloshi filloi të rënkonte.

Sipas dëshmisë së Alites, Xhodi "tentoi të kundërshtonte ... por kur pashë fytyrën e saj, ajo ishte e tmerruar". U largua ndërsa rrahja vazhdonte. Alite tha se ai dhe Pat DiPipa, që ishin urdhëruar të qëndronin aty, e rrihnin me radhë.

Sipas Alites, Xhuniori vazhdonte të këmbëngulte që ta vrisnin. Alite tregon se Xhuniori i zgjati një pistoletë duke i thënë:

- Vrite!

Alite ia ktheu armën.

- Vrite vetë, - i tha.

Alite thotë se vrasja e djaloshit do të ishte e pakuptimtë, ndaj u përpoq ta bindte Xhuniorin. Ndër të tjera, shumë persona e dinin se ata e kishin rrëmbyer djaloshin nga klubi i bulingut. Argumentonte gjithashtu se nuk mund të vritej tjetri vetëm për një fyerje; "edhe të tjerë na kanë fyer, por nuk i kemi vrarë" dhe vrasja e këtij djaloshi për "diçka pa rëndësi" nuk i shërbente asnjë qëllimi. Tentoi gjithashtu ta prekte Xhuniorin, duke i thënë se vëllai i tij i ndjerë, Frenki, do të kishte tashmë të njëjtën moshë me atë djalosh dhe se nuk kishte arsye madhore për t'i shkaktuar familjes së djaloshit atë dhembje që kishte përjetuar familja e tij kur vdiq Frenki.

Gjatë një pushimi mes goditjeve dhe argumenteve, Alite iu afrua djaloshit të gjakosur, i cili rënkonte dhe i pëshpëriti në vesh:

- Mos reago! Mos e hap gojën! Çfarëdo të të thotë ai, ti qepe! Unë do të të rrah, por do të të çoj në spital. Të premtoj se nuk do të të vras... Do të rrihesh, por sonte nuk do të vdesësh.

Djaloshi, emrin e të cilit Alite nuk e mësoi kurrë, hëngri një dru të mirë atë natë, por më në fund Xhuniori ra dakord që të mos e vrisnin. DiPipa dhe Finerti morën urdhër ta çonin në urgjencë dhe ta linin te dera.

Alite nuk e pa më atë djalosh, por beson se i ka shpëtuar jetën.

Personi tjetër, siç do të dëshmonte Alite përpara një jurie federale, që Xhuniori donte të vriste, ishte Brus Goterapi. Kësaj here, Alite nuk do të ngurronte për ta zbatuar urdhrin.

KAPITULLI 12

Alite dhe Xhuniori ishin informuar se Goterapi po shkaktonte probleme te "Jagermajsteri", një bar në shëtitoren "Xhamajka", ku disa prej bashkëpunëtorëve të Alites shisnin kokainë. Goterapi ishte kunati i të ndjerit Xhorxh Groso dhe bashkëpunëtor i Xhoni Gebertit. Ata dhe tipat me të cilët shoqëroheshin, do të tregonte Alite përpara jurisë, ishin "si një klan i dhunshëm drogaxhinjsh, trafikantësh dhe hajdutësh". Shpesh bëheshin dru me drogën e tyre. Por, vazhdon Alite, ata ishin edhe vrasës që kishin bërë emër në botën e krimit.

Goterapi kishte grabitur shpërndarësit e kokainës dhe u kishte kërkuar para duke e kërcënuar pronarin e "Jagermajsterit", edhe pse e dinte se shpërndarësit punonin për Aliten dhe pronari i barit ishte i lidhur me Xhunior Gotin. Pavarësisht nga kjo, Goterapi ishte mburrur para të gjithëve se nuk pyeste për njeri. Një natë, kishte nxjerrë armën dhe kishte qëlluar brenda në bar. I kishte kërkuar pronarit që t'i paguante rregullisht një gjobë javore.

Ndryshe nga kunati i tij i ndjerë, Goterapi e kishte shfaqur haptas përçmimin për familjen mafioze.

– Vafshin në djall Gotët! – kishte thënë ai. – Nuk ia kam frikën as Xhuniorit as Xhon Alites.

Alite banonte në një prej apartamenteve të tij në Uispëring Uds, një zonë rezidenciale në Sauth Bransuik, Nju Xhersi, rreth tridhjetë minuta me makinë nga qyteti. "Rezidenca e tij e ligjshme" gjendej

në kompleksin prej pesëmbëdhjetë akrash në Vorhiz, ku jetonte dhe bashkëshortja e tij Karola me djalin e tyre, Xhimin. Alite nuk jetonte më me Karolën dhe martesës së tyre po i vinte fundi. Ai kalonte kohë edhe me Klaudian, bashkëshorten e ardhshme, me të cilën kishin një djalë, Xhonin. Ishte një situatë e komplikuar, tregon ai. Asokohe Alite kishte mbaruar dënimin për sulm ndaj kontraktuesit, por ishte liruar me kusht.

- Për arsye se isha liruar me kusht, duhej të jepja një adresë në kontenë e Kamdenit, - tregon ai. – Nuk jetoja me time shoqe, por duhej të kaloja ca kohë atje.

Një natë, pavarësisht se marrëdhënia me Karolën ishte ftohur, ata përfunduan në shtrat bashkë. Pak kohë pas lirimit nga burgu, në verën e vitit 1991, Karola mbeti sërish shtatzënë. Do të sillte në jetë të vetmen vajzë të Alites, Çelsin. Kjo shtatzëni i shkaktoi probleme me Klaudian, me të cilën kishte planifikuar të niste një jetë të re.

- Klaudia nuk pranonte të më fliste e as të dëgjonte justifikimet e mia, - tregon Alite. – Fjeta me Karolën vetëm një herë dhe ajo mbeti shtatzënë. Gjithçka u ndërlikua. Një problem më tepër për t'u zgjidhur. Jetoja në Xhersi, ndërsa gjatë ditës duhej të shkoja në Nju Jork për të administruar biznesin. Xhuniori po bëhej më arrogant e më paranojak. Gjërat po shkonin si mos më keq në shumë drejtime.

Vendimi i Salvatore Gravanos për të bashkëpunuar me drejtësinë kishte krijuar tension në organizatën Gambino. Ndonëse e shanin dhe ia kishin bërë benë, e vërteta ishte se të gjithë e kishin kuptuar se vendimi i tij do të dëmtonte rëndë familjen kriminale Gambino. Gjithkush e dinte se Gravano kishte qenë një nga bashkëpunëtorët më të ngushtë të Xhon Gotit, se kishte vrarë dhjetëra njerëz me urdhër të Gotit dhe se bashkë me të kishin vëzhguar vrasjen e Kastejanos. Gjëra të tilla u tregonte ai agjentëve federalë, ndonjëherë edhe duke e shtuar dozën e dramatizmit. Kur më në fund doli në bankën e dëshmitarit, u duk se Gravanos i pëlqente të ishte në qendër të vëmendjes. Duke mos qenë më nën hijen e Gotit, por duke marrë rolin e protagonis-

tit, Gravano shfrytëzoi mundësinë për të krijuar imazhin e një vrasësi gjakftohtë, ndërkohë që ngulte këmbë se gjithçka e kishte bërë me urdhër të Gotit.

- Sa herë që ai lehte, unë kafshoja, - deklaroi Gravano përpara jurisë.

Alite thotë se Gravano ishte nga ata njerëz që kanë shumë fjalë dhe pak vepra.

- A ka vrarë shumë njerëz? – pyet Alite dhe përgjigjet vetë. – Po. A i ka kryer me dorën e tij? Jo aq shumë sa thotë ai.

Gjatë njëzet viteve në krah të Xhon Gotit, Alite vlerëson se Gravano ka qëlluar nga tridhjetë deri në dyzet veta dhe ka rrahur me tuba dhe shkopinj bejsbolli afro një qind të tjerë. Sa nga këta kanë vdekur? Ai thotë se nuk e di me siguri, por pranon përfshirjen e tij në gjashtë vrasje. Ndoshta edhe më shumë.

Vrasja e Goterapit ishte një ndër të paktat, në të cilën ai nuk e tërhoqi këmbëzën.

Alite do t'i rrëfente jurisë në gjyqin e Xhuniorit në vitin 2009, se duke punuar nën urdhrat e Xhuniorit, ai pranoi se kishte organizuar grupin. Kishte bashkëpunuar me disa persona me të cilët shoqërohej në pabin "PM" të Roni Trukios. Për të qëlluar, Alite zgjodhi një tip të fortë me emrin Xhoni Bërk (nuk kishte lidhje farefisnore me Frenki Bërkun; ishte një bashkëpunëtor tjetër i Alites) dhe kunatin e tij, një djalë që Alite e njihte me nofkën "Mbreti", pasi ishte pjesëtar i bandës "Mbretërit latinë"[22]. Edhe këtë herë, do të fusnin në kurth objektivin dhe pastaj do ta ekzekutonin.

- Goterapi vazhdonte kërcënimet dhe ne i thamë pronarit të bënte pagesat e kërkuara. Në këtë mënyrë, Goterapi do të mendonte se e kishim ngrënë presionin, - shpjegon Alite.

Gjoba e kërkuar nga Goterapi, disa qindra dollarë në javë, ishte si qindarka në krahasim me tregtinë që zhvillohej në atë bar. Nga ajo

---

22 "Mbretërit latinë" ("Latin kings") është një nga bandat më të mëdha dhe më të organizuara të latinëve në SHBA.

tregti, Alite dhe Goti fitonin mijëra dollarë. Duhet thënë se "Jagermajsteri" ishte vetëm njëri nga "dyzet apo pesëdhjetë" lokalet ku shitej droga e Alites dhe Xhuniorit, do të dëshmonte ai përpara jurisë. Ky ishte një vend i mirë, ndonëse jo dhe aq fitimprurës sa lokale të tjera. Nga fundi i viteve '80 dhe fillimi i viteve '90, klubet "O'Brothers" dhe "White Horse" ishin vendet nga ku çdo vit gjeneroheshin miliona nga rrjeti i trafikut të kokainës. Në kohën e eliminimit të Goterapit, Alite vlerëson se vetëm në "Jagermajster" ata qarkullonin çdo muaj katër kilogramë kokainë "me qese" dhe katër të tjera "me peshë".

"Me qese" do të thoshte se kokaina ndahej në sasi të vogla, zakonisht rreth një gram; çdo qese shitej rreth njëzet dollarë. Shitja me pakicë ndonjëherë përfshinte sasi pak më të mëdha që njiheshin me termin "tetë topa". Një top ishte një e teta e një onsi, ose 3.5 gramë kokainë.

- Kështu shitej shpejt e shpejt, - tregon Alite për biznesin e drogës. – Ua ofronim klientëve si ta dëshironin.

Nga ana tjetër, "me peshë" do të thoshte se kokaina shitej me sasi prej një çerek kilogram, një gjysmë kilogram ose një kilogram i plotë. Të ardhurat nga këto shitje kapnin shifrën prej dyqind e pesëdhjetë mijë dollarë në muaj, tregon Alite, përsëri duke theksuar se "Jagermajsteri" nuk ishte lokali më fitimprurës, por ishte një pikë e rëndësishme në rrjetin e drogës që kishin ngritur ai me Xhuniorin.

Thjesht, Goterapi nuk ishte i prerë për këtë biznes. Përveçse kishte treguar mungesë respekti për familjen Goti, ai po ndikonte në largimin e klientëve të rregullt. Askush nuk kishte qejf të qëndronte në bar nëse shfaqej Goterapi i droguar që nxirrte pistoletën si pa të keq dhe, po t'ia thoshte truri, edhe mund ta shkrepte. Alite i tregoi jurisë se ai me Xhuniorin i kishin premtuar pronarit mbrojtje në këmbim të shpërndarjes së drogës në bar. Së fundmi, tregon Alite, ekzistonte mundësia që Goterapi mund të vriste ndonjë pjesëtar të bandës. Mund të ishte Roni Trukio ose vetë Alite.

Alite, që ishte përplasur më parë me Gebertin dhe Groson, me këtë të dytin i kishte larë hesapet, nuk duhej të ruhej se mos i vinte ndonjë

plumb nga pas sa herë që hynte në "Jagermajster". Po ashtu edhe Trukio.

Më 20 nëntor 1991, Brus Goterapi u shfaq për të marrë haraçin e tij të zakonshëm në "Jagermajster". Më pas filloi të pinte te banaku. Frenki Bërku dhe "Mbreti", që ndodheshin aty qëllimisht, filluan të pinin me të. Ishte një kurth i ngjashëm me atë të Grosos. Të tre u bënë shokë atë natë dhe vendosën të kalonin ca kohë në një klub nate. Ndërsa shkonin drejt Rokuei Biçit, Goterapi tha se duhej të urinonte. Ndaluan makinën dhe e lanë të shkonte në anë të rrugës. Ndërkohë që urinonte, "Mbreti" e qëlloi dy herë mbrapa kokës.

Askush nuk guxon të tregojë mungesë respekti ndaj Gotëve. Ky ishte mesazhi i përçuar kur të nesërmen u gjet kufoma e Goterapit. Vrasja e tij rriti egoizmin e Xhuniorit. Ndërkohë që babanë e kishte në burg, tani ishte ai kreu i familjes kriminale, përveçse ishte pjesë e komitetit drejtues të saj. Ai mund të konsiderohej si kreu i organizatës më të madhe kriminale në Nju Jork. Ishte më e madhja, por jo aq e sofistikuar dhe aq e fuqishme sa organizata gjenevoze.

Ashtu si i ati, Xhuniori nuk arriti asnjëherë të kuptonte mekanizmat që vinin në veprim funksionimin e suksesshëm të një familjeje kriminale. Nga ana tjetër, Vinsent Xhigante ishte mjeshtër në administrim. Bosi i familjes kriminale gjenoveze, i cili në atë kohë e kishte perfeksionuar sjelljen e tij prej të çmenduri, shihej shpesh në rrugën "Salivan", në Grinuiç Villixh, me robdëshambër dhe pantofla. Gjatë ditës, ai ishte një mafioz i vjetër "i çmendur" që mërmëriste dhe pengohej rrugëve. Por, siç do të theksohej më vonë në një deklaratë të bërë nën betim, të FBI-së, gjatë natës bënte dush, rruhej dhe shkonte fshehurazi në apartamentin e dashnores së tij në Manhatan. Xhigante ishte një kriminel me mendje djallëzore, i cili dinte se si të manovronte me sistemin dhe se si të manipulonte bashkëpunëtorët. Ishte nxjerrë një urdhër brenda organizatës se askush nuk duhej ta shqiptonte emrin e tij. Gangsterët që donin t'i referoheshin gjatë një bisede, mund të thoshin "ai tipi", ndërkohë që fërkonin mjekrën. Vetëm në këtë rast kuptohej se flitej për Xhiganten. Kështu, nëse do të kishte

pajisje përgjimi në dhomë, në regjistrim do të dëgjoheshin vetëm fjalët "ai tipi" dhe nuk do të kuptohej se për kë bëhej fjalë.

Gjenovezet e kishin gjithashtu zakon të vendosnin dikë tjetër në krye, i cili hiqej si bos. Ishte një lojë tjetër që synonte të çorientonte agjentët federalë dhe familjet e tjera kriminale të qytetit, të cilave gjenovezet nuk u besonin plotësisht. Xhigante, deklaronin hetuesit në atë kohë, shtirej si i çmendur, por ishte dinak si një dhelpër. Në fund, edhe ai do të vihej përpara drejtësisë, por nuk do të kishte fatin e "Donit të pafajshëm". E vetmja gjë e përbashkët e të dyja organizatave ishte tendenca për dhunë. Por, edhe në këtë aspekt, familja kriminale gjenoveze dinte të tregohej më e matur. Thjesht e dinin se kur duhej përdorur dhuna.

Nga ana tjetër, Xhunior Goti nuk e kishte haberin për këtë punë.

Pak kohë përpara se të fillonte gjyqi i Xhon Gotit në gjykatën federale të Bruklinit në dimrin e vitit 1992, Kërtis Sliua[23], themelues i "Engjëjve mbrojtës" dhe drejtues i një programi radiofonik, i kishte nxjerrë bojën familjes Goti. "Pisllëqet e organizatës Gambino", ishte një temë e zakonshme e emisioneve të tij. Mirëpo Xhuniorit i hipën xhindet.

- Sliua i qepej Xhon Gotit në çdo program, - tregon Alite. - Një ditë po ecja me Xhuniorin, kur papritmas më tha: "Do ta vras këtë Sliuën."

Alite tha se nuk mund t'u besonte veshëve.

- Mos je çmendur? – iu drejtua ai Xhuniorit. – Të ka ikur truri?

- Askush nuk lejohet të përgojojë prijësin, - ia ktheu Xhuniori, duke iu referuar të atit me nofkën që e thërrisnin, pasi Xho Uotsi i kishte dhuruar një kokë të skalitur në dru të një luftëtari indian. Xhon Goti e adhuronte atë skulpturë dhe e vuri në klub. Që nga ajo ditë, të gjithë e thërrisnin "prijësi". Ndryshe nga referenca fizike për Xhiganten kur

[23] Kërtis Sliua (Curtis Sliwa) është një aktivist kundër organizatave kriminale dhe personalitet mediatik. Ai është gjithashtu kreu i "Engjëjve Mbrojtës", një organizatë joqeveritare e përbërë nga vullnetarë që patrullojnë të paarmatosur në shumë qytete.

fërkohej mjekra, në regjistrimet e FBI-së nuk vihej asnjëherë në dyshim se për kë flitej kur përmendej "prijësi".

Alite thotë se u përpoq ta bindte Xhuniorin që të mos bënte ndonjë hap të gabuar në lidhje me Sliuën. Nuk ishte një veprim i zgjuar. Pikërisht në këtë kohë, tregon Alite, Xhuniori filloi të shfaqte një sjellje edhe më arrogante. Dukej ashiqare se Xhuniorit i pëlqente të ishte bosi i të gjithë familjes. Kuptoi se mund të përfitonte nga dënimi dhe burgosja e të atit.

- Mendonte se do të bëhej bosi i familjes dhe mezi e priste këtë gjë, - thotë Alite. – Nuk ma ha mendja se e vriste shumë mendjen se ç'do t'i ndodhte të atit. Nëse vriste Sliuën, njerëzit do të mendonin se ai nuk i toleronte ato që thuheshin për Xhon Gotin.

Perceptimi kishte përparësi ndaj realitetit. Fundja, kjo ishte mënyra se si vepronin Gotët.

- I thashë se edhe sikur Sliua të mos ishte i preferuar nga grupe të caktuara në medie, do të na sulmonin nga të gjitha anët, - tregon Alite. – I thashë se të vrisje një gazetar ishte njëlloj sikur të vrisje një prokuror.

Xhuniori vendosi që Sliua të rrihej. Por, si shumëçka gjatë periudhës dritëshkurtër si pjesëtar i komitetit të familjes, gjërat nuk shkuan sipas planit.

Edhe gjykimi i Xhon Gotit po shkonte si mos më keq. Dukej sikur nuk kishte më kuptim nofka "Doni i pafajshëm". Procedimi në gjykatën federale të Bruklinit mbulohej gjerësisht nga media; çdo ditë kishte artikuj në gazeta dhe reportazhe në televizione në lidhje me ecurinë e procesit. Organizata e Gotëve nisi kundërofensivën e saj publicitare, duke bindur njerëz të famshëm që të shfaqeshin në gjyq në mbështetje të Xhon Gotit.

Majkëll DiLeonardo do të dëshmonte më vonë se kishte arritur të bindte disa prej këtyre mbështetësve, përfshirë edhe aktorët Miki Rurk, Xhon Amos dhe Entoni Kuin, për të marrë pjesë në seancat gjyqësore. Kjo ishte ideja e vetë Xhon Gotit, deklaroi DiLeonardo.

- Ai donte që në sallën e gjyqit të kishte njerëz të famshëm, të cilët do t'u buzëqeshnin anëtarëve të jurisë, - tha DiLeonardo nga banka e dëshmitarit.

Një tjetër ritual i çuditshëm ndodhte çdo mëngjes përpara se anëtarët e jurisë të zinin vend në gjykatën federale të Bruklinit. Çdo ditë, një grup prej pesë a gjashtë bashkëpunëtorësh të Gotit, me në krye Xheki D'Amikon, shkonin të parët dhe zinin vendet më të afërta nga tavolina e palës mbrojtëse. Goti, i cili ishte në paraburgim, sillej në sallën e gjyqit nga mareshalë federalë. Vishte kostume 1.500-dollarëshe të qepura. me porosi; flokët i rregullonte me kujdes; lëkura e lëmuar nuk i tregonte ende shenjat e qëndrimit në burg. Sapo Goti hynte në sallën e gjyqit, D'Amiko dhe shpura e tij ngriheshin menjëherë në këmbë si ushtarë të devotshëm. Qëndronin në këmbë teksa bosi i tyre u buzëqeshte dhe tundte kokën duke i përshëndetur. Pasi Goti zinte vend, puthadorët e mafies do të uleshin vetëm kur gjyqtari hynte në sallë. Në atë moment, ngriheshin të gjithë të pranishmit.

Ngritja në këmbë ishte një shenjë respekti. Çdokush e kishte të detyrueshme të nderonte gjyqtarin. Vetëm disa duhej ta përmbushin këtë ritual edhe për "prijësin".

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: asnjëherë mos bisedo për punën brenda mureve të shtëpisë! FBI-ja ka "veshë" gjithandej. Nëse flet për punën në makinë, ngrije zërin e radios! Është më mirë që të bisedohet duke ecur në rrugë.

Siç pritej, Goti me Lokasion përfunduan pas hekurave. Gravano rezultoi një dëshmitar shumë efektiv. Bisedat e regjistruara në fshehtësi provuan pa asnjë dyshim se Goti ishte kreu i familjes kriminale dhe personi që drejtonte veprimtaritë kriminale, të cilat përbënin thelbin e aktakuzës. Avokatët mbrojtës nuk lanë gjë pa thënë për të vënë në dyshim besueshmërinë e Gravanos dhe motivet e tij për të dëshmuar, duke pretenduar - ashtu siç bëjnë me çdo dëshmitar të tillë

- se prokuroria ka bërë pakt me djallin. Argumente të ngjashme do të ngriheshin edhe gjatë dëshmisë së Alites në vitin 2009. Por avokatët mbrojtës e kishin të pamundur të hidhnin poshtë regjistrimet, pasi ishin prova të pakundërshtueshme. Dhe, në këtë drejtim, Goti i kishte bërë gropën vetes. Gangsteri i famshëm që dominoi botën e krimit të Nju Jorkut për afro një dekadë, bosi i mafies që pëlqente të ishte në qendër të vëmendjes dhe kishte perfeksionuar batutat që media i adhuronte dhe padrinot e vjetër i urrenin, ia bëri vetes me fjalët e tij.

Në këto regjistrime Goti fliste për ekzekutimin e një bashkëpunëtori që i kishte dalë kundër, për prerjen e kokës së një gangsteri tjetër të dyshuar për mashtrim në një biznes bastesh të organizatës Gambino dhe se si, (nëse do të kishte kohën e nevojshme), do të garantonte vazhdimësinë e *Cosa Nostra*-s për tridhjetë vjet të tjerë.

Juria dëgjoi gjithashtu se Goti, teksa bisedonte me një bashkëpunëtor, pranonte se ai ishte bërë objekt i një hetimi federal.

- Nuk do të lënë gur pa lëvizur derisa të më rrasin brenda, - kishte thënë ai, - kështu që do të luftoj dhëmb për dhëmb deri në fund.

Por, nëse përfundonte "në birucë", ishte përgjuar të thoshte Goti, kishte caktuar tashmë një nga bashkëpunëtorët e afërt, i cili do të mbronte interesat e familjes kriminale.

- E vlerësoj atë, - kishte thënë Goti për pasuesin e tij. – Nëse dënohem, do ta lë në krye të familjes.

Në atë regjistrim Goti e kishte fjalën për Salvatore Gravanon.

Sapo u mor vendimi për dënimin e Gotit, më 2 prill 1992, vërshuan sërish titujt bombastikë në faqet e para të gazetave, ashtu siç kishte ndodhur dy vjet më parë pas paditjes dhe arrestimit të tij. "XHON GOTI, FAJTOR MË NË FUND" ishte titulli i një editoriali të së nesërmes në "New York Times", ku puna e prokurorisë vlerësohej si "një arritje e madhe, një shërbim për komunitetin dhe kombin".

Sliua ishte një nga analistët e shumtë që komentoi menjëherë për dënimin e Xhon Gotit. Kishte kohë që në emisionet e tij kritikonte ashpër Gotët, përfshirë edhe Vikin. Xhuniori vendosi se atij i duhej

mbyllur goja. Me sa duket e kishte mbushur kupën kur gjatë një transmetimi në kanalin radiofonik "WABC-AM" Sliua kishte hapur një shishe shampanjë për të festuar dënimin e Xhon Gotit.

Një muaj pas dënimit, tre horra e goditën Sliuën me shkopinj bejsbolli. Ishte përleshur me ta dhe nuk u tremb, por e vazhdoi fushatën demaskuese. Pas pak javësh, në bazë të dëshmisë së DiLeonardos, Xhuniori takoi këtë të fundit dhe disa gangsterë të tjerë në "Karuzel", një restorant i vogël në bulevardin "Kros Bei" në Kuins. Gjatë këtij takimi, tregonte DiLeonardo, Xhuniori urdhëroi një "rrahje për spital".

- Bëjeni për spital, - kishte thënë Xhuniori tepër i acaruar me Sliuën, teksa i jepte urdhër DiLeonardos dhe disa të tjerëve për ta rrahur atë "mizorisht, por pa e lënë të vdekur". Ashtu si Alite më parë, DiLeonardo kishte shprehur rezerva për sulmin ndaj një pjesëtari të medies, sidomos dikujt si Sliua, të cilin gazetarët e tjerë e quanin mburravec që synon të bjerë në sy.

- Nëse merresh me gazetarët, - i kishte thënë DiLeonardo Xhuniorit, - i hap vetes telashe. Sliua është shumë i njohur. Ata do të na shpartallojnë. Të gjithë do të bëhemi objekt i sulmeve të tyre.

Sliua, që në atë kohë banonte në Ist Villixh, çdo mëngjes shkonte me taksi në stacionin e radios. Mëngjesin e 19 qershorit, taksia ku kishte hipur, drejtohej nga gangsteri Xhoi D'Anxhelo. Një gangster tjetër, Majkëll Janoti, ishte mbledhur kruspull te sedilja e pasagjerit, në krah të shoferit. Ata e kishin vjedhur taksinë. Sapo Sliua u ul në sediljen e pasme, dyert u mbyllën. Janoti u ngrit, nxori pistoletën dhe e qëlloi Sliuën në kofshë dhe ijë. Më vonë, D'Anxhelo do të dëshmonte se ai ishte tronditur po aq sa Sliua. Sipas planit, ata duhej ta rrihnin gazetarin, deklaroi D'Anxhelo, e jo ta qëllonin.

Sliua, i cili më vonë do të dëshmonte për këtë incident në tre gjyqe të ndryshme, tha se u përpoq të dilte forcërisht nga taksia e vjedhur, pasi iu hodh në fyt Janotit të armatosur dhe kërceu jashtë nga dritarja e pasagjerit.

D'Anxhelo do të shpallej fajtor për sulmin. Janoti do të shfajësohej

për këtë çështje, por do të dënohej për akuza të tjera. Në tre gjyqe, Xhuniori doli i pafajshëm pas akuzave të Sliuës. Ashtu si në gjyqet e mëparshme të të atit, kundër Xhuniorit rëndonin shumë akuza, por nuk u shpall fajtor. Alite ishte i mendimit se sulmet kundër Sliuës vërtetonin atë çka ai kishte parashikuar. Xhunior Goti nuk dinte se si të drejtonte një familje kriminale dhe, nëse e linin në krye, të gjithë ata do të përfundonin të vdekur ose në burg.

Pesë ditë pas incidentit me Sliuan, Xhon Goti u dënua me burgim të përjetshëm. Në seancën e fundit që u mbajt në gjykatën federale të Bruklinit, u mblodhën disa qindra mbështetës të Gotit. Pasi nuk u lejuan të futeshin brenda për shkak se salla ishte mbushur plot, ata u grumbulluan në rrugët jashtë gjykatës duke brohoritur me entuziazëm për Xhon Gotin. Ishte një spektakël që pati jehonë të madhe mediatike.

Ishte një inskenim krejt i pakuptimtë – një moment tjetër ku Gotët u vunë në qendër të vëmendjes së medieve.

- Xhuniori dhe disa tipa të tjerë organizuan sulmin kundër Sliuës, - tregon Alite. – Unë për vete nuk doja të bëhesha pjesë e kësaj marrëzie.

E ashtuquajtura protestë, zgjati dy a tri orë. U përmbysën disa makina dhe për pasojë u bllokua trafiku. Seancat për dënimet e Gotit dhe Lokasios morën fund për rreth pesëmbëdhjetë minuta. Për të dy të pandehurit, gjyqtari Leo Glaser dha dënim të përjetshëm pa të drejtë për lirim me kusht.

Goti refuzoi të komentonte.

Lokasio, besnik gjer në fund, i tha gjyqtarit se ishte "i pafajshëm", pastaj shtoi:

- Mirë e pranoj, jam fajtor. Jam fajtor sepse jam një mik i mirë i Xhon Gotit. Nëse në këtë tokë do të kishte më shumë burra si Xhon Goti, do të jetonim në një vend më të mirë.

Prokurori Endrju Maloni, zyra e të cilit e ndoqi penalisht çështjen, u përpoq të paraqiste perspektivën e vërtetë në lidhje me dënimin e Gotit, duke e përshkruar gjyqin si "vetëm një betejë më shumë" në fushatën kundër krimit të organizuar në Nju Jork. Deklaroi gjithashtu

se “raportimi mediatik” kishte ndikuar në krijimin e mitit të Xhon Gotit dhe “kjo lloj propagande në medie” kishte nxitur demonstrimin që zhvillohej jashtë në rrugë.

Avokatët e Gotit u shprehën se do ta çonin çështjen në Gjykatën e Apelit.

Megjithatë, brenda organizatës Gambino, askush nuk e parashikonte kthimin e Xhon Gotit. Ngrihej pyetja se kush do të merrte kreun. Ishte e qartë se Xhuniori mendonte se ai vetë ishte i prerë për atë rol. Por kishte shumë të tjerë që nuk ishin të këtij mendimi. Ata donin që Xhuniori të tërhiqej. Nëse refuzonte, e donin të vdekur.

Iu kërkua Xhon Alites që të merrej me këtë punë.

KAPITULLI 13

Xhon Goti mendonte se mund ta drejtonte familjen kriminale nga burgu. Ndonëse diçka e tillë ishte bërë më parë nga bosë të tjerë me shkallë të ndryshme suksesi, kësaj radhe kjo gjë nuk ishte ide e mirë.

Nikodemo Skarfo, i njohur ndryshe edhe si Niki i Vogël, ishte përpjekur ta drejtonte nga burgu organizatën e tij në Filadelfia. Pasi u dënua për mashtrim dhe vrasje në vitin 1988, ai ia delegoi përgjegjësitë të birit. Nikodemo S. Skarfon e thërrisnin Xhunior Skarfo, edhe pse ai me të atin (ashtu si Gotët) kishin emra të dytë të ndryshëm. Gjithashtu, ashtu si Xhunior Goti, edhe Xhunior Skarfo nuk pëlqehej nga anëtarët e tjerë të familjes kriminale të Filadelfias. Babanë e tij e konsideronin një psikopat të dhunshëm që me anë të vrasjeve kishte marrë në dorë kontrollin e familjes. Dhuna kishte destabilizuar organizatën, e cila më parë administrohej në mënyrë shumë efikase. Më shumë se njëzet anëtarë dhe bashkëpunëtorë qenë eliminuar gjatë drejtimit të përgjakshëm të Skarfos, që kishte filluar në vitin 1981. Për më tepër, mes kësaj gjakderdhjeje, organet ligjzbatuese kishin bërë punën e tyre. Kështu, një familje kriminale që dikur mburrej se përbëhej nga shtatëdhjetë anëtarë, kishte humbur tanimë gjysmën e tyre si pasojë e vrasjeve dhe burgosjeve. Organizata mafioze e Filadelfias ishte në një gjendje kaotike kur u dënua Skarfo.

Që nga nata e Hallouinit të vitit 1989, Skarfo nuk do të kishte më mundësi për ta drejtuar organizatën me anë të të birit. Xhunior Skarfo

po darkonte në "Dante & Luixhi", një restorant shumë i frekuentuar në zemër të jugut të Filadelfias. Aty, me një kushëri dhe një bashkëpunëtor, po shijonte një pjatë spageti me molusqe.

Fillimisht askush nuk ia vuri veshin personit të maskuar që u fut në restorant me një çantë Hallouini. Dukej si fëmijët që shkonin shtëpi më shtëpi për të marrë karamele.

Por në këtë rast nuk bëhej fjalë për karamele.

Personi me maskë u afrua te tavolina e Skarfos, nxori automatikun nga çanta dhe hapi zjarr. Skarfon e zunë gjashtë plumba. Vrasësi u largua me shpejtësi nga restoranti dhe u fut në një makinë që e priste në rrugën "10". Klientët rreth e rrotull u shastisën. Gjithçka kishte ndodhur në pak sekonda. Teksa zbriste shkallët e restorantit, vrasësi hodhi armën. I shpëtoi nga dora apo e la me dashje?

Vite më vonë, një informator do t'u tregonte autoriteteve federale se vrasësi e kishte hedhur qëllimisht armën. Cila ishte arsyeja? Ai e dinte se plaku Skafo e pëlqente shumë filmin "Kumbari", veçanërisht skenën ku Majkëll Korleone hakmerret për vrasjen e të atit, duke ekzekutuar një gangster rival dhe një polic, bashkëpunëtor të mafies, në një restorant italian në Bronks. Para se të largohet, Majkëlli hedh armën në dysheme, ashtu siç ishte udhëzuar nga gangsterët e vjetër që kishin organizuar vrasjen.

Atentati ndaj Xhunior Skarfos (i cili mbijetoi) ishte njëfarë homazhi i përgjakshëm për filmin e njohur dhe ishte gjithashtu një mënyrë për t'i treguar bosit të mafies së Filadelfias se, koha e tij kishte perënduar. (Askush nuk është akuzuar për tentativën për vrasje.)

Pas këtij atentati mafioz, Skarfo u dha fund përpjekjeve për të kontrolluar veprimtarinë e familjes kriminale nga burgu. Sipas dëshmive të Alites, Gotët u përpoqën të ndiqnin të njëjtën linjë, por sapo u mor vesh kjo gjë, doli në pah lakmia. Familja kriminale Gambino, që kishte krijuar Gotët, ishte e mbushur me makutë.

Që në muajt e parë pas dënimit të Gotit filloi të flitej për një plan për të vrarë Xhuniorin, xhaxhanë e tij, Pitin, dhe Karmine Anjelon.

Alite i njihte disa prej protagonistëve dhe kishte dëgjuar për të tjerët. Xhon Karnelia, i cili ishte dënuar me Xhin Gotin për trafik heroine, ishte njëri prej iniciatorëve. Niki Korozo, një kapo gangsterësh, e kishte miratuar gjithashtu këtë plan. Deni Marino, një kapo tjetër, mund të ketë qenë përfshirë, ose të paktën kishte dhënë miratimin e tij në heshtje, beson Alite. Çarls Karnelia, vëllai psikopat i Xhonit, ishte gjithashtu pjesë e planit.

- Xhon Karnelia gjendej në burg dhe Gotët, fillimisht i ati e pastaj i biri, kishin përfituar prej tij, - tregon Alite. – Shumë njerëz i kishin mbetur borxh. Gotët shfrytëzuan momentin dhe i morën për vete paratë e Xhon Karnelias. U thoshin të gjithëve se kush i kishte para borxh Karnelias, duhej t'ua jepte atyre. Përsëritej e njëjta histori. Xhon Karnelia përçmohej teksa Gotët thoshin për të: "Në djall vaftë Xhon Karnelia! Nuk është gjë tjetër veçse një trafikant i ndyrë!" Nga njëra anë e shanin, nga ana tjetër ishin të gatshëm për të mbushur xhepat me paratë që Karnelia kishte fituar nga tregtia e drogës.

Nga burgu, Xhon Karnelia i dërgoi fjalë të vëllait, Çarlsit, i cili kërkoi bashkëpunimin e Alites.

- Çarlsi më tregoi se çfarë kishin ndër mend të bënin dhe më pyeti: "A do të merresh ti me atë gjysmë çifutin? – tregon Alite. Sa herë që dikush donte ta poshtëronte Xhuniorin, përmendte faktin se gjyshen nga e ëma e kishte ruse-hebraike. Për këtë arsye Xhuniorin ata e quanin gjysmë çifut.

Alite shqyrtoi alternativat. Qëndrimi i tij ndaj Gotëve kishte ndryshuar.

- Kur u përfshiva fillimisht në atë familje, isha i gatshëm në çdo moment të rrezikoja jetën për ta, - thotë ai. – Por, sa më shumë i njihja, aq më pak besoja në ato çka thoshin dhe bënin ata.

Në botën e krimit duhej marrë gjithashtu në konsideratë edhe një vlerësim praktik. Ndërsa Xhon Goti ishte dënuar me burgim të përjetshëm, familja po ndahej në dy fraksione. Cilën anë të mbante Alite? Xhuniori nuk ishte aq i zoti sa të administronte një organizatë krimi-

nale. Kishte shumë mundësi që ai të përfundonte i vdekur ose në burg. Kështu, përpara Alites shtrohej pyetja: a donte ai të gremisej bashkë me Xhuniorin apo të bashkëpunonte me dikë tjetër?

Alite pranoi të merrte pjesë në vrasjen e Xhuniorit. Disa javë më pas, ndërroi jetë vjehrra e Xhon Karnelias. Xhuniori hapi fjalë se askush nuk duhej të shkonte në ceremoninë mortore apo në varrim, por Alite nuk ia vuri veshin. Ai me katër apo pesë djem të bandës së tij i bënë familjes Karnelia nderimet e rastit.

- Atë natë kishte stuhi dëbore, - kujton Alite. – Ndërkohë që gjendesha në varrim, më thanë se më kërkonin në telefon. Ngrita receptorin dhe ishte Xhon Karnelia. Po fliste nga telefoni i një këshilltari të burgut.

Telefonat e të dënuarve regjistroheshin në burgjet federale, por sigurisht që telefonin e një nëpunësi nuk e përgjonte njeri. Xhon Karnelia e pyeti Aliten:

- A do të merresh ti me Xhuniorin?

- Sigurisht, - tha Alite. – Pa problem.

Një nga ironitë më të mëdha ishte se për këtë vrasje Alite kishte ndër mend të përdorte armët e Xhunior Gotit. Më parë, Çarls Karnelia i kishte marrë Xhuniorit një pistoletë nëntëmilimetërshe, një automatik "Uzi", si edhe municione.

- Xhuniori kishte blerë disa automatikë dhe Çarlsi i kishte marrë ca armë për të mbaruar një "punë", - tregon Alite. – Të gjithë e dinin se Çarlsi ishte i çmendur dhe vrasës i pamëshirshëm.

Çarls Karnelia ia dha armët Alites, i cili i fshehu në një sallon tatuazhesh që ishte në pronësi të një shoku të tij. Fillimisht duhej krijuar ideja se Xhuniori nuk rrezikohej. Më pas ata do ta fusnin në kurth dhe do ta vrisnin, njësoj siç ishte vepruar me Groson dhe Goterapin. Alite dhe disa bashkëpunëtorë të tij kishin filluar të monitoronin lëvizjet e Xhuniorit. Mësuan se të premteve shkonte të darkonte tek i njëjti restorant. Alite planifikonte që të shfaqej aty dhe ta merrte me vete. I gjithë grupi ishte i gatshëm për aksion. Niki Korozo, tregon Alite, i

urrente Gotët, babë e bir. Për këtë arsye, edhe ai e mbështeste planin e Alites. Gjithsesi, gjatë kohës së përgatitjeve, Korozo i tradhtoi. Vendosi t'i këmbejë plumbat me dollarë.

- Niki Korozo dërgoi nipin e tij për të vizituar Xhon Gotin në burg. Do t'i çonte një mesazh, - thotë Alite. – Fjalët e Nikit për Gotin ishin: "Nuk mund ta mbrojmë Xhuniorin. Do ta fusin në kurth e do ta vrasin." Xhon Goti e kuptoi menjëherë se çfarë po ndodhte dhe bëri një marrëveshje nga burgu.

Alite beson se nga burgu, Goti ujdisi kalimin e disa qindra mijëra dollarëve në llogari të Niki Korozos. Ky shpërblim i dha fund përfshirjes së Korozos. Ky e kishte shfrytëzuar planin e vrasjes si një skemë për zhvatje parash. I kishte marrë para Gotit ashtu si ky i fundit kishte zhvatur dhjetëra të tjerë kur ishte kreu i familjes kriminale. Menjëherë pas tërheqjes së Korozos, Çarls Karnelia filloi të ankohej se gjendej "mes dy zjarresh" dhe u shit për dy groshë.

- Ishte një vrasës i pashpirt, por mendërisht ishte shumë i dobët, - tregon Alite. – Nuk mund t'i varje shpresat te një njeri i tillë. Maje as vëllai i tij nuk e besonte. Goti urdhëroi Karmine Anjelon që t'i jepte Çarlsit një shpërblim të vazhdueshëm nga të ardhurat prej varrezës së makinave që ai kishte në pronësi. E paguanin shtatëqind e pesëdhjetë dollarë në javë.

Sapo filloi të merrte pagesën javore, Çarls Karnelia i tha Alites se plani për vrasjen e Xhuniorit ishte anuluar.

- Nuk bëhet, - i tha Alites. – Më kthe armët!

- Nuk po të kuptoj. Si mund të anulohet? Ne kemi kohë që përgatitemi, - ia ktheu Alite.

- Ndryshim plani, - tha Çarls Karnelia.

Alite shtangu në vend. As që kishte ndër mend t'ia kthente armët.

- Nuk t'i jap, - i foli ai me inat Karnelias.

- M'i kërkon Xhuniori, - tha ai.

- Të dhjefsha Xhuniorin! - ia priti Alite.

Në këtë kohë vihej re një distancim mes Alites dhe Xhuniorit.

Dukej se tanimë marrëdhënia e tyre ishte e pariparueshme. Alite kalonte shumicën e netëve në Nju Xhersi, por shkonte në Kuins thuajse çdo ditë. Ai me Xhuniorin vazhdonin të fitonin shuma të mëdha parash, tregon ai, por, siç do të dëshmonte përpara një jurie, "Lidhja jonë ishte si një martesë e keqe. Qëndronim së bashku, por nuk shkonim mirë".

Alite thotë se Gotët po mundoheshin t'ua ndryshonin mendjen shumë prej bashkëpunëtorëve në rangje të larta. Me sa dukej, jeta e Xhuniorit do të kursehej.

– Unë vazhdoja të besoja në botën e krimit, në familjen Gambino, te mafia, - thotë ai. – Thjesht nuk u besoja më Gotëve.

Në fakt, ai tentoi të "transferohej" në organizatën Lukeze. Kishte shumë miq aty dhe mendoi se me anë të kësaj lëvizjeje mund të largohej nga Gotët, por Xhon Goti dhe pjesa tjetër e hierarkisë Gambino nuk e miratuan këtë "transferim". Kështu, pavarësisht nga këto rrethana të pafavorshme, Alite vazhdoi bashkëpunimin me familjen kriminale Gambino.

Ai filloi të përdorte Çarls Karnelian dhe Roni Trukion si ndërmjetës. Me Xhuniorin do të komunikonin zakonisht nëpërmjet njërit prej këtyre të dyve. Teknikisht, sipas hierarkisë, Alite, duke qenë veçse një bashkëpunëtor, duhej të jepte llogari përpara anëtarëve të familjes. Në të vërtetë, ai bënte ç'të dëshironte, duke fituar shuma të mëdha parash dhe duke vepruar me anëtarët besnikë të bandës së tij. Vetëm atyre u besonte. Ishin rritur bashkë, i njihte që në fëmijëri. Një ndër ta ishte dhe kushëriri i tij, Patsi. Alite nuk mund t'u besonte njerëzve si Roni Trukio apo Çarls Karnelia, por e dinte se ishte më i zgjuar sesa ata dhe mund t'i përdorte për t'u mbrojtur.

Alite, që kishte luajtur gjithmonë rolin e gjahtarit, e dinte fare mirë se mund të bëhej lehtësisht gjah për armiqtë e tij. Filloi të mos shkonte më në takimet e detyrueshme që zhvilloheshin në klube. Ndryshoi mënyrën e lëvizjes, duke shmangur rutinat e dikurshme që njiheshin nga të gjithë. Nuk paraqitej në takime kur e thërritnin. Nëse dikush

donte të bisedonte me të, Alite dërgonte kushërirën e tij për të caktuar vendin dhe orën e takimit.

Pikërisht në këtë kohë po i vinin copëza informacionesh, tregues që ishte bërë problematik në disa qarqe. Një shok i një kushëriri tjetër kishte qenë duke luajtur hendboll me disa prej bashkëpunëtorëve të Xhuniorit dhe kishte dëgjuar që ata hidhnin ndonjë batutë për Aliten, duke e quajtur "sherifi".

- Sherifi e ka pisk punën, - kishte thënë njëri prej tyre. – Do ta vrasin. Xhuniori ka urdhëruar dikë për të kryer vrasjen.

Trukio i përcolli gjithashtu disa mesazhe në formë paralajmërimi. U përpoq t'i zbukuronte fjalët, por i tha se Xhuniori dhe të tjerët që administronin familjen kriminale, ishin të shqetësuar se Alite nuk shkonte në takime. Luis DiBono e kishte paguar me jetë moszbatimin e protokollit. Alite ishte në dijeni të pasojave. Por ai e dinte gjithashtu se, ndryshe nga DiBono, atë e kishin frikë. Gjithkush e parashikonte se, nëse i viheshin pas, do të hapte luftë. Nuk dihej se ç'fund mund të kishte ajo luftë, por Alite ishte i gatshëm të rrezikonte. Vazhdoi të jetonte në botën e krimit si t'i vinte për mbarë. Nuk kishte ndër mend të merrte arratinë dhe as të fshihej. Nuk i la pas ca rituale të vjetra që i sillnin shumë para.

Në këtë kohë, realizoi dy grabitje. Të dyja i justifikoi te kapot duke përfshirë Çarls Karnelian. Supozohej që nga grabitjet do të nxirrnin shumë para. Alite, që dëshmoi për të dy incidentet në gjyqin e Karnelias në vitin 2009, në fund të këtyre vjedhjeve nuk fitoi asgjë. Por ai kishte aq shumë para sa nuk e prishi shumë terezinë.

Fillimisht, vodhën një magazinë të kompanisë "Sears" në Vainland të Nju Xhersit, rreth dyzet minuta larg nga shtëpia e Alites, në Çeri Hill. Një djalë me emrin Stiv ia shtiu në mendje këtë vjedhje.

- E kisha në lagje. Ia njihja edhe vëllanë, - thotë Alite. –Ai ishte trafikant droge dhe e ndihmoja herë pas here.

Alite tregon se babai i atij djali, Xhorxh Lopez, ishte shef i sigurisë së rrjetit të dyqaneve.

-Lopezi kishte punuar në departamentin e sherifit të zonës dhe më

pas kishte qenë gardian në një burg, - tha Alite kur dëshmoi për vjedhjen. - Ai merrej gjithashtu me organizimin e basteve të paligjshme, ndërsa ndihmonte Aliten që po krijonte rrjetin e tij në jug të Xhersit.

Alite shkoi në Vainland për të takuar Lopezin. Së bashku hartuan planin e vjedhjes së zyrës ku mbaheshin paratë. Vendosën që grabitja të kryhej në Ditën e Punëtorëve[24]. Do të kishte shumë shitje gjatë fundjavës dhe mund të merrnin deri në gjysmë milionë dollarë. Alite akoma tund kokën plot mëdyshje teksa flet për këtë vjedhje.

- Ai ishte latin, - tregon Alite. – Isha në bodrumin e shtëpisë së tij duke bërë planin. Pashë disa çarçafë dhe kapela të varura në një qoshe. Ato tregonin se ai ishte anëtar i Ku Kluks Klanit. U habita. Një amerikanojugor në radhët e tyre?! Ai u ngjit sipër për të marrë diçka. Kur mbeta vetëm, vesha rrobën dhe vura kapelën. Kur erdhi, më gjeti duke u kapardisur. Thjesht po tallesha me të. Ai u ngrys. Nuk donte të bëja shaka të tilla.

Alite ishte befasuar.

- I thashë: "Çfarë ke ndër mend të bësh? Të hedhësh një litar mbi degë dhe të varësh veten?"

Alite rekrutoi disa bashkëpunëtorë që erdhën në Xhersi nga Nju Jorku. Ata do të realizonin vjedhjen në terren. Dy prej tyre do të hiqeshin si agjentë të Shërbimit Sekret. Alite u dha atyre një kartëmonedhë të falsifikuar. Do të pretendonin se kishte shumë kartëmonedha të tilla në qarkullim, ndaj duhej të ekzaminonin paratë e mbledhura nga dyqanet atë fundjavë. Lopezi tha se gjatë grabitjes do të çonte për pushim dreke dy prej rojave të sigurisë. Premtoi gjithashtu se do të ndryshonte fushëpamjen e kamerave të sigurisë në mënyrë që të mos shihej fytyra e askujt.

Alite dhe Kevin MekMahoni qëndruan jashtë në parking me radio marrëse-dhënëse për të monitoruar lëvizjen e policisë lokale. Lopezi u kishte thënë se nuk do të hasnin probleme me policinë.

---

24 Në SHBA, Dita e Punëtorëve festohet të hënën e parë të shtatorit.

Gjërat shkuan sipas planit derisa dy "agjentët" filluan të numëronin paratë në kasafortën e magazinës. Njërën prej grave që punonte në atë zyrë, e zuri paniku. Ndoshta e nuhati se ç'po ndodhte në të vërtetë. Kur "agjentët" nuk e kishin mendjen, ajo e mbylli me forcë derën e kasafortës duke e përplasur. "Agjentët" dolën me nxitim dhe ia futën vrapit drejt makinës që i priste në parking. Kishin marrë vetëm njëzet e pesë mijë dollarë. Nuk ishte rezultati që kishte parashikuar Alite.

- Ndava mënjanë dy mijë e pesëqind dollarë për Çarlsin dhe po aq për Ronin, - tregon Alite. – Supozohej se ata ishin gangsterët për të cilët unë punoja, prandaj duhej t'u jepja hisen e tyre.

Pjesën tjetër ua dha djemve që kryen grabitjen. Nuk mbajti asnjë dollar për vete. Siç do t'i tregonte më pas jurisë, "Këto ishin qindarka për mua. Kisha shumë para. Puna po më ecte mirë".

Herën tjetër do të vidhnin kompaninë "Papavero Funeral Home", që ofronte shërbime funerale në Long Ajlënd (pas disa vjetësh, prej aty do të merrej për t'u varrosur trupi i Xhon Gotit). Ishte një histori e ngjashme me grabitjen e doktorit në Florida. Përsëri, Alite i shpjegoi të gjitha hollësitë në gjyqin kundër Karnelias.

Një grua që Alite e njihte, ishte martuar me vëllanë e njërit prej pronarëve të kompanisë së funeraleve. Ajo tha se ai e keqtrajtonte dhe, në formë hakmarrjeje, i tregoi Alites për paratë – deri në katërqind mijë dollarë, si dhe për bizhuteritë – me vlerë rreth treqind mijë dollarë. Këto ruheshin në një kasafortë në hollin e kompanisë që merrej me organizimin e funeraleve.

Alite përdori përsëri Çarls Karnelian. Ndër të tjera, Alite shqetësohej se pronarët kishin lidhje me Dom Piconian, një kapo tjetër i organizatës Gambino. Karnelia i tha të vazhdonte me planin pa u shqetësuar.

Alite dërgoi Kevin MekMahonin për të inspektuar terrenin. MekMahoni u tha përfaqësuesve të kompanisë se gjyshja e tij kishte ndërruar jetë dhe planifikonte organizimin e një ceremonie të denjë mortore. U vendos një takim i dytë për të dielën në mbrëmje, pasi Alite

mendonte se në atë orë nuk do të kishte punonjës. Ishte parashikuar që në atë kohë të bëhej grabitja. Atë natë, Alite dhe MekMahoni qëndruan në makinë, jashtë ndërtesës. Siç kishin bërë gjatë vjedhjes në kompaninë "Sears", ata dëgjonin radiot e policisë.

Kevin Boneri dhe një burrë tjetër u futën në sallonin ku kryheshin ceremonitë mortore. Aty ndodhej vetëm pronari. E kërcënuan, e lidhën dhe i kërkuan të hapte kasafortën.

- Nuk e di se si ia doli të largohej prej tyre dhe shtypi butonin e alarmit, - tregon Alite. – Ata erdhën duke vrapuar dhe ne u zhdukëm prej aty... duarbosh.

Aliten e kishte ndjekur tersi që në fillim të asaj vere.

Pasi kishte marrë pjesë në një fejesë në Mineola, po pinte shampanjë me një kushërirë në "Kafe Bianko". Ishte i dehur, kur Xhon Kelli dhe dy tipa të fortë iu afruan me pistoleta në duar. I thanë t'i ndiqte për te parkingu. Kelli ishte trafikanti që e kishin grabitur disa vjet më parë dy policë të rremë, ndërsa Xhuniori dhe Alite kishin ngritur kurthin. Kelli ia kishte bërë benë Alites, dhe kur e pa të dehur në atë bar, mendoi se ky ishte momenti i hakmarrjes.

Alite kapi shishen e shampanjës, duke u hequr sikur do të pinte edhe një gllënjkë. Befas e goditi Kellin me shishe. Nëse do të kishte qenë esëll, mendon Alite, goditja do ta kishte hedhur Kellin shakull në tokë. Por në atë gjendje, Alite e kishte të vështirë të fokusohej. Shishja vetëm sa ciku kokën e Kellit. Megjithatë, ky veprim mjaftoi për t'i befasuar ata dhe i krijoi mundësi Alites të largohej. Shkoi te parkingu, i hipi makinës së tij, një "Nisan" i zi 300Z dhe hapi kroskotin, ku mbante një çekiç.

- Nuk kisha gjë tjetër, - thotë ai teksa kujton incidentin disa vjet më vonë. – Ata menduan se mora pistoletën dhe u futën në makinën e tyre. Unë hipa në timen.

Kelli ngiste një "Ekskalibur", nga ato makinat luksoze që e ekspozojnë edhe gomën rezervë.

- Ishte nga ato lloj makinash që ngasin tutorët, - thotë Alite.

Teksa Kelli po përpiqej të dilte nga parkingu, Alite përplasi "Nisanin" e tij tek "Ekskaliburi". Policia, që kishte marrë një telefonatë nga bari, mbërriti brenda pak minutash. Alite, i dehur dhe i çorientuar, u përplas me makinën e policisë. Më pas u përlesh me dy oficerë policie. E arrestuan dhe e akuzuan për sulm personi dhe shkelje të tjera.

- Hëngra një dajak të mirë atë ditë, - tregon ai. – Policët më goditën me shkopinj gome. Unë si kokëmushkë, u ktheva dorë. Kështu isha atëherë. Nuk e kuptoj se pse duhej të bëja sherr me policët. Tani përpiqem ta kontrolloj veten. Atëherë nuk kishte njeri të më ndalte.

Pasi u lirua me dorëzani, Alite iu rikthye rrugës dhe dhunës, që ishin bërë pjesë të pandashme të jetës së tij. Këtë gjë dinte të bënte. Në këtë mënyrë mbijetoi. Disa muaj më parë, Gai Pedeni, një bashkëpunëtor në trafikun e drogës, qe arrestuar në një kazino në Atlantik Siti. Pedeni donte të bënte një marrëveshje për të shitur drogë, por ky kishte qenë një kurth i ngritur nga agjentët federalë. Pritej që edhe Alite të ndodhej aty atë natë, por nuk shkoi.

- I thashë Gait ta linte atë marrëveshje, - tregon Alite. – Ai nuk dinte as se kujt do t'ia shiste drogën. Rezultoi që kishte të bënte me një informator të FBI-së dhe përfundoi pas hekurave.

Pedeni gjendej në burg, por disa persona i kishin borxh nga marrëveshje të mëparshme. Stiv Njuëlli, një shok i Xhuniorit, duhej t'i kthente një kilogram kokainë, rreth dyzet mijë dollarë. I duhej të merrte paratë në emër të Pedenit. Njuelli refuzoi të paguante.

- Nuk durova dhe e qëllova, - thotë Alite. – E pashë të kalonte në bulevardin "Kros Bei". Dola nga makina dhe i futa dy plumba në prapanicë. Ndërsa po binte në tokë, i dhashë një shqelm turinjve. Para se të ikja, i futa dhe një grusht.

E mori vesh Xhuniori dhe i çoi fjalë Alites që të tërhiqej.

Pas një jave, dy agjentë të FBI-së shkuan në shtëpinë e prindërve të Alites në Kuins. Kërkonin Aliten. Prindërit u thanë agjentëve se nuk e kishin parë prej disa ditësh.

- Ime më filloi të qante, - tregon ai. – Ajo mendoi se kisha vdekur.

Agjentët nuk u munduan ta qetësonin. Thanë vetëm se kishin nevojë të flisnin me djalin e saj dhe kishin të dhëna se dikush donte ta vriste. Kur prindërit i treguan për këtë vizitë të papritur, Alite vendosi të takohej me agjentët. Fillimisht i telefonoi Riçi Rehbokut, një avokat mbrojtës që po e përfaqësonte në çështjen e Mineolas. Rehboku ishte një prej avokatëve "të miratuar" nga organizata Gambino për të përfaqësuar anëtarët dhe bashkëpunëtorët e Gotëve përpara organeve të drejtësisë.

- I thashë Rehbokut se FBI-ja donte të bisedonte me mua, - tregon Alite. –Doja që ai ta dinte se nuk do të bashkëpunoja. Kuptohet se do t'i raportonte menjëherë Xhuniorit. Do të takoheshim me agjentët për të zbuluar se çfarë po ndodhte dhe kush po përpiqej të më vriste.

Alite e kishte tashmë të qartë se ku e kishin burimin kërcënimet. Në njëfarë mënyre, ai donte ta vinte në lojë Xhuniorin. Duke takuar agjentët, Alite i jepte Xhuniorit një sinjal të nënkuptuar: "E di që ti fshihesh pas planit për vrasjen time. Ta dish se unë jam në dijeni, por le të hiqemi sikur askush prej nesh nuk di gjë."

Alite u takua me dy agjentët në një xhep rruge pranë daljes 8A përgjatë autostradës për në Nju Xhersi, jo shumë larg nga shtëpia e tij në Sauth Bransuik. Ata i treguan se dikush po përgatiste një plan për ta vrarë. I thanë gjithashtu se sipas ligjit, në raste të tilla ishin të detyruar të paralajmëronin shtetasit e rrezikuar. Nuk pranuan të tregonin se kush donte ta vriste apo se si e kishin marrë vesh, por ngulën këmbë se kërcënimi ishte i vërtetë dhe se jeta e Alites ishte në rrezik.

Pasi i dëgjoi të gjitha, ai filloi të tallej me agjentët. Karmine Anjelo ishte përfshirë në një zënkë me një police trafiku, e cila e kishte denoncuar. Policet e trafikut vishnin jelekë të verdhë.

- Për sa kohë që nuk mbaj jelek të verdhë, - u tha Alite agjentëve, - do të jem i mbrojtur.

Ata nuk menduan se ishte një batutë që të bënte për të qeshur. Ose ndoshta nuk e kuptuan se ç'nënkuptonte. I ofruan mbrojtje dhe i propozuan që të bashkëpunonte.

- Faleminderit, por nuk jam i interesuar, - u tha ai agjentëve. – Këto gjëra nuk bëjnë për mua.

Alite thotë se në atë kohë, ai vazhdonte të mendonte se mund ta mbronte vetë veten. E dinte se në rrugë kishte shumë armiq. Kuptohet, Xhuniori dhe njerëzit e tij ishin në krye të listës. Megjithatë, ende nuk ishte i gatshëm të ndërpriste lojën.

Pas takimit me FBI-në, Alite filloi t'i tregonte gjithkujt se agjentët i kishin treguar një regjistrim ku flitej për një plan për ta vrarë. Kishte dëgjuar zërat e Piter Gotit, Karmine Anjelos dhe një individi të tretë, për të cilin besonte se ishte Xhuniori, ndonëse nuk ishte fort i sigurt.

Sigurisht që kjo nuk ishte e vërtetë. Ai nuk kishte dëgjuar asnjë regjistrim. Por kjo ishte një manovër e Alites për të vënë në provë Xhuniorin. Nga ana tjetër, të paktën për një periudhë afatshkurtër, kjo lojë ishte një garanci për jetën.

- Besoja se, nëse mendonin se ekzistonte një regjistrim i tillë, ndërsa flisnin për vrasjen time, atëherë nuk do të guxonin të vepronin, sepse nëse unë vritesha, dyshimi do të binte mbi ta, - tregon Alite.

Pas disa ditësh, kushëriri i Alites, Patsi, u kontaktua nga Stiv Kaplani, një nga bashkëpunëtorët e Xhuniorit. Ky i fundit donte të takohej me Aliten dhe ai pranoi. Sugjeroi që takimi të bëhej në hipodromin e garave me kuaj, një vend publik me shumë njerëz. Askush nuk do të organizonte një vrasje në atë mjedis. Alite shkoi në hipodromin e Kuinsit me dy a tre bashkëpunëtorë. Xhuniorin e ndiqte një shpurë prej gjashtë vetash, përfshirë Karmine Anjelon.

- Nuk kam ndër mend të flas me atë derr, - i tha Alite Xhuniorit teksa po afrohej Anjelo.

Kështu nisi atë pasdite konfrontimi mes Xhuniorit dhe Alites.

- Në fillim ai mohoi gjithçka, - thotë Alite. – Kur i përmenda përgjimin, ai tha: "Unë për vete nuk jam i përfshirë."

Me këtë përgjigje, Alite kuptoi dy gjëra; që vërtet po thurej një plan për vrasjen e tij dhe që të tre personat e përmendur – Piter Goti, Anjelo dhe Xhuniori – ishin të përfshirë.

- Mos më trego përralla mua! Nuk më mashtron dot! – iu drejtua Alite. – Askush nuk flet për gjëra të tilla pa miratimin tënd.

Pas këtyre fjalëve, Xhuniori mori flakë, tregon Alite. Ai kërcënoi se do të vriste vëllanë e Alites.

- Im vëlla nuk merret me punët e rrugës, - i tha Alite. – Atë nuk e lidh asgjë me këtë lloj jete.

Pastaj nuk iu durua dhe shtoi:

- Edhe ti ke një vëlla.

Xhuniori gati sa nuk u tërbua dhe ia ktheu:

-Të ka ikur mendja? Një fjalë them unë dhe një mijë veta të vihen pas. E di ti se me kë ke të bësh?

Alite vetëm sa tundi kokën, e pa Xhuniorin drejt e në sy dhe i tha:

- Po iu afrove vëllait tim, do të vras dy.

Me këtë, Alite e bëri të qartë se, nëse i ndodhte gjë vëllait të tij, do të rrezikonte gjithçka për të vrarë Xhuniorin dhe Karmine Anjelon.

Në mënyrë tipike, siç e kishte zakon, Xhuniori u përpoq të qetësonte gjakrat. Kur kërcënimet i dilnin huq, mundohej të pajtohej. Tha se Alite po tregohej "paranojak", se askush nuk kishte ndër mend ta vriste, se të gjithë ishin shokë të ngushtë. Pasi ndoqën garat me kuaj, u ndanë duke shtrënguar duart dhe duke u përqafuar, por Alite e dinte se kjo sjellje ishte thjesht një shtirje. Pastaj, duke bërë një veprim që Alite akoma nuk arrin ta gëlltisë, Xhuniori i sugjeroi Alites të hipte në makinë me të dhe Karminen. Do të shkonin te shtëpia e Gotit në pjesën veriore të qytetit. Atje do të "gjuanin" kafshë të egra, i tha Xhuniori dhe i kërkoi Alites të bashkohej me grupin e vjetër.

- Ç'njeri i qelbur, - thotë Alite teksa tregon këtë ngjarje. – Vërtet mendonte se isha aq budalla?

Në atë kohë, Alite bëri shaka me propozimin e bërë nga Goti:

- Sigurisht që do të vij, por më parë do të vë veshët e lepurit Bags[25] që të më dalloni mirë kur të më qëlloni.

---

[25] Lepuri Bags (Bugs Bunny) është një personazh i njohur i filmave vizatimorë.

Të gjithë qeshën për momentin.

- Shtrënguam duart, por e dija mirë se do të përpiqej të më vriste ose do të urdhëronte dikë tjetër ta bënte këtë.

Loja "macja me miun" vazhdoi gjatë vitit në vazhdim. Alite dhe Xhuniori komunikonin nëpërmjet përfaqësuesve të tyre. Roni Trukio ishte njëri prej ndërmjetësve.

- I thashë Ronit: "Kurdo që Xhuniori të të thotë të më telefonosh, kontakto me mua menjëherë, - tregon Alite. – Në këtë mënyrë nuk i hap telashe vetes. Por, pasi ti të telefonosh, unë nuk do të vij. Do të lidhem vetë me ty, ose ti do të kontaktosh kushëririn tim, Patsin".

Alite thotë se e kuptonte fare mirë lojën. Nuk do të bënte gabim duke u paraqitur në një takim që mund ta organizonte Xhuniori ose ndonjë prej bashkëpunëtorëve të tij; në asnjë mënyrë nuk do të futej në makinë me ndonjë prej tyre. Kishte dëshmuar dhe kishte realizuar shumë kurthe të tilla, ndaj nuk ishte aq budalla sa të rrezikonte. Nëse duhej të bisedonte me Xhuniorin, atëherë takimi do të zhvillohej në vendin e zgjedhur prej Alites.

Në këtë mënyrë u takua me Xhuniorin në Borduok, në Atlantik Siti, pas konfrontimit në hipodromin e Kuinsit. Xhuniori ishte përplasur me disa shqiptarë dhe donte që Alite të ndërhynte për të zgjidhur problemin. Sipas Alites, vetë Xhuniori ishte shkaktar i problemit, duke treguar edhe një herë se ishte një njeri pa karakter.

- Kushëriri i tij, Xhoni Boi Ruxhero, shoqërohej me një vajzë të quajtur Zhaneta, e cila ishte shqiptare, - tregon Alite. – Xhoni Boi i kishte marrë borxh gjashtëdhjetë mijë dollarë. Ose më saktë e kishte mashtruar. Vajza kërkonte paratë e veta. Shqiptarët, shokë ose të afërm të saj, e kishin kërcënuar se do ta vrisnin Ruxheron nëse nuk shlyente borxhin. Një djalë i quajtur Xhorxh, të cilin e njihja, ishte një ndër ata që kërcënonin Xhoni Boin. Kohë më pas dëgjova se Xhorxhi ishte martuar me Zhanetën.

Xhuniori i tha Alites se shqiptarët mund të merrnin gjysmën e borxhit. Kështu vepronte gjithmonë. Zhvatja e një vajze të re ishte një

manovër tipike grabitqare, prandaj duhej të kishte qenë ide e Xhuniorit ose ai duhej ta kishte miratuar. Xhuniori dhe Xhoni Boi mendonin se ndoshta vajza nuk kishte mbështetje.

- Pranova të takoja Xhuniorin në Borduok, në Atlantik Siti, - thotë Alite. – Ndodhej aty se kishte bërë një sherr në një nga kazinotë. Gjatë takimit, më tha se kishte një problem. Në fillim u hoq si i fortë, duke thënë: "A e dinë ata se me kë kanë të bëjnë?" M'u desh t'i them se ata ishin tipa që nuk i hapnin rrugë njeriu. Do ta vrisnin Xhoni Boin, më pas do ta vrisnin edhe atë (Xhuniorin) dhe të nesërmen do të ktheheshin në Shqipëri, ku nuk i gjente kush.

Siç kishte bërë në takimin e mëparshëm në hipodrom, Xhuniori e nisi me kërcënime, duke i thënë Alites se do t'i vriste i pari shqiptarët.

- I thashë se ai as që e kishte idenë se cilët ishin ata, - kujton Alite. – Pastaj më tha: "A do të pranojnë dyzet e pesë në vend të gjashtëdhjetë?"

Alite ia parashtroi kërkesën Xhorxh shqiptarit, i cili, me anë të Alites, i dërgoi një mesazh të qartë Xhunior Gotit.

- Më tha: "Thuaji Gotit se jo vetëm që nuk pranoj dyzet e pesë, por nuk do të merrja as pesëdhjetë e nëntë."

Zhanetës iu kthye shuma e plotë prej gjashtëdhjetë mijë dollarë.

KAPITULLI 14

Prishja e marrëdhënies me Xhunior Gotin nuk e shkurajoi Alitën që të vazhdonte allishverishet në botën e krimit. Në fakt, kjo shkëputje i krijoi mundësi të reja për të zgjeruar veprimtarinë e tij. Aktualisht një pjesë e të ardhurave i vinin edhe nga Tampa, ku, së bashku me Roni Trukion, kishin "ngritur flamurin" e familjes kriminale Gambino. Atje merrej me trafik droge dhe gjobvënie, por kishte hapur edhe biznese të ligjshme si parkingje dhe klube nate.

Në mesin e viteve '90, Alite filloi veprimtarinë e tij në Filadelfia – jugu i Xhersit, ku tashmë zotëronte dy shtëpi. Bashkëshortja e tanishme, Klaudia, së bashku me djalin e tyre Xhonin, ishin vendosur në shtëpinë e blerë prej tij në një lagje rezidenciale në Çerri Hill. Një djalë tjetër, Meti, do të lindte pas pak kohësh. Alite rrinte ende në apartamentin e tij në Sauth Bransuik, por kalonte gjithashtu kohë në njërën prej vilave në pronën prej pesëmbëdhjetë akrash në Vorhiz. Ishte divorcuar nga Karola, por dy fëmijët e tyre, Xhimi dhe Çelsi, qëndronin ndonjëherë me të. Prindërit e Alites, dhe për ca kohë gjyshja e tij, jetuan gjithashtu në këtë pronë. Alite e kishte shndërruar një pjesë të pronës në njëfarë qendre sportive, me një palestër në terren të hapur dhe një ring për të stërvitur boksierët. Boksin vazhdonte ta kishte për zemër. I pëlqente të ngjitej herë pas here në ring. Ndërsa mosha bënte të vetën, kuptoi se magjepsja pas sportit nuk lidhej vetëm me ndjesinë e fitores. Një luftëtar i mirë dinte jo vetëm se si të grushtonte, por edhe

se si të reagonte kur merrte goditje. Këtë filozofi do të zbatonte edhe në jetën e rrugës. Mund ta rrëzoje përtokë, por nuk arrije ta nxirrje jashtë loje. Pra, mund të ishte nokdaun, por nuk ishte nokaut. Kështu që ai ngrihej për të vazhduar luftimin dhe kur ai ngrihej, rivali e kishte pisk punën.

Xhunior Goti nuk ishte aq i madh, aq i fortë apo aq i zgjuar sa ta sfidonte.

Disa vjet pasi krijoi një bazë të konsoliduar në periferi të Filadelfias, Alite qarkullonte lirshëm në botën e krimit. Njihte disa anëtarë dhe bashkëpunëtorë të familjes kriminale të Filadelfias, të cilët e prezantuan me të tjerë, kështu që rrethi i njohjeve u zgjerua. Vazhdoi bizneset e veta, pa tërhequr vëmendje dhe duke mos u mburrur për lidhjet e tij të forta në Nju Jork. Ata që donin ta njihnin, e zbulonin shumë shpejt reputacionin e tij. Për shumicën e njerëzve, e kaluara e tij nuk kishte rëndësi. Çka bënte tani, ngjallte kureshtjen e tyre.

Në mënyrë krejt ironike ishte Xhuniori që i shtroi rrugën drejt këtij suksesi, pasi e kishte prezantuar me njerëz me influencë vite më parë. Një nga sukseset e para në botën e krimit të kësaj zone kishte të bënte me një skemë korruptive për thyerje çeqesh dhe pastrim parash, që Xhuniori e kishte ngritur përpara se ai me Aliten të armiqësoheshin.

- Xhuniori njihte dikë që tregtonte enë kuzhine, - tregon Alite. – Ai kishte një magazinë në Bronks. Shkova një herë atje dhe ishte bosh. Nuk munda të merrja as edhe një tigan për time shoqe.

Por ai njeri fitonte shumë para.

- Kishte bërë marrëveshje me disa kolumbianë, - thotë Alite. – Ata sillnin kokainë, ndërsa ai kishte nevojë të pastronte paratë përmes kompanisë së tij. I kërkoi ndihmë Xhuniorit, i cili më dërgoi mua.

Gjatë një periudhe prej gjashtë deri në tetë muaj, në vitin 1991, tregon Alite, në emër të këtij biznesmeni, ai shkëmbeu çeqe me vlerë disa milionë dollarë. Për të pastruar një pjesë të parave, Alite futi në lojë një dyqan pengjesh dhe një biznes për thyerjen e çeqeve në Filadelfia. Më pas bëri marrëveshje me pronarin e një kompanie të madhe ndërtimi.

I merrnin çeqet, i nënshkruanin për bizneset e tyre, dhe i jepnin Alites tetëdhjetë deri nëntëdhjetë për qind të vlerës nominale. Alite dhe Xhuniori do të fitonin një pjesë tjetër me dhjetë për qind përpara se biznesmeni i enëve të kuzhinës të merrte paratë e veta. Edhe me këto përqindje të mbajtura nga Alite dhe Xhuniori, biznesmeni dhe kolumbianët kishin fitime të mëdha.

- Fitonim shumë para me mënyra të ndryshme, - tregon Alite.

Në mes të operacionit të thyerjes së çeqeve, Xhuniori i tha Alites se dy bashkëpunëtorë të biznesit të kolumbianëve, burrë e grua, qenë arrestuar. Trafikantët e drogës fshihnin paratë në shtëpinë e çiftit, në Bruklin. Tani gjendeshin në burg dhe nuk kishte gjasa që të shpëtonin pa u dënuar. Gjithsesi, kolumbianët e pyetën Xhuniorin nëse kishte influencë në gjykatë. Çifti ishte shpallur fajtor dhe së shpejti do të dënohej.

- U thamë se mund t'i ndihmonim, - tregon Alite, – por ishte një gënjeshtër. Ne nuk kishim influencë në gjykatë. Sidoqoftë, ata premtuan se do të paguanin dyqind e pesëdhjetë mijë dollarë nëse ne do të ndikonim në uljen e dënimit të tyre në pesëmbëdhjetë vjet ose më pak.

Alite u paraqit në dy seanca gjyqësore për t'u dukur si njeri me influencë.

- Gjatë një seance isha personi i vetëm në sallën e gjyqit, - thotë ai. - Ne thjesht po provonim nëse mund të nxirrnim gjë. Në seancën e fundit, gjyqtari, që nuk kishte aspak dijeni për marrëveshjen tonë me kolumbianët, vendosi të dënonte burrin dhe gruan me nga pesëmbëdhjetë vjet burg.

Alite beson se kolumbianët paguan një çerek milion dollarë. Xhuniori nuk u kujtua se një pjesë i takonte Alites.

- Xhuniori më tha se miku i tij biznesmen po kalonte një krizë financiare, ndaj ne duhej t'ia jepnim atij shpërblimin e kolumbianëve, duke qenë se deri tani kishim fituar shumë para, - kujton Alite. – Ma merr mendja se Xhuniori i ndau paratë me të dhe mua më la jashtë. Por nuk doja të ngrija zërin për kaq gjë. Në njëfarë mënyre Xhuniori

kishte të drejtë. Ne kishim fituar shumë para. Vetëm se Xhuniori fitonte më shumë nga të gjithë.

Alite doli në përfundimin se Filadelfia ofronte shumë mundësi për hapjen e bizneseve të reja. Në mesin e viteve '90, bare dhe restorante të panumërta po mbinin si kërpudha pas shiut përgjatë shëtitores "Delauer", nga qendra e qytetit deri në jug të Filadelfias. Klubet e natës frekuentoheshin nga të rinjtë dhe të pasurit që vinin nga qyteti dhe periferia. Vinin edhe jo pak gangsterë me të dashurat e tyre të bukura. Parkimi ishte gjithnjë problematik dhe çdo klub ofronte një shërbim parkingu.

Alite, që tashmë ofronte një shërbim të tillë në Tampa, u përfshi në këtë biznes duke përdorur forcën, kërcënimet, rrahjet – kur ishte e nevojshme – për të larguar konkurrentët. Në më pak se një vit, ai kontrollonte shërbimet e parkingut në më shumë se njëzet klube nate në shëtitoren "Delauer", në jug të Xhersit dhe në Atlantik Siti. Kishte shtënë në dorë edhe parkingjet e disa qendrave tregtare ku blinin kryesisht të pasurit. Ngjante me "sindikatën" e rojave të sigurisë në Kuins. Ishte një biznes nga i cili merrje para të thata, nuk paguaje sigurime dhe nuk kishte shumë shpenzime.

Për shërbimin e parkingut, Alite u merrte bizneseve një tarifë fikse. Kishte rënë në ujdi për shfrytëzimin e terreneve jashtë lokaleve për vendparkimet, dhe kishte punësuar dy a tre persona për të parkuar makinat. Të ardhurat më të mëdha e kishin burimin te bakshishet.

Në disa prej klubeve të natës, përgjatë shëtitores "Delauer", si "Rok Lobster", "Eith Flor", "Egjipt" dhe "KatManDu", vinin personazhe të njohura, përfshirë sportistë me famë. Një natë, teksa kontrollonte biznesin, Alite pa një "Bentli" të parkuar në një vend për VIP-at, pranë hyrjes së njërit prej klubeve. Zakonisht, kush parkonte në atë vend, fuste të paktën njëzet dollarë në shportën e bakshisheve. Alite ua jepte bakshishet djemve që punonin në parkim dhe ruanin makinat. Atë natë, shporta ishte bosh. Alite pyeti se kush e kishte Bentlin. Njëri prej punëtorëve i tha se i përkiste Allen Iversonit, një basketbollist i famshëm.

Alite u fut në klub dhe e gjeti.

- Lëvize makinën që aty ti! - i bërtiti.

Iversoni e vështroi i habitur.

- Çfarë?

- Ose hiqe makinën që aty, ose fut pesëdhjetë dollarë në shportën e bakshisheve, - i tha Alite. – Zakonisht paguhet njëzet, por ti duhet të japësh pesëdhjetë.

Alite tregon se Iversoni u përpoq të aplikonte strategjinë e të qenët i famshëm, teksa e pyeti nëse e dinte se kush ishte.

- E di se kush je, - iu përgjigj Alite. – Por unë nuk e vras mendjen për njeri. Je kurnac e nuk jep bakshish. Zbrit poshtë dhe hiqe makinën që aty!

Iversoni i tha se e kishte shok pronarin e klubit dhe se prania e tij gjeneronte të ardhura për biznesin. Alite ia ktheu se kjo gjë nuk i sillte ndonjë fitim atij dhe djemve që punonin te parkingu. Iversoni iu shmang sherrit. I treguan më vonë se Iversoni e kishte pyetur pronarin e lokalit se kush ishte ky Xhon Alite.

- Ai doli jashtë dhe futi paratë në shportë, - tregon Alite. – Kërkoi ndjesë. Tha se për kaq gjë nuk kishin pse t'i mbanin mëri njëri-tjetrit. Keishon Xhonsoni, një futbollist i famshëm i skuadrës së "Tampës", zor se e fuste dorën në xhep për të dhënë bakshish. Nga ana tjetër, Uorrën Sapi, një tjetër futbollist i njohur i "Tampës", ishte shumë bujar me të gjithë. Ndoshta prandaj falimentoi.

Shërbimi i parkingut u bë një burim i ligjshëm fitimi. Ishte gjithashtu një mënyrë për të pastruar një pjesë të parave që fitonte nga trafiku i drogës, bastet dhe fajdet dhe Alite diti ta shfrytëzonte më së miri këtë treg.

- Ishte si tokë pjellore, - tregon ai. – Nuk mund ta besoja që gangsterët e zonës nuk kishin vepruar më parë.

Në kohën kur Alite shtriu veprimtarinë e tij në zonën e Filadelfias, mafia lokale ishte krejt e çorganizuar. Xhunior Skarfo, bosi i dhunshëm i mafies së Filadelfias, përfundoi pas hekurave, pas akuzave

për mashtrim dhe vrasje, në vitin 1988. U pasua nga Xhon Stanfa, një mafioz i lindur në Sicili, me lidhje të forta me drejtuesit e vjetër të familjes Gambino. Ishte krijuar një përplasje mes Stanfës dhe djemve, nipave e kushërinjve të anëtarëve të bandës së Skarfos së burgosur. Ky grup kryesohej nga Xhozef Merlino, babai i të cilit kishte qenë zëvendësi i Skarfos. Fraksionet e Stanfës dhe Merlinos luftonin mes tyre, ndërkohë që biznesi i Alites lulëzonte.

Ndodhi një incident në të cilin u përfshi një tip që pretendonte se ishte nipi i Stanfës. Ky i dha një shpullë njërit prej punonjësve të parkingut në një klub nate në shëtitoren "Delauer". Alite mori një telefonatë nga punonjësi i trembur, i cili i tha se disa tipa kishin ardhur aty për të marrë në kontroll biznesin.

- Po nisem menjëherë, - i tha Alite.

I tha një shoku që ta shoqëronte me makinë deri te klubi në fjalë.

- Kisha veshur një pallto lëkure, nën të cilën kisha një automatik "Uzi" të varur në shpatull, - tregon ai. – Ai tipi që pretendonte të ishte nipi i Stanfës, ndonëse nuk isha i sigurt në ishte apo ajo, nuk gjendej aty, por kishte lënë një bashkëpunëtor të vetin. Në atë kohë, edhe ata kishin filluar të merreshin me shërbimin e parkingut. Nxora armën dhe i thashë se unë do t'ua merrja atyre bizneset, jo e kundërta.

Si përfundim, Alite mori edhe katër klube të tjera. Ky ishte një biznes fitimprurës dhe po ia vilte frytet kësaj zone ekonomikisht pjellore. Për më tepër, nuk e kishte problem të lëvizte lirshëm në botën e rrezikshme të krimit në Filadelfia. Ai me Xhuniorin qenë takuar me Skarfon në Atlantik Siti në fillim të viteve '80, përpara se bosi i mafies të futej në burg. Njihte gjithashtu Merlinon dhe disa prej njerëzve që punonin për të. Kishte lidhje biznesi edhe me një grup tjetër gangsterësh, në krye të të cilit ishte një djalë i quajtur Lui Turra. Turra, në moshën e Merlinos, rreth të tridhjetave, ishte një gangster që donte të binte në sy. Në sjellje i ngjante Xhon Gotit. Ishte një tip me emër në qarqet mafioze, por ndryshe nga Xhon Goti, atij nuk i vihej pas shpura e gazetarëve. Turra merrej kryesisht me trafik droge. Një

prej furnizuesve të tij ishte Kith Pelegrino, i cili punonte për Aliten.

- Fillimisht u përpoqa të mos tërhiqja vëmendjen, të mos bija në sy, - tregon Alite. – Nuk më nevojitej ndonjë këshilltar për marrëdhëniet me publikun që njerëzit të mësonin se kush isha. Megjithatë, fjala mori dhenë. I përshëndesja këta tipa, por kaq. Nuk doja të bashkëpunoja me ta. Fundja po fitoja shumë para, pa pasur nevojë për askënd.

Pavarësisht nga kjo, Lui Turra u përpoq ta rekrutonte për të kryer një vrasje.

- I njihja shumë pak këta tipa, - tregon Alite. – Kishin një magazinë ku shisnin pemë Krishtlindjeje në shëtitoren "Oregon". Një ditë, Pelegrino më prezantoi me Lui Turrën.

Babai i Turras, Entoni, dhe xhaxhai, Roko, një gangster me nam në Filadelfia, kishin biznesin e tyre, por gjatë sezonit të pushimeve shisnin pemë. Atje, Turra e pyeti Aliten nëse mund të vriste Xhoi Merlinon.

- Pikësëpari, nuk doja të përfshihesha në përplasjen e tyre, - tregon ai. – Së dyti, ata po më kërkonin të vrisja dikë pa më njohur edhe aq mirë. Ma mori mendja se nuk isha i pari që ia kërkonin këtë gjë. U thashë: "E dini çfarë? Ky njeri mund t'ju ketë hapur telashe. Do të bëni gabim nëse i qepeni menjëherë. Bëni një plan, jepini kohë vetes, lëreni atë të mendojë se gjërat janë qetësuar, pastaj futeni në kurth! Kështu veprojmë ne në Nju Jork." Ata nuk prisnin këtë përgjigje dhe nuk ndanin të njëjtin mendim me mua, por punë për ta. Më dukeshin si të çakërdisur. Për këtë arsye krijova distancë me ta. Nëse i ndodhte diçka Merlinos, të gjithë do ta dinin fajtorin. Lui Turra ishte nga ata njerëz që nuk e mbanin dot gojën mbyllur. I dëgjova, por nuk do të përfshihesha në asnjë mënyrë. Mendoja se ata tipa ishin të pashtruar dhe të papërmbajtshëm. Nuk dinin të vepronin me maturi.

Duke dëgjuar këtë vlerësim të Alites, e kupton se si ishte situata në botën e krimit në Filadelfia rreth vitit 1994. Turra merrej me marijuhanë, kokainë dhe heroinë, si dhe ishte përfshirë në organizimin e basteve të paligjshme. Merlino dhe anëtarët e degës së tij mafioze i kërkonin Turrës të paguante taksën e rrugës, çmimi që i paguhet

mafies kur bën biznes në territorin e saj. Ose, siç do të shpjegonte më vonë xhaxhai i tij, Roko, "Kush dreqin ishte Merlino që ne ta paguanim? Nëse ai do para, le të dalë nga strofulla dhe të grabisë."

Lui Turra u rrah barbarisht në një klub nate nga anëtarët e bandës së Merlinos. E kishin poshtëruar. Gjatë rrahjes, të fortët e Merlinos i kishin marrë dhe orën "Roleks". Edhe pas kësaj ngjarjeje, Turra refuzoi të paguante. Madje, shtoi përpjekjet për të vrarë Merlinon. Alite kishte dëgjuar për disa plane të çuditshme, gjë që përforcoi perceptimin e Alites për bandën e Turrës. Ata ishin thjesht ca kauboj të egër, shprehet ai.

Më vonë, Turrët dhe rreth dhjetë bashkëpunëtorë të tyre do të akuzoheshin për trafik droge, vrasje dhe tentativë për vrasje. Në aktakuzë listoheshin një sërë planesh për të vrarë Merlinon. Parashikonin ta vrisnin me granata dore, mitraloz, madje, një herë, kishin menduar të përdornin hark dhe shigjetë. Shumica e të pandehurve në këtë çështje u dënuan. Të tre Turrët ia dolën t'i shpëtonin burgut, secili sipas mënyrës së vet. Roko, për habinë e të gjithëve në Filadelfia, u bë dëshmitar i prokurorisë. Nuk mund ta duronte më dhunën e pakuptimtë, kishte deklaruar ai. Lui kreu vetëvrasje duke u varur në qendrën e paraburgimit, ndërkohë që priste fillimin e gjyqit. Entoni, babai i Luit, u vra një mëngjes përpara shtëpisë së tij, teksa ishte nisur për në gjykatë. Prej kohësh, anëtarët e bandës së Merlinos kanë qenë të dyshuarit kryesorë për këtë vrasje, por askush nuk është paditur.

Emri i Alites doli pas një "atentati" tjetër famëkeq që tërhoqi vëmendjen e medieve në atë kohë. Gruaja e një rabini të njohur në Çerri Hill të Nju Xhersit u qëllua disa herë për vdekje në shtëpinë e saj. Vdekja e Karol Neulanderit ndodhi më 1 nëntor 1994. Gjatë katër viteve në vijim, ky krim do të ishte në fokus të një hetimi intensiv nga prokuroria e kontesë së Kamdenit. U përhap fjala se hetuesit kishin marrë në pyetje Aliten, duke e përshkruar si "vrasës" me nam, i cili në atë kohë jetonte në Çerri Hill.

- Një ditë po kthehesha në shtëpi me Klaudian, - tregon Alite.

– Ajo jetonte në shtëpinë tonë në rrugën "Brik". Kur po parkonim, pamë që dy burra me kostum e kollare, njëri i bardhë e tjetri zezak, na prisnin te dera.

Alite akoma qesh kur kujton këtë histori.

- Ej, Xhon, paskan ardhur Dëshmitarët e Jehovait, - tha Klaudia sapo i pa ata.

- Sa naive që ishte ajo! – tregon Alite. – Unë e kuptova menjëherë se ata ishin detektivë. I ftova të hynin brenda. Më thanë se nuk besonin se e kisha vrarë unë Karol Neulanderin, por duhej të më merrnin në pyetje. Njëherë, kur dilja për vrap, kalova pranë shtëpisë së Neulanderit, ku kishte ndodhur krimi. Ajo kishte në pronësi një dyqan ëmbëlsirash dhe nganjëherë ndaloja për të blerë ndonjë gjë. Gjithashtu shkoja për të luajtur raketboll[26] në po atë palestër ku stërvitej rabini. Mund të kisha luajtur një apo dy herë me të. Nuk më kujtohet mirë.

Alite thotë se ai u tregua i hapur dhe i ndershëm me detektivët. U tha se në biznesin e tij fitonte aq shumë para sa ishte krejt e palogjikshme të pajtohej për të vrarë dikë. Për më tepër, u shpreh ai, nuk do të vriste kurrë një grua.

- U thashë se mund ta kishte vrarë ndonjë drogaxhi ose i shoqi, - tregon Alite dhe kishte të drejtë. Vetë rabini e kishte vrarë të shoqen. Fred Neulanderi u arrestua në shtator të vitit 1998 dhe u akuzua për pajtimin e dy vrasësve për të eliminuar bashkëshorten e tij. Të dy vrasësit, njëri prej të cilëve ishte një alkoolist që po shkëputej nga pija nëpërmjet këshillave të rabinit, e pranuan vrasjen dhe bashkëpunuan me autoritetet. Ata dëshmuan në dy gjyqe. Në të parin juria nuk arriti të merrte një vendim, në të dytin Fred Neulanderi u dënua për vrasje të shkallës së parë. Aktualisht, Neulanderi po vuan dënimin me burgim të përjetshëm.

Arsyeja e vrasjes? Rabini e tradhtonte të shoqen me një grua, e cila ishte prezantuese e njohur radiofonike në Filadelfia. U njohën kur ajo

---

[26] Sport që luhet brenda një fushe me katër mure me dy ose katër lojtarë.

i kërkoi klerikut të kryente shërbimet funerale të bashkëshortit të saj të ndjerë, edhe ky, ish-prezantues në radio, i cili kishte vdekur nga kanceri. Marrëdhënia e tyre filloi më pak se dy muaj pas varrimit. Neulanderi i kishte premtuar se do të martohej me të, por mendonte se divorci do të sillte pasoja negative në pozitën e tij si rabin. Vrasja e së shoqes iu duk një alternativë e pranueshme. Nuk i kishte shkuar në mendje se mund të ndëshkohej.

Ndërkohë që Alite ia doli të shmangte përfshirjen e tij në konfliktin Merlino-Turra, apo në hetimin e vrasjes së Karol Neulanderit, një ndalim nga policia në rrugë do t'i shkaktonte probleme të rënda.

- Kishte pasur të shtëna në një prej klubeve në shëtitoren "Delauer", - tregon ai. – Po kthehesha në Xhersi kur policia më ndaloi. Me sa duket po bënin kontrolle të rastësishme dhe unë po ngisja një makinë të ngjashme me atë të skenës së krimit.

Ndërkohë që nuk kishte të bënte me të shtënat, në makinë mbante një revolver të kalibrit 32 dhe disa plumba shpërthyes që shkaktojnë vdekje të sigurt, pasi përhapen në shumë pjesë të trupit. U arrestua për armëmbajtje pa leje dhe çështja iu caktua zyrës së prokurorit në Kamden. Situata ishte serioze, sepse Alite ishte arrestuar disa vjet më parë në Kuins, po për armëmbajtje pa leje.

- Me mua në makinë ishte dhe Greg Reiteri, - tregon ai. – Në atë kohë, Gregu ishte në pritje të gjyqit për trafik droge. Kur policia ndaloi makinën, Gregu më kërkoi që t'u thosha policëve që arma ishte imja, jo e tij. Po të kisha thënë se ishte arma e tij, ai do të kishte shkelur lirimin me kusht dhe do ta fusnin në burg. E mora vetë përgjegjësinë. Sigurisht që kjo shkelje u përshi në të dhënat e mia kriminale.

Kjo ishte një akuzë më tepër që do të sillte një dënim të mundshëm. Gjithashtu, në kohën e ndalimit në rrugë nga policia, Alite ishte në lirim me kusht dhe në pritje të gjyqit për sulm ndaj policëve në Mineola. Në këto rrethana kishte pak hapësirë për të manovruar. Alite mori një avokat mbrojtës të mirënjohur në jug të Xhersit. Ky ishte Majk Pinski, klientët e të cilit ishin krerët më të rëndësishëm të familjes kriminale

në Filadelfia. Pinski, një profesionist pragmatik që e njihte mirë sistemin juridik, e këshilloi Aliten të bashkonte në një, të dyja çështjet dhe ta pranonte fajin me qëllim që të merrte një dënim të ulët. Në këtë rast, të dy dënimet do të bëheshin njëkohësisht. Për më tepër, Pinski u tregua i zoti që t'i jepte më shumë rëndësi armëmbajtjes pa leje sesa goditjes së policëve në Mineola, pasi në këtë mënyrë Alite do të vuante dënimin në një burg federal.

Dhe kështu ndodhi. Alite u dënua me tridhjetë e shtatë muaj burg për armëmbajtje pa leje dhe katërmbëdhjetë muaj për sulm ndaj policëve.

Në një seancë paragjyqësore në Mineola, përpara pranimit të fajit, Alite u takua me Xhuniorin në parkingun jashtë gjykatës.

– Më tha se Xhon Kelli do të hante një dajak të mirë për shkak se kishte krijuar këto probleme, - tregon Alite. – Mendoj se Xhuniori donte të sigurohej se nuk do të tregoja asgjë në lidhje me mënyrën se si Kellit iu grabitën paratë dhe droga. Për këtë gjë merakosej Xhuniori, por donte të dukej sikur po e bënte për mua. Ishin dënglat e tij të zakonshme.

Pak kohë përpara se të fillonte dënimin, Alite dëgjoi se Kelli ishte përfshirë në një sherr në një klub të Manhatanit. E kishin rrahur keqas. Personi që e kishte zhdëpur në dru, tregon Alite, ishte Uilli Marshalli, një shok i Xhuniorit që ishte një ndër bashkëpunëtorët e Gambinove, që ushtronin veprimtarinë kriminale në "Scores", klubin e xhentëlmenëve në Ist Said.

Sipas kushteve të marrëveshjes për pranimin e fajësisë, Alites iu kërkua të paraqitej tek autoritetet federale në Kamden, në prill të vitit 1996. Stacioni i parë si "i ftuar" për rreth tre vjet i qeverisë amerikane ishte burgu në Feërton të Nju Xhersit, rreth njëqind kilometra nga Filadelfia. Alite, i cili kishte vuajtur dënime në disa burgje të konteve dhe shteteve, nuk e dinte se çfarë e priste. U befasua pa masë.

- Në shumicën e burgjeve shtetërore ku kisha qenë më parë, ishte si të jetoje në xhungël, - tregon Alite. – Ishin burgje të zhurmshme dhe të

mbipopulluara. Po më çonin në Feërton dhe vura re se ambienti ishte i këndshëm. Ishte qetë. Më shoqëruan drejt recepsionit. Ishte pastër dhe kishte ajër të kondicionuar.

E regjistruan, e paralajmëruan, siç bëjnë zakonisht, që të mos përfshihej në konflikte, dhe i thanë se nëse bënte ndonjë shkelje të rëndë, do ta fusnin në birucë, në dhomën e izolimit. I lexuan një listë me emrat e disa të burgosurve dhe e pyetën nëse i njihte apo kishte konflikt me ndonjë prej tyre. Disa ishin gangsterë që i njihte, por u përgjigj se nuk kishte dëgjuar për asnjë prej tyre. I treguan edhe ca fotografi. Përsëri tha se nuk njihte asnjë prej tyre, ndonëse herë pas here vështronte ngultas ndonjë fotografi dhe i thoshte oficerit:

- Ky më duket si fytyrë e parë, por nuk ia di emrin.

Më pas i dhanë uniformën e burgut.

- Kërkova një uniformë tjetër, një numër më të madh. Ata më dhanë një uniformë me masën 3XL, - tregon ai duke qeshur. – Më pyetën se ç'numër i doja atletet. Tridhjetë e nëntë, u thashë. Më sollën një palë me numër dyzet e një.

Në Feërton, Alite njihte të paktën nja dhjetë të burgosur dhe kishte dëgjuar për nja dhjetë të tjerë apo më shumë. Por nuk kishte ndër mend t'u tregonte gjë autoriteteve të burgut. Gangsterët priren të formojnë grupet e tyre brenda një burgu. Në interes të ruajtjes së rendit, zyrtarët e burgut shpesh i pranojnë në heshtje këto marrëveshje. Është një procedurë e ngjashme me futjen në një dhomë të studentëve të vitit të parë. Është procedurë rastësore, por bazohet në bashkimin e individëve me "interesa të përbashkëta". Shoku i parë i qelisë në Feërton ishte Luis Aurikio.

Brenda dy javësh të dy ata i futën në dhomën e izolimit.

Aurikio ishte një gangster nga veriu i Xhersit, i cili kishte punuar për familjen kriminale gjenoveze. Ishte në mes të të tridhjetave. Kunati i tij, Xhon Linçi, në atë kohë ishte një senator i njohur i shtetit të Nju Xhersit. Aurikio ishte dënuar në vitin 1989 për evazion fiskal, por kjo kishte qenë vetëm zanafilla e problemeve të tij. Në vitin 1994, ai

u përball me akuza federale dhe shtetërore për vrasje, gjobvënie dhe grabitje. Në fund, pranoi fajësinë dhe u dënua me dhjetë vjet për akuzat e ngritura nga autoritetet federale dhe me tridhjetë vjet për akuzat e ngritura nga autoritetet shtetërore. Ashtu si Alite, ai po i vuante dënimet njëkohësisht.

Ndër të tjera, Aurikio ishte shpallur fajtor për një akuzë të rëndë për vrasje, duke pranuar ekzekutimin në vitin 1988 të Xhon DiXhilios, dikur shumë i vlerësuar si boksier amator dhe bashkëpunëtor i familjes kriminale gjenoveze, i cili binte shumë në sy. DiXhilio ishte vënë në shënjestër për shkak të sjelljes së tij ekstravagante në shumë qarqe. Gjenovezet i besonin ende shkollës së vjetër: "Të fitosh para e jo të dalësh në faqet e para të gazetave".

DiXhilio ishte qëlluar disa herë në kokë. Trupin e futur në një thes e gjetën në lumin Hakensak. Aurikio kishte kryer vrasjen, pas së cilës, sipas disa burimeve, ai u pranua zyrtarisht në familjen kriminale.

- Nuk kishin kaluar as dhjetë minuta në qeli dhe ai filloi të më tregojë një histori, - tregon Alite. – Kishte një konflikt me Bobi Bruksin, babai i të cilit punonte me Lukezet. I thashë: "Luis, më jep ca kohë sa të ambientohem me qelinë."

Me sa duket, sherri mes Aurikios dhe Bruksit vazhdonte prej kohësh. Aurikio, me një trup muskulor dhe eksperiencë si mundës në shkollë të mesme, ishte në një situatë më të favorshme.

Alite tregon se Çarls Karnelia i kishte dërguar fjalë që të mbronte Bruksin. Më vonë, në një bisedë telefonike të paracaktuar, Alite foli me babanë e Bruksit, i cili i tha:

- Bëj ç'të mundesh, por mos e lër atë (Aurikion) t'i bëjë keq tim biri.

Edhe në burg nuk ishte shumë ndryshe nga jeta e rrugës. Gangsterët që e mendonin veten si të fortë e me influencë, i kërkonin ndihmë.

- Ka një dallim të theksuar mes një vrasësi dhe një njeriu të regjur me botën e krimit, një gangsteri të vërtetë, - do të tregonte Alite disa vite më vonë. – Disa prej këtyre njerëzve qëllojnë dikë dhe i quajnë

vrasës, por ata nuk dinë se si të përballen me realitetin. Ata nuk dinë se si të luftojnë. Ose kanë frikë të luftojnë. Nuk mund të jesh gangster i vërtetë vetëm sepse ke vrarë dikë.

Dhe në burg mbijetojnë vetëm ata tipa që janë të regjur me botën e krimit.

- Në rrugë mundohem të tregohem xhentëlmen, - thotë Alite. – Nëse ka ndonjë problem, fillimisht do të përpiqem të arsyetoj. Atëherë, nëse personi përballë meje nuk ha pykë, do ta godas. Në burg, kur përpiqesh t'i mbushësh mendjen dikujt apo kur fillon të flasësh i pari, ta marrin për dobësi. Në burg, duhet të godasësh i pari. Kjo është e vetmja mënyrë për të mbijetuar.

Aurikio vazhdonte ta rrihte Bruksin.

- Po i binte në qafë djaloshit, - tregon Alite. – I thashë që mjaftonte me kaq e të mos e rrihte më.

Me sa duket, fjalët e Alites ranë në vesh të shurdhër. Aliten e njoftuan se Aurikio i kishte kërkuar një thikë një të burgosuri që punonte në kuzhinë. Ky i burgosur, të cilin Alite e njihte prej kohësh, i tregoi se ç'kishte planifikuar Aurikio.

- Nuk isha i sigurt nëse kishte thikë, - tregon Alite, - por vendosa ta zbuloja. Një natë, kur ishte në resht për të marrë ushqim, unë iu afrova. I thashë të dilte nga radha. Nuk donte. "Nuk dua të zihem me ty", ma ktheu. I thashë se nuk kishte zgjedhje tjetër. Me padurim i bërtita: "Ore, a merr vesh ti? Nuk po të pyes, po të urdhëroj!"

Të burgosurit e tjerë e kuptuan se ç'po ndodhte. Ata u sprapsën dhe Aurikio u gjend ballë për ballë me Aliten. Alite e goditi befas me të djathtën, më pas me të majtën. Aurikio u mundua t'u shmangej grushteve, që e goditën në fytyrë, por jo me shumë forcë.

- Unë boksoja, ndërsa ai, duke qenë mundës, përpiqej të më hidhte përtokë, - thotë Alite. – Nuk i afrohesha shumë dhe e godisja sapo më krijohej mundësia. Ishte i fortë, por nuk dinte të grushtonte. E rraha keqas.

Të dy përfunduan në izolim. Alite kaloi nja një muaj aty, pastaj e

transferuan në burgun federal në MekKin, në Pensilvani. Atje bënte ftohtë dhe kishte lagështirë, por kur kujton atë kohë, ai vend nuk ishte dhe aq keq.

Ndonëse nuk e dinte në atë kohë, ky dënim trevjeçar që filloi në vitin 1996 do të ishte raundi i parë i një kalvari të gjatë burgosjesh që do të mbizotëronin jetën e tij në dy dekadat e ardhshme. Ndërmjet viteve 1996 – 2014, Xhon Alite do të kalonte katërmbëdhjetë vjet pas hekurave. Gjatë kësaj periudhe, do të vuante dënimin edhe në dy burgje braziliane. Burgjet federale në Feërton, MekKin dhe më vonë në Allenud, do t'i dukeshin si hotele me katër yje në krahasim me burgjet e Brazilit.

KAPITULLI 15

Pasi kishin kaluar tre muaj nga burgosja e tij, Alite mori vesh se Xhoni Gebertin e kishin vrarë. Nuk mbeti i befasuar nga kjo. Në fakt, ai vetë e kishte hedhur idenë për këtë vrasje. Në qarqet kriminale dhe ligjzbatuese dihej se ai e urrente për vdekje Gebertin, prandaj mendoi se nuk kishte kohë më të përshtatshme për ta hequr qafe, sesa ndërsa vuante dënimin i mbyllur në burg. Nuk kishte alibi më të mirë se kjo!

Përpara se të fillonte dënimin, Alite kishte biseduar për Gebertin me dy prej shokëve të tij. E donte të vdekur.

Geberti ishte në fund të dënimit shtatëvjeçar për përdhunim. Kishte rrëmbyer një grua me makinën e tij, e kishte çuar në një parking dhe, ndërkohë që disa shokë të tij ndiqnin ngjarjen si spektatorë, e kishte përdhunuar dhe e kishte detyruar të bënte seks oral. Sipas aktakuzës, pasi Geberti i dha fund abuzimit, gruaja u largua nga vendparkimi vetëm me këmishë nate. Një kalimtar e çoi në shtëpinë e të dashurit të saj, prej nga ajo i raportoi ngjarjen policisë. Geberti mori arratinë, por pas pak kohësh e arrestuan dhe e dënuan.

Nga këndvështrimi i Alites, Geberti ishte një njeri i degjeneruar dhe i rrezikshëm.

- Kur ishte dymbëdhjetë vjeç, Geberti kishte marrë pjesë në "Programin e Dejvid Saskaindit"[27], - tregon Alite. – Emisioni i asaj dite

[27] Programi ("The David Susskind Show") u transmetua gjatë viteve 1958 – 1967.

bënte fjalë për kriminelët e mitur. Kriminel mbeti gjithë jetën ai.

Dënimi për përdhunim vetëm sa e përforcoi atë qëndrim. Geberti e kishte lënë në mëshirë të fatit pasi kishte qëlluar xhamajkianët, në një prej akteve të para kriminale të kryera së bashku. Pas disa vjetësh, ai me kunatin, Xhorxh Groson, ishin përpjekur të vrisnin Aliten.

- Nuk më erdhi aspak keq kur mora vesh se e kishin vrarë, - do të rrëfente Alite më vonë përpara një jurie, kur e pyetën rreth vrasjes së 12 korrikut 1996.

Vrasja u krye brenda "Frenki dhe Xhoni"-t, një bar në shëtitoren "Xhamajka". Geberti kishte qenë duke u sorollatur jashtë barit kur një makinë i kishte ndaluar te këmbët dhe dy vrasësit kishin dalë me shpejtësi. Geberti kishte hyrë me vrap në bar dhe qe munduar të fshihej poshtë një bilardoje. Dy burrat e armatosur e gjetën atje dhe hapën zjarr. Një kalimtar i pafajshëm, një bashkëpunëtor i mafies i quajtur Karl Kapela, u plagos aksidentalisht. Dejv D'Arpino dhe kushëriri i Alites, Paskuale Andriano, e pranuan më vonë këtë krim kur u bënë dëshmitar të drejtësisë. Piter Zukaro, një tjetër bashkëpunëtor i mafies, që pretendonte organizimin e vrasjes së Gebertit, u shpall gjithashtu fajtor dhe bashkëpunoi me organet ligjzbatuese. Dëshmia e Zukaros për organizimin e vrasjes bie ndesh me versionin e Alites, një fakt që mbrojtja i mëshoi fort në gjyqin e Xhuniorit në vitin 2009. Zukaro, që u thirr si dëshmitar nga avokatët mbrojtës të Xhuniorit, pohoi se ishte takuar me Aliten disa herë në vitin 1988, pasi Roni Trukio e kishte miratuar vrasjen. Ndër të tjera, Geberti kishte qëlluar në pabin "PM", që ishte në pronësi të Trukios.

Alite thotë se kishte shumë arsye për vrasjen e Gebertit, por kujton se me Zukaron e kishte diskutuar vrasjen vetëm një herë. Thekson se Trukio nuk kishte gisht në vrasjen e Gebertit.

Vrasja e Gebertit ishte një prej akuzave për të cilat Xhunior Goti u shpall i pafajshëm në gjyqin e vitit 2009. Alite nuk e kundërshtoi asnjëherë argumentin e mbrojtjes se ai e kishte hedhur idenë për vrasjen dhe se kishte arsye personale për eliminimin e Gebertit, njëra prej

të cilave ishte sigurisht hakmarrja. Por, Alite këmbëngulte se Geberti ishte "dënuar me vdekje" nga Xhunior Goti që në fund të viteve '80 dhe se, ndonëse vrasja kishte ndodhur pas shtatë vjetësh, kjo nuk ndryshonte asgjë.

- Po të thoshte ai (Xhunior Goti) se dikush duhej hequr qafe, quhej punë e mbaruar, - shpjegon Alite.

Nga banka e dëshmitarit, ai pranoi gjithashtu se kishte diskutuar për vrasjen e Gebertit me Andrianon, D'Arpinon dhe Majkëll Malonin pak kohë përpara se të fillonte dënimin në Feërton. Alite tregon se u tha atyre:

- Gjatë kohës që do të jem në burg, dua të më bëni një dhuratë të këndshme.

Alite ndodhej në MekKin kur dëgjoi për vrasjen e Gebertit. Fjala përhapet shpejt në burg. Të dënuarit bisedojnë shpesh në telefon me të afërmit dhe të gjithë ata që ishin nga Nju Jorku e kishin marrë vesh për vrasjen nga një shok apo familjar. Fundja, nuk ishte ndonjë lajm i bujshëm. Vrasja ishte pjesë e jetës së rrugës.

Alite nuk e pati të vështirë të përshtatej me kushtet e burgut. Stërvitej rregullisht, merrej pak me boks dhe përpiqej të kalonte sa më shumë kohë jashtë në oborr për të marrë ajër të pastër dhe për t'u endur vërdallë. Moti ishte i ftohtë dhe kishte borë, gjë që i detyronte të burgosurit të mos dilnin jashtë. Gjithsesi, në përgjithësi, u mundua ta kalonte sa më lehtë atë periudhë. Nuk kishte zgjedhje tjetër.

Nga ana tjetër, Gotët nuk po e përballonin aq mirë burgun.

Emri u jepte njëfarë statusi, por kjo aureolë e humbi shpejt madhështinë, veçanërisht mes kriminelëve të regjur, shumë prej të cilëve vinin nga bota e dhunshme e drogës. Shumë nga të burgosurit, zezakë dhe latinë, kishin dëgjuar për mafien kur kishin parë "Kumbarin" ose kur trafikonin drogë në bashkëpunim me gangsterët. Por, brenda një institucioni federal, ata vepronin me rregulla të tjera loje. Kishte gjithnjë të burgosur që mendonin se mund të forconin pozitat e tyre duke sfiduar Don Korleonet e botës së krimit.

Alite kujton se Xhon Goti përdorte lloj-lloj fjalësh fyese për vëllanë e tij, Vinin, i cili në burg i kishte hapur rrugën një zezaku që e kishte rrahur dhe i kishte marrë një zinxhir floriri. Goti dërgoi Aliten për të vizituar Vinin. Alite do t'i përcillte një mesazh të qartë: "Nëse lejon më që një zezak të të shkelë me këmbë, nuk do të arrish të mbijetosh brenda mureve të burgut!"

- Edhe Vini nuk ishte ndonjë burrë i mirë. Një copë idioti ishte, - tregon Alite. – Ai pranoi fajësinë për trafik droge. Ishte koha (viti 1986) kur Xhon Goti thoshte me të madhe se askush nuk duhej të vetëdeklarohej fajtor, por kjo gjë pranohej kur e bënte vëllai, e jo të tjerët. Ngaqë konsumonte drogë, shpesh pësonte shkarje. Madje një herë, ai ka mbytur një vajzë, pasi e kishte bërë dru me drogë.

Ky incident, që ndodhi në verën e vitit 1985, u përmend kur Alite dëshmoi në gjyqin e Xhuniorit në vitin 2009. Avokati mbrojtës i Xhuniorit u përpoq të krijonte idenë se Alite kishte përdhunuar dhe mbytur një grua në një motel pranë aeroportit "JFK"[28]. Alite i tregoi jurisë se ai dhe shumë të tjerë në organizatë e dinin se ç'kishte ndodhur në të vërtetë.

Vini Goti e kishte çuar gruan me të cilën "dilte" asokohe në motelin "Kennedy Inn Airport", dëshmoi Alite. Ndërsa merrnin drogë së bashku, plasi shamata. Vini Goti i hodhi duart në fyt derisa e mbyti, dhe më pas ia zhduku trupin. Alite deklaroi se këtë histori ia kishte treguar një bashkëpunëtor tjetër, i cili kishte pohuar gjithashtu se kishte qenë i pranishëm kur gruaja kishte dhënë shpirt. Kufoma e saj u gjet në një vendgrumbullim plehrash në Bruklin. Askush nuk është akuzuar për këtë vrasje.

Alite tregon se e njihte vëllanë e viktimës, një djalë nga lagjja, me të cilin luante softboll. Pak kohë pas zhdukjes së saj, vëllai i saj erdhi në pabin "PM" për të pyetur nëse ndokush dinte gjë se çfarë i kishte ndodhur motrës së tij.

---

28 Shkurt për John F. Kennedy.

Ai i tregoi Alites se natën e zhdukjes ajo kishte qenë me Vini Gotin.

- Mos i ka bërë gjë? – e kishte pyetur Aliten.

Alite thotë se e gënjeu duke i thënë se nuk dinte gjë. Deklaroi gjithashtu përpara jurisë se në vitin 2006, në gazetën "New York Post" u publikua një artikull, në të cilin hidheshin dyshime se Xhunior Goti ishte bërë objekt i një hetimi kriminal për vrasjen e një kameriereje nga Kuinsi, një grua e divorcuar me një vajzë të vogël, e cila ishte parë për herë të fundit në shoqërinë e xhaxhait të tij, Vinit. Kur kjo histori doli në shtyp, Xhuniori ishte acaruar pa masë, tregon Alite, dhe ankohej se xhaxhai i tij i fëlliqur e kishte vrarë atë grua dhe se nuk kishte ndër mend të fajësohej ai në vend të tij. Kjo ishte një copëz tjetër nga saga e errët dhe e dhunshme e familjes Goti.

Vini Goti, me një kokë të rruar e vezake, por me tipare të ngjashme me vëllanë e tij të madh, Xhonin, ishte delja e zezë e familjes, gjë që na thotë shumë për karakterin e tij. Ndonëse jo gjithmonë shpallej fajtor, arrestohej shpesh për grabitje me dhunë, përdhunim dhe vjedhje të vogla. Për shkak të përdorimit të drogës, vëllai i tij Xhoni ia kishte ndaluar të hynte në klubet e gangsterëve, përfshirë "Ravenite"-n dhe "Berxhinin". Ai u burgos në vitin 1986 për shpërndarje kokaine, një akuzë për të cilën u vetëdeklarua fajtor. U dënua sërish në vitin 2012 për vrasjen e mbetur në tentativë të pronarit të një dyqani gjevrekësh. Tentativa e dështuar lidhej me një operacion për mbledhje fajdesh që Vini drejtonte atëherë për organizatën.

Vini ishte një burracak që përfitonte nga reputacioni i familjes së tij. Nga mesi i viteve '90, ky reputacion kishte filluar të binte. Xhon Goti u tregua po aq arrogant sa në rrugë edhe në burgun federal në Marion të Ilinoisit, ku vuante dënimin e përjetshëm, të marrë në vitin 1992. Por atje, nuk ishte mjedisi i duhur për t'u treguar arrogant.

Alite gjendej ende në Feërton kur mësoi se Xhon Goti qe rrahur nga një i burgosur tjetër në Marion. Goti e kalonte shumicën e kohës i mbyllur në një qeli me siguri maksimale, në atë që asokohe konsiderohej si një prej burgjeve me kushte më të vështira në vend. Në bazë

të dëshmive, një ditë, gjatë shëtitjes së zakonshme përgjatë korridorit, Goti kishte debatuar me Uolltër Xhonsonin, një i burgosur me ngjyrë nga Filadelfia që kryente dënimin për vjedhje banke.

Gotin e kishte kapur inati dhe i kishte thënë Xhonsonit që t'i hiqej nga sytë, duke e quajtur atë "zezak" dhe "ndyrësirë". Xhonsoni u spraps dhe e la Gotin të kalonte. Të nesërmen u përballën në të njëjtin korridor të burgut. Papritur Xhonsoni i ra Gotit me grusht turinjve. Më pas iu hodh përsipër dhe e goditi pareshtur derisa i ndanë gardianët. Asnjë prej të burgosurve që gjendeshin në korridor, nuk ndërhyri për t'i ardhur Gotit në ndihmë. Në infermierinë e burgut, kur e pyetën se çfarë kishte ndodhur, Goti tha: "Rrëshqita." Sipas raportit të burgut, trupi i bosit të krimit ishte plot me plagë. Organet ligjzbatuese u informuan se Goti qe lidhur me Vëllazërinë Ariane, një grup racistësh të bardhë me shumë influencë në burg dhe kishte ofruar deri në njëqind mijë dollarë për vrasjen e Xhonsonit. Duke e kuptuar rrezikun që i kanosej Xhonsonit, zyrtarët e burgut e transferuan atë në një institucion tjetër. Ai mbaroi dënimin dhe u lirua përpara se të vepronte ndonjë vrasës i Vëllazërisë Ariane, i pajtuar nga Goti.

Sidoqoftë, në burgje qarkullonte një version tjetër i ngjarjeve. Alites i thanë se kjo histori qe kurdisur nga Vëllazëria për ta zhvatur Gotin.

- Që kur e kishin futur brenda, Xhon Goti i paguante ata rregullisht (për mbrojtje), por kur vendosi të mos u jepte më para, - tregon Alite, - arianët u acaruan. Ata kishin bërë marrëveshje me një gardian, i cili do të pengonte kolegët ndërkohë që Xhonsoni rrihte Gotin. Arianët donin të përcillnin mesazhin se Goti kishte nevojë për ta dhe se duhej të paguante për mbrojtjen e tij.

Cilado qoftë e vërteta, ky incident e dëmtoi rëndë imazhin e Gotit. Një fotografi me fytyrë të ënjtur dhe të mavijosur e Xhon Gotit pas rrahjes nuk i ngjante aspak "Donit Elegant" që kishte portretizuar Endi Uorhol në kopertinën e revistës "Time".

Alite e dinte mirë se për të mbijetuar në burg, duhej të luftoje. Që në ditët e para në MekKin, ai krijoi përshtypjen se nuk ishte nga ata që

hapte rrugë. Si rezultat, pas sherreve e fusnin në izolim. Por nuk do të kishte probleme vetëm me të burgosurit sherrxhinj. Qëndrimi i tij në burg do ta thellonte edhe më tej hendekun me Gotët, pse jo, edhe me familjen kriminale Gambino.

Në atë kohë, Xhin Goti vuante dënimin në MekKin dhe fillimisht ai me Aliten ishin shokë qelie.

- Ishte më i vjetër dhe e ndihmoja kur kisha mundësi, - tregon Alite. – Sigurohesha që të kishte karrige kur shfaqeshin filma dhe gjëra të kësaj natyre. Por atë e kishte kapur inati me të gjithë. E kishte zakon t'i poshtëronte të tjerët. Madje vinte në lojë edhe ata që më bënin ndonjë nder mua.

Xhin Goti ishte në dijeni të problemeve që kishte nipi i tij me Aliten, por rrallëherë e hapte këtë temë. Alite e kuptonte se në MekKin ai ishte një aset që mund të përdorej nga Xhin Goti. Nuk kishte shumë ndryshim nga jeta e rrugës. Në këtë kohë, pavarësisht konflikteve me familjen Goti, qëndrimi i Alites nuk kishte ndryshuar shumë në lidhje me botën e krimit. E konsideronte veten akoma pjesë të organizatës Gambino. Fundja, ishte aq i mprehtë sa për të kuptuar se kjo përkatësi i jepte njëfarë statusi edhe pas hekurave.

Problemet filluan kur Xhin Goti filloi të keqtrajtonte Xho Gambinon, një kapo dhe pjesë e fraksionit sicilian të organizatës. Xho dhe vëllezërit e tij, kushërinj të të ndjerit Karlo Gambino, qenë arrestuar për trafik kokaine në zonën e Filadelfias në vitet '80. Në fakt, prania e tyre në zonën e Filadelfias dhe jugut të Xhersit kishte ndikuar tërthorazi në vrasjen e bosit të mafies së Filadelfias, Anxhelo Bruno, në vitin 1980.

Xho po kryente dënimin për trafik droge kur Alite mbërriti në MekKin. Ishte më i zgjuari nga vëllezërit Gambino, por gjithashtu edhe më i amerikanizuari. Kishte krijuar influencë në familjen kriminale dhe e kishin promovuar në rangun e kapos. Alite e respektonte Xho Gambinon, sepse ky nuk përpiqej kurrë ta fshihte se kush ishte ose si bëhej jeta e rrugës. Ishte ndryshe nga Gotët që të dendnin me gjepura.

Sicilianët nuk ishin penduar që ishin përfshirë në tregtinë e drogës. Nuk ngurronin ta shprehnin haptas se fokusoheshin aty ku buronin më shumë para.

- Xhini i binte në qafë Xhosë dhe unë ndërhyja, - tregon Alite. – U detyrova t'i them Xhinit: "Ti i njeh rregullat po aq mirë sa edhe unë. Nuk duhet të vësh dorë mbi anëtarët e familjes!

Xhini i shpërfilli fjalët e Alites. Sillej sikur donte të thoshte: "Kush dreqin kujton se është ky shqiptar që më tregon mua, një Goti, rregullat e familjes?". Dhe abuzimi vazhdoi.

- E gjuante në sy të të gjithëve, përpara zezakëve, latinëve, të gjithë të burgosurve të tjerë, - thotë Alite. – Nuk është normale të veprosh në atë mënyrë. Xho ndihej i nëpërkëmbur. Të gjithë mendonin se ishte i dobët.

Dhe Alite e dinte se në atë mjedis, një i burgosur që perceptohet i dobët, bie pre e të gjithëve.

- Më në fund ndërhyra për ta ndaluar Xhin Gotin sipas mënyrës sime, - dëshmoi Alite përpara një jurie. – Xho Gambino ishte kapo, por nuk ishte tip i fortë.

Alite i dha një shuplakë Xhin Gotit dhe i tha të mos guxonte më t'i binte në qafë Xho Gambinos. Ky i fundit e falënderoi Aliten. Xho do t'i jepte më vonë Alites një zinxhir floriri me një medaljon fetar. Medaljoni përbëhej nga një kryq dhe një imazh i Virgjëreshës Maria. Megjithatë, Alite, që nuk ishte shumë besimtar (më në fund u pagëzua në burg), e konsideroi dhuratën si një gjest mirënjohjeje. Ishte i sigurt se kishte bërë gjënë e duhur.

Por incidenti e minoi edhe më tej marrëdhënien me Gotët. Tani edhe Xhin Goti e donte të vdekur.

Xhunior Goti, me ndihmën e xhaxhait të tij, Piterit, vazhdonte të drejtonte familjen kriminale, ndërkohë që Alite gjendej në burgun federal. Xhuniori e vizitonte herë pas here të atin, një situatë që ishte unike, pa e ekzagjeruar aspak. Në shumicën e rasteve, një bos i mafies nuk duhet të vizitohet në burg nga pasuesi i tij. Lidhja e gjakut ishte

shkak për shtimin e dyshimeve të autoriteteve se Xhon Goti po e përdorte të birin për të drejtuar nga burgu organizatën Gambino.

Sidoqoftë, nuk u desh shumë kohë derisa Xhuniori t'i dreqoste punët. Alite tundi kokën me mosbesim kur u hap lajmi për sulmin e befasishëm në shkurt 1997, në një apartament në Ozon Park të Kuinsit, nga ana e autoriteteve federale dhe lokale, si pjesë e një hetimi të vazhdueshëm për Xhunior Gotin. Alites iu kujtua menjëherë adresa e ndërtesës, në bodrumin e së cilës kishte rrahur të dashurin e Xhodi Albanezes. Në atë bodrum, sipas raporteve, autoritete federale gjetën 248,700 dollarë, një pistoletë, një pushkë gjysmëautomatike dhe një libër llogarish me një listë me afro dyqind emra. Rezultoi që këta ishin të ftuarit që kishin marrë pjesë në dasmën luksoze të Xhuniorit, në vitin 1990. Në krah të çdo emri ishte shënuar shuma në dollarë që çdo individ kishte dhënë si dhuratë për martesën. Shuma totale arrinte në më shumë se 350.000 dollarë.

- Mendoj se në atë listë, në krah të emrit tim duhet të ketë qenë shuma prej dhjetë mijë dollarësh, - thotë Alite. – Xhuniori i ruante paratë në atë bodrum. Paratë që fitonte nga trafiku i drogës, bastet, gjobvëniet apo ndonjë aktivitet tjetër, përfundonin në atë bodrum. Për këtë arsye paratë e gjetura përkonin afërsisht me totalen në librin e llogarive. Xhuniori mendonte se në ndonjë rast të papritur mund t'ia hidhte duke thënë se qenë paratë e dhëna në martesën e tij.

Por kush mund ta besonte se pas shtatë vjetësh paratë e dasmës nuk ishin shpenzuar akoma? Xhuniori, siç kishte zbuluar Alite që më parë, nuk ishte dhe aq i mprehtë. Mediet deklaruan menjëherë se ky zbulim ishte një turp për mafien dhe filluan t'i referoheshin Xhunior Gotit si "mendjefyelli". Lista e të ftuarve dhe paratë tërhoqën më shumë vëmendjen, por puna u djallos vërtet, nga këndvështrimi i botës së krimit, kur agjentët gjetën në bodrum një listë tjetër me emra. Në këtë listë qenë shënuar një duzinë me emra. Secili prej tyre ishte i lidhur me njërën prej tri familjeve të krimit të organizuar në qytet. Këta, do të deklaronin më vonë autoritetet, ishin persona që kishin qenë propozu-

ar si anëtarë të mafies. Ishte një procedurë standarde që familjet kriminale të dërgonin emrat e anëtarëve të rinj potencialë te krerët e familjeve të tjera, si masë sigurie. Kjo bëhej për të ekzaminuar anëtarët me qëllim që të vendosej nëse familjet kishin ndonjë arsye se pse ndonjëri prej kandidatëve nuk duhej të bëhej anëtar i shoqërisë sekrete.

Ishte praktikë standarde që hierarkia e familjeve të tjera shqyrtonte emrat duke u konsultuar me anëtarët e saj dhe në fund jepte miratimin nëse nuk dilte ndonjë problem. Ishte gjithashtu praktikë standarde që listat të zhdukeshin. Duhej të kishte një arsye se pse Xhuniori e ruante listën e tij.

Tani që lista kishte rënë në duart e agjentëve federalë, familjet e tjera i kishte zënë paniku.

E gjitha kjo iu bë e ditur publikut kur Xhunior Goti u arrestua në janar 1998 me akuzën për veprimtari të paligjshme. Çështja përfshinte detaje për organizim bastesh, mbledhje fajdesh, shantazh dhe skema zhvatëse. Xhunior Goti identifikohej si bosi i komanduar i organizatës Gambino. Aktakuza dhe faktet tronditëse të përfshira në të i dhanë fund "mbretërimit" të Xhuniorit. E burgosën, por, nëse do të kishte mbetur jashtë, me siguri që do ta kishin vrarë. Piter Goti, vëllai i madh i Xhonit, mori drejtimin e organizatës Gambino, e cila, ndonëse tani ishte dobësuar së tepërmi, mbeti në duart e një Goti.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: kur akuzohesh për një krim, pavarësisht rrethanave, mos e prano kurrë fajësinë! Kjo është shenjë dobësie.

Në këtë kohë, do të pohonte Xhuniori më vonë, ai vendosi t'i jepte fund përfshirjes në familje. Ai me të atin, gjatë një vizite në burg që u regjistrua nga autoritetet federale, debatuan mes tyre sa i përket dëshirës së Xhuniorit për t'u vetëdeklaruar fajtor për akuzat për veprimtari kriminale. Xhuniori këmbëngulte se vendimi i tij, përkundër dëshirës së të atit, ishte një tregues i qartë se po shkëputej nga familja kriminale.

Xhuniori i tha të atit se kishte vendosur të pranonte fajësinë dhe se donte të dilte jashtë loje. Xhon Goti e urdhëroi të mos e bënte këtë gjë. Diskutimi u përqendrua në dëshirën e Xhuniorit për "mbyllje", një fjalë që, siç shpjeguan më vonë autoritetet, nënkuptonte dëshirën e tij për pranimin e fajësisë. Xhon Goti ishte njoftuar paraprakisht për arsyen e vizitës së Xhuniorit dhe e dinte se ç'nënkuptonte fjala "mbyllje".

I tha të birit që as të mos e çonte në mendje këtë.

Xhon Goti e kishte marrë disa herë këtë qëndrim, edhe kur pranimi i fajësisë i kishte bërë punë. Karmine Anjelo, pasi kishte fituar imunitet, e kishte ndihmuar Gotin të shmangte ndjekjen penale për ndikim në vendimin e jurisë duke dëshmuar përpara një jurie popullore. Anjelo, i cili nuk mund të ndiqej penalisht, pranoi se i kishte kontaktuar anëtarët e jurisë me kokën e vet, pa u urdhëruar prej askujt. Pranimi i Anjelos bllokoi hetimet e mëtejshme. Shumica e avokatëve mbrojtës dhe anëtarëve të familjes kriminale menduan se kjo ishte një lëvizje e zgjuar. Megjithatë, Xhon Goti nuk kishte qenë i një mendjeje me ta.

Në takimin në Marion, Xhon Goti i tha të birit se nuk duhej të pranonte asnjë akuzë. (Në fakt, në fillim të karrierës së tij kriminale, ai kishte pranuar fajësinë në çështjen e vrasjes së MekBratnit, por, ose duhej të kishte harruar, ose ishte një shembull tjetër i filozofisë "bëj siç them unë, por mos bëj si bëj unë", të cilën e përdori gjatë drejtimit të organizatës.)

- Unë për vete do t'u thosha të shkonin në të s'ëmës, - i tha ai Xhuniorit për hetuesit dhe prokurorët që kishin ngritur akuzat. – Edhe sikur të vidhja një kishë dhe të kapesha me presh në duar, prapëseprapë nuk do ta pranoja fajin.

Sigurisht që Xhuniori kishte një pikëshikim tjetër në lidhje me situatën e krijuar.

- Nuk mund ta vazhdoj më këtë jetë, - thotë ai në bisedën e regjistruar gjatë vizitës në burg. – Kjo është jeta jote. Nuk është jeta ime.

Këtë kasetë e dëgjoi edhe juria në gjyqin e vitit 2009.

Atë ditë, Xhuniori u largua nga Marioni pa bekimin e të atit. Më vonë ai ka pohuar se kishte vendosur të shkonte në gjyq ashtu si dëshironte babai. Por, pak kohë përpara se të fillonte gjyqi, ndryshoi mendje dhe i tha avokatit të bënte kërkesë për pranimin e fajësisë. Sipas kushteve të marrëveshjes, u dënua me shtatëdhjetë e shtatë muaj burg.

Alite ndodhej në burgun e sigurisë së ulët në Allenud, Pensilvani, nga fundi i dënimit të tij prej tridhjetë e shtatë muajsh, kur dëgjoi për vendimin e Xhuniorit. Ai thoshte shpesh se shkëputja nga familja ishte absurde dhe e pamundur. Alite kujton fjalët e Xhuniorit: "Del nga kjo lloj jete vetëm kur vdes ose kur të vrasin." Sigurisht që Gotët kishin shpërfillur çdo protokoll tjetër. Xhuniori nuk do të kishte qenë vetvetja nëse nuk do të kishte shkelur edhe këtë rregull. Por Alite thotë se e njihte mirë Xhuniorin, ndaj nuk mund t'i besonte historitë që ai tregoi përpara jurive dhe i përsëriti në një intervistë ekskluzive në emisionin "60 minuta" të kanalit CBS News. Alite beson gjithashtu se ruajtja e listës me emrat e anëtarëve të familjeve përbën një fakt domethënës.

- Përse nuk e zhduku listën? - pyet Alite. – Sepse e ruante si garanci. Mendoj se kishte ndër mend që një ditë të bashkëpunonte me agjentët federalë dhe ajo listë do të ishte një prej provave të rëndësishme që do të ofronte.

Nga banka e dëshmitarit, gjatë gjyqit të Xhuniorit, Alite do t'i referohej Xhuniorit si versioni njujorkez i Xhejms Balgerit, bosi i mafies së Bostonit, i cili për vite me radhë, ndërkohë që merrej me trafik droge, zotëronte pika të paligjshme bastesh dhe kryente vrasje, ishte gjithashtu edhe informator i FBI-së. Alite beson se Xhunior Goti u përpoq të manovronte me agjentët federalë ashtu siç bëri Balgeri.

Një bashkëpunëtor i familjes kriminale të Filadelfias që përfundoi në të njëjtin burg me Xhuniorin, do të konfirmonte më vonë pohimin e Alites se Xhuniori vazhdonte të ishte anëtar i familjes kriminale Gambino.

Gjatë qëndrimit në Allenud, Alite kishte njohur disa anëtarë të familjes kriminale të Filadelfias. Xhon Kasasanto dhe Roni Turçi vu-

anin dënimin për aktivitete të paligjshme si zhvatje e pastrim parash. Kasasanto dhe Alite u miqësuan shumë shpejt. Ishin thuajse të një moshe dhe kishin qasje të njëjtë në lidhje me botën e krimit. Kasasanto ishte një tip i fortë dhe trim që vështirë se i hapte rrugë njeriu. Por i mungonte mendjemprehtësia dhe intuita që i mundësonin Alites mbijetesën dhe përparimin në botën e krimit.

Më vonë Kasasanton do ta transferonin në "Rei Bruk", një burg federal në pjesën veriore të Nju Jorkut, pranë liqenit Pleisid, ku u takua dhe u miqësua me Xhunior Gotin. Vëllai i Kasasantos, Stivi, shkonte për vizitë në Rei Bruk dhe përcillte mesazhe, tregon Alite, nga të dy, nga vëllai i tij dhe nga Xhunior Goti. Ky i fundit mund t'u kishte thënë të tjerëve se e kishte "përzënë" Aliten nga Nju Jorku, por mesazhet që vinin nga Rei Bruku ishin të ngrohta dhe miqësore. Xhuniori i kishte thënë Kasasantos se Alite ishte krahu i tij i djathtë dhe një shok i mirë, si dhe nuk kishte njeri më të mirë se Alite për jetën e rrugës.

Alite hiqej sikur i mirëpriste këto mesazhe, por në të vërtetë nuk u besonte fjalëve të Xhuniorit. Ishte një lëvizje që e njihte fare mirë. Goti përpiqej të ulte tensionet dhe ta godiste pastaj në befasi.

Kur Xhon Kasasanto u lirua, në vitin 2001, u tregoi shokëve dhe bashkëpunëtorëve, përfshirë Aliten, se Goti i kishte propozuar të zhvendosej në Nju Jork, ku do ta bënte anëtar të organizatës Gambino. Kjo ofertë, nëse ishte e vërtetë, duket se kundërshton tërësisht pretendimin e Xhuniorit se nuk përfshihej më në familjen kriminale.

Alite do t'i tregonte më vonë FBI-së se shkoi në Kuins për të vërtetuar historinë e Kasasantos. U takua me Piter Gotin, vëllanë më të vogël të Xhuniorit[29], në një restorant në pronësi të Gotëve. Piteri i konfirmoi se vëllai i tij po mundohej ta bindte Xhoni Kasasanton për të pranuar anëtarësinë, thotë Alite. (Piter Goti do ta mohonte këtë kur dëshmoi në gjyqin e të vëllait, në vitin 2009.) Kur u kthye në Filadelfia, Alite tregon se e paralajmëroi Kasasanton që të mos zhvendosej në

[29] Vëllai i vogël i Xhuniorit ka të njëjtin emër me njërin nga xhaxhallarët.

Nju Jork, teksa i kishte thënë se mjedisi nuk ishte si në Filadelfia dhe do ta kishte të vështirë të mbijetonte.

Alite ishte habitur kur kishte vënë re se sa naivë tregoheshin gangsterët e Filadelfias në lidhje me mënyrat se si funksiononte bota e krimit. Ai vetë ishte ambientuar me tradhti dhe thika pas shpine. Këta ishin krejt të pavëmendshëm dhe të shkujdesur. Roni Turçi, që ishte te të gjashtëdhjetat dhe gjithë jetën ishte marrë me punë të pista, ishte një shembull tjetër. Në ato pozita duhej të vepronte me më shumë maturi.

Pas Allenudit, Alite dhe Turçi kaluan së bashku ca kohë në një qendër pasburgimi[30] në Filadelfia, përpara se të dy të liroheshin në verën e vitit 1999. Alite, i cili tregon se u kishte dhënë ryshfet rojave, hynte e dilte kur t'i tekej, ndërsa po i mbaronte koha e burgimit dhe po rilidhej me kontaktet e vjetra. Turçi dhe një bashkëpunëtor tjetër i mafies lokale, një trafikant droge që quhej Roxher Vela, shoqëroheshin me Aliten në këtë qendër.

Turçi kishte qenë këshilltar i familjes kriminale të Filadelfias. Alite ishte marrë me disa trafiqe me djalin e tij dhe ca bashkëpunëtorë të tjerë të mafies lokale. Ndërkohë që Turçi ngulte këmbë se çdo gjë ishte në rregull dhe mezi priste të kthehej në shtëpi, Alite kishte dëgjuar se situata ishte problematike. Turçi ishte rreshtuar në krah të bosit të mafies, Ralf Natales, i cili kishte marrë në kontroll familjen kriminale të Filadelfias në vitin 1995, së bashku me Xhoi Merlinon. Natale dhe Merlino qenë takuar në burg në vitin 1992, kur Natale po mbaronte dënimin prej pesëmbëdhjetë vjetësh për trafik droge dhe zjarrvënie të qëllimshme. Kur doli nga burgu, Natale ishte gjashtëdhjetë e gjashtë vjeç dhe mezi kishte pritur të kompensonte kohën e humbur në burg. Pas tre vjetësh, kundër tij u ngritën akuza për tregti lëndësh narkotike dhe e priste burgimi i përjetshëm. Në verën e vitit 1999, ai kishte bërë marrëveshje me agjentët federalë dhe kishte rënë dakord për të

[30] Sipas sistemit të burgjeve në SHBA, këto qendra kanë për qëllim integrimin në shoqëri të personave që së shpejti u mbaron dënimi.

bashkëpunuar kundër Merlinos dhe anëtarëve të tjerë të organizatës.

Tani që kishte kthyer pllakën, duke u bërë informator i FBI-së, Natale ishte i paprekshëm. Agjentët federalë e kishin futur në një seksion me siguri të lartë të një burgu federal. Por Turçi, që kishte qenë bashkëpunëtori kryesor i Natales, ishte i ekspozuar ndaj rivalëve. Të paktën kështu mendonte Alite.

- Thoshte se çdo gjë shkonte mirë, - kujton Alite. – E kishin siguruar se do të mirëpritej në organizatë dhe se çështja e Natales nuk kishte të bënte aspak me punën e tij, por unë i thashë se do ta vrisnin.

Turçi u përgjigj duke shpjeguar se anëtarët e familjes i jepnin para dhe e informonin për të rejat e fundit në qendrën e pasburgimit. Mburrej për një xhaketë të re ku qe shkruar "Vetëm për anëtarët", të cilën ia kishte sjellë një prej njerëzve të Merlinos. Roxher Vela, që ishte pjesë e fraksionit të Merlinos në atë kohë, vetëm dëgjonte ndërsa Alite e paralajmëronte Turçin.

- E pashë drejt e në sy dhe e kuptova, - tregon Alite për rolin e Velës në këtë histori. – Ata po e fusnin në kurth. Kur e pyeta Velën për këtë gjë, vetëm sa buzëqeshi. Por Turçi nuk ma vuri veshin.

Do të vinte dita që Roni Turçin do ta zinin në befasi dhe do ta hiqnin qafe.

Më 27 tetor 1999, pak muaj pasi doli nga qendra e pasburgimit dhe dy ditë pasi e shoqja raportoi në polici se ishte zhdukur, Roni Turçi u gjet i vdekur në bagazhin e një makine të parkuar në një rrugë në jug të Filadelfias. Ishte lakuriq. E kishin rrahur dhe torturuar. Pastaj e kishin qëlluar.

Nga ana tjetër, Alite u përshtat pa probleme me jetën e përditshme. Pasi doli nga qendra e pasburgimit në korrik 1999, dy vajza nga lagjja organizuan një festë mirëseardhjeje.

- Më çuan në motel, - tregon Alite. – Festuam e bëmë qejf.

KAPITULLI 16

Pasi më në fund u lirua nga burgu atë verë, Alite parapëlqeu të vendosej në shtëpinë e tij në Xhersi dhe jo në Kuins. Sigurisht që shkonte rregullisht në Kuins, lagjen e tij të vjetër. Klaudia ishte zhvendosur në Kuins. Ajo jetonte me dy djemtë e tyre, Xhonin dhe Metin, në Hauard Biç. Alite i vizitonte shpesh. Të paktën një herë në muaj udhëtonte gjithashtu për në Tampa, ku klubi i tij i natës "Mirazh" ishte një nga vendet më të frekuentuara të qytetit. Atje kishte në pronësi edhe dy bare të tjera, si edhe një biznes për shërbimin e parkingut. Roni Trukio, i cili sa për emër drejtonte grupin që vepronte në Tampa, shkonte shpesh në Florida, së bashku me bashkëpunëtorë të tjerë të organizatës Gambino. Paraja vërshonte lumë. Alite kishte filluar të legjitimonte bizneset e tij. Nuk ishte më një nga protagonistët kryesorë në tregun e drogës. Gjithsesi, paratë që kishte fituar nga shitja e kokainës, po i shërbenin tashmë për të konsoliduar sipërmarrjet e tij.

Në pjesën jugore të Xhersit, ai me dy bashkëpunëtorë morën në kontroll një biznes që e kishin administruar disa gangsterë të zonës (njëri prej tyre ishte edhe djali i Roni Turçit). Ishte një kompani që instalonte antena për telefonat celularë. Ky biznes sillte shumë fitime, por ish-pronarët nuk kishin ditur se si ta shfrytëzonin me efikasitet. Fillimisht, Alite sugjeroi që ai me bashkëpunëtorët e tij të mbulonin zonën veriore të Xhersit dhe Nju Jorkut. Në fund, ai vetë mori në dorë drejtimin e kompanisë.

- Ata nuk ishin dhe aq të mprehtë, ndaj u bëmë dalje, - tregon Alite.

Tani që Klaudia ishte kthyer në Nju Jork, ish-bashkëshortja Karola me Xhimin dhe Çelsin, u vendosën në Çerri Hill. Alite kalonte një pjesë të mirë të kohës me fëmijët. I çonte shpesh në Vorhiz, ku kishte qendrën sportive. Ndiqte aktivitetet sportive të djemve në shkollë dhe e mësoi Xhimin – dhe Xhonin kur vinte në Vorhiz – se si të bënte boks. Zakonisht atje kalonte natën; qëndronte në njërën prej tri shtëpive që ndodheshin në atë pronë. Prindërit e tij vazhdonin të jetonin aty. Jeta ishte thuajse "normale", mendonte ai, ndonëse kishte një parandjenjë të keqe.

- Shpesh kisha ndjesinë se po më vëzhgonin, - tregon ai. – Kur dilja, më dukej sikur më ndiqnin me makina. E dija se kisha akoma probleme me Gotët dhe se ky konflikt nuk do të shuhej aq lehtë.

Alite ishte i vetëdijshëm për të kaluarën e tij. Në çdo moment mund ta akuzonin për vrasjen e katër personave, ndoshta edhe më shumë. E dinte fare mirë se, pavarësisht nga garancitë, kishte gjithnjë tipa që bënin marrëveshje me autoritetet federale. Do të ishte më e lehtë që këta tipa të kallëzonin Aliten sesa anëtarë të tjerë të organizatës. Ky ishte realiteti. Kishte dëgjuar gjithashtu se Vito Guxo i kishte vënë pas njerëz. Në atë kohë, Guxo ishte në burg. Në vitin 1998 kishte pranuar fajësinë për përfshirjen e tij në pesë vrasje. Ishte dënuar me tridhjetë e tetë vjet burg. Por Alite e dinte se edhe dikush pas hekurave nuk e kishte të vështirë të pajtonte dikë për të larë hesapet e vjetra.

Një natë, ai beson se një grup vrasësish i kishin zënë pritë jashtë "Libraria II", një klub nate në autostradën 73, disa kilometra larg shtëpisë së tij. Ai me disa shokë kishin shkuar aty për të darkuar.

- Makina ndodhej aty kur hymë në restorant dhe, kur dolëm pas disa orësh, nuk kishte lëvizur nga vendi, - tregon Alite. – U thashë shokëve të hipnin në makinat e tyre dhe ta rrethonim makinën e dyshimtë. Nuk e dija nëse qenë agjentë federalë apo vrasës të dërguar nga Guxo.

Nuk arriti ta zbulonte. Makina, me xhama të zinj, u kthye sakaq

në një lëndinë me bar, nga nxitimi hipi mbi një trotuar dhe u largua me shpejtësi nga parkingu i restorantit. Alite, me një "Volvo", u vu në ndjekje të tyre.

- Po ecnin me njëqind e gjashtëdhjetë kilometra në orë, - thotë ai. – I ndoqa vetëm për tre kilometra. U futën në autostradë dhe i humba nga sytë. Për shkak se u larguan në atë mënyrë mendoj se ishin njerëz të Guxos dhe jo agjentë federalë.

Në atë kohë, Alite nuk kishte marrëdhënie të mira me organizatën Gambino dhe nuk ndërmori ndonjë hap për pajtim. Ndërkohë që vuante dënimin në Allenud, kushëriri i tij, Patsi Andriano, e vizitoi dhe e njoftoi se kunati i Riçi Gotit, një tip i quajtur Lui, po i merrte para – me anë të kërcënimeve - një zonje të moshuar në lagje, djali i së cilës, një drogaxhi, i kishte borxh rreth tre mijë dollarë. Në fakt, borxhliu kishte qenë fillimisht klient i Andrianos. Alite i dërgoi fjalë këtij Luit të sprapsej e të mos guxonte të ngatërrohej më në biznesin e të tjerëve.

Mirëpo, do t'i tregonte më vonë Alite FBI-së, Lui, në vend që të tërhiqej, e kërcënoi Andrianon. I tha se kushëriri i tij, Alite, tanimë ishte një njeri që nuk ia vinte veshin njeri dhe se Gotët e kishin zbuar nga Kuinsi. Edhe pse ishte në lirim me kusht dhe i ndalohej të largohej nga Nju Xhersi, Alite i hipi makinës dhe shkoi në lagjen e tij të vjetër për t'u dhënë një mësim të mirë Gotëve.

- U lidha me një shokun tim nga familja Bonano që e njihte Luin. Njerëzit e quanin Toni Soprano, pasi ishte trupmadh, rreth njëqind e njëzet kilogramë, dhe tymoste puro. I dukej vetja i fortë. I thashë shokut tim të ndalonin në rrugën dytësore përgjatë Belt Parkueit në Kuins, dhe gjoja unë do të kaloja andej rastësisht.

Siç ishte planifikuar, Alite mori rrugën për në Belt Parkuei dhe kur pa në rrugë shokun e tij, ndaloi për ta përshëndetur. Ky i fundit e prezantoi me Luin. Alite u shtir sikur u befasua, duke thënë se e dëgjonte emrin e Luit për herë të parë. Paskëtaj, ai u kthye nga Lui i acaruar dhe filloi ta pyeste për zhvatjen e zonjës së moshuar dhe mesazhin që

i kishte dërguar nëpërmjet Patsi Andrianos kur Alite gjendej në burg.

- Në fillim u përpoq të më bënte presion, - tregon Alite. – Më pyeti: "E di ti se kush jam unë? A e di se jam kunati i Riçi Gotit?" I thashë që nuk e rruaja fare se kush ishte ai dhe se "Goti" ishte fjala më e ndyrë që kisha dëgjuar ndonjëherë.

Më pas Alite e goditi me grushte e shqelma ku të mundte dhe e bëri për spital.

- Doja ta vrisja, - tregon Alite. – Patsi ishte me mua dhe i thashë të më jepte pistoletën, por ai u largua. Nuk donte që ta vrisja atë fëlliqësirë. Po të më kishte dhënë armën, do t'ia kisha hedhur trutë në erë.

Gjithsesi, i ashtuquajturi Toni Soprano, hëngri vetëm një dru të mirë.

- Fytyrën e kishte plot me plagë, - tregon Alite. – Kishte fraktura në disa brinjë dhe i theva një krah.

Pas disa ditësh, Alites i dërguan fjalë se Riçi Goti donte ta takonte. Alite shkoi sërish në Kuins, këtë herë për një bisedë në një lokal, në qoshen e një rruge.

- Kisha menduar se ishim miq, - i tha Riçi Goti.

- Po të ishim miq, - ia ktheu Alite, - do ta zgjidhje ti këtë problem dhe nuk do të isha i detyruar të të rrihja kunatin.

Biseduan për nja dhjetë minuta, teksa Riçi Goti, të cilin vëllai i tij, Xhon Goti, e thërriste "trupeshk", mundohej të hiqej si kapo mafioz. Më në fund, Alite mendoi se u mbush kupa.

- E di çfarë? - i tha. – Ne të dy nuk jemi më miq.

Pastaj, Alite i kërkoi një pagesë javore prej shtatëqind e pesëdhjetë dollarësh nga fitimi i Luit dhe u largua.

- Kjo bisedë nuk kishte të bënte me paratë, - tregon ai. – Më duket se ata paguan për tri apo katër javë. Paratë duhej t'ia jepnin Patsit. Nuk e vrisja mendjen për paratë. Doja vetëm t'u tregoja vendin. Askush nuk më kishte përzënë nga lagjja.

Rreth kësaj kohe, nga fundi i vitit 1999, Alite u thirr për të dëshmuar përpara një jurie të madhe federale në Bruklin. Mori me

vete Majk Malonen, një prej bashkëpunëtorëve të tij, sepse donte që dikush tjetër të ishte i pranishëm që të vërtetonte se ç'kishte ndodhur.

- Nuk doja që ndokush të mendonte se po bashkëpunoja me drejtësinë, - thotë ai. – Gjithsesi, mendova se në bazë të bisedës dhe pyetjeve që do të më bënin, do të krijoja një ide se ku donin të dilnin.

Përpara se të dilte para jurisë, dy agjentë të FBI-së dhe një prokuror federal i kërkuan të bisedonin privatisht. Alite këmbënguli që Malone të qëndronte në dhomë. I thanë se ai nuk ishte objekt i hetimit të tyre. I bënë shumë pyetje për organizatën e Gotëve dhe dukeshin më të interesuar për Roni Trukion dhe Xho O'Keinin. Alite bisedoi me ta duke iu përgjigjur disa pyetjeve drejtpërdrejt e duke u dredhuar disa të tjerave. Por ua bëri të qartë se nuk kishte ndër mend të dëshmonte. Alite tregon se kur u betua përpara jurisë së madhe, gënjeu, duke kundërshtuar disa prej gjërave që i kishte pranuar gjatë bisedës private. Më pas u kujtoi hetuesve të drejtat e tij, sipas Amendamentit të Pestë dhe refuzoi t'u përgjigjej pyetjeve të tjera. Seanca përfundoi në atë çast pa asnjë rezultat, por konfirmoi atë çka Alite e kishte nuhatur intuitivisht. Pjesëtarët e bandës së tij, Xhunior Goti e të gjithë të tjerët ishin nën hetim. Pas pak javësh, agjentët federalë u shfaqën përsëri. Nuk po e takonin në lidhje me atë çka parashikonte Alite.

Gjatë periudhës që kishte kaluar në Feërton, Alite ishte miqësuar me një të burgosur tjetër nga Nju Jorku. Miqësia e tyre vazhdoi edhe në Allenud. Nino ishte te të dyzetat; edhe e shoqja e tij kishte të njëjtën moshë.

- Vitet kalonin dhe nga ana biologjike, së shpejti ajo mund të mos ishte më në gjendje për të lindur, - tregon Alite. – Donte të mbetej shtatzënë, por Nino ishte dënuar me katërmbëdhjetë vjet dhe i mbeteshin edhe nja dy të tjerë. Më pyeti nëse mund t'i ndihmoja duke futur kontrabandë një kit sperme[31].

Ishte një gjë fare e thjeshtë. Alite do të merrte kitin e spermës nga

[31] Enë laboratorike për ruajtjen e spermës.

gruaja e Ninos dhe do të shkonte në Allenud, ku do të takonte një gardian me të cilin qe miqësuar, sepse i jepte ryshfet që në kohën e burgut. Gardiani do t'ia jepte Ninos kitin në fillim të turnit dhe më pas do t'ia merrte kur të mbaronte punë, pasi Nino të kishte "mbushur depozitën". Pastaj, gardiani do t'ia kthente kampionin Alites, i cili do të qëndronte në zonën e Allenudit atë ditë.

- E çova në një klinikë të Nju Jorkut ku do ta ruanin, - shpjegon Alite. – I kisha dhënë gardianit treqind apo katërqind dollarë bakshish. Mendoj se në total i dhashë një mijë e pesëqind dollarë.

Në atë kohë po kryhej një hetim për korrupsionin në burg. Kishin dalë fjalë se gardianët merrnin ryshfet për të futur kontrabandë ushqime, artikuj higjienikë, steroide dhe droga të tjera. Gjatë këtij hetimi u zbulua edhe skema korruptive e futjes në burg të kitit të spermës.

Në dhjetor 2000, Aliten e takoi një agjent i FBI-së, i cili i tregoi se kundër tij do të ngrihej një akuzë. Alite mendoi se akuza kishte të bënte me ndonjë vrasje ose mashtrim, gjë që e kishte parashikuar dhe kur dëgjoi se akuzohej për futjen e një kiti sperme në burg, qeshi me të madhe.

- Sa qesharake! - tregon ai. – Nuk më shkonte kurrë në mendje se do të përfundoja në burg për diçka të tillë.

Vetëm një javë më pas prokuroria ngriti padinë. U akuzuan Alite, si dhe Nino me të shoqen. Për të mbrojtur gruan e Ninos, Alite i tha çiftit të pranonin se çfarë kishin bërë, t'u tregonin autoriteteve për aktin korruptiv të kryer nga Alite dhe të bënin një marrëveshje me qëllim që ajo të mos burgosej. Dhe kështu vepruan. Të gjithë pranuan fajësinë dhe gruaja u dënua vetëm me një vit me kusht. Alite u dënua me tre muaj. Edhe Nino mori të njëjtin dënim që përfshihej në periudhën që po kalonte tashmë në burg.

Gardiani që ishte pjesë e një hetimi më të gjerë, bëri marrëveshje me prokurorinë për të bashkëpunuar. Një herë ai i telefonoi Alites, i cili e kishte të qartë se biseda po regjistrohej. Alite bëri sikur nuk po e kuptonte se ç'donte të thoshte bashkëbiseduesi, ndaj ia mbylli telefonin.

Gardiani u dënua me dy vjet burg.

"Kontrabanda" e spermës u bë fokusi i një çështjeje civile. Agjentët federalë kishin konfiskuar spermën pas ngritjes së akuzës. Gruaja e Ninos bëri padi për kthimin e spermës, por gjyqtari vendosi në favor të FBI-së. Bashkëshortja e Ninos nuk mbeti kurrë shtatzënë.

Pas akuzës për "kontrabandë" sperme, për Aliten u mor masa e sigurisë "arrest shtëpie" derisa çështja të çohej për gjykim. U mbajt në arrest shtëpie sërish pasi doli nga burgu. Bëri tre muaj në burgun federal në Loreta të Pensilvanisë, ku u njoh dhe u miqësua me një kolumbian, i cili po kryente dënimin për trafik droge. Kolumbiani ishte lidhur me një nga kartelet më të mëdha të drogës. Alite i mori emrat dhe numrat e telefonit të disa prej bashkëpunëtorëve të tij që vepronin në Bogota dhe Medelin. Nuk kishte ndër mend t'i kthehej trafikut të drogës, por po planifikonte një udhëtim jashtë vendit.

- E dija se do të më qepeshin pas, - thotë ai. – Incidenti me kitin e spermës ishte vetëm një mënyrë për të më çorientuar. Disa muaj pasi kisha dalë, më paditën për shkelje të lirimit me kusht. Kisha qenë në lirim me kusht kur u mora me kontrabandën e spermës. Si rezultat më dënuan sërish me tre muaj burg. Këtë herë më çuan në një godinë federale ngjitur me Fort Diksin, bazën ushtarake të Nju Xhersit.

Atje, Alite gjeti Dominik Piconian. Më pas do të vinte edhe Çarls Karnelia. Piconia i tregoi Alites se Karnelia donte ta vriste.

- Ditën kur Çarlsi mbërriti, unë po e prisja, - tregon Alite. – U sigurova që aty të ishte edhe Dominik Piconia, sepse doja që edhe ai ta dëgjonte se çfarë do të thosha.

Pas përqafimesh, puthjesh dhe shtrëngime duarsh, rituale të zakonshme për mafiozët, Alite e pa Karnelian drejt e në sy dhe i tha:

- Kam dëgjuar se të ka mbetur një problem pa zgjidhur. Unë qenkam problemi yt?

Karnelia u hoq sikur nuk po e kuptonte se ku e kishte fjalën, por pastaj foli. Ishte përhapur fjala, tha ai, se Alite ishte spiun, se ai kontaktonte rregullisht me agjentët federalë dhe se kishte bërë marrëveshje me prokurorinë.

- Ti qenke gomar fare! – i tha Alite përpara se të fillonte shpjegimin dhe të sigurohej se këto fjalë po i dëgjonte edhe Piconia.

Alite i tregoi Karnelias se kishte bërë marrëveshje vetëm për kontrabandën e spermës, dhe në atë rast kishte vepruar në këtë mënyrë me qëllim që gruaja e Ninos të mos binte në burg.

- Në qoftë se do të bashkëpunoja, - iu drejtua ai sërish Karnelias, - ti nuk do të bëje burg për një akuzë kaq të lehtë. Do të të dënonin për vrasjen e Lui DiBonos.

- Mos e hap atë muhabet, - i tha Karnelia.

Sidoqoftë, mesazhi ishte përcjellë. Gjithkush dinte diçka për tjetrin. Gjithkush e kishte në dorë tjetrin. Alite mendonte se ishte vetëm çështje kohe derisa gjithë lëmshi të zgjidhej.

Më 10 qershor 2002, pasi qe shtruar disa herë në spitalet e burgut, sepse vuante nga kanceri, Xhon Goti ndërroi jetë. Nekrologjitë që u publikuan në gazeta dhe reportazhe televizive detajonin jetën famëkeqe të gangsterit më të shquar të Nju Jorkut. Seluin Rabi, një nga gazetarët investigativë më të njohur në vend, e përshkroi saktësisht kështu në paragrafin hapës të një nekrologjie të gjatë që ai shkroi të nesërmen në "New York Times": "Xhon Goti, që mori drejtimin e familjes kriminale Gambino pas një komploti gjakatar, kapardisej për pushtetin që zotëronte si bos i mafies. Gjatë viteve në krye të familjes, ai u rrek të krijonte përshtypjen e një njeriu të admirueshëm dhe ekstravagant. Më pas i kaloi vitet e fundit të jetës i mbyllur në një burg të sigurisë së lartë, duke e lënë bandën e tij në kaos të plotë. Xhon Goti ndërroi jetë dje në spitalin e burgut federal në Springfilld, Misuri, në moshën 61-vjeçare."

Alite kishte përjetuar gjithçka që kishte ndodhur në atë familje që kur Goti u bë kreu i saj. Kishte ndjekur nga afër rrugën e Gotit drejt famës. Tani po vërente rënien e bosit ekstravagant të mafies. Vendosi të mos ndodhej në Nju Jork për t'iu shmangur asaj që do të pasonte.

- Mora vesh se në Tampa po zhvillohej një hetim, - thotë ai. – E dija se hetimi në Bruklin kishte filluar prej kohësh pasi më kishin thirrur

të dëshmoja përpara një jurie të madhe. Njëkohësisht kishin mbetur pezull problemet me Xhuniorin, Karmine Anjelon dhe Vito Guxon. Këto probleme nuk ishin sheshuar.

Alite arriti në përfundimin se i mbeteshin pak alternativa.

- Po qe se qëndroja, duhej të vrisja ndoshta dhjetë apo pesëmbëdhjetë veta, duke filluar nga Xhuniori dhe Karmine, - thotë ai, - dhe me siguri do të përfundoja i vdekur ose në burg. Kjo ishte situata.

Ose mund të bënte marrëveshje me prokurorinë dhe të bashkëpunonte, por në atë kohë nuk mund t'ia lejonte vetes këtë gjë.

Rreth kësaj periudhe, u miqësua me një agjent të FBI-së nga Filadelfia, i cili quhej Dejv Xhentile. U takuan gjatë stërvitjes së fëmijëve në një fushë hokeji. Në atë kohë, djali i Alites, Xhimi, njëmbëdhjetë vjeç, dhe nipi i Xhentiles, dhjetë vjeç, luanin hokej në akull për ekipe që stërviteshin në qendrën sportive "Arena e akullt" në Gibsboro të Nju Xhersit, jo shumë larg nga shtëpia e Alites. Takimi i tyre i parë ishte krejt i rastësishëm. Biseduan rreth fëmijëve dhe hokejit ndërsa ndiqnin stërvitjen. Fillimisht asnjëri nuk e dinte se kush ishte tjetri. Sapo mësoi se Xhentile punonte për FBI-në, Alite vendosi t'i tregonte atij për të kaluarën e tij dhe lidhjet me botën e krimit. Nuk donte ta vinte në pozitë të vështirë. Gjithsesi, në këtë kohë, Xhentile, si hetues i zoti, i kishte bërë hulumtimet e tij, dhe e dinte se kush ishte Alite.

- Dejvi ishte burrë i mirë, - tregon Alite. – Nuk doja t'i hapja telashe ndërsa shoqërohej me mua.

Gjatë kësaj periudhe, ndërkohë që Alite mundohej të gjente rrugëzgjidhjen e duhur, ku të shkonte e çfarë të bënte, herë pas here do t'i tregonte skenarët e mundshëm Xhentiles, të cilin tashmë e kishte shok. Agjenti i FBI-së, i cili ishte marrë me disa nga çështjet më të rëndësishme të mafies së Filadelfias në vitet '80, thotë fjalë të mira për Aliten duke iu referuar si "dikush me të cilin ia vlen të bisedosh".

Gjatë muajve në vijim dhe gjatë stërvitjeve në fushën e hokejit, Xhentile dhe Alite biseduan kryesisht për këtë temë.

Alite ia përshkroi në përgjithësi situatën e krijuar. Xhentile thotë

se ishte e sigurt që Alite do të paditej herët a vonë. Sigurisht që Alite e kishte marrë në konsideratë këtë gjë. Agjenti i FBI-së ia tha troç Alites se do të bënte mirë që të bashkëpunonte me drejtësinë që tani, përpara se të ngriheshin akuzat. Në këtë mënyrë, do të përfitonte marrëveshjen më të mirë.

- I thashë, dhe po përpiqesha t'i flisja si mik dhe jo si agjent, se mund të mos i shihte më fëmijët dhe se mund të mos e gëzonte më kurrë lirinë, - kujton Xhentile. – Më mbetej vetëm t'i thosha të shqyrtonte mirë gjendjen në të cilën ndodhej.

Xhentile u tregua gjithashtu i gatshëm ta prezantonte me një avokat mbrojtës të mirënjohur në Filadelfia, Nikolas Nastasi, i cili, tregon Xhentile, mund ta ndihmonte për të negociuar një marrëveshje me prokurorinë. Alite e falënderoi Xhentilen, por refuzoi të bënte pakte të tilla. Nuk ishte ende i gatshëm për të dëshmuar.

- Instinkti i rrugës ishte më i fortë. E kishte mbrojtur gjatë gjithë jetës, - tregon Xhentile. -Ta dini, nuk është e lehtë që një person si Xhoni të ndryshojë brenda ditës. Më pëlqen të mendoj se shumë nga temat që diskutuam nuk i ka bërë me tjetër njeri, se më në fund vendosi të ndërmarrë hapin e duhur, dhe se bisedat tona kanë ndikuar pjesërisht në vendimin e tij përfundimtar.

Një ditë, nga fundi i vitit 2002, Alite bisedoi kokë më kokë me të atin, ndërkohë që planifikonte të largohej nga vendi. Methju Alite i tha të birit se duhej të tregohej i matur, se ishte bërë paranojak, se asgjë nuk do t'i ndodhte. Por Xhon Alite e njihte jetën e rrugës më mirë se babai i tij. Vendosi që veprimi më i sigurt, më i zgjuar dhe më i guximshëm ishte largimi sa më parë nga vendi.

Por, përpara se të largohej, duhej të ujdiste ca gjëra. Hapi shpejt disa llogari bankare, me anë të të cilave do t'i dërgonin para kudo që të gjendej – në çdo vend të botës. Përdori disa banka kanadeze, duke besuar se në këtë mënyrë autoritetet federale do ta kishin më të vështirë për të bllokuar qarkullimin e parave. Më pas kaloi një pasdite duke ngarë makinën lart e poshtë autostradës "73" në Vorhiz. Nd-

alonte në çdo kabinë telefonike për të shënuar numrat. Kabinat ishin vendosur në një restorant, dy supermarkete dhe një karburant. U ngjiti numra secilës prej shtatë kabinave telefonike. Pastaj u takua me një bashkëpunëtor të besuar, të cilit i tregoi planin që kishte përgatitur. I tha atij se nëse largohej, do t'i telefononte në shtëpi ose në celular dhe do të bënte një bisedë të zakonshme. Nuk do të thoshin asgjë që i rrezikonte, pasi telefoni mund të përgjohej. Gjatë bisedës, ai do të përmendte gjithmonë një numër dhe një orar.

- Do të thosha diçka të tillë si: "Dje po stërvitesha me tre shokë." Më pas gjatë bisedës do të shtoja: "E kam lënë të shkoj te dentisti nesër në orën dy." Kjo nënkuptonte se të nesërmen në orën dy do t'i telefonoja te kabina numër tre. Ai do të shkonte te kabina në orën e paracaktuar. Në këtë mënyrë do të bisedonim pa u merakosur se mund të na dëgjonin. Kështu do të informohesha se çfarë ndodhte.

Disa njerëz marrin arratinë dhe fshihen në një kasolle në malet Pokonos ose në një apartament me pleshta në bregun e Xhersit, por Alite u largua me shumë klas.

Në këtë kohë shoqërohej me një vajzë që quhej Roshina. I propozoi të shkonin me pushime në Santa Luçia, një nga ishujt e Karaibeve. I dha ca para që të blinte biletat e avionit dhe të bënte rezervimet në hotel. Do të kalonin një javë nën rrezet e diellit. U nisën në mars 2003. Morën avionin nga aeroporti i Fort Lodërdeilit në Florida. Xhon Alite do të shkelte sërish në Shtetet e Bashkuara vetëm pas tre vjetësh dhe nëntë muajsh.

Kur të kthehej, do të ishte i prangosur.

Ai me Roshinën kaluan gjashtë ditë në plazhet e Santa Luçias. Teksa pushimeve po u vinte fundi, Alite i tregoi asaj se nuk kishte ndër mend të kthehej. Pas ca të bërtiturave të shoqëruara me lot, ajo mori avionin e kthimit për në Florida. Ajo nuk e dinte se ku do të shkonte Alite. Ai nuk donte ta ngatërronte atë në këtë mesele. Në fakt, edhe ai vetë nuk ishte i sigurt se nga do t'ia mbante.

Kur kujton tani atë kohë, tregon ai, gjashtë muajt e parë nuk e zinte

vendi. Brodhi në më shumë se dhjetë vende. Fillimisht kaloi ca kohë në ishujt Kajman, pastaj shkoi disa herë në Kubë dhe Xhamajkë, u pajis me një pasaportë të falsifikuar në Venezuelë dhe u lidh me miqtë e tij në Kolumbi, të cilët i kishte njohur në burgun federal në Loreta. Jetoi pak kohë në Barankuila, një qytet i bukur bregdetar në Kolumbi dhe vizitoi gjithashtu Bogotën, Medelinin dhe Kalin. Një kolumbiane ishte një ndër femrat e shumta të bukura me të cilat u lidh gjatë kohës që ishte në arrati.

Rutina ishte e ngjashme, pavarësisht nga vendi ku shkonte. Fliste pak spanjisht që e kishte mësuar rrugëve të Nju Jorkut kur kishte bërë tregti droge me latinët. Kishte mësuar shqip në shtëpi dhe mund të komunikonte në italisht dhe portugalisht. Në qytete të mëdha si Parisi apo Roma, kur kalonte transit, hiqej si turist, përzihej me turmat, qëndronte në hotele të mira dhe vizitonte vende interesante. Kur vendoste të qëndronte disa javë, akomodohej në një zonë të qytetit më pak të rrahur nga turistët, kryesisht në periferi.

E kishte zakon të regjistrohej në palestra për t'u stërvitur. Merrej kryesisht me boks. Bënte vrap thuajse çdo ditë. Këtë e bënte për të pasur një formë sa më të mirë trupore dhe mendore, si dhe për t'u treguar vigjilent. Mori masa për t'u mbrojtur nga ndonjë e papritur, por gjithashtu kuptoi se udhëtimet e kënaqnin. I pëlqente të vizitonte vende të pashkelura më parë, të fliste gjuhë të ndryshme, të provonte gatime të veçanta dhe të mësonte nga kultura e këtyre viseve. Jetonte momentin, nuk mendonte për më gjatë.

- M'u mbush mendja se duhej ta shijoja jetën, - tregon ai. – E dija se mund të më arrestonin në çdo moment. Tregohesha i kujdesshëm, por nuk do t'ia privoja vetes këto kënaqësi.

Kontaktet me botën lokale të krimit e ndihmuan të prezantohej denjësisht në jetën e re. Sigurisht që në ndihmë i vinin edhe paratë që i shpenzonte pa e vrarë shumë mendjen.

- Shkoja në bare apo klube striptize ku njihesha me vajza, - tregon ai. – Striptistet dhe prostitutat janë burime të pasura me informacion.

Nga ana tjetër, me to kalon për mrekulli. Kisha para me vete, kështu që nuk e kisha problem të shoqërohesha me femra të tilla. Prej tyre mësoja se ç'ndodhte në atë qytet, kush drejtonte veprimtaritë kriminale apo si mund të manovroja.

Në shumicën e vendeve ndiqte të njëjtën rutinë. Por në Shqipëri vrapimi përbënte problem.

- Bosi i një bande kriminale më tha se duhej të isha çmendur, - tregon Alite. - Më shpjegoi se ishte e rrezikshme të vrapoja vetëm. Kështu, ai urdhëroi disa prej njerëzve të tij të më shoqëronin nga pas me makinë, kurdo që të dilja për vrap. Ata mendonin se më kishte ikur truri. Sa herë që shkoja në ndonjë vend ku qëndroja për ca kohë, do të punësoja një shofer që fliste anglisht. Zakonisht zinim miqësi.

Në Kubë, ai punësoi një djalë të quajtur Gustavo. Ky e prezantoi me familjen e vet dhe e ndihmoi të gjente një apartament. Në një moment, nëna e Gustavos u tregua e gatshme të martohej me Aliten. Në këtë mënyrë ai mund të jetonte pa problem në Kubë dhe ndoshta mund të bëhej shtetas kuban. Atëherë jetonte në Miramar, një lagje e Havanës me ndërtesa të vjetra të larta dhe hotele luksoze. Alite e adhuronte atë vend. Klima ishte e përsosur, njerëzit ishin shumë të dashur. Ishte njëlloj sikur të jetoje në vitet '50. Ritmi i jetës ishte i ngadaltë. Në rrugë kishte plot makina të vjetra amerikane që përdoreshin kryesisht për transport. I pëlqente të shëtiste nëpër qytet. Një herë kaloi në një shesh ku qe mbledhur një turmë njerëzish dhe ushtarë të armatosur qenë vendosur në çdo cep. Pas pak minutash mbërriti Fidel Kastro, i cili mbajti një fjalim përpara trumës së njerëzve. Alite nuk mund t'i kuptonte të gjitha fjalët, por ishte e qartë se Fideli vazhdonte ta konsideronte komunizmin si shpëtimin e kombit të tij.

Alite e vizitoi Kubën disa herë. Sa herë që nuhaste se Interpoli i qe vënë pas, merrte rrugën për në Havanë. Kjo ishte një mënyrë për të humbur gjurmët. Interpoli e kishte të pamundur ta gjurmonte në Kubë. Pas disa javësh apo një muaji, largohej sërish. Një herë mori avionin nga Havana për në Romë. Në Havanë ishte lidhur me një grua

të quajtur Kinia, e cila tani jetonte në Itali dhe e ftoi të kalonin ca ditë në Romë. Nga Italia, ai kaloi në Shqipëri. Mund të shkonte më pas në Greqi, pastaj të nisej për në Francë dhe Spanjë. Një herë e vizitoi edhe Klaudia. Udhëtuan së bashku nga Parisi në Amsterdam. Pasi kaluan disa ditë në Amsterdam, u kthyen për në Paris.

Në Barcelonë, njohu katër vajza nga Venezuela, të cilat e ftuan të banonte në apartamentin e tyre. Ato e njihnin mirë qytetin dhe bënin jetë nate. Ishte një periudhë e mrekullueshme. Atje i ndodhi diçka e papritur.

- Ato donin të më çonin në një klub nate në plazh që quhej "Baja", - tregon ai. – Një natë shkuam atje. Pronari i klubit ishte shqiptar. Quhej Mujo dhe vendi ruhej nga roja trupmëdhenj bullgarë. E kuptova menjëherë se ky njeri nuk merrej vetëm me administrimin e një klubi nate. Shumica e këtyre tipave ishin trafikantë droge. U prezantuam dhe filluam të bisedonim. Unë nuk flas shqip dhe aq mirë, por mund të komunikoj.

Siç ndodh zakonisht, gjatë bisedës njerëzit pyesin në e njeh këtë apo atë. U përmend emri i Xhorxh shqiptarit. U kuptua se Mujoja e njihte mirë. Papritmas, ai i tha Alites:

- Do të të bëj një surprizë.

E çoi te bari dhe u ngjitën një kat më sipër. Aty pa një fytyrë të njohur që kishte veshur një pallto lëkure të zezë e të gjatë, dhe të mendosh se ishte mesi i verës dhe gjendeshin në një plazh. Alite tundi kokën me habi kur më në fund e njohu se kush ishte.

- Ishte Beni, vëllai i Xhorxhit, - thotë Alite. – Beni më tha se kishte bashkëpunëtorë në Spanjë dhe Itali. Merreshin kryesisht me drogë. Mendoj se edhe Mujoja ishte pjesë e këtij biznesi.

E kaluan natën duke biseduar për kohët e vjetra dhe mundësitë e reja. Beni dhe Mujoja ia kishin vënë syrin një kumarxhiu të madh, një skandinavi shtatlartë, gati dy metra, që quhej Klaus. Ky i fundit merrte me vete qindra mijëra dollarë përpara se të shkonte në kazinonë e zonës. Kishin ndër mend ta grabisnin dhe i kërkuan Alites të përfshihej në këtë "punë".

- U thashë se isha i zhytur në probleme, - tregon Alite. – Nuk doja t'i hapja vetes telashe të tjera.

Alite nuk u përfshi në atë grabitje. Pas afro një jave u njoh me një grua, e cila shëtiste me qenin e saj. U miqësuan shpejt. Ajo punonte në një agjenci udhëtimesh dhe i kërkoi Alites, nëse e kishte të mundur, t'i mbante qenin gjatë ditës. Ai u tregua i gatshëm për ta ndihmuar. Kjo ishte një mënyrë për të krijuar shoqëri në një vend të huaj. Pasi e njohu mirë, Alite i shpjegoi situatën në të cilën ndodhej. Ishte në arrati dhe kërkonte një apo dy pasaporta. Ortaku i saj bashkëpunonte në një projekt me qeverinë e Senegalit. Ai mund t'i vinte në ndihmë.

Alite shkoi dy herë në Dakar, kryeqyteti i këtij vendi në Afrikën Perëndimore. Në të dy vizitat u ndie i pasigurt, tregon ai.

- Isha ndër të paktët të bardhë në atë vend, - thotë ai. – Atje i urrejnë amerikanët. Kur dikush jepte sinjalin në mesditë, me sa duket me bri, të gjithë ata uleshin në gjunjë dhe fillonin të faleshin. Mund të më hiqnin qafe dhe askush nuk do ta zbulonte kurrë se çfarë më kishte ndodhur.

Sidoqoftë, paraja ofronte siguri. Ra dakord të paguante për dy pasaporta të falsifikuara që u përgatitën në një zyrë emigracioni, pas orarit zyrtar të punës. Në udhëtimin e dytë, duke përdorur të njëjtat kontakte, ai mori katër pasaporta të tjera. Kostoja totale ishte njëzet mijë dollarë, që në Senegal konsideroheshin pasuri e madhe.

- Ishin pasaporta të mira, - thotë ai. – Por ajo që mora në Venezuelë ishte e një cilësie të dobët. Me të mund të kaloje vetëm në vende të botës së tretë. Sidoqoftë, druhesha ta përdorja. Pasaportat e Senegalit ishin të ligjshme.

Në pasaporta vendosi disa fotografi me modele dhe ngjyra të ndryshme flokësh. Ndonjëherë mezi kujtonte emrin dhe datëlindjen e shënuar në dokumentin që përdorte, ndonëse rrallëherë e ndaluan.

- Sidomos në vendet e Amerikës së Jugut, - tregon ai, - punonjësit e doganave ishin shumë përtacë, nuk zotëronin teknologjinë e duhur ose nuk e vrisnin mendjen fare. Gjatë udhëtimeve me tren në Eu-

ropë duhej të tregohesha shumë i kujdesshëm, sepse ata i mblidhnin pasaportat. Sigurisht që duhej të udhëtoja me një pasaportë. Por, nëse kontrollonin bagazhet dhe gjenin një tufë me pasaporta, atëherë do ta kisha punën pisk. Kjo do të nënkuptonte fundin e parakohshëm të "turneut" tim.

Alite kontaktonte vazhdimisht me familjen me qëllim që të vihej në dijeni për të rejat e fundit. Nëntë muaj pas largimit të Alites, në dhjetor 2003, Roni Trukio u padit për vrasje dhe grabitje në Fort Lodërdeil. Kjo nuk ishte ajo çka parashikonte Alite, por konfirmonte faktin se agjentët federalë hetonin operacionet e organizatës Gambino në Florida. Xhuniori gjendej ende në burg, por qarkullonin fjalë se kishte bërë marrëveshje me prokurorinë. Nëse ishte e vërtetë, ky veprim do të ishte pjesa finale dhe e pritshme e trashëgimisë së Gotëve. Dhe Xhoni Kasasanto, gangsteri nga Filadelfia, i cili ishte miqësuar me Aliten dhe më vonë iu bashkua grupit të Xhunior Gotit, kishte vdekur.

Më vonë, Alite do të tregonte përpara një jurie federale se e kishte paralajmëruar Kasasanton që të mos shpërngulej në Nju Jork.

- I thashë: "Xhoni, në Nju Jork do të të vrasin. Në çdo qoshe ka njerëz që, po nuk i njohe, të bëjnë gropën. Nuk është si në Filadelfia ku ka vetëm një bandë. Në Nju Jork gangsterët i kundërvihen njëri-tjetrit gjatë gjithë kohës. Po nuk dite të mbijetosh, merr fund!"

Alite e përshkruan Kasasanton si një "tip i egër", i cili "nuk e kuptonte jetën e rrugës në Nju Jork. Ai mund të ishte familjarizuar me rrugët e Filadelfias, por Nju Jorku ka dallim të madh nga Filadelfia."

Pavarësisht nga kjo, edhe nëse Kasasanto e kuptonte siç duhej botën e krimit në qytetin e tij, mbetet e hapur për diskutim. Me sa duket ai ishte konfliktuar me krerët lokalë pas kthimit nga burgu. Ishte përfshirë në disa sherre në disa bare. Sipas thashethemeve në qarqet mafioze, dyshohej se Kasasanto kishte qëlluar me breshëri automatiku drejt shtëpisë së vëllait të bosit të mafies së Filadelfias, Xho Ligambi dhe kishte marrëdhënie seksuale me bashkëshorten e një kreu të burgosur të mafies.

Alite i tregoi FBI-së se ishte takuar në vitin 2001 apo 2002 me Ligambin dhe dy anëtarë të tjerë të hierarkisë së mafies së Filadelfias, kapo Entoni Stainon dhe zëvendësin e bosit, Xhozef Masiminon. Fillimisht diskutuan rreth kompanisë që merrej me instalimin e antenave për telefonat celularë. Ata i bënë Alites disa pyetje në lidhje me Kasasanton. Mendonin se gjatë periudhës së dënimit Kasasanto informonte autoritetet për të burgosurit që merreshin me kontrabandë droge në burg. Alite u tha se kishte dëgjuar thashetheme për këtë, por nuk dinte më shumë sesa Ligambi dhe të tjerët. U largua nga ai takim me po atë ndjesi që kishte provuar, pasi kishte biseduar me Roni Turçin përpara se të dilnin nga qendra e pasburgimit.

Ashtu siç i ndodhi Turçit, Alite mendonte se mafia lokale kishte vendosur ta hiqte qafe edhe Kasasanton.

- Xhoni, ki kujdes! Do të të vrasin, - i kishte thënë Alite Kasasantos në takimin e tyre të fundit. Kasasanto i kishte thënë të mos merakosej sepse çdo gjë ishte në rregull. Por i kishte kërkuar një nder Alites. E kishte admiruar gjithmonë zinxhirin e floririt dhe medaljonin që i kishte dhuruar Xho Gambino. E pyeti Aliten nëse mund ta shkëmbente atë zinxhir me të tijin që ishte më i trashë dhe që e mbante varur në qafë. Alite pranoi menjëherë.

- Pasi i dhashë zinxhirin dhe medaljonin, i thashë: "Shpresoj që të të sjellin fat." Me sa duket nuk ndodhi kështu.

Më 22 nëntor 2003, trupi i pajetë i Xhoni Kasasantos u gjet në kuzhinën e shtëpisë së tij, në një zonë rezidenciale në jug të Filadelfias. E kishin qëlluar në anën e pasme të kokës. Nuk kishte shenja të hyrjes me forcë. Policia dyshonte se Kasasanto qe vrarë nga dikush të cilin e njihte dhe e besonte. Me sa duket Kasasanto kishte futur brenda në shtëpi vrasësin apo vrasësit, dhe u kishte kthyer shpinën teksa kishte ecur drejt kuzhinës. E kishin vrarë rreth orës një të mëngjesit. Vëllai i Kasasantos, Stivi, zbuloi kufomën pas disa orësh.

Askush nuk është akuzuar për këtë vrasje. Por, nga mijëra kilometra larg, Alite mund ta përfytyronte se si kishte ndodhur ekzekutimi.

E pëson gjithmonë nga një njeri të cilit i beson, mendoi ai. Asgjë nuk ka ndryshuar.

Tani i ishte mbushur mendja plotësisht se në SHBA e prisnin vetëm dy gjëra: një plumb ose një qeli burgu.

KAPITULLI 17

Xhon Alite qëndroi tre vjet në Brazil. Viti i parë ishte i mrekullueshëm. E shijoi jetën në kuptimin e plotë të fjalës. Dy të tjerët ishin të skëterrshëm.

- Në Ishujt Kajman, një shok më prezantoi me një braziliane, - tregon ai. – Nisa ta pyesja rreth Brazilit. Kisha dëgjuar për klimën fantastike dhe vajzat bukuroshe. Ajo më tregoi se qeveria ishte e korruptuar, prandaj atje mund të manovrohej lehtësisht. Më tha se në Rio kishte një kushëri me emrin Xhoni, i cili mund të më ndihmonte me akomodimin. Por më paralajmëroi se ai ishte mashtrues, ndaj duhej të tregohesha i kujdesshëm. Vendosa të shkoj në Brazil. Kisha edhe ca kushërinj të largët në Sao Paulo, të cilët mund t'i vizitoja.

Alite udhëtoi me traget nga Ishujt Kajman për në Salvador, kryeqyteti i provincës braziliane të Bahias, në veri të vendit. Bahia shquhet për ushqimin, pasionin dhe femrat, që përshkruhen në romanet e shkrimtarit të madh brazilian, të ndjerit Jorge Amado. Amado i përshkruan vendasit si gjaknxehtë, të dhunshëm, pasionantë dhe sensualë. Këtë e konfirmon dhe Alite, të cilit Salvadori i hyri në zemër. Por për fat të keq nuk mund të qëndronte gjatë.

- Më pëlqenin ata njerëz, por më thanë se do ta kisha të vështirë të ambientohesha me mënyrën e tyre të jetesës. Më sugjeruan të shkoja në Rio, pasi atje kishte më shumë turistë dhe të huaj.

Një muaj pasi mbërriti në Rio, mori me qira një apartament në Ko-

pakabana. Pallati ku banonte ishte pranë detit. Shumica e qiraxhinjve të tjerë ishin femra. Në fillim të rrugës kishte një palestër. Atje kishte plot dyqane, restorante dhe lloj-lloj njerëzish. E mori me qejf jetën në Rio dhe filloi të ndiqte pak a shumë rutinën e tij të zakonshme. Së shpejti u bë i njohur si "Xhon amerikani", një boksier nga Shtetet e Bashkuara, të cilit me sa duket nuk i mbaronin kurrë paratë.

- Më njihte çdo prostitutë në Kopakabana, - thotë ai. – Jo se isha klient i tyre, por se isha miqësuar me to. U jepja para borxh, shkonim së bashku në restorante apo klube. Nuk kishte njeri që nuk e njihnin ato. Shumë shpejt, edhe unë njoha shumë njerëz.

Alite shkonte pothuajse çdo ditë në plazh. Mbante një llogari të hapur te një shitës ambulant, i cili shiste sanduiçë, pije freskuese, birra e gjëra të kësaj natyre. Alite e kishte zakon të blinte ushqim për fëmijët që endeshin rrugëve në lagje. Kur bëheshin bashkë, ata ishin shumë të rrezikshëm, por u miqësua me ta që në fillim dhe nuk pati kurrë probleme.

- Lëvizja ngado me orë "Roleks" me shtresë diamantesh, që kushtonte tetëdhjetë mijë dollarë, - thotë ai. – Askush nuk më binte në qafë. Nëse andej kalonte një turist me një orë të tillë apo diçka tjetër të shtrenjtë, me siguri që do ta rrihnin dhe do ta grabitnin. Ata fëmijë endeshin në lagje në grupe. I vërsuleshin dikujt dhe i merrnin gjithçka. Pastaj zhdukeshin nga sytë këmbët. Shpërndaheshin nëpër lagje ose ktheheshin në lagjet e varfra që në Rio quhen *favelas*. Mua më respektonin.

Alite vendosi të jetonte në Rio. Kishte një ndryshim jo të vogël me Nju Jorkun. Moti ishte më i mirë. Hante mëngjes në një restorant pranë shtëpisë. Pas kafes dhe një brioshi, shijonte rrezet e diellit për një a dy orë dhe më pas bënte vrap buzë detit. Vraponte shtatë a tetë kilometra. Pasdite ushtrohej në palestër. Me kalimin e kohës filloi të merrej edhe me boks dhe u njoh me sportistë të tjerë që stërviteshin aty. Mësoi gjithashtu luftimin japonez "jujitsu".

Ishte në formë të shkëlqyer dhe jetonte shumë mirë. Atje kishte shumë vajza, njëra më e bukur se tjetra. Shumë prej tyre nuk e refuzonin një natë me Aliten.

Ai ende qesh kur kujton këshillën që i kishte dhënë një prej miqve të tij brazilianë pak kohë pas mbërritjes në Rio: "Gjuha mund të mësohet më mirë dhe më shpejt në krevat, me një grua", i kishte thënë ai.

- Ishte një këshillë e përsosur, -thotë Alite, i cili e zbatoi me kënaqësi atë.

Atje, ai krijoi lidhje me gangsterë vendas dhe anëtarë të Komandës së Kuqe (Commando Vermelho). Nuk dinte shumë për historinë e tyre, por e shihte që ishin të organizuar, në rrugë dhe burgje dhe se, nëse kishe ndonjë punë, ata ishin personat e duhur për t'u kontaktuar.

Në atë kohë, Alite nuk kishte nevojë për asgjë. Nuk i duhej ndihma e kurrkujt. Kishte para dhe mund t'i sillnin edhe më shumë. Shkonte shpesh në bare e klube me disa prej vajzave që banonin në pallatin ku ishte vendosur. Ndonjëherë ato e çonin në lagjet e varfra, *favelas*, ku nata kalohej duke kërcyer muzikë fanki e hip-hop në klubet e natës që nga larg dukeshin si vrima në mure. Këto lagje të mbipopulluara shtrihen në kodrat sipër qytetit. Alite nuk kishte parë kurrë diçka të tillë. Njerëzit jetonin në varfëri ekstreme.

- Kur shkova atje, krijova një ide më të qartë për Brazilin, - tregon ai. – Fillimisht njerëzit tregoheshin të kujdesshëm dhe mosbesues, por, pasi të njihnin, krijohej një besnikëri që mund të zgjaste përjetë. Bandat kontrollonin lagjet e varfra. Atje kishte tregje të mëdha. Çfarë nuk ndodhte aty! Kishte ushqime të ndryshme, vende argëtuese, salla kërcimi, prostituta. Ishte si një karnavale.

Nga ana tjetër, kishte edhe qendra tregtare brenda dhe përqark Rios, të cilat ishin të ngjashme me simotrat e tyre në Amerikë. Alite lëvizte lirshëm mes këtyre dy botëve. Ndonjëherë i tekej të udhëtonte. Merrte rrugën për në Sao Paulo ku vizitonte kushërinjtë e tij të largët ose shkonte në vendet fqinje si Paraguai, Uruguai apo Argjentina.

- Këto ishin udhëtime të shkurtra, - thotë ai. – Doja të testoja mënyra të ndryshme për t'u larguar nëse ishte e nevojshme, si dhe për të identifikuar rreziqet e mundshme. Nuk ishte e vështirë për t'ia mbathur pa rënë në sy.

Alite shkonte shpesh në një internet kafe nga ku mund të kontaktonte me shokët e tij në SHBA. Kishte edhe një celular me sistem të koduar. Telefononte për t'u informuar se ç'po ndodhte. Hetimet vazhdonin me intensitet dhe e njoftonin vazhdimisht se të tjerë kishin vendosur të bashkëpunonin me prokurorinë. Përpara se të ekstradohej në SHBA, ai thotë se më shumë se njëzet ish-bashkëpunëtorë, përfshirë kushëririn e tij Patsi Andrianon, bashkëpunuan me organet ligjzbatuese.

- Përpara se të largohesha, u kisha kërkuar disa prej djemve të vinin me mua, - tregon ai. – Nuk donin. E dija se nëse rëndohej situata, ata do të ishin të gatshëm të bashkëpunonin me autoritetet. Mendoj se në njëfarë mënyre e kishin vendosur që atëherë.

Me mendjen e tij, Alite thoshte se i nevojiteshin rreth pesë vjet qëndrim larg Amerikës. Pas kësaj kohe, besonte ai, çështjet në Nju Jork dhe Tampa mund të ishin pezulluar, dëshmitarët duhej të kishin vdekur ose të ishin zhdukur; madje edhe prokurorët dhe agjentët e FBI-së – sipas Alites – nuk do të shfaqnin më interes për këto çështje ose do të kishin dalë në pension. Pasi të ndodhnin të gjitha këto, mund të kthehej dhe do të mundohej të arrinte një marrëveshje. Sipas tij, do të dënohej me dhjetë vjet, do të bënte tetë dhe më në fund do të kthehej në Kuins pa asnjë barrë mbi supe. Por në fakt, tani nuk shqetësohej aq shumë për këto gjëra. Dielli, rëra dhe stili i jetesës në Kopakabana e bënin të ndihej si në parajsë. Ishte përqendruar të jetonte momentin, pa menduar për të nesërmen.

- Vendosa ta fle mendjen, të qetësohem, të shijoj jetën dhe të bëj qejf, - thotë ai. – Doja ta merrja jetën si të më vinte.

Nuk merrej më me krime, por ishte aq i zgjuar sa për t'iu shmangur peripecive. Qesh kur kujton një çift të pafat britanik që ndodhej një pasdite në plazhin që ai frekuentonte zakonisht.

Alite kishte hequr bluzën dhe po bënte ca pompa. Ia mori mendja se ata kërkonin dikë që t'i nxirrte fotografi me aparatin e tyre të shtrenjtë.

- Doni që t'ju bëj një fotografi? – i pyeti.

Fillimisht u befasuan kur dëgjuan se ai fliste anglisht. Pastaj e vështruan mirë e mirë. Panë tatuazhet e shumta në krahë, kurriz, kraharor, këmbë e qafë, dhe refuzuan me mirësjellje.

- Një vendas ishte ulur në një stol aty pranë, - vazhdon Alite. – Bluzën e kishte veshur, jo si unë. Ai iu duk tip më i besueshëm. I kërkuan t'i nxirrte fotografi. Unë vazhdoja pompat dhe vëzhgoja duke e ditur se ç'do të ndodhte.

Çifti pozoi dhe djali me bluzë veshur shtypi butonin e aparatit.

- Më pas, duke u hequr si ekspert, u tha të bënin disa hapa mbrapa dhe bëri një foto tjetër, - tregon Alite. – Përsëri u kërkoi të largoheshin edhe pak për të kapur edhe peizazhin dhe ata kështu bënë, të gjorët. Në atë distancë, ai ia futi vrapit duke marrë aparatin me vete. Ata i telefonuan policisë, por djali ishte zhdukur tashmë.

Disa javë pasi u vendos në Kopakabana, Alite gjendej në plazh kur katër vajza morën një çadër aty pranë. I qerasi me nga një pije dhe, ndonëse kishte vështirësi në kuptimin e portugalishtes, u fut në bisedë. I bëri përshtypje një bukuroshe me flokë të errët që quhej Roza. I tha se po festonin. Alite dëgjoi fjalën *aniversario*[32]. Alite mendoi se ishte përvjetori i saj dhe se ajo ishte e martuar. Megjithatë, ajo i dha numrin e telefonit. Alite e pyeti nëse mund të shkonin në kinema atë natë.

Alite e priti, por ajo nuk erdhi. Vendosi t'i telefononte. Ajo erdhi te kinemaja, por e kishin të vështirë të merreshin vesh. Më në fund, ajo ndaloi një kalimtar dhe e pyeti nëse fliste anglisht. Duke përdorur kalimtarin si përkthyes, Roza dhe Alite zhvilluan bisedën e parë të vërtetë. Vajza kishte ditëlindjen, që në portugalisht do të thotë *aniversario* dhe po e kalonte me shoqet. I kishte thënë Alites se do ta takonte të nesërmen, por ai nuk kishte kuptuar gjë. Dhe për fat nuk ishte e martuar.

---

[32] Alite ngatërrohet ngaqë *aniversario* tingëllon si *anniversary* që në anglisht do të thotë *përvjetor*. Në portugalisht *aniversario* do të thotë *ditëlindje*.

Roza ishte mësuese dhe shkonte në kishë dy apo tri herë në javë. Që në fillim të marrëdhënies së tyre, ajo i tha Alites se nuk i pëlqente të dilte shpesh. Mendonte se ai ishte boksier dhe tatuazhet e tij të shumta ishin tregues se ai vinte nga një botë e ndryshme nga e saja. Por u ra në kokë për njëri-tjetrin dhe, për gjashtë muajt e ardhshëm, do të kishin një lidhje dashurore. Roza i mësoi portugalishten, të paktën sa për të komunikuar pa problem. Iu krijua mundësia të mësonte shumë nga kultura e vendit, teksa provoi gatime të mrekullueshme, mori pjesë në karnavale dhe filloi të ndiqte futbollin.

- Atje e marrin shumë seriozisht futbollin, - tregon ai. – Një natë, ca miq më ftuan të shkonim në stadium për të parë një ndeshje. Dukej që ishte ndeshje shumë e rëndësishme. Të gjithë miqtë e mi ishin tifozë të ekipit të "Flamengos". Nuk e mbaj mend se me kë do të luanin. Përpara se të niseshin për në stadium, një nga djemtë më thirri në dhomën tjetër dhe më zgjati një pistoletë nëntë milimetërshe. Më pyeti nëse dija ta përdorja. I thashë se dikur kisha mësuar. E gëzoi ky fakt dhe më tha:

- Merre me vete në stadium se mund të të nevojitet!

Atëherë Alite e kuptoi vërtet se sa seriozisht e merrnin futbollin brazilianët.

- I thashë këtij shokut tim: "A nuk do të na kontrollojnë përpara se të futemi në stadium?" Nuk më shkonte mendja se të lejonin të merrje armë me vete. Më tha se autoritetet nuk e merrnin mundimin të kontrollonin sepse e dinin që të gjithë mbanin armë. Po qe se guxonin të kontrollonin, tha ai, plaste lufta. Nuk isha në Kuins, por kishte momente kur më dukej sikur gjendesha në lagjen time. Nëse ke kohë dhe para, Rio është vendi më fantastik në botë, - thotë ai.

Në vitin 2004, Xhon Alite kishte edhe kohë, edhe para, por bëri një gabim. Qëndroi për një kohë të gjatë atje. Po kalonte për mrekulli. Megjithëse e njihte jetën e rrugës, nuk ishte treguar i matur. Ndërsa njihte shumë mashtrues e batakçinj që e kishin ndihmuar të lidhej me botën e krimit, kishte të tjerë, në disa raste po këta tipa, që informonin herë pas here autoritetet.

Alite jetonte në Kopakabana prej një viti. Pa dyshim që policia ishte vënë në dijeni për "Xhon amerikanin", gringon me shumë para që sillej si gangster tipik. Alite nuk e dinte se që prej muajit gusht kundër tij ishte ngritur një akuzë në Tampa. Ai me Trukion dhe katër të tjerë ishin akuzuar për veprimtari të paligjshme. I kishin identifikuar si pjesë të bandës së familjes kriminale Gambino që operonte në Florida; një bandë që merrej me trafik droge, zhvatje, grabitje dhe vrasje. Akt-akuza nuk ishte bërë publike. Ndërkohë, Trukio ishte në paraburgim, në pritje të gjykimit të çështjes në Fort Lodërdeil. Të pandehurit e tjerë ishin nën mbikëqyrje dhe mund t'i arrestonin në çdo moment. Aktakuza nuk ishte bërë publike sepse autoriteteve federale u nevojitej edhe ca kohë për të gjetur Aliten.

Në fund, e kapën më 23 nëntor 2004.

Rastësisht, po atë ditë, Alite kishte planifikuar të largohej. I kishin thënë disa vendas, tregtarë, dyqanxhinj, banakierë, se kishin vënë re shumë policë në lagje. Nuk kishte asgjë specifike, megjithatë kjo ishte shenjë paralajmëruese. Alite pyeti njërin prej dyqanxhinjve nëse ata kërkonin ndonjë amerikan. Ai i tha se policët nuk kishin përmendur asgjë të tillë, por Alite nuhaste rrezik dhe vendoi se kishte ardhur koha për t'u shpërngulur. U tha disa shokëve se planifikonte të shkonte në Sao Paulo për të vizituar të afërmit. Në fakt do të merrte autobusin për në Argjentinë.

- Atë pasdite isha nisur për te stacioni i autobusëve, - tregon ai. – Do të nisesha për në Argjentinë dhe më pas do të përpiqesha të kaloja në Kolumbi dhe Venezuelë.

Venezuela, që drejtohej nga presidenti ngatërrestar antiamerikan Hugo Çavez, ishte një vend po aq i sigurt sa edhe Kuba për një amerikan në arrati. Ky ishte plani i Alites kur në rrugë u ndesh me një mik brazilian, njëfarë Leonardo, i cili e ftoi të hanin drekë së bashku përpara se Alite të largohej. U drejtuan për te një restorant i vogël ku Alite shkonte shpesh. Rrugës për te restoranti, Loenardo u fut në një dyqan ku kishte telefon. Donte t'i thoshte diçka së dashurës. Alite

priste jashtë dyqanit, duke djersitur nën rrezet e forta të diellit. Kishte vënë syze dielli dhe kishte veshur xhinse, një këmishë të kuqe dhe sandale. Zakonisht, në atë orë të ditës, lagjja gumëzhinte. Papritmas Alite vuri re se trafiku kishte ndaluar. Për çudi nuk kishte asnjë makinë në rrugë. Një helikopter fluturonte lart. Alite e kuptoi përpara se truri ta përpunonte se ç'po ndodhte në të vërtetë. Nuk kishte nga të shkonte.

Rrugët ishin bllokuar dhe tani një duzinë me ushtarë të armatosur, pjesë e një ekipi të forcave speciale, po i afroheshin nga të gjitha anët. Shefi i tyre iu drejtua në portugalisht që t'i ngrinte duart lart dhe të binte në gjunjë. Ai nuk lëvizi nga vendi.

- Nuk e kuptoj arsyen, por nuk lëviza fare, - thotë ai. – Ndoshta doja që ata të më qëllonin. Qëndroja i shtangur. Nuk u përpoqa të vrapoja. Thjesht nuk kisha ndër mend të ulesha në gjunjë.

Në atë moment, shprehet Alite, iu kujtuan fëmijët, tre djemtë dhe vajza dhe pyeti veten nëse do t'i shihte përsëri. Gjatë kohës që ishte në arrati, i kishte thënë shpesh vetes se një ditë do të kthehej në SHBA dhe do të qëndronte pranë tyre. Ndoshta kjo ishte thjesht fantazi. Ndoshta kjo ishte mënyra e tij për t'iu shmangur faktit se ai ishte larguar prej tyre me dëshirë. Por në këtë moment nuk kishte kohë për t'u menduar gjatë. Një plumb kokës do të shuante çdo mundësi për të qenë sërish pjesë e jetës së tyre. Prandaj, në vend të vdekjes në Rio, dënimi i përjetshëm, që besonte se do të ishte alternativa më e mundshme, do të ishte zgjidhja më e mirë.

Tani komandanti brazilian gjendej pranë tij dhe ia kishte drejtuar armën në kraharor. Në këtë situatë, Alite ra në gjunjë dhe vendosi duart pas kokës.

Policët u afruan, e kapën, e përplasën përtokë dhe e prangosën shpejt e shpejt në duar e këmbë. Në pak minuta u gjend në pjesën e pasme të një makine të blinduar me xhama të zinj. Udhëtuan për rreth dyzet minuta. Në ndenjësen e pasme, Alite ishte në mes të dy policëve të armatosur të veshur me të zeza.

Njëri prej tyre hodhi sytë drejt tij dhe tundi kokën:

- Je me fat gringo. Mund të të kishim vrarë. Pse nuk bëre si të urdhëruan?

Alite nuk u përgjigj. Në të vërtetë, nuk e dinte arsyen.

Kur makina ndaloi, e nxorën jashtë. Me sa dukej, ndodheshin në një zonë të shkretë në periferi të qytetit. U futën në një godinë të vjetër që i ngjante një magazine të braktisur. Alite e kuptoi se ky nuk ishte burg. Ndonëse kishte dëgjuar se kushtet në burgjet braziliane ishin të tmerrshme, këtu dukej edhe më keq. Ky vend i solli në mend disa prej fabrikave të vjetra të braktisura në Kuins dhe Bruklin, ku ai me të tjerë mund të çonin ndonjë viktimë për ta rrahur me shkopinj bejsbolli ose për ta vrarë.

Brenda asaj magazine ishte më keq nga ç'e kishte përfytyruar. Vinte një erë që të shponte hundët. Kundërmonte një përzierje mes plehrave të ndenjura, urinës dhe jashtëqitjes. Alite u mbulua në djersë teksa po e çonin në një zyrë të godinës. E kishte nga nxehtësia, por edhe nga nervat. Minj të shumtë kalonin me shpejtësi mbi dysheme. Tufa mushkonjash, të tërhequra nga djersa, gumëzhinin rreth tij ndërsa ngjiste ca shkallë.

Pasi u futën në një zyrë të mobiluar thjesht, e urdhëruan të ulej në një karrige druri dhe të qëndronte drejt. Pak çaste pasi qe ulur, një agjent policie i gjatë e i hollë, një brazilian që me sa duket punonte për Interpolin, hyri brenda me hapa të mëdhenj dhe zuri vend pas një tryeze pune. Në duar kishte një dosje të cilën e shqyrtonte me vëmendje. Pastaj filloi nga pyetjet. Alite nuk nxori asnjë fjalë nga goja. Agjenti buzëqeshi, u ngrit dhe eci shpenguar përqark dhomës. U përkul dhe i pëshpëriti Alites në vesh. Alite ndjeu erën e duhanit në frymën e tij.

- Dëgjo, gringo! – i tha. – Këtu nuk jemi në Amerikë. Këtu nuk ke asnjë të drejtë përveç atyre që vendos unë. Mund ta mbarojmë këtë punë shpejt, si zotërinj të vërtetë, ose sipas mënyrës sime, ama, nëse e bëjmë sipas mënyrës sime, të siguroj se plagët do të të shërohen pas shumë kohësh.

Alite buzëqeshi me vete, pavarësisht nga situata. Ai vetë kishte folur me këtë gjuhë para njerëzve që i dilnin kundër në botën e krimit në

Nju Jork, njerëz që nuk kishin paguar, që kishin shitur drogë në zona ku nuk u lejohej ose që, për çfarëdo arsye, do të rriheshin pasi kështu kishte vendosur ndonjëri nga Gotët. Alite e dinte se agjenti nuk po e kërcënonte thjesht për ta trembur. Po mendonte përgjigjet kur agjenti u ngrit dhe i tha:

- Po të jap pak kohë të mendohesh. Do të vij më vonë.

Me të thënë këto fjalë, agjenti mori për nga dera.

Alite ngriti lart duart e prangosura. Agjenti buzëqeshi.

- Ah, po, - vazhdoi ai. – Ato i ke në vend të byzylykëve. Në bazë të të dhënave që kemi, je shumë i rrezikshëm. Nuk t'i heqim prangat. Mendohu mirë për ato çka të thashë!

Agjenti u kthye pas katër orësh. Në atë kohë Alite donte të shkonte në tualet e mezi po e mbante. Djersa i kullonte në fytyrë, qafë dhe shpinë. Prangat në kyçet e duarve e të këmbëve po i brenin lëkurën.

Këtë herë, Alite iu përgjigj pyetjeve të agjentit. Fillimisht u ankua se kishte vështirësi në të kuptuarit e gjuhës, sepse agjenti fliste me dialekt dhe shpejt, si dhe përdorte zhargon.

- Mos fol gjepura! – i bërtiti agjenti. – Të kemi përgjuar në telefon. E dimë që e kupton portugalishten.

Atëherë Alite e kuptoi se kishte pasur të drejtë. Kishte kohë që e ndiqnin. I tha agjentit se mund të komunikonte në portugalisht, por i kërkoi të fliste ngadalë dhe qartë.

Agjenti buzëqeshi.

- Tani jemi në rrugë të mbarë, - tha ai.

Marrja në pyetje zgjati rreth dyzet minuta. Alite u pyet për Xhon Gotin dhe mafien amerikane. Mori vesh se do ta ekstradonin në SHBA pasi kundër tij qenë ngritur akuza për vrasje. U pyet gjithashtu nëse gjatë kohës në Brazil ishte përfshirë në krimin e organizuar dhe në veprimtari të tjera kriminale.

Alite u përgjigj me vërtetësi se gjatë qëndrimit në Brazil nuk kishte bërë asgjë në kundërshtim me ligjin. U përpoq t'u shmangej pyetjeve të tjera. Agjenti i tha Alites se të nesërmen në mëngjes do të zhvillohej

një konferencë për shtyp dhe duhej t'u përgjigjej me maturi pyetjeve të gazetarëve, duke mos harruar se ishte "mysafir" i qeverisë braziliane. "Me fjalë të tjera", shpjegoi agjenti, "thuaj ç'të duash për Nju Jorkun dhe Xhon Gotin, por mendohu dy herë përpara se të thuash ndonjë gjë që do të cenonte figurën time dhe Interpolin".

Alite e kaloi atë natë në një birucë diku në bodrumin e godinës së braktisur. Prangat ia hoqën vetëm kur e futën brenda, por ky ishte një lehtësim i papërfillshëm. Nuk kishte as ushqim, as ujë, as tualet. Një rojë e vëzhgonte gjatë gjithë kohës. Aty brenda nuk kishte asgjë, veç dyshemesë. Gati sa nuk po plaste. I tha rojës se kishte nevojë të shkonte në banjë.

- Gringo, - ishte përgjigjja, - sonte nuk do të dalësh nga kjo birucë. Bëj ç'të duash. Nuk e rruan njeri për ty!

Alite hoqi këmishën dhe e shqeu më dysh. Gjysmën e përdori si tualet. Me gjysmën tjetër u fshi. Pasi mbaroi punë, i hodhi copat e pista të këmishës jashtë birucës. Pastaj u përpoq të mblidhte veten. E dinte se do të kalonte një natë të tmerrshme që do të ishte prologu i historinë së tij në sistemin brazilian të burgjeve.

Në fillim i ra disa herë kryq e tërthor asaj biruce të vogël. Përpiqej të fokusohej dhe të mendonte sa më qartë. Bëri ca ushtrime fizike për të çliruar disi tensionin që e kishte gllabëruar. Donte ta lodhte veten, me qëllim që të merrte të paktën një sy gjumë. Por të ecurit dhe djersitja tërhoqën drejt tij tufa të pafundme mushkonjash. Pa këmishë ishte një pre më e lehtë dhe ato e sulmonin mizorisht. Kur ngadalësonte hapin dhe ndalonte, dukej sikur mushkonjat rralloheshin. U përpoq të shtrihej mbi dysheme, ku gjeti njëfarë prehjeje nga mushkonjat. Por në pak minuta, minj të shumtë i kaluan mes këmbëve, duke e pickuar në çdo vend të zbuluar të trupit.

Kështu e kaloi Xhon Alite natën e parë në qelitë e Brazilit. Do të kalonte edhe dy vjet të tjerë në rrethana të ngjashme, në mos më ekstreme. Kishte vendosur të mos pranonte ekstradimin. Kishte bërë ca kërkime dhe kishte mësuar se në Brazil ligjet mund ta favorizo-

nin. Nëse gjente një avokat të mirë, besonte se kishte mundësi që të mos e ekstradonin. Përndryshe do të përfundonte në Tampa, një nga distriktet me ligjet më të ashpra, ku, me akuzat e ngritura, mund ta dënonin me burgim të përjetshëm. Kishte një mundësi tjetër që duhej ta studionte me hollësi: arratisja nga burgu. Nëse qëndronte në Brazil, kishte gjithmonë mundësi për rrugëdalje, për t'u larguar nga burgu dhe nga vendi.

Arrestimi i Alites krijoi sensacion mediatik. Të nesërmen do të ishte i pranishëm në një konferencë për shtyp.

Agjenti që e arrestoi, e paralajmëroi sërish për atë çka mund të thoshte në media. Pastaj dy roja i hodhën një pako të mbështjellë me letër kafe. Brenda kishte ca plaçka. E çuan në një banjë të pistë ku e lejuan të "lahej" te lavamani. U pastrua disi duke u përpjekur të mos gërricte lëkurën e irrituar nga pickimet e mushkonjave dhe minjve.

Duke parë shoqërimin me forca të shumta policore dhe shkrepjet e aparateve fotografike, kuptoi se arrestimi i tij ishte një lajm i bujshëm. Gjatë konferencës për shtyp foli pak në lidhje me akuzat e ngritura kundër tij, duke u përpjekur t'i anashkalonte pyetjet. Edhe kur e pyetën për Gotin, përgjigjet e tij ishin evazive.

- Kushdo që ka jetuar në Nju Jork, ka dëgjuar për të, - tha ai. – Unë e kam njohur në lagjen time.

Tha se nuk dinte gjë në lidhje me akuzat e ngritura në SHBA dhe mohoi të kishte qenë pjesëtar i mafies. U përgjigj me ndershmëri vetëm kur e pyetën nëse mafia e kishte dërguar në Brazil për të krijuar aty një organizatë të rrjetit kriminal.

- Erdha në Brazil sepse e adhuroj këtë vend, - tha ai. – I adhuroj qytetet e tij, malet e tij, popullin e tij. Doja të jetoja këtu përgjithmonë dhe po kaloja për mrekulli. Kjo është e gjitha. Nuk ka arsye tjetër.

Të nesërmen arrestimi i Alites u pasqyrua bujshëm në gazetat kryesore braziliane. "INTERPOL PRENDE MAFIOSO QUE SE RE-

FUGIAVA EM COPACABANA"[33] – ishte titulli në faqen e parë të gazetës "Povo" që botohet në Rio de Zhaneiro. "CHEFE MAFIOSO AMERICANO E PRESO NO RIO PELA"[34] – ishte titulli kryesor i gazetës "Diário de S. Paulo".

Pas konferencës për shtyp, Alite u shoqërua në një furgon të policisë që mori rrugën drejt burgut "Ari Franko", një nga burgjet më famëkeq të sistemit brazilian. Gjatë udhëtimit për në burg, dy agjentë të Interpolit u përpoqën ta frikësonin.

- Gringo, - i thanë. – Po shkojmë në burgun më të tmerrshëm të Brazilit, ndoshta më i keqi në të gjithë kontinentin.

Më pas qeshën. Alite nuk reagoi. Më vonë një agjent tjetër i tha qetësisht:

- Gringo, nuk po bëjmë shaka. Në këtë burg ndodhin çdo ditë ngjarje tronditëse. Është një ferr i vërtetë. Po qe se ke para dhe i lutem Perëndisë që të kesh, mund të gjesh mënyra për të mbijetuar. Po të këshilloj: tregohu shumë i kujdesshëm! Vepro me maturi! Mos i beso askujt!

---

[33] Nga portugalishtja: "Interpoli arreston mafiozin që strehohej në Kopakabana"

[34] Nga portugalishtja: "Kapoja mafioz amerikan ndalohet në Rio"

KAPITULLI 18

Në kohën kur Alite u arrestua në Rio, Xhuniori ishte akoma në burg. Agjentët federalë kishin ngritur akuza të tjera në fund të dënimit të Gotit në Rei Bruk. Akuzat e reja që u bënë publike në korrik 2004, kishin të bënin kryesisht me planin për të rrëmbyer dhe vrarë Këртis Sliuën. Gotit i qe mohuar lirimi me kusht dhe mbeti në burg edhe pasi mbaroi dënimin prej shtatëdhjetë e shtatë muajsh.

Akuzat për eliminimin e Sliuës pasuruan faqet e tabloideve në lidhje me sagën e Gotëve. Një njeri si Sliua, themelues i "Engjëjve Mbrojtës", që pëlqente të ishte në qendër të vëmendjes së shtypit, ishte viktima e përkryer për një organizatë kriminale që kërkonte famë në vend të fshehtësisë. Deri në këtë pikë ishte katandisur familja Gambino. Gjyqet që pasuan, ofruan edhe më shumë material për mediet e dalldisura. U zhvilluan tre gjyqe, dhe në asnjë prej tyre juria nuk arriti të merrte vendim.[35]

Në këtë kohë, edhe Viki Goti po jepte kontributin e vet në botën e spektaklit, sigurisht, me histori që lidheshin me mafien. Kishte shkruar libra dhe ishte bërë "yll" i ekranit. Programi i saj "Duke u rritur si një Goti" pretendonte t'u tregonte shikuesve se si ishte jeta e bijës së një padrinoje të famshëm. Tre djemtë e saj adoleshentë, me flokë të lyer me shumë xhel, me sjellje arrogante, ishin protagonistët e tjerë famëmëdhenj.

---

35 Në këto raste juria nuk arrin numrin e duhur të votave për të marrë vendim.

Kjo shfaqje ofronte gjithçka që njerëzve u nevojitej të dinin rreth situatës së mafies amerikane në mileniumin e ri. "Burrat e nderit", të trilluar në filmin "Kumbari" të Mario Puzos, ishin bërë temë e librave komikë, talljeve në emisione radiofonike dhe tabloide; ishin kthyer në një karikaturë të vetvetes; ishte tashmë një organizatë që nuk kapte as standardet e "Sopranot", asokohe një serial i famshëm i rrjetit HBO.

Në këtë kohë, Xhuniori përpiqej të mos binte shumë në sy, teksa ngulte këmbë se i kishte dhënë fund përfshirjes në mafie. Por, pas akuzës së re, mund të dënohej sërish. Edhe nëse juria pranonte faktin se kishte hequr dorë nga veprimtaritë kriminale që në vitin 1999, ai mbante përgjegjësi për ngjarje që kishin ndodhur përpara asaj date. Dhe sulmi ndaj Sliuës kishte ndodhur përpara vitit 1999. Kështu, Xhuniori u detyrua të ndiqte një qasje tjetër.

Në janar 2005, ndërsa Alite luftonte për mbijetesë në burgun brazilian, Goti me avokatët e tij, Xhefri Lihtman dhe Mark Ferniç, vendosën të takoheshin me autoritetet federale për të diskutuar mundësinë për të bashkëpunuar. Seanca u zhvillua më 18 janar 2005, në zyrat e prokurorisë, në rrugën "Përl", nr.500, në Manhatanin e Poshtëm. Në këtë kohë, Goti ishte ende në paraburgim dhe ndoshta u shoqërua në këtë takim nga mareshalët federalë.

Historia e "flirtimit" të tij me autoritetet federale nuk u mor vesh deri në tetor 2006, njëzet e dy muaj më vonë. Ky lajm u bë publik nga Xheri Kapisi në editorialin e tij në "New York Sun", ku citonte "burimet" që ofronin detaje për takimin, përfshirë edhe versionin e Xhuniorit në lidhje me vrasjen e Deni Silvës, "vetëvrasjen" e Xhon Senamos, dhe shpërblimin e dhënë një detektivi policie për të mos e përfshirë në hetim emrin e Gotit.

Kapisi shkruante se detektivi, tani në pension, Xhon Deil, nuk iu përgjigj kërkesave për të komentuar në lidhje me akuzat e supozuara. Ai gjithashtu theksonte se në fillim të viteve '90, Deili kishte mohuar se kishte marrë një ryshfet prej dhjetë mijë dollarësh nga Xhon Goti.

Në këtë shkrim, Kapisi citonte gjithashtu avokatin mbrojtës të

Gotit, Çarls Karnesin, i cili thoshte se Xhuniori kishte konfirmuar zhvillimin e takimit, por shtonte se klienti i tij nuk kishte pasur qëllim të bashkëpunonte.

Kapisi shkruante gjithashtu se Karnesi i kishte thënë se Goti "ka pranuar se është mbajtur një takim i tillë, por këmbëngul se nuk ka inkriminuar askënd dhe as që e ka çuar në mendje të bashkëpunojë me prokurorinë. Në qoftë se do të kishte dashur të bënte një marrëveshje të tillë, avokatët e tij do ta kishin pasur të lehtë ta mundësonin kaq gjë."

Në vend që të hapim debat në lidhje me atë çka u tha dhe çka u synua në atë takim, më poshtë jepet kopja e dokumentit pesëfaqësh të FBI-së, i njohur si memorandumi 302, ku pasqyrohet takimi i Xhon A. Gotit (Xhunior Gotit) dhe avokatëve të tij me agjentët federalë në janar të vitit 2005. Pasi e lexoi, Alite tha se kjo ishte një përpjekje tipike e Xhunior Gotit për të fajësuar të tjerët. Shtoi se versioni i ngjarjeve i përshkruar nga Xhuniori, të paktën ngjarjet për të cilat Alite është në dijeni, është një mishmash mes fakteve dhe trillimit. Në memorandum, akuzat nuk paraqiten si fakte për qëllimet e kësaj historie, por thjesht për të treguar se Xhunior Goti u takua me autoritetet dhe, në kuptimin e plotë të fjalës, ishte i gatshëm të jepte emra të shumtë – gangsterë, policë, biznesmenë dhe politikanë – në përshkrimin e tij të aktiviteteve kriminale të familjes Gambino. Në këtë version, emrat e biznesmenëve dhe politikanëve janë shënuar me X, pasi, nëse pyeten nga autoritetet, me siguri që do të mohonin çdo akuzë. Mbetet emri i Deilit sepse është identifikuar tashmë në reportazhet e lajmeve. Edhe ai ka mohuar se ka marrë para nga mafia. Nuk ka ndryshime të tjera në transkriptimin e memorandumit.

Është gjithashtu me interes të theksohet se, megjithëse u zhvillua në janar 2005, intervista u transkriptua zyrtarisht vetëm një vit më vonë. Në këtë kohë, agjentët federalë ose Goti, apo ndoshta të dyja palët, kishin vendosur se një marrëveshje bashkëpunimi nuk ishte e mundur. Alite beson se agjentët federalë nuk e pranuan bashkëpunimin e Gotit sepse e dinin se po gënjente për të shfajësuar veten.

BYROJA FEDERALE E HETIMIT

Data e transkriptimit: 16/01/2006

XHON A. GOTI, i njohur gjithashtu si XHUNIOR GOTI, ishte i pranishëm në zyrën e prokurorit të SHBA-ve, distrikti jugor i Nju Jorkut, me adresë në rrugën "Përl", nr.500, Nju Jork, më 18 janar 2005, për një marrëveshje me prokurorinë. Ky takim bëhet me kërkesën e XHUNIOR GOTIT. Në takim ishin gjithashtu të pranishëm AVOKATËT E XHUNIOR GOTIT, Xhefri Lihtman dhe Mark Ferniç, si edhe prokurorët e Shteteve të Bashkuara, Robert Buehler, Xhun Kim dhe Xhenifer Roxhërs.
Pasi XHUNIOR GOTI dhe avokatët mbrojtës lexuan marrëveshjen dhe prokurorët u shpjeguan atyre kushtet e kësaj marrëveshjeje, XHUNIOR GOTI e nënshkroi këtë marrëveshje. Më pas, XHUNIOR GOTI ofroi informacionin në vijim.

Vrasja e Deni Silvës

Në orët e para të mëngjesit të 11 ose 12 marsit 1983, XHUNIOR GOTI, së bashku me shokët e tij, MARK KAPUTO dhe ENTONI AMOROSO, qenë të pranishëm në barin "DHELPRA E ARGJENDTË", që ndodhet në kryqëzimin mes rrugës "101" dhe shëtitores "Liria", në Kuins, Nju Jork. Në një moment, TOMI (të cilit nuk i dihet mbiemri), i njohur me pseudonimin "ELFI", iu afrua XHUNIOR GOTIT, i cili qe ulur në bar me një shoqe të quajtur DONA (të cilës nuk i dihet mbiemri). Sipas XHUNIOR GOTIT, "ELFI" e ngacmoi disa herë. Shkëmbyen fjalë dhe pasi u nxehën gjakrat, XHUNIOR GOTI e goditi "ELFIN" me një shishe

të thyer. XHUNIOR GOTI i nguli "ELFIT" një thikë që XHUNIOR GOTIT ia dha AMOROSO.
Sipas XHUNIOR GOTIT plasi një sherr ku u përfshinë tridhjetë deri në dyzet klientë të barit. XHUNIOR GOTI kujton se ndër personat e përfshirë në sherr qenë: DENI SILVA, XHON dhe GREG MASA, ANXHELO KASTELI, XHOI KUIRO, RAJLI (të cilit nuk i dihet emri) dhe XHON SEMANO. XHUNIOR GOTI deklaroi se DENI SILVA u godit me thikë dhe u vra gjatë këtij sherri.
XHUNIOR GOTI përshkroi takimin që ndodhi pak kohë pas këtij incidenti në "DHELPRËN E ARGJENDTË" ndërmjet ANXHELO RUXHEROS dhe detektivit të departamentit të policisë së Nju Jorkut, XHON DEILI. XHUNIOR GOTI e shoqëroi me makinë RUXHERON për te ky takim që u bë në restorantin "Sherud". Përpara takimit, XHUNIOR GOTI dhe RUXHERO diskutuan qëllimin e takimit. Sipas XHUNIOR GOTIT, RUXHERO mbante një zarf me njëzet e pesë mijë dollarë. XHUNIOR GOTI vëzhgoi se RUXHERO u ul në pjesën e pasme të restorantit dhe u takua me DEILIN dhe një burrë tjetër të panjohur. RUXHERO e njoftoi XHUNIOR GOTIN se kjo pagesë prej njëzet e pesë mijë dollarësh iu dha DEILIT për ta hequr emrin e tij (XHUNIOR GOTIT) nga hetimet në lidhje me vrasjen në "DHELPRËN E ARGJENDTË". XHUNIOR GOTI nuk mori pjesë në takimin me DEILIN. Kur po dilte nga restoranti, DEILI e pa XHUNIOR GOTIN, teksa ky i fundit priste në makinë.
Pas këtij takimi të RUXHEROS me DEILIN, XHUNIOR GOTI u udhëzua nga i ati, XHON GOTI, të largohej derisa të qetësohej situata. XHUNIOR GOTI shkoi në Fort Lodërdeil të Floridës, ku qëndroi për ca kohë. Pas pak ditësh, XHON GOTI shkoi të takonte të birin në Florida dhe të dy u

kthyen më pas në Nju Jork.
Pas kthimit në Nju Jork, XHUNIOR GOTI mësoi se kishte vdekur XHON SEMANO, një nga shokët e DENI SILVAS, i cili ishte i pranishëm në "DHELPRËN E ARGJENDTË", natën kur u qëllua SILVA. Me sa duket XHON SEMANO kishte varur veten.
XHUNIOR GOTI ofroi përshkrimin e mëposhtëm: ANXHELO RUXHERO "u mënjanua nga skena" (u dëbua nga organizata) me urdhër të XHON GOTIT, pas vrasjes së XHIMI HAJDELLIT në vitin 1986. HAJDELLI u torturua dhe u vra nga anëtarë të familjes kriminale Lukeze, sepse ai (HAJDELLI) dhe të tjerë kishin eliminuar ENTONI KASON. Familja Lukeze mësoi se vrasja e ENTONI KASOS ishte organizuar nga RUXHERO dhe kërkoi nga Gambinot ekzekutimin e RUXHEROS. XHON GOTI, i cili e kishte RUXHERON shok të ngushtë, nuk e eliminoi RUXHERON, por "e mënjanoi nga skena".
Përpara vrasjes së HAJDELLIT, anëtarët e familjes Lukeze kërkuan që anëtarët e familjes Gambino, XHIMI FAILA dhe XHO KORAO, të shkonin në vendin ku mbahej HAJDELLI. Sipas XHUNIOR GOTIT, FAILA dhe KORAO u thirrën në atë vend me qëllim që të ishin të pranishëm kur HAJDELLI të pranonte përfshirjen e tij dhe të RUXHEROS në vrasjen e KASOS. Përpara se familja Lukeze të vriste HAJDELLIN, FAILA dhe KORAO kërkuan miratimin e anëtarit të familjes Gambino, DENI MARINO, për të vrarë HAJDELLIN, sepse, sipas XHUNIOR GOTIT, HAJDELLI ishte nipi i MARINOS.
Edhe pse RUXHERO "ishte mënjanuar nga skena", XHUNIOR GOTI vazhdonte ta takonte, duke shkelur në këtë mënyrë protokollin e mafies. Babai i XHUNIORIT (XHON GOTI) e qortoi disa herë dhe i tha se e kishte të

ndaluar të takohej me RUXHERON. XHUNIOR GOTI mësoi nga RUXHERO se disa javë apo disa muaj pas vrasjes së SILVËS në "DHELPRËN E ARGJENDTË", SENAMO kishte ngulur këmbë në polici që të hetohej vrasja e SILVËS. RUXHERO i tregoi XHUNIOR GOTIT se SENAMO kishte përmendur emrin e tij (XHUNIOR GOTIT) gjatë hetimeve, duke ofruar të dhëna për rolin e tij (XHUNIOR GOTIT) në sherrin e asaj nate që rezultoi në vrasjen e SILVËS. RUXHERO i tregoi gjithashtu XHUNIOR GOTIT se ai (RUXHERO) dhe të tjerë kishin shtënë në dorë nga DEILI një raport zyrtar të policisë, në lidhje me hetimet e vrasjes së SILVËS. Kështu, RUXHERO i tregoi XHUNIOR GOTIT se SENAMO nuk kishte vrarë veten, por ai (RUXHERO) me XHO UATSIN dhe UILLI BOI XHONSONIN e kishin ekzekutuar SENAMON me urdhër të XHON GOTIT. Më tej, RUXHERO i tha XHUNIOR GOTIT se detektivi XHON DEILI ofroi informacionin e nevojshëm në lidhje me SENAMON. Bazuar në këto të dhëna, anëtarët e familjes Gambino arritën të zbulonin vendndodhjen e SENAMOS.

Pas disa vjetësh, kur XHUNIOR GOTI u arrestua për akuza që nuk kishin lidhje me vrasjen e SILVËS, DEILIT iu dha një shumë shtesë, pasi emri i XHUNIOR GOTIT ishte shfaqur sërish në hetimin për vrasjen e SILVËS. XHUNIOR GOTI deklaroi se, pasi i ati u arrestua dhe u mbajt në burg (në dhjetor të vitit 1990), XHUNIOR GOTI takohej shpesh me XHO UOTSIN, i cili ishte bashkëpunëtor i ngushtë i XHON GOTIT. Në një prej këtyre takimeve, në restorantin kinez "Lum Çin", UOTSI kishte pranuar përfshirjen në vrasjen e SENAMOS. UOTSI i tregoi gjithashtu XHUNIOR GOTIT se vrasja e tij e parë kishte qenë ajo e VITO BORELIT në vitet '80. Këtë vrasje ai (UOTSI) e kishte kryer në bashkëpunim me XHON GOTIN.

Sipas XHUNIOR GOTIT, XHON DEILI punonte në rajonin e policisë nr.106 gjatë kohës që mori shpërblimin nga familja Gambino dhe ofroi informacion në lidhje me vrasjen e SILVËS. XHUNIOR GOTI shtoi se më pas, DEILI punoi në zyrën e prokurorit të Kuinsit.

Vendgrumbullimi i mbeturinave në Oak Point

Nga fundi i viteve '80, XHUNIOR GOTI dhe të tjerë synonin të bënin disa ndërtime në një truall rreth njëzet e tetë akra në Bronks, pranë urës Triboro. Kjo sipërfaqe toke njihej si Oak Point dhe në atë kohë përdorej nga bashkia e Nju Jorkut si vendgrumbullim plehrash. XHUNIOR GOTI dhe bashkëpunëtorët e tij donin të ndërtonin pallate në këtë pronë, përmes kompanisë "Bright Star Homes". Përveç banesave, XHUNIOR GOTI donte të përfshihej në ndërtimin e një qendre paraburgimi në Bronks, e cila do të ngrihej në këtë truall. XHUNIOR GOTI mori garanci se këtë qendër paraburgimi do t'ia shiste pastaj bashkisë së Nju Jorkut për njëzet milionë dollarë.
Sipas XHUNIOR GOTIT, XXX, një ortak i XHUNIOR GOTIT në këtë sipërmarrje bleu të gjithë pronën. XHUNIOR GOTI këshilloi që t'u paguheshin ryshfet të paktën dy zyrtarëve të bashkisë më qëllim që të garantohej dhënia e lejeve të nevojshme për zbatimin e projektit. XHO ZINGARO, një kapo i familjes Gambino, kishte lidhje të ngushta me politikanin e zgjedhur në Bronks, XXX. XHUNIOR GOTI i dha ZINGAROS njëzet mijë dollarë; ky i fundit do t'ia jepte XXX. Sipas ZINGAROS, XXX i pranoi njëzet mijë dollarët. XHUNIOR GOTI, duke përdorur pseudonimin XHON RUSO, takoi XXX në një pritje të organizuar në një qendër komunitare në Bronks.

Sipas XHUNIOR GOTIT, ryshfete të tjera iu dhanë XXX nëpërmjet XXX. XXX sugjeroi që t'i jepej një shpërblim edhe XXX. Sipas XHUNIOR GOTIT, në të paktën dy raste, ai (XHUNIOR GOTI) i dha XXX njëzet e pesë mijë dollarë për XXX. Bashkëpunëtori i ngushtë i XHUNIOR GOTIT, MAJKËLL MEKLAFLIN, dorëzoi paratë. Përsëri, XHUNIOR GOTI, duke përdorur pseudonimin XHON RUSO, u takua drejtpërdrejt me XXX në zyrën e XXX. Sipas XHUNIOR GOTIT, paratë që iu dhanë XXX siguruan lejen (lejet) që iu nevojiteshin XHUNIOR GOTIT dhe bashkëpunëtorëve të tij për zbatimin e projektit.
Përveç pagesave të përmendura më sipër, XHUNIOR GOTI u dha shuma shtesë prej njëqind mijë deri në njëqind e njëzet e pesë mijë dollarë disa politikanëve nëpërmjet XXX dhe studios ligjore XXX, me qëllim që të "grasatoheshin ingranazhet" për të mundësuar ndërtimin e apartamenteve dhe qendrës së paraburgimit.
Pasi XXX bleu Oak Pointin, XHUNIOR GOTI dhe bashkëpunëtorët e tij vazhduan të menaxhonin vendgrumbullimin e plehrave nga janari 1989 deri në fund të gushtit 1989. "Djemtë" e XHUNIOR GOTIT, përfshirë MEKLAFLININ, administronin mbledhjen e plehrave. XHUNIOR GOTI deklaroi se hetuesit në departamentin e hetuesisë apo një agjenci tjetër hetimore në bashkinë e Nju Jorkut fotografuan disa herë XHUNIOR GOTIN në atë terren. Sapo u zbulua se XHUNIOR GOTI ishte përfshirë në këtë projekt, investitorët e tij (XHUNIOR GOTIT) dhe biznesmenë të tjerë hoqën dorë, dhe projekti nuk u përfundua.
Në pranverën e vitit 1990, XHUNIOR GOTI dhe anëtarë të tjerë të familjes Gambino kishin ndër mend të zbatonin një projekt tjetër, që përfshinte gjithashtu një

vendgrumbullim plehrash. Ky ndodhej në Matamoras të Pensilvanisë. XHUNIOR GOTI u konsultua me anëtarë të tjerë të familjes Gambino, si edhe me disa anëtarë të hierarkisë së lartë të familjes Lukeze, në lidhje me këtë projekt. Nga familja Gambino (së cilës XHUNIOR GOTI i referohet vazhdimisht si "familja jonë") ishin të pranishëm XHUNIOR GOTI, xhaxhai i tij (XHUNIOR GOTIT) PIT GOTI, dhe SALVATORE GRAVANO. Këta u takuan me përfaqësuesit e familjes Lukeze, AL D'ARKO, ENTONI KASO dhe PATI MASELI. Sipas XHUNIOR GOTIT, nuk u arrit një marrëveshje për blerjen dhe përdorimin e këtij vendgrumbullimi.

Zyra e prokurorit të Kuinsit

XHUNIOR GOTI deklaroi gjithashtu se, duke qenë se anëtari i familjes Gambino, ENTONI GUERIERI, kishte një marrëdhënie të ngushtë me politikanin XXX, familja Gambino kishte "influencë" në zyrën e prokurorit të Kuinsit, gjatë kohës kur aty ishte kryeprokuror XHON SANTUÇI. XHUNIOR GOTI kishte identifikuar se XXX ishte "ndërmjetësi" i familjes Gambino. XHUNIOR GOTI theksoi gjithashtu se, pas vdekjes së GUERIERIT, familja Gambino nuk kishte më influencën e mëparshme në zyrën e prokurorit të Kuinsit.

Tetë muaj pas kësaj seance në prokurori, Xhon A. Goti gjendej në bankën e të akuzuarve kur filloi gjyqi i parë për rrëmbimin e Sliuës. Gjyqi nisi në gusht 2005 në gjykatën e Manhatanit të Poshtëm. U zhvillua si të ishte një teatër. Spektatorë të zellshëm mbanin radhë

në korridor një orë përpara se të fillonte gjyqi me qëllim që të zinin vendet me të mira. Kur dëshmoi Sliua, nga fundi i gushtit, salla ishte mbushur plot, madje nuk kishte më vend as për ata që qëndronin në këmbë. Dukej si një komedi fantastike mes gangsterësh dhe gazetarësh. Sliua, aktivist i njohur dhe gazetar në radio, në bankën e dëshmitarit; Goti, bosi i famshëm i mafies, në bankën e të pandehurit; dhe Viki, princesha gjuhëlëshuar e mafies, biondja vetullzezë, ulur në radhët e pasme, në mbështetje të të vëllait, pasi qe shfaqur në mëngjes në emisionin "Duke u rritur si një Goti".

- E kam quajtur Xhon Gotin trafikantin numër një të Amerikës, - deklaroi Sliua nga banka e dëshmitarit kur e pyetën se ç'kishte thënë për "Donin elegant" gjatë deklamimeve të tij në emisionet radiofonike të vitit 1992. Por, gjatë dëshmisë, ai pranoi gjithashtu se, si udhëheqës i "Engjëjve Mbrojtës", ndonjëherë e kishte ekzagjeruar apo kishte fabrikuar detaje me qëllim që të krijonte legjendën ligjzbatuese të grupit urban vigjilent që ai drejtonte. Pasi u shpall se ky ishte një gjykim i pavlefshëm, një anëtar anonim i jurisë u shpreh për një gazetë se disa prej pjesëtarëve të jurisë nuk e honepsin Sliuën, pasi tregohej mburravec dhe arrogant. Paneli kishte votuar dhjetë me dy dhe shtatë me pesë në favor të dënimit, duke u bazuar në akuzat për rrëmbimin e Sliuës. Por, pavarësisht nga përpjekjet e atyre që votuan për dënim, ishte e pamundur të zhbllokohej situata. Në kushtet kur ishte e pamundur të merrej një vendim, gjyqtari shpërndau jurinë dhe e shpalli gjykimin të pavlefshëm.

Pas pak kohësh u vendos për një rigjykim. Ndërkohë, Xhuniori qe liruar me kusht atë shtator dhe u lejua të shkonte në shtëpi. U mbajt në arrest shtëpie dhe u vu nën monitorim elektronik. Familjarë dhe miq të tij, përfshirë motrën, Vikin, vunë pronën e tyre si garancinë prej shtatë milionë dollarësh për lirimin e tij. Xhuniori do të mbetej "i burgosur" në shtëpinë e tij në Long Ajlënd, duke kaluar ditët me të shoqen, Kimin, dhe pesë fëmijët e tyre.

Për Aliten nuk u pranua lirimi me kusht, pavarësisht përpjekjeve të

avokatit të tij brazilian për të bindur gjyqtarët se klienti i tij e gëzonte këtë të drejtë. Në fakt, thotë Alite, nëse do ta kishin liruar me kusht, do të ishte larguar nga Brazili. Kështu i mbeti të kalonte dy vjetët e ardhshëm duke luftuar për mbijetesë dhe duke u përpjekur për t'u arratisur.

Sherret, rebelimet dhe vrasjet ishin pjesë e rutinës së përditshme në burgjet e Brazilit. Të burgosurit ndaheshin në fraksione. Dukej se ata që qenë të lidhur me organizata, si p.sh. Komanda e Kuqe, kishin më shumë influencë, por kjo gjë ishte relative, pasi duhej marrë në konsideratë mendësia e autoriteteve të burgut. Në nivelin më të ulët të shkallës të së burgosurve ishin brazilianët e varfër që nuk kishin as njohje, as para, dhe as mënyra për t'u mbrojtur. Shpesh ata trajtoheshin mizorisht nga gardianët. Rriheshin, torturoheshin dhe përdhunoheshin.

Edhe autoritetet e burgut ishin të ndara në fraksione. Kjo ndarje fillonte me policinë ushtarake që vëzhgonte perimetrin e godinës së burgut, për të mos lejuar arratisjet dhe, të paktën teorikisht, për të ofruar kontrollin e parë për çdokënd që hynte në objekt. Ata ishin të armatosur rëndë dhe të politizuar. Brenda në burg ishin gardianët – *functionaries* – dhe të besuarit e tyre. Gardianët kishin për detyrë të ruanin rendin brenda kompleksit të qelive. Ata mund të ishin në anën e drejtorit të burgut, zëvendësdrejtorit ose Komandës së Kuqe. Të gjithë merrnin ryshfete, ndaj aleancat ndryshonin vazhdimisht. Nga ana tjetër, të besuarit i bindeshin drejtorit ose zëvendësdrejtorit. Këta ishin zakonisht të dënuar me burgim të përjetshëm, të cilët bënin të tilla marrëveshje me qëllim që t'u lehtësoheshin kushtet në të cilat jetonin. Shumica ishin si përbindësha. Zakonisht, njerëz të varur nga droga dhe asteroidet, ata zbatonin verbërisht urdhrat e drejtorit dhe zëvendësdrejtorit. Këta kriminelë të pashpirt kryenin rrahje barbare në emër të shefave të tyre dhe shërbenin gjithashtu si informatorë të administratës brenda burgut.

Shumica e burgjeve braziliane, ashtu si "Ari Franko", ishin të mbi-

populluara, të fëlliqura e të skëterrshme. Nevojtoret ishin pak a shumë si vrima të çara në dysheme. Këto vrima zbrazeshin në tuba të vjetër dhe të prishur. Ujërat e zeza në katet e sipërme rridhnin vazhdimisht nga këto tubacione që kalonin përgjatë tavaneve të qelive të poshtme. Era kundërmuese, zhurma, lagështira, nxehtësia dhe ndotja krijonin një mjedis të tmerrshëm.

Në mars 2005, pak kohë pasi Aliten e kishin futur në burg, BBC-ja, rrjeti i njohur televiziv britanik, transmetoi një dokumentar mbi kushtet në burgjet e Brazilit. Reportazhi nisi me komentet e Xhejms Kavalaros, një profesor drejtësie i Universitetit të Stanfordit dhe themelues i organizatës braziliane për të drejtat e njeriut, "Qendra globale për drejtësi". Kavalaro thoshte se kishte qenë në shumë burgje të vendit dhe kudo paraqitej e njëjta situatë.

- Ato janë të errëta, të zymta, të ndotura dhe të lagështa, - tha ai për BBC-në. – Disa prej tyre duken si birucat mesjetare të kështjellave. Është për t'u çuditur, në të gjitha burgjet vjen e njëjta erë e keqe. Ushqime të kalbura, urinë, fekale, djersë.

Disa vjet më vonë, avokati mbrojtës i Alites në Tampa, Timoti Fitzxherald, u përpoq të parashtronte në gjyq disa prej përvojave të hidhura që kishte kaluar Alite në burgjet e Brazilit. Fitzxheraldi vuri në dukje pjesë nga raporte qeveritare dhe organizata të të drejtave të njeriut, që përpiqeshin të hidhnin dritë mbi problemet e sistemit të burgjeve në Brazil, probleme që dukeshin të pazgjidhshme. Një nga këto dokumente të paraqitura nga Fitzxheraldi ishte pjesë e një raporti mbi të drejtat e njeriut, të përgatitur nga Departamenti Amerikan i Shtetit në vitin 2008, në lidhje me kushtet e tmerrshme në këto burgje. Ndër të tjera në këtë raport citohej si vijon:

Kushtet në burgjet e Brazilit variojnë. Në rastin më të mirë këto kushte janë të këqija. Shpesh ato janë jashtëzakonisht të ashpra dhe kërcënuese për jetën. Në

shumicën e tyre vihet re abuzim nga gardianët, nivel i ulët i kujdesit mjekësor dhe mbipopullim.

Shpesh zyrtarët e burgjeve i trajtojnë të burgosurit në mënyrë të dhunshme, duke përfshirë torturën. Kushtet e vështira ose të rrezikshme në punë, neglizhenca nga ana e administratorëve, gjendja e rënduar higjienike, shpërdorimi i detyrës nga gardianët, dhe mungesa e kujdesit shëndetësor, kanë shkaktuar një numër të madh vdekjesh në këto burgje. Sa i përket rojave të burgut, kushtet e këqija të punës dhe pagesa e ulët kanë nxitur përhapjen e korrupsionit. Të burgosur që kanë kryer krime të lehta, i fusin në të njëjtat ambiente ku mbahen edhe vrasësit. Sipas Departamentit Kombëtar të Burgjeve, në qershor kishte 392,279 të burgosur, dyzet për qind më shumë sesa kapaciteti i sistemit dhe numri i tyre shtohej me rreth tre mijë persona në muaj.

Alite vuri re gjithashtu se dhuna e rrugës (në banda të tilla si Komanda e Kuqe) depërtonte edhe në burgje, ku njëra palë ose tjetra – organet ligjzbatuese ose gangsterët – kërkonte shpagim për atë çka kishte ndodhur jashtë. Këtë e ilustron fare mirë një rebelim në një burg të Sao Paulos në vitin 2005, pak kohë pasi Aliten e kishin mbyllur në "Ari Franko". Të burgosurit morën në kontroll një godinë të burgut dhe masakruan anëtarët e fraksionit kundërshtar. U prenë kokat pesë prej viktimave të tyre dhe më pas ua ngulën në hunj që i valëvitnin nga tarraca e ndërtesës.

Mbijetesa ishte një sfidë e përditshme. Pasi e mori veten nga depresioni i ditëve të para, Alite vendosi se duhej medoemos të mbijetonte. Miku i tij i parë në "Ari Franko" ishte një i burgosur që quhej Emerson, i cili ishte kreu i Komandës së Kuqe në bllokun e qelive, ku qe vendosur Alite.

Aliten e futën në një qeli të "Ari Frankos" në mes të natës. Në shenjë respekti, Emersoni i liroi krevatin. Kjo qeli, e projektuar për të strehuar dhjetë persona, kishte rreth dyzet të burgosur. Ishte e vështirë të flije në krevate prej guri të futur në mure të trasha. Shumë nga të burgosurit mblidheshin kruspull në qoshe dhe flinin në dysheme. Emersoni zuri krevatin e një të burgosuri tjetër, të cilin e urdhëroi të gjente vend tjetër. Duke parë këtë veprim, Alite kuptoi se aty brenda ligjin e bënte Emersoni.

Javën e parë e pati jashtëzakonisht të vështirë. Përjetoi një presion të padurueshëm. Ishte si një sulm emocional dhe fizik kundër mendjes dhe shqisave. Alite as që e kishte idenë nëse ndokush e dinte se çfarë i kishte ndodhur atij, dhe nuk kishte se si të vihej në kontakt me botën e jashtme. Po e mbyste pisllëku dhe vuante nga pagjumësia. Vazhdonin pickimet e pafundme të mushkonjave dhe minjve. Qelitë ishin gjithashtu të mbushura me milingona të kuqe që gjatë natës turreshin mbi trupat e të burgosurve. Gjumi ishte një formë tjetër mbijetese derisa i dhanë ilaçe të improvizuara – kremra dhe pomada – që parandalonin deri diku mësymjen e milingonave. Alite e kishte të pamundur të gëlltiste ushqimin. Çdo vakt ishte i njëjtë: një kusi me oriz dhe një tjetër me fasule, që duhej të ndaheshin mes të gjithë të burgosurve të atij blloku.

- Në kusi kishte lloj-lloj insektesh, - tregon ai. – Nuk mundesha ta haja atë ushqim.

Emersoni i tha se duhej të mësohej me këtë ushqim. Ishte e vetmja mënyrë për të mbijetuar. Pastaj i tha Alites se ishte e rëndësishme që të tregohej i fortë dhe vigjilent, pasi kishte edhe "mundësi" të tjera. Më këtë kuptoi se ndoshta mund të manovronte në "Ari Franko" ashtu si kishte bërë në Feërton, MekKin dhe Allenud. Paratë dhe lidhjet të vijnë në ndihmë në çfarëdolloj rrethanash. Alite kishte para. Emersoni kishte lidhje.

- Më pyeti nëse doja t'i telefonoja ndokujt, pasi mund të siguronte një celular, sikur të ishte një magjistar, - thotë Alite. – Më tha edhe se, nëse kisha para, një nga gardianët mund të na e sillte nga jashtë.

Alite vuri re se Emersoni e kishte seriozisht.

- Sigurisht që dua të flas me dikë, - tha ai.

- Atëherë, miku im, shih se ç'do të bëj, - ia ktheu i burgosuri i Komandës së Kuqe.

Ai dhe Alite ecën shpenguar drejt tualetit, ku ishte vrima që shërbente si nevojtore. Pastaj Emersoni ia bëri me shenjë një të burgosuri tjetër, një djaloshi thatanik që quhej Marselo, i cili, siç do të mësonte më vonë Alite, ishte një prej çerrave të Emersonit. Marselo u kthye në qeli. Erdhi me krahun e djathtë të mbuluar me një qese plastike plehrash nga dora deri te shpatulla. Emersoni hodhi sytë rreth e rrotull. I tha Alites të zinte një pozicion që të bllokonte shikimin e të tjerëve. Duke u ruajtur nga rojat që mund ta vëzhgonin, Marselo u ul në gjunjë, futi dorën në vrimë dhe prej aty nxori një qese të vogël plastike.

- Krahun e kishte me copa jashtëqitjeje, - tregon Alite. – Kundërmonte i tëri. Por brenda qeses së vogël plastike kishte një telefon celular.

Marselo pastroi krahun dhe qesen e vogël me ujë në një lavaman në qoshe të dhomës, që shërbente si zonë e dushit. Sigurisht që kishte vetëm ujë të ftohtë. Kur laheshin, të burgosurit ndihmonin njëritjetrin duke i hedhur ujë shokut me kanoçe. Këto të fundit shërbenin edhe për t'i hedhur ujë "tualetit".

- Fillimisht hidhje një kovë ujë për të larguar minjtë, - tregon Alite. – Pastaj rrije galiç dhe mundoheshe të mbaroje punë sa më shpejt. Nëse vonoheshe, minjtë mund të ktheheshin, dhe të pickonin në prapanicë, në këmbë ose në testikuj.

Me sa duket minjtë nuk e kishin dëmtuar qesen plastike ku ruhej telefoni celular. Pasi e pastroi, Marselo ia dha Emersonit, i cili ia bëri me shenjë Alites që ta ndiqte për në zonën e dushit, një qoshk plot lagështirë me mure të fëlliqura. Emersoni nxori nga muri një copë sapun që kishte pamjen e një cope tulle. Me një thikë zvicerane, ai preu më dysh copën e sapunit ku gjendej një kartë telefoni. Pasi e vuri kartën, ai me Aliten ecën përgjatë mureve derisa celulari u ndez.

Alite bëri telefonatën e parë nga burgu brazilian. Do të bënte qindra të tjera gjatë dy viteve në vijim, duke përdorur celularë të futur kontrabandë në burg dhe karta të fshehura në shumë vrima.

Fillimisht i telefonoi një shoku që i kërkoi para dhe sende personale si veshje, sapun, dhe shampo. Më pas, gardiani që e ndihmoi, i solli paratë dhe sendet e tjera në burg. Ai mbajti tarifën e tij për shërbimin e kryer. Paratë u krijuan mundësi Alites dhe Emersonit që të korruptonin rojat e tjera me qëllim që të kishin kushte jetese disi më të mira.

Emersoni i shpjegoi se si funksiononin gjërat në burg dhe e njohu Aliten me Santanën, një gardian brazilian me ngjyrë, i cili do ta provonte me vepra se ishte një prej aleatëve më besnikë të të burgosurve. Santana tha se gjithçka që dëshironin mund të realizohej dhe mund të sillej në burg... dhe çdo shërbim kishte çmimin e vet. Sistemi që ai dhe disa prej gardianëve të tjerë kishin ngritur, ishte projektuar për të shmangur linjat e tjera të korrupsionit që përdoreshin nga drejtori dhe zëvendësdrejtori. Drejtuesit e institucionit kishin krijuar një treg të zi brenda mureve të burgut, duke i lejuar të burgosurit të merrnin para nga jashtë për të blerë prej tyre, me tarifa të konsiderueshme, artikuj të ndryshëm si produkte higjienike, ushqime apo rroba.

Përmes Santanës dhe rrjetit të tij, Emersoni dhe Alite anashkaluan korrupsionin e drejtuar nga drejtori. Alites i pëlqente mënyra se si sillej Santana. Ishte i sinqertë dhe i sigurt në vetvete. Në këtë sistem të korruptuar, tek ai binte në sy një formë ndershmërie që Alite e kishte ndeshur edhe në jetën e rrugës. Çdokush mund të bëhej pjesë e lojës, por jo çdokush ishte i besueshëm. Dukej se Santana ishte një njeri të cilit mund t'i besohej.

- Në qoftë se marrim atë që doni ju, ne mund të porosisim një për ju dhe një për vete, - shpjegoi Santana mënyrën se si grupi i tij realizonte manovrimet. – Për shembull, nëse dëshironi një picë, ne blejmë një për ju, një për vete. Dhe caktojmë një tarifë që bazohet te kostoja e mallit.

Alite tani vë buzën në gaz kur kujton "porosinë" e parë të tij dhe

Emersonit: dy hamburgerë, dy racione me patate të skuqura, një picë të madhe dhe gjashtë shishe birrë. Santana, sikur të ishte një kamerier në restorant, shënoi gjithçka që iu tha, tundi kokën në shenjë pohimi, dhe tha:

- Do t'jua sjellim sapo të krijohet mundësia.

Pas tri orësh, porosia zbriti me litar nga një kat më sipër. Alite dhe Emersoni u ulën në një oborr jashtë bllokut të qelive për të mbushur stomakun. Yndyra e patateve dhe picës u kullonte nga mjekrat, ndërsa rrëkëllenin gjithë qejf shishet e birrës. Ishte një vakt i paharrueshëm. Ishte një ndjesi lumturie që të pushtonte gjithë qenien. Ishte një eksperiencë që krahasohej vetëm me seksin, do të pohonte Alite më vonë duke buzëqeshur.

Dy orë pas këtij vakti, ai dhe Emersoni do të villnin gjithçka që kishin ngrënë dhe do t'i zinte diarreja. Ishte një "barrë" që Alite ishte i gatshëm ta mbante. Stomaku i tyre nuk ishte mësuar më kësi ushqimesh. Gradualisht, me futjen e ushqimeve të ndryshme, organizmi i tij u normalizua dhe jeta nuk ishte më dhe aq e padurueshme.

Nga burgu u telefonoi gjithashtu shokëve të tij në Amerikë, të cilët filluan të interesohen për situatën e tij. Përmes këtyre lidhjeve, ai dërgoi mesazhe në shtëpi dhe u telefonoi prindërve. Alite punësoi avokatë në Tampa dhe Rio, të cilët do të kundërshtonin urdhrin për ekstradim. Foli me shokët e tij në SHBA që t'u dërgonin para personave të cilëve ai u besonte në Brazil. U telefonoi kryesisht bashkëpunëtorëve të mëparshëm, disa prej të cilëve do të pohonin më vonë se i kishte kërcënuar dhe qe përpjekur për t'i zhvatur. Alite thotë se thjesht po u kërkonte atë që i takonte atij. Në shumicën e rasteve, ata mbanin paratë e fituara përmes drogës, basteve ose bizneseve të ligjshme. Alite zgurdullon sytë plot habi kur thotë se si ndonjë kërcënim që ai e ka bërë nga burgu i Brazilit mund të jetë marrë seriozisht. Ai nuk e dinte nëse do t'i kthehej sërish jetës së rrugës. Çdo kërcënim që mund të ketë bërë, ishte i papërfillshëm; ishte thjesht një përpjekje e dëshpëruar për të marrë paratë e veta me qëllim që të mbijetonte. Udhëzoi gjithashtu prindërit që të shisnin pro-

nat e tij në Nju Xhersi dhe Nju Jork për të pasur sa më shumë para.

Alite dhe Santana u bënë miq të mirë, ose të paktën aq të mirë sa mund të bëhen dy persona në ato rrethana. Biseduan për të kaluarën e tyre. Santana, ashtu si Alite, kishte qenë sportist. I treguan njëri-tjetrit për familjet e tyre. Djali dhjetëvjeçar i Santanës kishte thyer këmbën duke luajtur futboll, gjë që e shqetësonte pa masë. Nevojitej medoemos një operacion për të vendosur kockën në vendin e duhur. Kishte frikë se mos i mbetej djali sakat. Shërbimet mjekësore në spitalet publike nuk ishin cilësore, i shpjegoi ai. Alite nuk qe fort i sigurt nëse miku i tij i ri po i kërkonte ndihmë apo thjesht po i shprehte shqetësimin familjar. Brenda pak ditësh, pas disa telefonatash, Alite mundësoi përmes kontakteve të tij një pagesë prej dhjetë mijë dollarësh në një spital privat, ku djaloshi u operua me sukses.

Santana i ishte aq mirënjohës sa nuk dinte si t'ia shpërblente mikut të tij. E gjeti një mënyrë. Në dy raste, gardiani i mirë, do t'i shpëtonte jetën Alites.

Në këtë kohë, Alite ishte miqësuar gjithashtu me një të burgosur që quhej Marko, i cili gjendej në të njëjtin bllok qelish me të. Marko fliste anglisht. Kishte jetuar në zonën e Bostonit, ku kishte akoma familjen. Së shpejti do të lirohej, por kishte probleme me disa roja që i binin në qafë, pasi e konsideronin pre të lehtë.

- Vërtitej përqark duke lexuar Biblën, - tregon Alite për Markon. – Një ditë hyra në qelinë tonë dhe pashë që dy roja e kishin përkulur mbi krevat. Kishin ndër mend ta përdhunonin. I largova me forcë. Që nga ai moment u bëmë shokë të ngushtë.

Sapo u lirua nga burgu, Marko u vu në shërbim të Alites për sa u përket punëve të rrugës. Duke pasur pak alternativa, Alite vendosi t'i besonte. Marko sillte rregullisht paratë nga Nju Jorku dhe Tampa. Ai rekrutoi një avokat të mirë për ekstradimet. Shërbeu thuajse si ndihmës i avokatit që përfaqësonte Aliten në gjykatat braziliane. Me porosi të Alites, bleu një makinë dhe një apartament për Rozën, të dashurën braziliane të Alites.

Duke qenë se tani mund të bënte telefonata, Alite u lidh edhe me bashkëpunëtorë të vjetër të botës së krimit dhe juristë amerikanë, përfshirë avokatin e Roni Trukios, i cili po përgatitej për të mbrojtur çështjen në Tampa. Alite nuk ishte më pjesë e këtij gjykimi pasi ndodhej në Brazil. Trukio përfaqësohej nga Xhozef Korozo, djali i gangsterit Xhoxho Korozo.

Në këtë kohë, Alite po përpiqej t'i vinte në ndihmë Ronit dhe po i ofronte Korozos këshilla dhe informacione që mund t'i hynin në punë mbrojtjes kundër akuzave të ngritura. Gjatë bisedës, Alite e pyeti Korozon nëse ishte vënë në kontakt me Xhunior Gotin, i cili kishte gjithashtu të dhëna që mund ta ndihmonin Ronin.

- Nuk jemi të sigurt, - qe përgjigjur Korozo, - por mendojmë se Xhuniori po bashkëpunon me autoritetet federale.

KAPITULLI 19

Çdo gjë e ka një çmim e sidomos në një burg të Brazilit. Kontrabanda që po u shkonte si mos më mirë Alites dhe Emersonit, nuk kishte kaluar pa u vënë re nga të burgosurit e tjerë, disa prej të cilëve ishin informatorë të autoriteteve.

Këtë kontrabandë e kishte marrë vesh edhe vetë drejtori i burgut. Disa prej gardianëve u transferuan, të tjerë morën paralajmërim për pushim nga puna. Nuk ishte kontrabanda ajo që i shqetësonte drejtorin dhe zëvendësin e tij. Këta ishin të acaruar ngaqë ryshfetet e dhëna nuk shkonin në xhepat e tyre.

Në fund të fundit, gjithçka lidhet me paranë.

Në këtë rast çmimin do ta paguante Marselo, djaloshi që i shërbente Emersonit.

- Drejtori nuk do të guxonte kurrë t'i qepej Emersonit, sepse ky ishte pjesë e Komandës së Kuqe, - thotë Alite. – Mendoj se ai ishte akoma në mëdyshje në lidhje me mua.

Alite e kuptoi se e gjithë buja rreth lidhjeve mafioze amerikane shkonte në favor të tij. Lidhja e tij me Gotët e ndihmoi sërish të ruante pozitat e tij në botën e krimit, këtë herë në kaosin e "Ari Frankos".

Një pasdite, dy gardianë dhe dy të besuar të drejtorit morën Marselon. E urdhëruan të zhvishej lakuriq dhe, pasi e kontrolluan, e çuan në një qeli në katet e nëndheshme të burgut. E rrahën mizorisht; në fakt e rrahën aq keq sa e bënë për spital. Alite u informua nga

Santana se Marselo ishte në gjendje të rëndë. Alite dhe Emersoni ranë dakord se duhej të kundërpërgjigjeshin. Në rrugë, reagimi i Alites do të kishte qenë i thjeshtë dhe i drejtpërdrejtë. Drejtori dhe të besuarit e tij do të rriheshin ose do të qëlloheshin. Dhunës i përgjigjesh vetëm me dhunë. Sy për sy e dhëmb për dhëmb, kështu e donte puna. Por në burg nuk mund të vepronte në këtë mënyrë. Alites i lindi një ide më e mirë. Fjala u përhap qeli më qeli. Askush nuk do të blinte produkte nga "tregu" i drejtorit. Ky i fundit do ta ndjente hakmarrjen ndaj Marselos në portofolin e tij. Ky ishte vendi më i mirë për ta goditur.

Ky veprim e tensionoi jashtëzakonisht situatën. Drejtori u tërbua. Vendosi që Alite, qoftë mafioz apo jo, do të ishte personi i radhës që do të ndëshkohej në qelitë e nëndheshme. Santana arriti ta lajmëronte Aliten paraprakisht. Emersoni hodhi idenë që Alite të merrte me vete një thikë, të cilën do ta mbështillte me leckë të vajosur dhe do ta fuste në prapanicë.

Bomba, trupmadh dhe muskuloz, do të ishte i dërguari i drejtorit për të shuar këtë luftë që sa vinte e përshkallëzohej. Ashtu si Marselo, Bomba do të shtrohej në spital në gjendje të rëndë për jetën, pasi Alite i nguli disa herë thikën. Pas kësaj ngjarjeje u zhvillua një hetim i brendshëm. Një orë pas incidentit, disa gardianë, besnikë të drejtorit, u shfaqën te qelia e Alites, në kërkim të thikës. Kishin ndër mend ta nxirrnin Aliten prej aty dhe ta mbyllin në izolim, ku do ta torturonin. Por një kontingjent tjetër rojash, i dërguar nga Santana, hynë gjithashtu në qeli dhe filluan të bënin pyetje me vend.

Pikësëpari, përse u dërgua Alite në një qeli të kateve të nëndheshme?

Kush dha urdhër për këtë veprim?

Përse u lejua që në atë qeli të hynte një i burgosur tjetër?

Kush e nisi sherrin? Kush e zotëronte thikën? Ku është thika? A nuk qe zhveshur dhe kontrolluar i burgosuri?

Asnjë prej gardianëve të dërguar nga drejtori nuk mund t'u përgjigjej këtyre pyetjeve. Shumë shpejt u bë e qartë se një hetim i vërtetë, që mund të përfshinte konsullatën amerikane përderisa një i

burgosur amerikan ishte një ndër protagonistët, do të krijonte probleme të shumta. Kështu, sulmi kundër Bombës, të besuarit të drejtorit, u harrua shpejt. Si ndëshkim, Alite u transferua në një bllok tjetër qelish. Por, vetëm pas tri javësh, ai u bashkua sërish me Emersonin. I dhanë para njërit prej gardianëve që merrej me listën e të burgosurve, i cili e caktoi Aliten në seksionin e mëparshëm. Në kohën që u kthye, kishte tre të huaj të tjerë në qeli: Leonardo, një argjentinas me shumë para; Kamilo, një portugez i pasur nga një familje e njohur; dhe Klausi, një trafikant ndërkombëtar droge, biond, që dukej si viking.

Klausi ishte me origjinë nga Danimarka. Alites i dukej fytyrë e parë. Të tre të huajt u bënë pjesë e rrethit të tij të ngushtë. Të gjithë kishin para për të korruptuar rojat dhe për të lehtësuar kushtet e jetesës. Tani, pothuajse çdo darkë, u vinte ushqim nga jashtë. Porositnin edhe birrë, verë dhe alkool të fortë. Tani kishin video dhe televizor. U sillnin videokaseta që të shtynin kohën. Njëherë, kur gjërat po shkonin si mos më mirë, disa gardianë futën në qelinë e tyre disa prostituta. Sigurisht që në këtë rast shërbimi i ofruar nga gardianët do të shpërblehej me tarifën e zakonshme, plus seks me vajzat.

Grupi i të burgosurve mundohej të kalonte sa më mirë në ato kushte të tmerrshme, por biseda shkonte gjithmonë tek arratisja. Korruptimi i zyrtarëve në gjykatë dhe Ministrinë e Drejtësisë ishte një mundësi që diskutohej. Klausi dhe Kamilo krijuan kontakte me jashtë dhe po zhvillonin "negociata". Të huajt, Alite, Klausi, Kamilo dhe Leonardo, ishin të gatshëm të paguanin nga pesëqind mijë dollarë për një arratisje të autorizuar. Zyrtarë të niveleve të larta të drejtësisë do të ofronin dokumente të falsifikuara, gjë që do t'i krijonte mundësinë secilit prej tyre të dilte nga burgu. Paskëtaj, duhej të mendonin vetë se si të largoheshin nga Brazili. Problemi ishte se zyrtarët kërkonin shtatëqind e pesëdhjetë mijë dollarë për çdo të burgosur.

Pra, bëhej fjalë për para e jo për vështirësi për t'u arratisur.

Alite zuri miqësi me të tre të burgosurit e rinj, por i hahej më shumë muhabeti me Klausin. Diçka i kujtonte. Një ditë, në orarin e vizitave,

u kujtua. Klausi i kishte thënë se motra e tij dhe ortaku i saj në biznes do të vinin ta takonin. Alite i njohu menjëherë. Ajo ishte gruaja me qen, me të cilën ishte miqësuar në Barcelonë, ndërsa ai ishte personi që e kishte ndihmuar të krijonte kontakte në Senegal për pasaportat. Paskëtaj u kujtua se ku e kishte parë Klausin. Ishte kumarxhiu biond dhe shtatlartë në kazinonë spanjolle, të cilin Mujo dhe Beni, vëllai i Xhorxh shqiptarit, donin ta grabitnin.

- Nuk më besohej se të dy ne përfunduam në të njëjtin burg, - thotë Alite.

Pavarësisht nga përfitimet që vinin nga ryshfetet, "Ari Franko" mbetej një ferr i vërtetë. Drejtori ose zëvendësdrejtori i burgut urdhëronin "zhvatje" të herëpashershme. Gardianë me maska dhe automatikë shfaqeshin papritur në blloqet e qelive, i detyronin të burgosurit të zhvisheshin lakuriq, dhe ashtu i nxirrnin në oborr duke i shtyrë.

- Pastaj kalonin orë të tëra duke kontrolluar dhe kthyer përmbys gjithçka, - tregon Alite. – Ndërkohë që ndodhin këto bastisje, ne qëndronim në oborr, me kokat ulur, dhe prisnim. Mund të ishte piku i vapës ose mund të binte shi me gjyma. Nuk duhej të lëviznim vendit. Kushdo që ngrinte kokën, hante ndonjë shkop gome. Ndonjëherë kërkime të tilla fillonin në mëngjes dhe merrnin fund në mbrëmje. Nëse kishe nevojë të shkoje në tualet, duhej ta bëje aty. Në disa raste na çonin në një sallë të madhe që i ngjante një magazine. Aty duhej të kishte mbi një mijë të burgosur. Ulnin perdet në mënyrë që të ishte terr, dhe ne qëndronim në rresht. Kalonin orë të tëra dhe shumë prej të burgosurve urinonin dhe dilnin jashtë në atë vend.

Alite tregon se avokati i tij brazilian e vizitonte herë pas here. Një herë, erdhi me një avokat nga Florida, të cilin e kishte rekrutuar familja e Alites.

- Më thanë se kishin frikë të futeshin në burg, - tregon Alite. – Më thanë gjithashtu se nuk u pëlqente ky ambient. Ua ktheva i acaruar: "Provojeni njëherë të jetoni këtu."

Xhelozia dhe lakmia, jo dhe aq ndryshe nga ajo që Alite kishte vënë

re te Gotët, ishin gjithashtu pjesë të pandara të kësaj bote kriminale. Pas një "rebelimi" në një seksion tjetër të burgut, u qëllua dhe u vra drejtori i burgut. Alite dhe Emersoni mësuan më vonë se gjithçka qe kurdisur nga zëvendësdrejtori, i cili kishte urdhëruar edhe vrasjen e eprorit të tij. Me sa dukej donte t'i ngjiste sa më shpejt shkallët e karrierës. Një drejtor i ri, ish-ushtarak, arriti të mbijetonte në detyrën e re vetëm pak muaj. E vranë në rrugë teksa po ecte me dy truproja dhe vajzën e tij të vogël. Sërish u hap fjala se zëvendësdrejtori, që tani kishte marrë në dorë drejtimin e burgut, kishte paguar vrasës profesionistë për ekzekutimin e drejtorit.

Zëvendësdrejtori, tani në krye të vendit, donte të nënshtronte pikësëpari të huajt. Gardianët shkuan në qelinë e tyre dhe kontrolluan në çdo cep. Duke qenë se nuk gjetën gjë, njëri prej tyre hodhi një qese kokainë te krevati i Kamilos dhe një gardian tjetër "zbuloi" kontrabandën. Teksa u turrën për të futur Kamilon në izolim, Alite u doli përpara dhe i ra me grusht një gardiani. E goditën me qytën e pushkës në fytyrë, duke i thyer disa nga dhëmbët e përparmë. Plasi sherri dhe gati sa nuk e mbyti me grushte një gardian, ndërsa një tjetri i mori armën. Gardianët u tërhoqën, por një kontingjent më i madh erdhi pas pak minutash.

Emersoni negocioi një "armëpushim", duke rënë dakord se do t'u jepnin pushkën dhe në këmbim gardianët do të premtonin se askush nuk do të merrej nga qelia dhe askush nuk do të ndëshkohej. Gardianët e dërguar nga drejtori pranuan, por pasi u larguan, Emersoni i tha Alites se me siguri që ata do të ktheheshin për t'u hakmarrë.

- Nuk i besohet atij maskarai, - tha Emersoni për gardianin që kishte premtuar se askush nuk do të ndëshkohej.

Të nesërmen Alite dhe Kamilo u zhveshën dhe u dërguan në izolim. Këtë herë Alite nuk kishte thikë me vete, por Santana dhe një kontingjent tjetër rojash arritën të ndërhynin në momentin e duhur. Pas shumë debatesh u vendos paqja, por drejtori i ri e bëri të qartë: Aliten do ta shporrte nga ai burg.

Procesi i ekstradimit vazhdonte. Alite u gëzua kur avokati i tij fitoi

raundin e parë në gjykatën braziliane, por u habit kur e lajmëruan se po ajo gjykatë, në një mënyrë krejt të pazakontë dhe të paprecedentë, siç tha avokati, kishte vendosur të hidhte poshtë vendimin e mëparshëm dhe të rishqyrtonte çështjen teksa një akuzë tjetër ishte ngritur kundër Alites në Tampa.

Çështja në Florida ishte bërë çorap dhe nuk kishte shumë kuptim. Akuzat e supozuara për veprimtari të paligjshme kishin të bënin me grabitje dhe zhvatje në zonën e Tampës. Sipas aktakuzës, Alite dhe bashkëpunëtorët e tij kishin kërcënuar dhe përdorur dhunë për të shtënë në dorë biznese për shërbimin e parkingut në restorante, spitale dhe klube nate. Por çështja në fjalë përfshinte vrasje dhe tentativa për vrasje në Nju Jork, si dhe vjedhje në Nju Jork, Nju Xhersi dhe Pensilvani, të cilat, sipas akuzës, qenë kryer nga banda kriminale e organizatës Gambino, bandë e kontrolluar nga Roni Trukio dhe Alite.

Trukio dhe tre të pandehur të tjerë dolën në gjyq në tetor 2006. Alite që kundërshtonte ekstradimin, vazhdonte t'i shkruante letra konsullatës amerikane duke u ankuar për sistemin e korruptuar të burgjeve. Duhej medoemos të arratisej nëse pranohej ekstradimi për në SHBA. Kontaktonte me një shokun e vet të paktën një herë në javë, ndonjëherë edhe më shpesh. Foli edhe me avokatin e Trukios, Xhozef Korozon, teksa po afrohej dita e gjyqit të Roni Trukios. Alite i tha Korozos që gjatë mbrojtjes ai vetëm të nënkuptonte fajësinë e Alites. Por nuk e parashikoi atë që do të ndodhte. Trukio u lejua ta bënte vetë deklaratën e hapjes përpara jurisë, sepse Korozo po merrej me një çështje tjetër në Nju Jork. Trukio ia hodhi gjithë përgjegjësinë Alites, duke e fajësuar për gjobëvëniet, zhvatjet, grabitjet, vrasjet dhe sulmet. Të gjitha u kryen dhe u orkestruan nga i pandehuri që mungonte në këtë sallë, u tha Trukio anëtarëve të jurisë.

- Unë ndodhem këtu gabimisht, - tha Trukio.

Deklarata e hapjes ishte një mënyrë e zgjuar e Trukios, teksa foli drejtpërdrejt me jurinë, pa u ndërprerë nga pyetjet e prokurorit nëse do të dëshmonte për t'u mbrojtur. Alite e mori me mend se deklarata e

hapjes kishte qenë ide e Xhozef Korozos dhe, kuptohet, qe bërë me miratimin e Xhoxho dhe Niki Korozos në Nju Jork. Komentet e Trukios, nga këndvështrimi i Alites, ishin të barasvlershme me bashkëpunimin. Trukio po fajësonte Aliten për të gjitha krimet.

Pavarësisht se juria nuk i hëngri pallavrat e Trukios, për Aliten kjo kishte pak rëndësi.

Duke iu referuar mënyrës se si sillej Xhon Goti në raste të tilla, vendosi të kundërpërgjigjej duke përdorur medien. I telefonoi redaksisë së gazetës "Tampa Bay Times" dhe u vu në kontakt me gazetaren që raportonte procesin gjyqësor. Më 2 nëntor 2006, ajo publikoi një intervistë ekskluzive të Alites. Kohë më pas, Alite do të pranonte nga banka e dëshmitarit se e kishte gënjyer disa herë gazetaren. Ndër të tjera, ai kishte thënë: "Nuk jam ai lloj njeriu që ata po baltosin ... A kam qenë shok i Xhunior Gotit? Po. A jam ende shok i tij? Jo."

Por kishte treguar të vërtetën kur i kishte thënë gazetares se akuza për zhvatje në lidhje me kompaninë e tij për shërbimin e parkimit "Prestixh Parking" ishte e pabazë dhe e ngritur mbi fakte të trilluara nga dy ortakët e biznesit që përpiqeshin të shtinin në dorë kompaninë e tij. Në fakt, në Gjykatën Federale të Tampës u ngrit një padi civile në lidhje me pretendimin e Alites për pronësi; në këtë padi përshkruhej se si ortakët e tij kishin komplotuar për ta nxjerrë jashtë loje, duke i grabitur pasurinë. Por Alite ishte gangster, jo personi që bënte padinë. Ndaj Alite beson se kjo gjë luajti rol negativ në çështjen civile, gjë që e mundon edhe sot e kësaj dite.

- Më grabitën kompaninë, - thotë ai, - dhe prokuroria i ndihmoi hajdutët.

I tha gjithashtu gazetares se, ndërsa mund të kishte bërtitur apo ulëritur gjatë grindjeve në lidhje me biznesin e parkimit, nuk kishte dashur kurrë të lëndonte njeri.

- Ndonjëherë i jap shumë gojës, - tha ai në artikull. – Kur më vjen të bërtas, nuk e frenoj veten. Por kjo nuk do të thotë se jam i dhunshëm.

Sigurisht që kjo ishte një gënjeshtër. Vrasjet me armë e me thikë, rrahjet me tuba hekuri dhe shkopinj bejsbolli, ishin pjesë e mënyrës se si Alite bënte biznes. Më vonë do ta pranonte këtë gjë. Gjithsesi, vazhdon të ngulë këmbë se nuk përdori dhunë kur krijoi dhe zhvilloi biznesin e shërbimit të parkingut në Florida.

Nga fundi i vitit 2006, Alite po mbushte plot dy vjet në burgjet braziliane. Teksa luftonte për mbijetesë, po e humbte besimin te *Cosa Nostra*. Donte të besonte në trillimin se mafia ishte një organizatë, themelet e së cilës ishin nderi dhe besnikëria. Por, kur tregohej i sinqertë me veten, e dinte se kjo nuk ishte aspak e vërtetë. Sigurisht që kjo gjë ngrinte pyetje të tjera që e trazonin. Cili do të ishte fundi i tij dhe çfarë mund të bënte më tepër për ta mbrojtur organizatën?

Në fund të nëntorit e lajmëruan papritmas se do ta transferonin nga "Ari Franko" në "Bangu", një burg tjetër federal në periferi të Rios. Duke shfrytëzuar lidhjet e tij me disa nga gardianët, pati një mundësi të artë për t'u arratisur gjatë rrugës për në "Bangu".

- Gardianët donin dyqind mijë dollarë, - tregon ai. - Njëri prej tyre më tha se ata ishin të gatshëm të inskenonin një pritë të rreme dhe të pretendonin se unë ia kisha mbathur. Por duhej t'u jepja paratë menjëherë.

Alite i telefonoi Markos, por ky nuk u përgjigj. Në atë kohë, Marko mbante më shumë se gjashtëqind mijë dollarë nga paratë e Alites. I dëshpëruar për fatin e keq, i erdhi në mendje një alternativë tjetër. U tha gardianëve të shkonin në zyrën e avokatit të tij dhe kështu bënë. Një nga gardianët u fut brenda për t'i shpjeguar situatën avokatit. Në atë moment ai mund t'u jepte vetëm pesëdhjetë mijë dollarë, por mund të firmoste një çek dhe pjesën tjetër të parave mund ta merrnin të nesërmen.

- Gardianët i thanë se kjo punë bëhej o tani o kurrë, - tregon Alite teksa kujton mundësinë e humbur për "të shpëtuar nga ferri". Kur panë që paratë nuk ishin të disponueshme atë ditë, ata vazhduan rrugën drejt "Bangusë", një institucion ndëshkimor që konsiderohej po aq i skëterrshëm, në mos më keq, sesa "Ari Franko".

- Në "Bangu" nuk dërgoheshin kurrë të burgosurit e huaj, - thotë Alite. – Mendoj se duhet të kem qenë i huaji i parë që përjetoi atë ferr. Një ditë pasi kisha mbërritur në "Bangu", në "Ari Franko" kishte shpërthyer një revoltë. Në këtë periudhë në rrugë po ndodhnin shumë krime dhe hakmarrje. Policia po vriste të rinj të pafajshëm në lagjet e varfra (*favelas*). Nga ata tjetër, edhe policët po vriteshin rrugëve të Rios. Një gazetar që na kishte intervistuar në burg, qe vrarë pasi kishte shkruar rreth kushteve në burg. Një i burgosur tjetër amerikan, një djalë nga Uashington D.C., ishte qëlluar dhe vrarë gjatë trazirave në "Ari Franko". Unë nuk kisha lidhje me këtë histori, por ata u përpoqën të ma hidhnin mua fajin. Kur mbërrita në "Bangu", po më prisnin me padurim.

Alite u "mirëprit" nga vetë drejtori i burgut dhe disa gardianë, të cilët e zhveshën lakuriq dhe e rrahën barbarisht. Më pas e futën në një birucë të izoluar ku e mbajtën për disa ditë. Për fat, Santana dhe Komanda e Kuqe kishin influencë në "Bangu" dhe brenda dyzet e tetë orësh një gardian futi brenda një celular. U bënë disa telefonata dhe u paguan ryshfete. Për habinë e drejtorit, erdhi një urdhër nga lart për ta transferuar "gringon" në "Kampo Grande", një burg i sigurisë së ulët në Mato Groso do Sul, në skajin jugperëndimor të Brazilit, në kufi me Paraguain. "Kampo Grande" ishte si Allenudi, por me klimë më të mirë. Pjesa më e madhe e të burgosurve ishin të pasur dhe kishin lidhje politike. Sigurisht që mbetej burg, por aty kishte më pak mizori dhe nuk vinte erë e keqe. Drejtori i burgut mbeti i kënaqur, pasi Alite i mbushi xhepin me para.

- Marko mbante pjesën më të madhe të pagesave, - tregon Alite për shokun e tij që vepronte nga jashtë. – Zhvendosja në "Kampo Grande" kushtoi dyzet mijë dollarë. Paguam dhjetë mijë dollarë për një qeli private në katin e tretë dhe dhjetë mijë të tjera për të hapur një vrimë në mur për instalimin e kondicionerit.

Alite pagoi gjithashtu dhjetë mijë dollarë për një "vizitë bash-këshortore" me të dashurën e tij, Rozën.

- Nuk ishte një vend i keq, por nuk kisha ndër mend të qëndroja gjatë, - tregon ai. – Kondicioneri u instalua sepse doja një vrimë në mur, po planifikoja arratisjen. Kisha menduar që fillimisht të shkoja në Paraguai dhe më pas në Venezuelë. Gjithçka varej nga Marko dhe paratë që mbante ai.

Por, me sa duket, Marko vendosi se miqësia nuk ishte aq e vlefshme sa paratë. Pasi e ndihmoi Aliten të vendosej në "Kampo Grande", ai u zhduk duke marrë pjesën e mbetur të parave.

- Nuk mund t'i besoja njeriu tjetër, - thotë ai. – Nuk doja ta përzieja Rozën në këtë mesele. Marko mbeti besnik pothuajse deri në fund. Por, kur u vendos ekstradimi për në SHBA, duhet të ketë menduar se kishte marrë fund gjithçka. Mua do të më kthenin në SHBA, ndërsa ai do të mbushte xhepat me paratë e mia.

Përpara se Alite të bënte përpjekjen e parë për t'u arratisur nga "Kampo Grande", gjykata e Brazilit miratoi kërkesën për ekstradim nga Departamenti i Drejtësisë së SHBA-ve. Më 24 dhjetor 2006, Xhon Alite i hipi avionit për në Tampa, ku do të përballej me akuza të rënda. Me po këto akuza Roni Trukion e kishin dënuar me burgim të përjetshëm.

Udhëtimi për në Tampa u bë me avion privat, që mund të ishte në shërbim të Interpolit ose Departamentit të Drejtësisë. Sapo mbërriti në Florida, e informuan se zyra e atjeshme e prokurorit ishte përgatitur të fillonte gjyqin. Parashikohej burgim i përjetshëm ose dënim me vdekje.

Alite, në një prej debateve të shumta me avokatin e rekrutuar nga familja, ishte tepër i acaruar nga mënyra se si po vepronte prokuroria. I kishte thënë avokatit që të negocionte një marrëveshje me prokurorët e Nju Jorkut. Kishte vendosur të vetëdeklarohej fajtor dhe të pranonte një dënim prej njëzet e dy vjetësh. Por nuk kishte ndër mend të bashkëpunonte.

Referuar informacioneve që i kishte përcjellë avokati brazilian, Alite mendonte se mund të dënohej deri me tridhjetë vjet burg. Ky

ishte dënimi maksimal për akuzat kundër tij sipas legjislacionit brazilian. Sipas avokatit brazilian, nëse Brazili pranonte ekstradimin e tij, gjë që tani kishte ndodhur, ai mund të merrte dënimin maksimal. Për këtë arsye, mendonte se, nëse bëhej fjalë për njëzet e dy vjet, ia vlente të negociohej. Por tani thotë se nuk beson se avokati i tij e njihte në shkallën e duhur legjislacionin amerikan dhe nuk ishte i interesuar që ai të ekstradohej.

Gjatë javëve në vijim, ndërsa e transferonin nga një qendër paraburgimi në një tjetër, duke i rënë kryq e tërthor shtetit të Floridës, Alite arriti të kuptonte se "të gjithë donin t'ia fusnin". Për më tepër, shpejt kuptoi situatën në të cilën gjendej, dhe vuri re se prokurorët e Tampës dhe Nju Jorkut kishin mosmarrëveshje mes tyre. Ziheshin se kush kishte të drejtat për të menaxhuar çështjen e Alites.

I dukej sikur po zhvillohej një ndeshje mes krimit të organizuar dhe organit ligjzbatues të çorganizuar. Kjo ishte një arsye më tepër, beson ai, që Xhunior Goti ia kishte hedhur paq. Çështja e tij, sipas Alites, duhej të menaxhohej nga prokurorët e Nju Jorkut, jo ata të Tampës. I thanë se prokuroria e Tampës po shkelte një marrëveshje që lejonte prokurorinë e Nju Jorkut të merrej me këtë çështje nëse Alite ekstradohej.

Përplasja mes dy juridiksioneve do të vazhdonte përgjatë dy vjetëve në vijim.

Pak kohë pasi u kthye në Amerikë, Alite filloi të njihej me dokumentet e çështjes dhe shumë shpejt kuptoi se dhjetëra bashkëpunëtorë ishin bërë dëshmitarë të prokurorisë. Vite më vonë do të hartonte një listë të atyre që kishin bashkëpunuar me autoritetet federale, duke dhënë dëshmi kundër tij. Kishte renditur pesëdhjetë e tre emra në dy faqe të shkruara me shkrim dore.

Shpesh pyeste veten se çfarë po bënte dhe si duhej të vepronte. Ndërkohë, autoritetet e Tampës përpiqeshin ta mbanin në një gjendje të çekuilibruar.

- Më shpërngulnin shpesh, - tregon Alite, - duke më bërë "terapinë

e motorit me naftë" (një shprehje e përdorur për të përshkruar një teknikë, sipas së cilës një i burgosur lëvizet nga një vendndodhje në një tjetër, zakonisht për ta mbajtur në gjendje të tensionuar, të turbulluar dhe të ankthshme; në këtë rast, për transport përdoret autobusi me motor nafte). Më lëviznin një herë në tre ditë. Nuk më linin të përqendrohesha. Nuk kisha asgjë për të lexuar. Nuk mund të merrja vesh se ç'po ndodhte.

Pas një muaji, kuptohet gjatë këtij "trajtimi", atë e çuan në një qendër paraburgimi në Hillsborou. Në qeli me të ishte edhe kreu i Dishepujve, një bandë kriminale e Çikagos.

- Ishte djalë i zgjuar dhe shumë i artikuluar, - tregon Alite. – Më tha se nuk kisha kuptuar asgjë se çfarë po ndodhte në të vërtetë.

Gangsteri nga Çikago kishte dëgjuar për Aliten dhe e njihte disi historinë e tij. Në burgjet e Floridës ishte përhapur lajmi për kthimin e Alites, ndaj njerëzit qenë interesuar se kush ishte dhe çfarë kishte bërë.

- Ti mor vëlla ke mbetur gjallë vetëm sepse je treguar i zgjuar dhe ke parashikuar gjithmonë veprimet e njerëzve me të cilët ke bashkëpunuar. Me fjalë të tjera ke qenë gjithmonë nja dhjetë hapa përpara tyre, - i tha ai Alites. – Por loja ka ndryshuar. Të gjithë të kanë braktisur. Ata do të qeshin me ty, pasi të të mbyllin në burg për gjithë jetën. Bën mirë të tregohesh i mprehtë e ta kuptosh situatën.

Të nesërmen, tregon Alite, i telefonoi avokates së tij të re, Karolain Teshe, dhe i tha që të bënte një marrëveshje. Tani ishte i gatshëm për të folur. Teshe, që më vonë u caktua gjyqtare, e nisi këtë proces në mënyrën e duhur. Pasi mori detyrën e re, atë e zëvendësoi Timoti Fitzxherald, një tjetër avokat mbrojtës nga Tampa.

- Të dy u treguan shumë të mirë me mua, - thotë Alite për Teshen dhe Fitzxheraldin. – U jam shumë mirënjohës.

Për herë të parë, Alite u takua me autoritetet federale në mars 2007. Do të pasonin edhe dhjetëra takime të tjera. Kjo ishte seanca e parë, në të cilën ai me avokaten parashtruan atë çka do të rrëfente nga banka e dëshmitarit. Ishte një histori e plotë që detajonte çdo krim që kishte

kryer për familjen kriminale Gambino, duke filluar nga viti 1983. "Pikat më të nxehta" ishin trafiku i drogës dhe vrasjet e Xhorxh Grosos dhe Xhon Gebertit.

Takimet vazhduan ndërsa Alite u vendos në një objekt të sigurisë së dëshmitarëve. E merrnin rregullisht për të marrë pjesë në këto takime, ku pyetej nga prokurorë të Tampës dhe të Nju Jorkut. Aleanca ndërmjet dy juridiksioneve dukej e brishtë – në rastin më të mirë. Disa herë, thotë Alite, u shprehën haptazi armiqësitë. Në një nga këto takime, një agjent i FBI-së nga Nju Jorku për pak sa nuk u përlesh me një agjent nga Tampa.

- Duhej t'i ndanin, ndryshe do të kishte plasur sherri, - thotë Alite.

Herë të tjera, ekipi nga Nju Jorku qëndronte në një dhomë, dhe ekipi nga Tampa në një tjetër. Pyetjet vinin nga të dyja dhomat, dhe ai duhej të përgjigjej. Alite e pranon haptas se ndihej më rehat me grupin nga Nju Jorku. E dinte se do të kishte mundësi më të mirë për një dënim sa më të drejtë nëse çështja zhvendosej në Nju Jork. Por nuk ishte e thënë.

Alite u vetëdeklarua fajtor në një gjykatë federale në Tampa, më 16 janar 2008. Dënimi i mundshëm ishte burgim i përjetshëm. Në vendimin për ta dënuar duhej të merrej në konsideratë bashkëpunimi i tij, deklaruan autoritetet federale përpara gjyqtarit, por nuk u premtua asgjë.

Më 24 korrik 2008 u ngrit një akuzë kundër Xhunior Gotit për gjobëvënie, grabitje, trafik droge dhe vrasje. Ai u identifikua si kreu i familjes kriminale Gambino. Sipas aktakuzës, në kohë të ndryshme, Goti ishte pjesë e një "paneli drejtues" që administronte organizatën pasi babai i tij u dënua, dhe ishte bosi "de facto" i familjes kriminale.

Goti u arrestua më 5 gusht 2008, dhe e sollën në Tampa, ku u akuzua dhe u mbajt në burg pa të drejtën e lirimit me kusht. Ndryshe nga Alite, çështja e tij kaloi në fund në Nju Jork, ku disa gangsterë të tjerë, përfshirë Çarls Karnelian, qenë akuzuar – në një çështje të ndryshme nga ajo e Gotit – për veprimtari kriminale, bazuar në informacionet e ofruara nga Alite.

Në çështjen e Karnelias, të gjithë e pranuan fajësinë – përveç vetë Çarls Karnelias. Vetëm ai dhe Xhunior Goti vendosën t'u bënin ballë prokurorëve dhe dëshmitarit të tyre – tashmë të famshëm – në një gjykatë federale në Bruklin. Proceset gjyqësore filluan në vitin 2009.

Alite e pranon se ishte "pak nervoz" kur fillimisht dëshmoi kundër Karnelias, por "mezi priste" gjyqin e Gotit. Karnelia u dënua me burgim të përjetshëm. Në retrospektivë, kjo ishte vetëm faza e nxehjes përpara një ndeshjeje të madhe.

E kjo ndeshje e madhe do të zhvillohej ndërmjet Alites dhe Xhunior Gotit.

KAPITULLI 20

Gjykimi, që filloi me përzgjedhjen e jurisë më 14 shtator 2009, ishte pjesërisht një proces penal, pjesërisht një spektakël si ata të Xheri Springerit. Ishte një ngjarje që u vu në qendër të vëmendjes së medieve.

Skena ishte Gjykata Federale e Manhatanit. Dirigjent ishte gjyqtari i distriktit, Kevin Kastel. Organi i akuzës përbëhej nga Eli Honig dhe Stivën Kuok – nga distrikti i Nju Jorkut, Xhei Trezevant – nga distrikti i Tampës, dhe agjenti i FBI-së, Ted Oto, i cili përfaqësonte zyrën e Nju Jorkut dhe ishte me të drejtë hetuesi kryesor i çështjes, pavarësisht se një gjë e tillë i kishte hidhëruar homologët e tij të FBI-së në Florida.

Organi i mbrojtjes kryesohej nga Çarls Karnesi, i cili kishte si asistent Xhon Meringolon.

Pasi u zgjodh një panel anonim jurie, deklaratat e hapjes nga akuza dhe mbrojtja u bënë më 21 shtator. Pas tetë ditësh, pas deponimeve nga dëshmitarë të prokurorisë dhe nga disa bashkëpunëtorë të tjerë ish-pjesëtarë të rrjetit kriminal, i erdhi radha Alites të ulej në bankën e dëshmitarit. U shfaq në gjykatë veshur me atlete dhe uniformë burgu ngjyrë gri. Donte të dilte me veshjen karakteristike të rrugës - këmishë dhe pantallona të gjera, ndoshta një xhuboks sportiv ose pulovër – por prokurorët i thanë se nuk u pëlqente ideja e tij. Ata donin të përcillnin te juria mesazhin se Alite ishte një i burgosur që mbahej në një qendër paraburgimi dhe se nuk po favorizohej për shkak të bashkëpunimit të tij.

Alite është i mendimit se anëtarët e jurisë krijuan tjetër përshtypje.

- Ata mendonin se unë isha kafshë, - thotë ai.

Ky ishte vetëm një nga rastet e shumta të mospajtimit me qëndrimin e autoriteteve. Ndonjëherë, gjatë seancave informuese paragjyqësore, ai edhe mund të bërtiste e të ulërinte. Herë të tjera, rrotullonte sytë i acaruar ose tundte kokën me tërbim. Nga perspektiva e Alites, prokurorët e kishin të vështirë të shkëputeshin nga versionet e ngjarjeve të ofruara më parë nga dëshmitarë të tjerë. Në fakt, thotë se, duke parë kokëfortësinë e tyre, atij i duhej ta "përshtaste" historinë e tij me të tyren me qëllim që ajo çka do t'i ofrohej jurisë të ishte sa më e besueshme. Si rezultat, beson Alite, e vërteta ndonjëherë humbiste gjatë rrëfimit. Në këtë rast, ai donte vetëm të dëshmonte, kështu që i pranoi argumentet e tyre se uniforma e burgut ishte veshja e duhur për këtë eveniment.

Nga ana tjetër, Xhuniori u shfaq në gjykatë çdo ditë i veshur spic – sigurisht për të lënë mbresa të mira te juria. Në të shumtën e ditëve vinte i veshur me kostum, këmishë dhe kravatë. Herë të tjera shfaqej me xhaketë sportive, këmishë, kravatë dhe pantallona të gjera. Syzet elegante ia shtonin dozën e seriozitetit. Dukej pothuajse si profesor universiteti. E gjitha kjo ishte pjesë e skenarit për të mashtruar jurinë, duke nënkuptuar se nuk ishte më gangster, se ishte shkëputur nga mafia që në vitin 1999, dhe se, ndonëse kishte bërë ca gjëra të këqija, e kishte shlyer fajin me 77 muaj burg. Donte të krijonte idenë se ishte ndarë njëherë e mirë nga babai i tij dhe se nuk bënte më pjesë në organizatën Gambino. Avokati i tij do të vinte në dukje se figura e Xhuniorit ishte shndërruar në rrufepritëse mbi të cilën lëshoheshin vetëtima si nga prokurorët federalë që kërkonin të binin në sy e të bënin karrierë, ashtu edhe nga bashkëpunëtorë të drejtësisë që e konsideronin dëshminë kundër Gotit si një mënyrë për t'i shpëtuar burgut.

Karnesi e theksoi këtë tezë në një deklaratë hapëse të shkurtër por thumbuese, kur përshkroi ndarjen e klientit të tij me *Cosa Nostra-n*.

- Në moshë të re ai e kishte idhull të atin. Karizma dhe pushteti e

tunduan, - tha Karnesi. – Në mesin e viteve '90, filloi të mos joshej më nga ajo lloj jete sepse po bëhej burrë dhe po kuptonte se ç'ndodhte në të vërtetë. Prandaj, edhe pse ishte në krye të asaj organizate, donte të shkëputej nga ajo jetë.

- Pse? – pyeti avokati në mënyrë retorike. – Sepse e kuptoi se bënte pjesë në një organizatë ku gjithçka bazohej te tradhtia e pabesia. Ishte një organizatë ku konsiderohej normale që shoku yt më i mirë të të dilte kundër. Ishte një organizatë ku nuk ekzistonte besnikëria e vërtetë. Kështu pra, Xhon A. Goti, - shtoi avokati mbrojtës, - më në fund e kuptoi se ajo jetë nuk bënte për të dhe vendosi të mos ishte më pjesë e saj.

Përshkrimi i Karnesit për mafien mund të ketë qenë e vetmja gjë, për të cilën Alite pajtohej me avokatin. Sigurisht që mbrojtja do ta portretizonte Aliten dhe thuajse dhjetë dëshmitarë të tjerë bashkëpunues si njerëz të pabesë. Veçanërisht Alite i përshtatej përshkrimit si "shoku i ngushtë" që i del kundër Xhunior Gotit, sipas versionit të avokatit.

Prej aty ku qe ulur, Alite mendonte se ky ishte një shembull tjetër se si Xhunior Goti i përdorte faktet në avantazhin e tij. Mafia, sidomos organizata Gambino, ishte "nepërka" e përshkruar nga Karnesi. Por ishte bërë e tillë për shkak të Xhuniorit, babait dhe xhaxhallarëve të tij. Ata kishin fituar miliona si rezultat i veprimtarive kriminale. Xhuniori jetonte ende me ato para dhe kishte pozicionin e kreut të mafies. Kështu besonte Alite. Të bindje jurinë ishte çelësi i suksesit.

Karnesi argumentoi në këtë mënyrë pasi Honigu e kishte fshikulluar Gotin në fjalën e tij hyrëse. Prokurori federal shpjegoi tri akuzat dhe shpalosi detaje të shumta në lidhje me vrasjen e Deni Silvës dhe kthimin e Gotit në skenën e krimit për t'u tallur me personin e gjakosur që po jepte shpirt. Edhe pse vrasja e Deni Silvës në barin "Dhelpra e argjendtë" nuk ishte një akuzë specifike, ajo u përfshi si një nga veprat kriminale sipas RICO-s (ligj kundër veprimtarisë së organizatave kriminale). Trafiku i drogës, bastet sportive, zhvatjet dhe vrasjet e Luis DiBonos, Xhorxh Grosos dhe Brus Goterapit ishin gjithashtu pjesë e kësaj akuze gjithëpërfshirëse. Dy akuzat e tjera përqendroheshin

specifikisht në vrasjet e Grosos dhe Goterapit, që lidheshin me tregtinë e drogës. Të dyja këto vrasje qenë kryer me urdhër të Xhunior Gotit. Honigu e përshkroi Gotin si "një kriminel të lig dhe të dhunshëm", i cili kishte arritur madje të vihej në krye të familjes kriminale Gambino.

Honigu foli gjithashtu për dëshmitarët, përfshirë Aliten, i cili do të dëshmonte si bashkëpunëtor i prokurorisë. Këta kriminelë kishin qenë pjesë të organizatës së Gotëve, u tha Honigu. Problemi me dëshmitarët, iu drejtua ai anëtarëve të jurisë, ishte besueshmëria.

- Po jua them troç që në fillim, - tha prokurori. – Për këta dëshmitarë do të dëgjoni gjëra që nuk do t'ju pëlqejnë. Sigurisht që janë gjëra që nuk duhet t'i pëlqeni. Ata janë kriminelë. Të mos harrojmë se për këtë arsye i pandehuri i mbante rreth vetes. Nuk do t'ju duhet të vendosni nëse këta dëshmitarë bashkëpunues janë të pëlqyeshëm, apo jo, do t'ju duhet të vendosni nëse këta dëshmitarë bashkëpunues janë të besueshëm, apo jo.

Seanca e hapjes përgatiti terrenin për atë që do të pasonte, të paktën për atë që do të pasonte në sallën e gjyqit. Por ky gjyq zhvillohej edhe në një "sallë" tjetër, atë të botës mediatike. Tituj pompozë gazetash trumbetonin rreth dëshmisë më sensacionale të dhënë deri atëherë. Ndërkohë, spektatorët dhe pjesëtarët e familjes komentonin vend e pa vend.

Alite kaloi shtatë ditë në bankën e dëshmitarit. Fillimisht tregoi historinë e tij, teksa u mor në pyetje nga Trezevanti, prokurori nga Tampa, përfshirja e të cilit në gjyq ishte pjesë e kompromisit ndërmjet dy juridiksioneve ndërluftuese. Gjithkush donte të binte në sy sa më shumë. Përfshirjen e konsideronin hisen e tyre të lavdisë. Trezevanti e pyeti Aliten gjatë pjesës më të madhe të pesë ditëve. Pastaj, Alite, për dy ditë, u përball me kurthet e Karnesit, avokatit mbrojtës të Xhuniorit.

Nëna e Xhuniorit, Viktoria, ishte e pranishme rregullisht në sallën e gjyqit. Pjesëtarë të tjerë të familjes, përfshirë motrën e tij, Vikin, ishin spektatorë të shpeshtë.

Pasi Alite pohoi se kishte pasur "ndjenja" për Vikin dhe tha se ajo kishte ndier të njëjtën gjë për të, Viki deklaroi përpara gazetarëve se "përçmimi është e vetmja ndjenjë që kam pasur për Xhon Aliten".

Alite ende vazhdon të ngulë këmbë se ka pasur lidhje me Vikin, edhe pse është një çështje e sikletshme. Thekson se të dy e dinë mirë se ç'ka ndodhur dhe se nuk ka rëndësi se ç'thonë apo ç'mendojnë të tjerët. Thotë se nuk donte të përshkruante me hollësi skenarin e marrëdhënies së tyre, por Viki e mohon kategorikisht lidhjen me Aliten.

Viki Goti ishte qartësisht e mërzitur nga dëshmia e Alites dhe i mohoi publikisht pretendimet e tij. Por edhe ajo po përfitonte publicitet pasi ishte në qendër të vëmendjes së medieve. Biografia e saj "Familja ime" u botua më 29 shtator 2009, dhe shitej në të gjitha libraritë e qytetit, ndërkohë që shtypi ziente nga titujt bombastikë në lidhje me gjyqin e vëllait të saj.

Historitë e Alites për policë të korruptuar sollën reagime të ashpra që përpara se të ulej në bankën e dëshmitarit. Pretendimet e tij ishin pjesë e një raporti të FBI-së, që nuk dihet se si, por ra në dorën e gazetarëve përpara fillimit të gjyqit. Ndër të tjera, Alite thoshte se dy oficerë të njohur policie, Xho Kafi dhe Bo Dietli, në periudha të ndryshme, u kishin ofruar Xhon Gotit dhe anëtarëve të tjerë të bandës së tij të dhëna mbi operacione policore. Që të dy policët e njohur në botën mediatike, tashmë në pension, i mohuan këto akuza. Kafi, që konsiderohej si një nga policët më të spikatur në luftën kundër krimit të organizuar, i quajti "gjepura" historitë e Alites. Dietli tha se Alite ishte një "gënjeshtar i ndyrë" dhe "frikacak", dhe shtoi se do ta denonconte.

Me sa dukej, çdo ditë kishte një zbulim të ri që shoqërohej nga artikuj në faqet e para të gazetave. Kur Alite dëshmoi për gjithë ato para që kishin fituar ai me Xhuniorin dhe për mënyrën e jetesës që u mundësonin këto të ardhura, gazeta "New York Post" doli me titullin: "GANGSTERI QË MUND TË PAGUANTE PËR GJITHÇKA". Artikulli përshkruante me detaje pretendimin e Alites se për organiza-

tën Gambino ai kishte fituar nga pesëdhjetë milionë deri në shtatëdhjetë e pesë milionë dollarë; se rreth dhjetë milionë dollarë i kishte fituar për vete dhe gjashtë apo shtatë milionë për Gotin. Me këto para, thoshte Alite, ai mund të blinte makina të bukura, kostume të shtrenjta "Brioni", këpucë "Bruno Magli" dhe orë "Roleks".

Gazeta "London Observer" shqyrtoi të dhënat e Alites në një artikull me një nëntitull sqarues: "AMERIKËN E KA KAPLUAR HISTORIA E SOPRANOVE TË VËRTETË ME VRASJE BRUTALE DHE STANDARDE TË LARTA JETESE." Më poshtë artikulli e përshkruante këtë çështje si "gjyqi që do t'u japë fund të gjithë gjyqeve kundër mafies".

Alite e dinte se çështja po shkaktonte shumë bujë, por u përpoq të qëndronte i fokusuar. Nuk e vriste shumë mendjen për titujt e gazetave. Për të kishte rëndësi se çfarë mendonte juria. E konsideronte denoncimin e tij si një mundësi për të demaskuar publikisht Xhunior Gotin si burracak dhe shpirtlig. Kishte në dorë fatin për t'i treguar botës se Gotët ishin veçse një mit. Dhe, për ta bërë këtë, atij i duhej të bindte jurinë se po tregonte të vërtetën.

Qasja e tij ishte e thjeshtë dhe e drejtpërdrejtë. Sa herë i bënin një pyetje, thotë ai, përgjigjej ndershmërisht. Asnjëherë nuk u përpoq të fshihte ndonjë detaj apo ta zbukuronte historinë. Dhe shpesh ai pranoi më shumë gjëra sesa i kishin kërkuar kur e kishin pyetur.

Me një pyetje të drejtpërdrejtë, prokurori federal donte të dinte se sa njerëz kishte qëlluar Alite.

- Unë personalisht? – u përgjigj Alite. – Kam qëlluar rreth tridhjetë e pesë veta. Jam përshirë në ndoshta dyzet e pesë vrasje. Në dhjetë prej tyre kam qëlluar vetë.

Kur e pyetën nëse në marrëveshjen për pranimin e fajësisë i kishte rrëfyer të gjitha krimet, ai u përgjigj:

- Është e pamundur. Nuk mund t'i kujtoj të gjitha.

Shpesh u përgjigj me batuta dhe ironi. Shpresonte të demonstronte përpara jurisë anën e tij njerëzore. Në ditën e tij të dytë në bankën e

dëshmitarit, e pyetën për paratë që fitonte nga tregtia e drogës dhe për pushimet që ai me Gebertin kishin kaluar në Porto Riko në vitet '80. Geberti i kishte paguar të gjitha shpenzimet. Kur e pyetën nëse Geberti fitonte aq shumë para sa për të paguar të gjithë udhëtimin, ai u përgjigj:

- Ai fitonte aq shumë para sa mund të sponsorizonte pushimet në Porto Riko për të gjithë të pranishmit në këtë sallë.

Në një moment tjetër, kur e pyetën për Klaudian, gruan me të cilën kishte jetuar për njëzet e pesë vjet dhe me të cilën kishte dy djem, ai e korrigjoi prokurorin duke thënë se ajo ishte "bashkëshortja" e tij, ndonëse nuk qenë martuar.

Pastaj ngriti supet dhe vështroi nga juria.

- Do të bëj mirë t'i them gjithmonë bashkëshorte, ndryshe do t'i hap vetes telashe, - tha ai gjoja me ndrojtje.

Gjatë dëshmisë, Alite iu referua herë pas here hipokrizisë që e karakterizonte organizatën e Gotëve, kryesisht në lidhje me rregullat e lidershipit që zbatoheshin vetëm atëherë kur donin Gotët dhe vetëm atëherë kur këto rregulla nuk i cenonin për të fituar sa më shumë para.

- Ishte një jetë plot tradhti e pabesi, - tha ai, pa ditur që po i bënte jehonë deklaratës hapëse të Karnesit. – Xhon Goti dhe familja e tij ma mësuan këtë lloj jete.

Marrja në pyetje nga Karnesi shkaktoi disa herë gjullurdi në sallë. Avokati mbrojtës, që në fund do t'i thoshte jurisë se Alite ishte njeriu që e kishte "zbukuruar" këtë çështje, kaloi plot dy ditë duke e diskredituar dëshmitarin kryesor. Ai u mor me të kaluarën kriminale të Alites, duke lënë të kuptohej se historia e tij ishte më e keqe nga ç'ishte treguar aty. Alite tha se nuk po përpiqej të fshihte asgjë, por e kishte të pamundur të tregonte gjithçka që kishte bërë.

- Kam kryer krime çdo ditë të jetës sime përgjatë njëzet e pesë vjetëve, - tha ai, - por nuk mbaja shënime.

Ndërsa pranoi shumicën e krimeve që Karnesi i shtoi listës së gjatë të prokurorisë, ai e kundërshtoi prerazi avokatin mbrojtës kur ky i fun-

dit donte ta fajësonte për vrasjen e një gruaje në një motel, pasi kishin kryer marrëdhënie seksuale.

- Atë e vrau Vini Goti, - iu drejtua ai jurisë. - Të gjithë e dinin këtë gjë.

Më pas vazhdoi të shpjegonte rrjedhën e ngjarjeve të kësaj vrasjeje, ashtu siç ia kishte treguar një bashkëpunëtor i Vini Gotit dhe më vonë vetë Xhunior Goti.

Alite e nuhati manovrën e avokatit për ta përfshirë në çështjen e pazgjidhur të vrasjes në motel. Ishte një përpjekje e dëshpëruar e Karnesit për të minuar më tej besueshmërinë e Alites përpara jurisë. Nuk kishte asnjë provë që e lidhte atë me krimin në motel.

- Të gjithë e dinin se atë grua e vrau Vini Goti, - përsëriti Alite.

Ndërsa anëtarët e jurisë kishin dalë nga salla për një pushim të shkurtër dhe Alite po ngrihej nga banka e dëshmitarit, ai thotë se Xhuniori u ngërdhesh dhe shqiptoi fjalët "Ne do të të vrasim".

Alite, i rrethuar nga dy mareshalë federalë, ia ktheu i acaruar:

- Ej, ti, ke gjë për të më thënë?

Paskëtaj, Goti filloi të shante si i tërbuar.

- Ti je një qen, ja çfarë je! – ulëriti ai, sipas dëshmive të gazetave të së nesërmes. – Ti je një qen! Mos jam unë ai që vret vajza të vogla, more pederast? Maskara i dreqit! Kështu ke qenë gjithmonë. Mos vras gjë unë vajza të vogla në motele?

Mareshalët e nxorën Aliten nga salla. Përpara se të hynte juria dhe të rifillonte gjyqi, Goti mori paralajmërim nga gjyqtari për shkak se shpërtheu në atë mënyrë. Ai kërkoi falje. Më vonë, Alite thotë se u gëzua që gjyqtari e pa se kush ishte Xhunior Goti i vërtetë dhe do të donte që edhe juria ta kishte parë kur kërceu përpjetë si i xhindosur.

Shpërthimi i Xhuniorit nuk kishte rëndësi. Kush ishte "vajza e vogël" për të cilën bërtiste Goti? Dihet që vrasja në motel ishte një krim i tmerrshëm, por viktima ishte një vajzë te të njëzetat. Të dy, Goti dhe Alite, e dinin këtë gjë.

Një ditë pas shpërthimit të Gotit, gazeta "Daily News" doli me ti-

tullin: "KAOS NË SALLËN E GJYQIT; XHUNIOR GOTI SHAN RENEGATIN E MAFIES GJATË PUSHIMIT MES SEANCAVE." Ky incident ndodhi ditën e shtatë të dëshmisë së Alites, dhe gazetarët Elison Gendar dhe Leri MekShein e hapën artikullin me frazën klasike "Dhe në ditën e shtatë ai e humbi toruan". Më pas, ata detajonin debatin mes Xhunior Gotit dhe akuzuesit të tij.

Viktoria Goti, nëna e Xhuniorit, i doli në ndihmë të birit dhe u përpoq të theksonte tezën e mbrojtjes se Alite e kishte mbytur atë grua në dhomën e motelit, dhe jo kunati i saj. Në stilin karakteristik të Gotëve, ajo nuk i dha rëndësi kërcënimit që kishte bërë i biri dhe u fokusua tek akuzuesi i tij.

"Alite është gënjeshtar patologjik," citohet të ketë thënë ajo të nesërmen për gazetën "New York Post", "një mi i kapur në kurthin proverbial, i ngatërruar mes gënjeshtrave të veta. Prandaj e sulmoi tim bir në atë mënyrë."

As nuk e çonte ndër mend se djali i saj e provokoi vetë incidentin. Rregullat e Gotëve vazhdonin të zbatoheshin edhe gjatë këtij gjyqi.

- Mendoj se Xhuniori ishte tepër i dëshpëruar, - tregon Alite disa vjet më vonë kur kujton incidentin. – Unë u përpoqa të mblidhja veten pasi e shamë njëri-tjetrin, por ai e humbi fare. Për mua, ky është një shembull tjetër që tregon se çfarë frikacaku ka qenë gjithmonë Xhunior Goti. Mendonte se e kishte të humbur gjyqin dhe i jepte gojës pa ditur se ç'thoshte. Çdokush që na njeh të dyve, e di mirë se, nëse në atë dhomë do të gjendeshim vetëm ne të dy, as nuk do ta çonte ndër mend të sillej në atë mënyrë. Ai më ka pasur gjithmonë frikë. Por e dinte se nuk isha aq budalla sa të reagoja, kështu që bëri të fortin. Të nesërmen apo të pasnesërmen, nuk e mbaj mend ditën, gjyqi filloi pak me vonesë sepse me sa duket Xhuniori nuk donte të dilte nga qelia. Ishte i dëshpëruar dhe i frikësuar.

Nga të gjitha gënjeshtrat dhe hipotezat që përdori mbrojtja për ta diskreditуar, shpjegon Alite, implikimi në vrasjen e gruas në motel vazhdon ta shqetësojë.

- E njoh vëllanë e së ndjerës, - thotë ai. - Ai e di mirë se çfarë ndodhi. Të gjithë e dinë.

Pas ca kohësh, duke i shpjeguar terapistes së tij ngjarjen në fjalë, Alite parashtroi perspektivën e tij në lidhje me këtë histori të dhunshme kriminale. Gjithkush që është vrarë prej tij, tregon Alite, bënte pjesë në botën e krimit. Gjithkush që përfshihej në veprimtari kriminale, duhej t'i parashikonte pasojat. Por Alite thotë se asnjëherë nuk ka vrarë "asnjë person të pafajshëm" dhe asnjëherë një grua. Drejtësia e rrugës, shpjegon ai, duhej të lante hesapet me Vini Gotin kur organet ligjzbatuese nuk vepruan.

- Ai duhej vrarë për atë krim që bëri, - thotë Alite. – Nuk e eliminuan vetëm sepse i përkiste familjes Goti.

Alite e përfundoi paraqitjen e tij në gjyq më 8 tetor. Gjyqi do të vazhdonte edhe për një muaj e gjysmë. Kevin MekMahoni, Piter Zukaro, Xho O'Keini, i riu Pit Goti, dhe Tim Donovani qenë ndër dëshmitarët e thirrur nga mbrojtja. Të gjithë u përdorën për të hedhur poshtë dëshminë e Alites dhe për të t'i dhënë të drejtë mbrojtjes në lidhje me disa ngjarje të treguara prej tij. Ishte një manovër tjetër për të minuar besueshmërinë e Alites. Një shembull, Alite kishte dëshmuar se Goti kishte qëlluar MekMahonin gjatë një debati të ashpër. MekMahoni e pranoi se e kishin qëlluar, por tha se Xhuniori kishte shtënë aksidentalisht.

Xho O'Keini pohoi se e kishte qëlluar ai nipin e Çiro Perones gjatë sherrit në klubin "Arena", dhe jo Xhuniori; se Xhini Fosterin e kishte rrahur Alite, por jo me urdhër të Xhuniorit; dhe se Xhuniori "respektohej" në lagje dhe "urrente" të gjithë ata që shisnin drogë.

Kur iu bënë pyetje të drejtpërdrejta nga prokurori, O'Keini, që ishte dënuar me burgim të përjetshëm për vrasje, pranoi se kishte qenë pjesë e komplotit për të vrarë Aliten, me urdhër të Vito Guxos. Piter Goti, vëllai i vogël i Xhuniorit, e mohoi historinë e Xhoni Kasasantos. Gjatë marrjes në pyetje të drejtpërdrejta nga prokurori, ai pranoi se, kur vizitoi të vëllanë në burg, Xhuniori qe mburrur se kishte rrahur Xhodi Albanezen dhe të dashurin e saj. Sidoqoftë, Piter Goti dëshmoi

se nuk dinte asgjë në lidhje me rrahjen brutale nga Alite të të dashurit të Xhodi Albanezes në bodrum, dhe Donovani, ashtu siç kishte bërë në Tampa, përshkroi se si Alite dhe të tjerë e kishin detyruar forcërisht të hiqte dorë nga biznesi i tij. Vetëm se këtë herë ai po dëshmonte në krah të mbrojtjes, jo të prokurorisë.

Fokusi i provave dhe dëshmisë ishte nëse Goti ishte shkëputur nga mafia.

Juria dëgjoi gjithashtu kaseta të regjistruara pas përgjimeve në Rei Bruk në vitet 2003 dhe 2004, në të cilat, deklaruan prokurorët, Goti ankohet se xhaxhai i tij Piti dhe të tjerë kishin marrë drejtimin e familjes kriminale dhe se e kishin ulur në pozitë, në rangun e kapos. Në një regjistrim ai premtonte se do t'ua përplaste kokat sapo të dilte nga burgu.

Pyetjet që u lindnin anëtarëve të jurisë ishin të qarta: nëse Xhunior Goti ishte shkëputur vërtet nga mafia që në vitin 1999, atëherë përse shqetësohej se e kishin ulur në pozitë në vitin 2003? Nëse nuk bënte më pjesë në organizatë, si ishte e mundur që ai kishte rangun e kapos?

Mbrojta e kundërshtoi versionin e ofruar nga këto kaseta me faktin se Xhuniori, në takimin me të atin në burgun e Marionit, ishte regjistruar duke thënë se donte të mos ishte pjesë e organizatës mafioze. Mbrojtja ofroi gjithashtu pjesë të një dokumenti qeveritar, memorandumi 302 i FBI-së, në të cilën informatori, i identifikuar vetëm si "individi", ofronte detaje rreth një takimi në vitin 2006, në të cilin bosi i atëhershëm i familjes Kolombo, Xhon Franceze, i tregoi informatorit se krerë të paidentifikuar të organizatës Gambino, së cilës ai i referohej si "Banda e Hauard Biçit", kishin kërkuar miratimin e tij për vrasjen e Xhunior Gotit.

Karnesi lexoi disa pjesë të këtij dokumenti përpara jurisë dhe e përfshiu në provat e mbrojtjes.

"Më 3 prill 2006, 'individi' u takua me Xhon Francezen në një restorant të quajtur "Bahama Moma", në Northport të Long Ajlëndit. I pranishëm ishte edhe njëri prej nipërve të Francezes. 'Individi' shpjegoi se qe takuar me këtë nip disa muaj më parë për të biseduar rreth një kon-

trate. Gjatë bisedës, Franceze tha se kohët e fundit qe takuar me bandën e Hauard Biçit (familjen Gambino) në lidhje me çështjen e Xhonit (Xhunior Gotit). Franceze deklaroi se ata qenë të shqetësuar në lidhje me mënyrën se si po sillej Xhuniori kohët e fundit, dhe theksoi se asnjërit nuk duhej t'i lejohej shkëputja nga rrjeti. Ata besonin se Xhunior Goti kishte fshehur miliona dollarë. Franceze i tha 'individit'se jepte miratimin për vrasjen e Xhuniorit, nëse krerët e organizatës Gambino mendonin se një gjë e tillë ishte e nevojshme. Franceze i tha gjithashtu 'individit' se këtyre tipave të bandës së Hauard Biçit u kishte marrë koka erë."

Në qarqe të tilla bëheshin të njëjtat biseda. Flitej gjithmonë për vrasje, para dhe pabesi. A kishte fshehur Xhuniori miliona dollarë? Po anëtarët e paidentifikuar të familjes së tij kriminale – ndoshta xhaxhallarët e tij - a kishin thurur një plan për ta vrarë? Sigurisht që nuk ka përgjigje. Por dokumenti në fjalë i ofroi jurisë një pistë tjetër për ta shqyrtuar dhe njëherazi ndihmoi tezën e mbrojtjes për "shkëputjen e Xhuniorit nga organizata". Xhuniori ishte në këtë rast objektiv i një vrasjeje dhe viktimë e mundshme.

Franceze, tani në të nëntëdhjetat dhe i mbyllur në burg, është identifikuar si një gangster tipik i kohëve të vjetra, "mafiozi ideal", tregon një bashkëpunëtor i tij, i cili vuajti dënimin në të njëjtin burg me Francezen. Por ka diçka disi ironike në lidhje me deklaratat e Francezes për historinë e Xhon Gotit. Djali i tij, Majkëll Franceze, dikur kapo në familjen Kolombo, bashkëpunoi me prokurorinë në fund të viteve '80. Që atëherë e ka shndërruar rolin e tij si renegat i mafies në profesion. Shkruan libra dhe mban fjalime (me tarifa) rreth jetës në botën e krimit dhe vendimit të tij për t'u shkëputur nga mafia. E dini se cili ishte titulli i librit të parë të Majkëll Francezes? "Shkëputja nga Mafia".

Diskutimet mes anëtarëve të jurisë filluan më 11 nëntor dhe u zhvilluan për rreth dhjetë ditë gjatë një periudhe trejavore. Paneli i zgjedhur në mënyrë anonime i kishte fundjavat pushim. Pati edhe disa pauza të tjera dhe një pushim pesëditor për Ditën e Falënderimeve.

Një nga shënimet e para të një anëtari jurie u bë publik përpara se të fillonin diskutimet. Shkruesi i letrës, i identifikuar si Anëtari nr.6, i kërkoi një nder gjyqtar Kastelit. Anëtari nr. 6 shkruante: "I nderuar gjyqtar Kastel, siç e dini, aktualisht jam i papunë. Për shkak se kam shërbyer në këtë juri, kam humbur mundësi të shumta punësimi. Do ta vlerësoja së tepërmi nëse do të mundeshit të më jepnit një letër rekomandimi... ku të deklaroni se kam shërbyer në gjyqin e stërzgjatur të Xhunior Gotit, që ka tërhequr shumë vëmendje. Letra juaj do të më ndihmojë në punësimin tim në të ardhmen."

Gjyqtar Kasteli iu përgjigj se do ta shqyrtonte këtë kërkesë pasi të mbaronte gjyqi.

Me sa dukej, gjithkush donte të përfitonte diçka nga kjo çështje.

Juria popullore fillonte procesin e diskutimeve çdo mëngjes rreth orës dhjetë. Zakonisht largoheshin nga ora pesë e pasdites. Problemi i parë u shfaq më 19 nëntor kur kryetari i jurisë i dërgoi Kastelit një shënim ku thuhej: "E kemi të pamundur të arrijmë në një verdikt unanim për akuzën e parë, të dytë dhe të tretë." Pasi u konsultua me jurinë dhe u sqarua me kryetarin e jurisë në lidhje me mosarritjen e një marrëveshjeje për asnjërën nga të tri akuzat, gjyqtari i kërkoi jurisë të vazhdonte punën.

Pas pesë ditësh, më 24 nëntor, pasdite rreth orës tre, kryetari i jurisë dërgoi një shënim tjetër:

"Nuk jemi në gjendje të marrim një vendim unanim për akuzën e parë. Nuk jemi në gjendje të marrim një vendim unanim për akuzën e dytë. Nuk jemi në gjendje të marrim një vendim unanim për akuzën e tretë."

Gjyqtari i bëri thirrje disa herë jurisë, duke e nxitur të vazhdonte punën. Të nesërmen dha urdhër për ndërprerjen e gjyqit pasi anëtarët e jurisë do të merrnin pushim për Ditën e Falënderimeve. Diskutimet vazhduan më 1 dhjetor 2009. Në orën 3:10 të pasdites kryetari i jurisë dërgoi shënimin përfundimtar:

"Gjyqtar Kastel, ne nuk mund të marrim një vendim unanim për

asnjërën prej akuzave; gjendemi në një situatë pa rrugëdalje. Asnjëri nga anëtarët e jurisë nuk beson se mund të merret një vendim unanim për secilën akuzë."

Paskëtaj, Kasteli deklaroi se juria e kishte të pamundur të merrte një vendim unanim dhe për pasojë gjykimi shpallej i pavlefshëm. Kampin e Gotëve e kapi euforia nga gëzimi. Një barazim ishte pothuajse po aq me vlerë sa një fitore. Deri më tani, që nga viti 2005, Xhunior Goti ishte përballur katër herë me autoritetet federale. Të katërta çështjet përfunduan njëlloj: juritë e kishin të pamundur të arrinin në një verdikt unanim. Provat dhe dëshmia nuk rezultuan aq domethënëse sa për të bindur dymbëdhjetë anëtarët e secilës prej këtyre katër jurive popullore.

Në këto rrethana, një prej veprimeve të para që mori Karnesi, ishte kërkesa për lirim me kusht. Xhuniori ishte mbajtur në paraburgim që kur aktakuza u dorëzua në prokurorinë e Tampës, më shumë se një vit më parë. Kasteli e pranoi kërkesën. Xhunior Goti u lirua atë pasdite pas një garancie prej dy milionë dollarësh. Ndërsa doli nga gjykata, u rrethua nga dhjetëra gazetarë.

- Tani dua të shkoj në shtëpi dhe të takoj fëmijët, - tha ai, duke iu referuar reportazheve mediatike të asaj dite. - Falë Zotit, këto Krishtlindje do t'i kaloj gëzueshëm me familjen.

Katër nga anëtarët e jurisë ranë dakord të flisnin me mediet për të diskutuar çështjen në fjalë. Të katërt mbetën anonimë dhe me sa dukej të katërt kishin votuar për pafajësinë e Xhuniorit. Në bazë të artikujve që u botuan në gazetat e së nesërmes, juria kishte votuar gjashtë me pesë (një anëtar i pavendosur) për të dënuar Xhunior Gotin për akuzën e parë. Ishte votuar shtatë me pesë dhe gjashtë me pesë (një anëtar i pavendosur) për dy akuzat e tjera.

Sipas një reportazhi të gazetës "Newsday", një anëtar jurie tha gjithashtu se "e gjithë juria ishte dakord" që Xhon Alite ishte një dëshmitar aspak i besueshëm i prokurorisë. Kur i pyetën për Gotin, anëtarët e jurisë thanë gjithashtu se mendonin që Xhunior Goti nuk duhej rigjykuar.

Me kaq mjafton, thanë ata.

"PËR HERË TË KATËRT, GJYKIM I PAVLEFSHËM PËR AKUZAT KUNDËR GOTIT" ishte të nesërmen titulli kryesor i gazetës "New York Times". Artikulli, i shkruar nga Alan Feurer, e shprehu qartë mesazhin e tij që në paragrafin e parë. Ai theksonte se për herë të katërt në katër vjet, një juri federale "nuk mori një vendim në gjyqin kundër Xhon A. Gotit, gjë që e lartëson atë si një të pandehur kriminal legjendar dhe një gangster edhe më dinak për t'u dënuar sesa babai i tij".

Xhon Xh. Goti kishte fituar në gjykatë disa herë ndaj autoriteteve federale, dhe për këtë mori nofkën "Doni i pafajshëm". Por nuk arriti t'i mundte autoritetet herën e fundit dhe për pasojë vdiq në burg. Xhon A. Goti, i cili nuk u dënua në katër gjyqe, do të shkonte në shtëpi, në vend që të përfundonte në burg. Më 14 janar 2010, e njoftuan se nuk do të gjykohej për herë të pestë.

"Duke marrë parasysh rrethanat, prokuroria ka vendosur që të mos procedojë më penalisht kundër Xhon A. Gotit," tha Prit Bharara, prokurori i distriktit jugor të Nju Jorkut, në një deklaratë të shkurtër, teksa njoftoi se zyra e tij kishte vendosur se nuk do të ngrinte më akuza kundër Gotit për këtë çështje.

Alite u njoftua për vendimin e jurisë teksa mbahej i mbyllur në Qendrën Metropolitane të Paraburgimit në Manhatan, që ndodhej jo shumë larg gjykatës. Nuk e priti mirë, por nuk u shqetësua shumë. Pas ca kohësh e transferuan në Florida, në pritje të dënimit. Atje mësoi se Xhuniori nuk do të rigjykohej. S'kishte ç'të bënte më tepër. Përderisa autoritet federale kishin vendosur në këtë mënyrë, të dyve, atij dhe Xhunior Gotit nuk u mbetej gjë tjetër, veçse të vazhdonin jetët e tyre.

- Në fakt, një gjykim i pavlefshëm është dështim i procesit, - kishte thënë gjyqtari Kastel gjatë diskutimeve të jurisë. – Ky nuk mund të konsiderohet një verdikt.

- Por fundja, - thotë Alite, - gjysma e jurisë votoi për dënimin e Gotit.

EPILOG

Xhon Alite u dënua zyrtarisht nga gjyqtarja Suzan Baklju më 27 prill 2011, në Tampa. Prokurorët federalë të zyrave të Nju Jorkut dhe Floridës shkruan letra rekomandimi në të cilat vlerësohej bashkëpunimi "i jashtëzakonshëm" dhe "i konsiderueshëm" i Alites, dhe i kërkohej gjyqtares që dënimi të ishte më i ulët sesa ai që mund të vendosej sipas udhëzimeve federale gjyqësore, një dënim që mund të rezultonte edhe në burgim të përjetshëm.

Alite u vetëdeklarua fajtor për akuzat e vrasjes dhe mashtrimit, duke pranuar rolin e tij në katër vrasje, dy tentativa për vrasje, trafik droge, sulm personi, baste të paligjshme dhe zhvatje.

Gjatë seancës së dënimit, avokati i tij mbrojtës, Timoti Fitzxheraldi solli në vëmendjen e të pranishmëve se gjyqtarja kishte lexuar dy letra prekëse të dërguara nga të bijat e Xhorxh Grosos dhe Xhon Gebertit, vrasjet e të cilëve Alite i kishte pranuar. Me sa duket këto letra kishin ndikuar te gjyqtarja, u shpreh Fitzxheraldi. Por fjala e tij mori një kthesë të papritur. Groso dhe Geberti kishin tentuar të parët për të vrarë Aliten, iu drejtua avokati gjyqtares Baklju. Alite nuk ishte vrarë dhe qëndronte para saj në atë sallë, sepse kishte arritur t'u shpëtonte plumbave të rivalëve që më pas i kishte eliminuar.

Të pyetur nga gjyqtarja, prokurorët konfirmuan se ky ishte thelbi i çështjes së Alites.

Ashtu si gjithçka tjetër në historinë e Xhon Alites, pesha që u jepet fakteve varet nga perspektiva e gjithkujt.

Xhon Alite u dënua me dhjetë vjet burg. Deri atëherë kishte bërë thuajse gjashtë vjet. U lirua në pranverën e vitit 2012. Nuk zgjodhi ndjekjen e Programit për Sigurinë e Dëshmitarëve dhe u kthye në Nju Xhersi, ku aktualisht jeton dhe punon. Shkon te një terapiste një herë në javë dhe akoma ndonjëherë përpiqet të kontrollojë veten. Dhuna ishte pjesë e jetës së tij për shumë kohë, ndaj ai e quan "varësi". Megjithatë, e pranon se tani jeta e tij ka marrë një drejtim tjetër.

Është i lumtur që gjendet pranë djemve, Xhonit dhe Metit, dhe ka një marrëdhënie të përzemërt, ndonëse ndonjëherë të tensionuar, me nënën e tyre, Klaudian, ndërkohë që është divorcuar nga gruaja e parë, Karola.

– Ajo më urren, - thotë ai. – Por nuk më bën dhe aq përshtypje.

Alite po përpiqet të lidhet sa më shumë me dy fëmijët e tjerë, Xhimin dhe Çelsin.

Ai zotëron disa sipërmarrje që janë në zhvillim e sipër, dhe ruan lidhjet me shumë prej shokëve të dikurshëm. Është e qartë se akoma e mundon perceptimi i krijuar se atë e "zbuan" nga Kuinsi Xhunior Goti dhe bashkëpunëtorët e tij. Në fakt, që nga lirimi nga burgu, është kthyer shpesh atje. Dy herë ka qenë i shoqëruar nga ekipe televizive. Në fund të vitit 2013 dha një intervistë për emisionin "60 minuta sportive" në lidhje me përpjekjet e shtetit të Nju Xhersit për të legalizuar bastet sportive. Si një ish-organizator bastesh, Alite deklaroi se legalizimi i basteve do të ishte një iniciativë pozitive për Nju Xhersin, por nuk do të dëmtonte bizneset e paligjshme të krimit të organizuar. Për këtë pjesë, kamerat televizive e shoqëruan edhe në Udhevën, ku foli për lagjen e tij të vjetër. Një ekip i televizionit britanik që xhironte seri për "jetën pas krimit" kaloi gjithashtu disa ditë me të në Nju Xhersi dhe Nju Jork, në pranverën e vitit 2014. Alite tregon të njëjtën histori për këdo që e pyet: bëri ç'bëri, nuk mund ta kthejë pas të kaluarën. Tani përpiqet të shohë përpara, përpiqet të jetë njeri më i mirë, përpiqet të sigurohet se fëmijët e tij, dhe fëmijët e tjerë, nuk do të tundohen nga pushteti dhe paraja – krimi i organizuar.

Xhon A. Goti e tregoi gjithashtu historinë e tij në emisionin "60 minuta" në shkurt 2011. Intervista ekskluzive njëorëshe, e titulluar "Edicion special për 60 minuta", u krye nga Stiv Krofti, një nga reporterët më të mirë në këtë program mjaft të vlerësuar. Krofti e intervistoi Gotin në shtëpinë e tij në Ojster Bei, Long Ajlënd.

Avokati i Gotit, Çarls Karnesi, qëndronte gjithë kohës në krah të Xhuniorit. Drejtuesit e emisionit ranë dakord që askush tjetër të mos intervistohej për këtë edicion të posaçëm. Alite ka parë pjesë të kësaj interviste disa herë në YouTube. Kur përmendet Alite, Goti i referohet me sharjet "mburravec", "qen" dhe "maskara". Gjatë intervistës që zgjat rreth dyzet e një minuta, Xhuniori vazhdon avazin e vjetër, thotë Alite. Tregon të njëjtën histori duke mos treguar të vërtetën dhe duke mos pranuar asnjëherë se kush është në të vërtetë ose çfarë ka bërë.

Gjatë katër viteve të fundit është folur për një film, "Goti: nën hijen e të atit", që do të tentojë të rrëfejë historinë e gangsterëve babë e bir. Thuhet se Xhon Travolta do të luajë rolin e Xhon Gotit. Realizimi i këtij projekti, si shumë gjëra të tjera në Hollivud, është vënë disa herë në pikëpyetje. Sidoqoftë, nëse realizohet një film i tillë, për sa kohë që Xhuniori dhe motra e tij Viki do të jenë producentë, Alite është i sigurt se ngjarjet do të vërtiten më shumë rreth mitit sesa rreth realitetit.

Xhon Alite thotë se, kur shikon veten në pasqyrë çdo mëngjes, ai e di se kë po sheh. Ai e di se çfarë ka bërë. Nuk tenton ta fshehë. Mbi këtë sinqeritet, mbi këtë pranueshmëri të përgjegjësisë, ai përpiqet të ndërtojë të ardhmen. Mendon se po bëhet një njeri më i mirë. Sigurisht që kjo gjë nuk do të ndryshojë gjërat e tmerrshme që ai ka bërë në të shkuarën; nuk do të sjellë në jetë njerëzit që ka vrarë; nuk do të lehtësojë dhimbjet dhe vuajtjet e atyre që ka lënduar. Por ai beson se, vetëm duke e parë të vërtetën në sy, mund të ecë përpara. Prandaj Alite ndihet në paqe me veten kur është përpara pasqyrës.

Pyet veten se kë sheh Xhunior Goti në pasqyrën e tij.

Në nëntor 2013, Xhunior Goti u përmend sërish në emisionet e lajmeve. Tha se e kishin goditur me thikë jashtë një farmacie në Sioset,

Long Ajlënd, jo shumë larg nga shtëpia e tij. Sipas informacioneve të para, Goti, i cili e ngau vetë makinën për në spital, u tha mjekëve të urgjencës se ishte përpjekur të ndante dy të huaj që po ziheshin dhe se njëri prej tyre i kishte ngulur thikën. Në bazë të reportazheve televizive, kur mbërritën policët, Goti, që ishte plagosur lehtë, refuzoi me mirësjellje të fliste me ta.

Incidenti kishte ndodhur një të diel, rreth orës 9:45 të paradites. Në një reportazh nënvizohej se punonjësit e farmacisë nuk kishin parë apo dëgjuar njerëz që ziheshin. Në këtë reportazh thuhej gjithashtu se nuk kishte prova të ndonjë sherri në parking. Xhon Alite thotë se nuk e ka idenë se çfarë ka ndodhur atë ditë. Thjesht nuk i beson dokrrat e Xhunior Gotit se është treguar zemërgjerë e bamirës sikur të ishte samaritan.

Rregullat e Xhon Gotit për lidershipin: gjithmonë manipulo faktet me qëllim që të paraqesësh një imazh pozitiv! Perceptimi është realitet.

RREGULLAT E XHON GOTIT PËR LIDERSHIPIN

1. Sa herë të jetë e nevojshme, vartësit duhet të marrin përsipër krimet për të cilat mund të akuzohen Goti ose familja e tij.
2. Asnjë pjesëtar i bandës nuk duhet të mbajë syze dielli në praninë e bosit.
3. Anëtarët dhe bashkëpunëtorë të tjerë të familjes kriminale nuk lejohen të flasin në media. Ndalohet dhënia e intervistave dhe dalja në televizion.
4. Bashkëshortet dhe të dashurat duhet të demonstrojnë përulësi. Ato nuk duhet të flasin në publik dhe nuk duhet të bien në sy.
5. Sa herë që është e mundur përdorni nofka poshtëruese për njerëzit që i keni nën vete! Në këtë mënyrë përcaktohet se kush drejton dhe kush duhet të nënshtrohet.
6. Trafiku i drogës është i ndaluar dhe i ndëshkueshëm me vdekje. (Çdo anëtar apo bashkëpunëtor që merret me drogë, duhet t'i ndajë fitimet me bosin.)
7. Mbaji gjithmonë vartësit në tension dhe në pritje! Në këtë mënyrë u kujton atyre se kush komandon, pa u lodhur me fjalë.
8. Çdo anëtar apo bashkëpunëtor e ka kategorikisht të ndaluar të ketë marrëdhënie seksuale me bashkëshorten, të dashurën apo bijën e ndonjë anëtari tjetër të organizatës.
9. Të jesh gjithmonë në dijeni për praninë e bosit në çdo mjedis publik apo social! Në çdo rreth shoqëror, ku ndodhen anëtarë

të familjeve të tjera kriminale, sigurohu që ata të vijnë te ti për të të respektuar! T'u afrohesh i pari për t'i takuar është shenjë dobësie.

10. Asnjëherë mos bisedo për punën brenda mureve të shtëpisë! FBI-ja ka "veshë" kudo. Nëse flet për punë në makinë, ngrije zërin e radios! Është më mirë që të bisedohet duke ecur në rrugë.
11. Kur akuzohesh për një krim, pavarësisht nga rrethanat, mos e prano kurrë fajësinë! Kjo është shenjë dobësie.
12. Gjithmonë manipulo faktet me qëllim që të paraqesësh një imazh pozitiv! Perceptimi është realitet.

FALËNDERIME

Shkrimi i këtij libri do të kishte qenë i pamundur pa bashkëpunimin dhe sinqeritetin e Xhon Alites, i cili kaloi orë të tëra duke shqyrtuar me mua të gjitha detajet. Para së gjithash i kërkova Xhonit që të tregonte të vërtetën dhe vetëm të vërtetën. Besoj se kështu ka vepruar, dhe për këtë e falënderoj.

Gjatë viteve të kaluara, për të provuar vërtetësinë e fakteve dhe për të pasur kuptueshmëri sa më të qartë të ngjarjeve, u jam referuar dhjetëra burimeve nga organet ligjzbatuese dhe bota e krimit. Këto burime kanë qenë jashtëzakonisht të vlefshme për shkrimin e këtij libri, por, për arsye të ndryshme, ata kanë zgjedhur të mbeten anonimë. Një prej këtyre burimeve dhe një mik i mirë pranoi që t'i citohej emri. Dejv Xhentile, një agjent i FBI-së në pension, i cili ka dhënë kontribut të madh në shkatërrimin e familjes mafioze të Filadelfias, më është gjendur gjithmonë pranë. E vlerësoj ndihmën e tij të vyer. Dejv Xhentile bëri të mundur njohjen time me Xhon Aliten, dhe për këtë e falënderoj.

Mark Çaiti redaktoi këtë libër dhe bëri me zotësi gjithçka që i kërkohet një redaktori. Punoi me dorëshkrimin dhe e përmirësoi dukshëm. Tom Pitoniaku kishte punën e bezdisshme por të domosdoshme të korrektimit të kësaj historie. Bëri një punë të shkëlqyer që besoj se pasqyrohet në produktin final.

Së fundmi, dua të falënderoj bashkëshorten time, për dashurinë dhe mbështetjen e saj. Edhe një herë, siç ka bërë dhe në projektet e mia të mëparshme, ajo u tregua e durueshme dhe e mirëkuptueshme teksa punoja me orë të zgjatura dhe udhëtoja larg shtëpisë për ditë me radhë, si pjesë e procesit të të shkruarit.



Xhunior Goti dhe Xhon Alite me disa prej pjesëtarëve të bandës



Xhunior Goti dhe Xhon Alite, në rininë e tyre



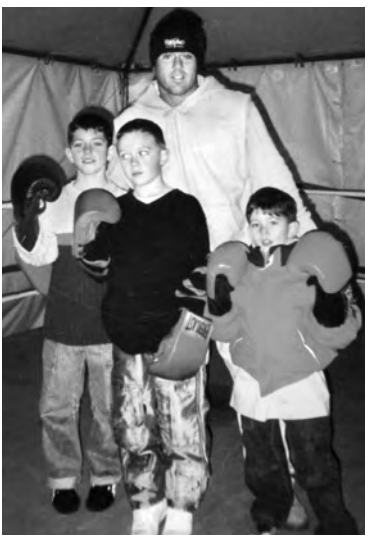
Xhuniori me Aliten, pas lindjes së djalit të Alites, Xhimit



Xhunior Goti dhe Alite, jashtë Gjykatës Federale të Manhatanit, gjatë procesit gjyqësor të Xhon Gotit



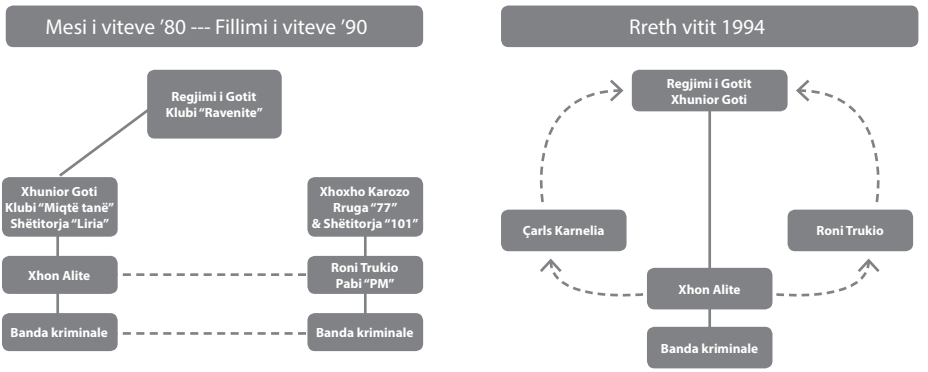
Xhoni dhe Klaudia, në shtëpinë e tyre, në Çerri Hill, Nju Xhersi



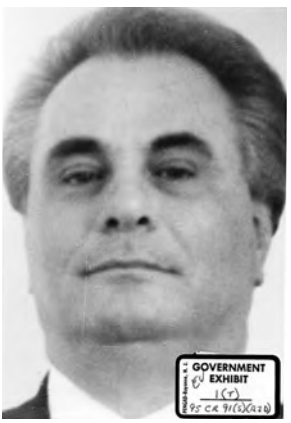
Duke u stërvitur me djemtë e tij, në palestrën e tij në Vorhiz, Nju Xhersi



Xhonin e vizitojnë në burgun federal, MekKin, Pensilvani, Klaudia, Meti, Xhoni, Xhimi dhe Çelsi



Grafikë të lidhjeve Alite – Goti – organizata Gambino



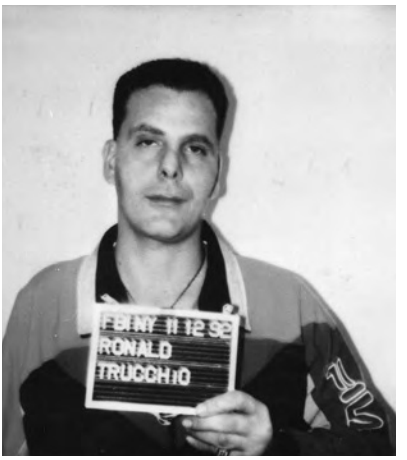
Xhon Xh. Goti



Doni Elegant



Xhon A. Goti – Xhuniori

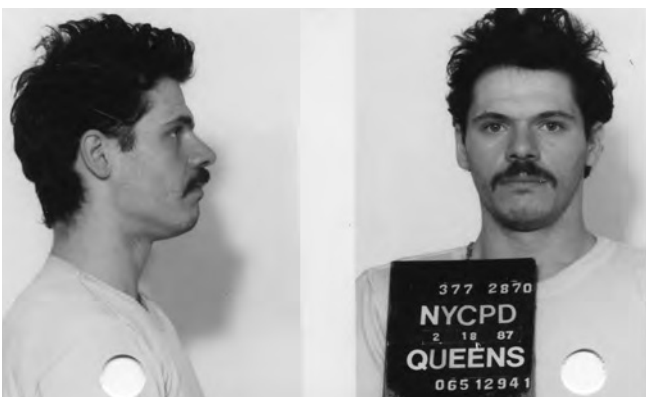


Roni Trukio

Xhoni Gebert,
viktimë vrasjeje



Brus Goterap,
viktimë vrasjeje







Duke u relaksuar me disa "mikesha" në Kolumbi

Me Klaudian në Paris



Një shëtitje me deve në Senegal, ku do të merrte pasaportat e falsifikuara



Roza, e dashura braziliane



Në apartamentin e tij në Kopakabana



Në rrugë, në lagjen e tij në Rio



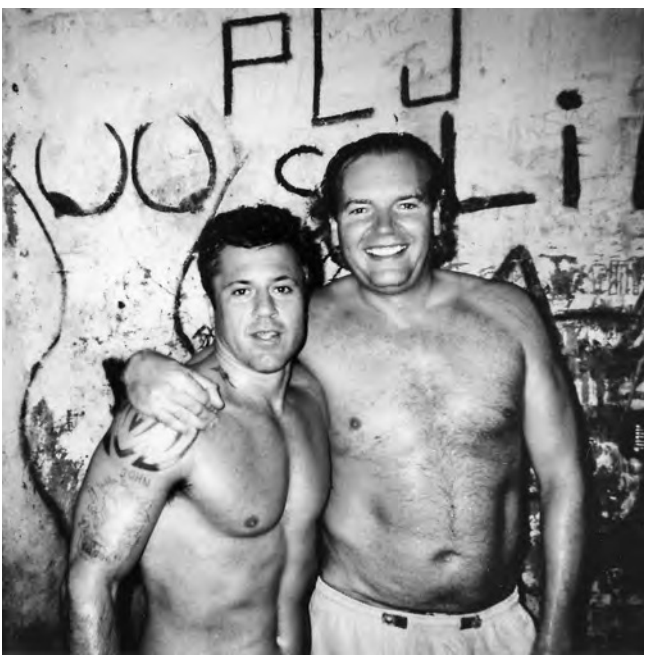
Një i burgosur, duke bërë "dush" në burgun "Ari Franko"



Ushqimet në "Ari Franko", oriz dhe fasule plot me insekte



Alite dhe shokët e qelisë duke festuar, sepse po hanë ushqim të futur kontrabandë, pasi u kanë dhënë ryshfet gardianëve



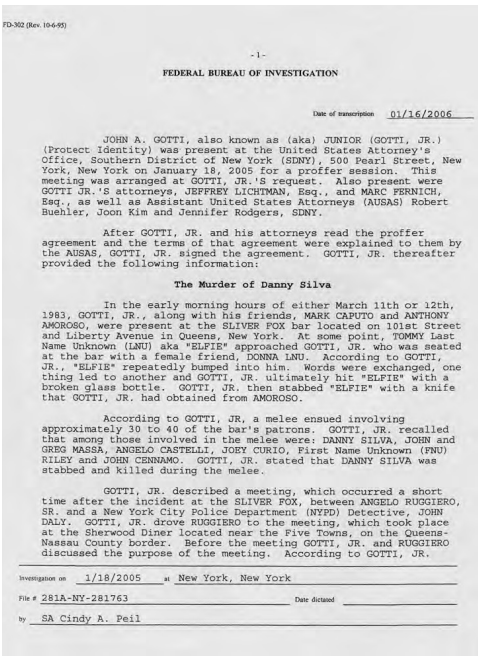
Alite dhe Klausi, në "Ari Franko"

BYROJA FEDERALE E HETIMIT

Data e transkriptimit: 16/01/2006

XHON A. GOTI, i njohur gjithashtu si XHUNIOR GOTI, ishte i pranishëm në zyrën e prokurorit të SHBA-ve, distrikti jugor i Nju Jorkut, me adresë në 500 Pearl Street, Nju Jork, më 18 janar 2005, për një marrëveshje me prokurorinë. Ky takim bëhet me kërkesën e XHUNIOR GOTIT. Në takim ishin gjithashtu të pranishëm AVOKATËT E XHUNIOR GOTIT, Xhefri Lihtman dhe Mark Ferniç, si edhe prokurorët e Shteteve të Bashkuara, Robert Buehler, Xhun Kim dhe Xhenifer Roxhërs.

Pasi XHUNIOR GOTI dhe avokatët mbrojtës lexuan marrëveshjen dhe prokurorët iu shpjeguan atyre kushtet e kësaj marrëveshjeje, XHUNIOR GOTI e nënshkroi këtë marrëveshje. Më pas, XHUNIOR GOTI ofroi informacionin në vijim:



FD-302 (Rev. 10-6-95)

-1-

FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION

Date of transcription 01/16/2006

JOHN A. GOTTI, also known as (aka) JUNIOR (GOTTI, JR.) (Protect Identity) was present at the United States Attorney's Office, Southern District of New York (SDNY), 500 Pearl Street, New York, New York on January 18, 2005 for a proffer session. This meeting was arranged at GOTTI, JR.'S request. Also present were GOTTI JR.'S attorneys, JEFFREY LICHTMAN, Esq., and MARC FERNICH, Esq., as well as Assistant United States Attorneys (AUSAS) Robert Buehler, Joon Kim and Jennifer Rodgers, SDNY.

After GOTTI, JR. and his attorneys read the proffer agreement and the terms of that agreement were explained to them by the AUSAS, GOTTI, JR. signed the agreement. GOTTI, JR. thereafter provided the following information:

The Murder of Danny Silva

In the early morning hours of either March 11th or 12th, 1983, GOTTI, JR., along with his friends, MARK CAPUTO and ANTHONY AMOROSO, were present at the SLIVER FOX bar located on 101st Street and Liberty Avenue in Queens, New York. At some point, TOMMY Last Name Unknown (LNU) aka "ELFIE" approached GOTTI, JR. who was seated at the bar with a female friend, DONNA LNU. According to GOTTI, JR., "ELFIE" repeatedly bumped into him. Words were exchanged, one thing led to another and GOTTI, JR. ultimately hit "ELFIE" with a broken glass bottle. GOTTI, JR. then stabbed "ELFIE" with a knife that GOTTI, JR. had obtained from AMOROSO.

According to GOTTI, JR, a melee ensued involving approximately 30 to 40 of the bar's patrons. GOTTI, JR. recalled that among those involved in the melee were: DANNY SILVA, JOHN and GREG MASSA, ANGELO CASTELLI, JOEY CURIO, First Name Unknown (FNU) RILEY and JOHN CENNAMO. GOTTI, JR. stated that DANNY SILVA was stabbed and killed during the melee.

GOTTI, JR. described a meeting, which occurred a short time after the incident at the SLIVER FOX, between ANGELO RUGGIERO, SR. and a New York City Police Department (NYPD) Detective, JOHN DALY. GOTTI, JR. drove RUGGIERO to the meeting, which took place at the Sherwood Diner located near the Five Towns, on the Queens-Nassau County border. Before the meeting GOTTI, JR. and RUGGIERO discussed the purpose of the meeting. According to GOTTI, JR.

Investigation on 1/18/2005 at New York, New York

File # 281A-NY-281763 Date dictated

by SA Cindy A. Peil

Faqja e parë e memorandumit 302, marrëveshja bashkëpunuese e Xhunior Gotit me prokurorinë

Vrasja e Deni Silvës

Në orët e para të mëngjesit të 11 ose 12 marsit 1983, XHUNIOR GOTI, së bashku me shokët e tij, MARK KAPUTO dhe ENTONI AMOROSO, qenë të pranishëm në barin "DHELPRA E ARGJENDTË", që ndodhet në kryqëzimin mes rrugës "101" dhe shëtitoren "Liria", në Kuins, Nju Jork. Në një moment, TOMI (nuk i dihet mbiemri), i njohur me pseudonimin "ELFI", iu afrua XHUNIOR GOTIT, i cili qe ulur në bar me një shoqe të quajtur DONA (nuk i dihet mbiemri). Sipas XHUNIOR GOTIT, "ELFI" e ngacmoi disa herë. Shkëmbyen fjalë dhe, pasi u nxehën gjakrat, XHUNIOR GOTI e goditi "ELFIN" me një shishe të thyer. XHUNIOR GOTI i nguli "ELFIT" një thikë që XHUNIOR GOTIT ia dha AMOROSO.

Sipas XHUNIOR GOTIT plasi një sherr ku u përfshinë tridhjetë deri në dyzet klientë të barit. XHUNIOR GOTI kujton se ndër personat e përfshirë në sherr qenë: DENI SILVA, XHON dhe GREG MASA, ANXHELO KASTELI, XHOI KUIRO, RAJLI (nuk i dihet emri) dhe XHON SEMANO. XHUNIOR GOTI deklaroi se DENI SILVA u godit me thikë dhe u vra gjatë këtij sherri.

XHUNIOR GOTI përshkroi takimin që ndodhi pak kohë pas këtij incidenti në "DHELPRËN E ARGJENDTË" ndërmjet ANXHELO RUXHEROS dhe detektivit të departamentit të policisë së Nju Jorkut, XHON DEILI. XHUNIOR GOTI e shoqëroi me makinë RUXHERON për te ky takim që u bë në restorantin "Sherud". Përpara takimit, XHUNIOR GOTI dhe RUXHERO diskutuan qëllimin e takimit.

Hetuar më 18/01/2005 në Nju Jork
Dosja nr. 281 - NY - 281763



Hierarkia e organizatës kriminale Gambino nga viti 1991